

JØRN

CRIME

LIER HORST

362 Codul Katharina 18 613

49 334 206

Primul volum din tetralogia *Dosare enigmatice*

Thrillerul Nordic Noir al anului 2018, câștigător al prestigiosului premiu *Petronea* pentru cel mai bun roman crime scandinav și nominalizat la *CWA International Dagger Award*

Traducere de Ivona Berceanu

334 701

TREI

FICTION
CONNECTION

JØRN
CRIME

LIER HORST

362
Codul
Katharina
49
613
18

Primul volum din tetralogia *Dosare enigmatice*

Thrillerul Nordic Noir al anului 2018, câștigător al prestigiosului
premiu *Petrona* pentru cel mai bun roman crime scandinav
și nominalizat la *CWA International Dagger Award*

Traducere de Ivona Berceanu

TREI

FICTION
CONNECTION

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Jørn Lier Horst

Codul Katharina

Traducere din limba norvegiană de
Ivona Berceanu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Luana Crăciun

Design copertă: Faber Studio

Ilustrație copertă: ©Samitdoc/Getty Images

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Oana Apostolescu

Dana Anghelescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată,

revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Katharina-koden

Autor: Jørn Lier Horst

Copyright © Jørn Lier Horst 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1965-3

ISBN (EPUB): 978-606-40-2099-4

Cutiile de carton se aflau în partea de jos a dulapului. Erau trei. Wisting o trase afară pe cea mai mare. Unul dintre colțuri era pe cale să se rupă, așa că trebui să fie atent când o cără în living.

Cele patru clapete care formau capacul erau petrecute una pe sub alta. Le deschise și scoase biblioraftul aflat deasupra. Era negru, iar pe cotor avea lipită o etichetă cam decolorată: *Katharina Haugen*. Îl puse deoparte, scoase un dosar roșu, pe care scria *Martori I*, și încă două de aceeași culoare, etichetate ca *Martori II* și *Martori III*. Apoi găsi și ceea ce voia să vadă. Dosarul pe care scria *Strada Kleiverveien*.

Cutiile de carton conțineau tot ce se scrisese și se făcuse în cazul Katharina. La drept vorbind, n-ar fi trebuit să păstreze dosarele cazului acasă, dar nu considera că trebuiau închise într-o arhivă. Așezate cum erau în partea de jos a dulapului, îi aduceau aminte de caz ori de câte ori scotea o cămașă nouă.

Își luă ochelarii de citit și se așază cu dosarul în poală. Trecuse un an de când îl frunzărise ultima dată.

Strada Kleiverveien. Acolo locuise Katharina. Casa solitară era fotografiată din diferite unghiuri. Era înconjurată de pădure din toate direcțiile. Într-una dintre fotografii, în fundal scliffea lacul Kleivertjern. Casa se afla pe un mic deal, la circa o sută de metri de stradă. Era maro cu cercevele albe, o ușă verde și ghivece goale sub ferestre. Privind fotografiile din dosar avea senzația că se plimbă printr-o casă bătută. Katharina nu mai era, dar încălțăminte ei încă se afla pe podeaua verandei. O pereche de teniși cenușii, niște cizme maro și o pereche de saboti, alături de sandalele bărbătești mari și bocancii de lucru ai soțului ei. Pe cuier atârnav trei geci. Pe comoda din hol se aflau un pix și o listă de cumpărături, o scrisoare nedeschisă, un ziar și câteva pliante publicitare fără destinatar. Lângă un ornament zăcea un buchet de trandafiri pe jumătate ofiliți. Pe oglinda de deasupra

comodei erau lipite câteva post-it-uri de mici dimensiuni: pe unul erau notate o dată și o oră, pe altul apăreau un nume și un număr de telefon, iar pe al treilea erau trei inițiale și o sumă de bani: *AML 125 de coroane*.

Valiza ei zăcea deschisă pe pat, plină de haine, ca și cum ar fi intenționat să plece pentru o lungă perioadă: zece perechi de ciorapi, zece chiloți, cinci sutiene, zece tricouri, cinci perechi de pantaloni, cinci pulovere, cinci bluze și haine sport. Ceva în legătură cu conținutul valizei nu-i dădea pace, dar nu reușea să exprime în cuvinte ce. Selecția părea atât de rigidă și formală, de parcă ar fi fost împachetată de altcineva sau pentru altcineva.

Întoarce pagina. Pe masa din living se aflau cinci cărți, pe care le scosese din bibliotecă. Pe unele dintre ele le citise și Wisting: *Mengele Zoo*, *Alchimistul*, *Negri albi*. Alături de cărți se găsea o fotografie cu Katharina și Martin Haugen. Fusesse făcută undeva într-un punct de belvedere. Erau îmbrățișați și îi zâmbeau, probabil, trecătorului pe care îl rugaseră să îi fotografieze. Fotografia fusese înrămată, dar fusese scoasă din ramă și pusă lângă geam.

Cele mai mari întrebări le ridicaseră fotografiile făcute în bucătărie. Pe blatul de lucru se afla o farfurie cu o felie de pâine unsă cu unt și un pahar de lapte. Scaunul pe care obișnuia să stea era împins puțin într-o parte, iar pe masă se vedeau un pix și ceea ce primise numele de Codul Katharina.

Wisting privi fotografia cu ochii mijiți. Conținea o serie de numere dispuse pe trei coloane. Până acum, nimeni nu reușise să înțeleagă ce puteau să însemne.

În afară de experții poliției, apelaseră și la criptologi de la Ministerul Apărării care să analizeze misteriosul mesaj, dar nici ei nu fuseseră mai aproape de o soluție. Codul le fusese trimis și unor experți străini, dar până și acestora foaia de hârtie li se păruse o combinație de numere fără sens.

Wisting examinează copia fotografiei pe toate părțile, ca și cum ar fi sperat să descopere că de data asta ceva s-a schimbat și că, în sfârșit, avea să pătrundă semnificația numerelor.

Brusc, își ridică privirea. Sosise Line. Nu auzise ce spusese fiica lui. Nici măcar nu observase că intrase în cameră.

— Hm? întrebă el, dându-și jos ochelarii de citit și lăsându-i să atârne pe șnurul de la gât.

Line se așeză ținându-și fiica în poală și începu să-și scoată geaca și pantofii, privind în tot acest timp la cutia de carton pe care o adusese Wisting.

— Uitasem că mâine este 10 octombrie, repetă ea.

Wisting puse jos dosarul, întinse mâinile spre nepoata lui și o luă în brațe. Nu mai era un bebeluș. Micuțul crab neajutorat pe care îl ținuse prima dată în brațe cu 14 luni în urmă dobândise o personalitate proprie. Își lipi buzele de obraji ei rotunjori și îi dădu un pupic. Amalie râse cu sughițuri și încercă prindă ochelarii cu mânuțele dolofane. El și-i scoase de tot și îi puse alături.

— Crezi că mai e ceva pe acolo ce încă n-ai citit până acum? îl întrebă Line, făcând semn cu capul spre dosarul de pe masă.

Părea morocănoasă și nervoasă.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Wisting.

Line oftă, scotoci prin geantă și cu o mișcare rapidă scoase o bandă adezivă galbenă. Urmară un ruj, un pix, un pachet de gumă de mestecat și alte câteva mărunțișuri.

— Am primit o amendă de parcare, îi explică ea, trântind-o pe masă, după care puse toate lucrurile înapoi în poșetă. 700 de coroane.

Wisting îi aruncă o privire.

— Parcare cu încălcarea indicatorului 372, citi el. Ce este indicatorul 372?

— Parcare interzisă.

Wisting zâmbi, se aplecă și își frecă nasul de obrăjorul nepoatei sale.

— Mami a fost amendată, spuse el cu vocea schimbată.

Line se ridică în picioare.

— Nu înțeleg de ce mai lucrezi la dosarul ăsta, după atâția ani, spuse ea mergând în bucătărie.

— Ai de gând să faci plângere? Pentru amendă.

— N-am de ce să fac plângere. N-am văzut indicatorul. Sunt bani pierduți.

Se întoarse cu o linguriță, scoase un iaurt din sacoșa de schimburi și o luă din nou pe Amalie la ea în poală.

— Ai mai găsit vreo rudă?

Line deschise iaurtul.

— Niște rude de gradul cinci și șase în Bergen, răspunse ea aruncându-i un zâmbet scurt.

— Cum ajungi să ai rude de gradul ăsta?

— Având străstrăstrăstrăbunici comuni, îi explică Line, hrănind-o pe Amalie.

— Și despre ce stră-stră-stră-străbunic vorbim?

— Arthur Thorsen a fost stră-străbunicul mamei.

— Nu am auzit niciodată de el, recunosc Wisting.

— S-a născut în Askøy, în 1870.

Wisting luă raportul pe care îl citea.

— Și mai spui că *eu* răscolesc prin hârtii vechi? zâmbi el.

— Dar ceea ce cauți tu nu se află acolo. Faci același lucru de 25 de ani, însă răspunsul nu este acolo.

— De 24, o corectă Wisting ridicându-se în picioare.

Știa că, probabil, răspunsul nu era de găsit în niciuna dintre cutiile din dulapul cu haine, dar în același timp era convins că măcar unul dintre cele 763 de nume consemnate în documentele de urmărire penală aparținea unei persoane care știa ce se întâmplase în acel octombrie, în urmă cu aproape 25 de ani.

Ridică unul dintre dosarele roșii și răsfoi la întâmplare. O declarație de martor. Hârtia pe care era scrisă era îngălbenită și textul decolorat. Wisting citi începutul unei fraze pe care-i căzură ochi, undeva pe la mijlocul paginii, și știu cum se termina fără să trebuiască să ajungă la final. Era un interogatoriu de rutină. Nu conținea detalii importante sau interesante, dar de fiecare dată când îl citea, pe acesta sau oricare alt document, avea sentimentul că de data asta avea să descopere un detaliu pe care îl trecuse cu vederea până atunci sau că avea să interpreteze cele scrise într-un context nou și clarificator.

— Pleci? îl întrebă Line, scoțându-l din amorțeala gândurilor.

El închise dosarul și realizează că nici de data asta nu auzise ce-i spusese.

— O să mergi din nou cu el în excursie? îl întreabă ea.

— Cu cine? se interesează Wisting, cu toate că știa la cine se referă.

— Cu el, repetă Line făcând resemnată un semn spre teancul de documente.

— Nu cred.

— Dar parcă ăsta era planul. Să mergi mâine la el acasă, nu?

Wisting încuviință. La asta se ajunsese. Ca în fiecare an, pe 10 octombrie, să-l viziteze pe Martin Haugen.

— Îmi pare rău, spuse el, lăsând dosarul din mână.

Știa prea bine cum se transforma în apropierea aniversării. Vechiul caz îi întunecase conștiința, făcând ca tot restul să pălească.

— Ce ai de gând să faci în seara asta? o întreabă el îndreptându-se spre fereastră.

Afară era întuneric. Pe geamuri erau stropi de ploaie.

Line îi dădu fiicei sale ultima linguriță de iaurt.

— Merg la antrenament. Speram să ai tu grijă de Amalie. Nu se simte prea grozav la locul de joacă, zise ea și lăsa copila pe podea.

Micuța Amalie stătea în picioare pe podea, clătinându-se.

— O poți lăsa aici, zâmbi Wisting, bătând din palme pentru a-și face nepoata să vină spre el.

Ea se apropie împleticindu-se și începu să râdă când Wisting o prinse și o ridică în aer.

— Ai grijă, abia a mâncat, îl avertiză Line.

Wisting o lăsa jos și se duse în camera alăturată de unde veni cu o cutie plină cu jucării. Apoi îi răsturnă conținutul și se așază lângă fetiță, pe podea.

Amalie apucă o jucărie roșie de lemn și spuse ceva ce Wisting nu înțelese.

— Mulțumesc, mă întorc peste vreo două ore, spuse Line și se ridică în picioare.

Le făcu semn cu mâna, însă Amalie era prea ocupată ca să bage de seamă că mama ei pleca.

Timp de zece minute rămaseră împreună pe podea, dar, treptat, fetița deveni mai interesată să se joace de una singură. Când se ridică, articulațiile genunchiului îi trosniră. Se îndreptă spre cutia de carton, își luă agenda de lucru și se așeză din nou pe scaun, lăsându-se pe spetează. O răsfoi înainte și înapoi, se întinse după ochelari și și-i puse din nou.

Toate informațiile cazurilor la care lucra erau notate între copertile voluminoasei sale agende albastre. Mai întâi cuvintele-cheie despre datele esențiale ale cazului, urmate, treptat, de detaliile obținute, de declarațiile martorilor, documente și rezultate de laborator. Agenda era ancora cazului. Conținea fiecare audiere pe care o condusesse și fiecare probă pe care o obținuse, și stătea mereu la baza evaluării următorului pas.

Nu înțelegea de ce era Line atât de nemulțumită că încă mai studia vechiul caz. De obicei era fascinată de enigmele neelucidate și de întrebările rămase fără răspuns. Aceeași sete de cunoaștere care pe el îl făcuse să devină detectiv o împinsese pe ea să devină jurnalist. Dacă drumul pe care mergea se bifurca, iar ea îl alegea pe cel din dreapta, îi plăcea să știe unde ar fi putut să o ducă și celălalt. După nașterea Amaliei, începuse să cerceteze istoricul familiei. Probabil că în primul rând dorea să-i ofere fiicei sale o familie mai numeroasă, din moment ce tatăl ei era mai mult sau mai puțin absent din peisaj. Însă motivul determinant îl constituia dorința profundă de cunoaștere. Știa că exista o satisfacție intrinsecă în a descoperi constant noi legături de familie și a-ți forma treptat o imagine de ansamblu, oarecum holistică. Nu se deosebea prea mult de o anchetă a poliției.

Căutarea răspunsurilor a fost piatra de temelie a întregii activități de jurnalist a lui Line. Pentru ea, jurnalismul nu se rezuma doar la relatarea unei știri. Ceea ce voia ea să afle era ce se ascundea în spatele acesteia. Era o calitate apreciată de cei de la VG, care voiau să o păstreze și îi prelungiseră concediul, în speranța că avea să se întoarcă pentru un job permanent.

Nu-și dorea ca ea să se implice în cazul Katharina, însă nu reușea să-i înțeleagă totalul dezinteres. Poate că acesta se datora faptului că dosarul fusese mereu acolo. Line avea șase ani când

Katharina Haugen dispăruse. Era obișnuită ca el să scoată periodic documentele și să le studieze. Sau poate era din cauză că și ea, la fel ca mulți alții, acceptase explicația cu care se consolaseră majoritatea oamenilor. Aceea conform căreia Katharina Haugen alesese să se sinucidă într-o noapte sumbră de octombrie, în urmă cu 24 de ani.

Însă, dacă așa se petrecuseră lucrurile, unde dispăruse cadavrul?

O teorie alternativă susținea că fusese un accident. Că ieșise la plimbare, căzuse și rămăsese la pământ. Însă asta nu făcea decât să ridice și mai multe întrebări, în loc să ofere răspunsuri.

Indiferent de modul în care dispăruse, mai erau și celelalte aspecte. Cele care îl împingeau an de an pe Wisting să revină la caz. Cum ar fi codul misterios de pe masa din bucătărie, bărbatul din casa vecină, în privința căruia nu se lămurise pe deplin, și problema cu tatăl ei necunoscut. Și mai erau și florile: 14 trandafiri roșii.

Amalie se ridicase în picioare. Era în lumea ei, ținându-se de brațul unui fotoliu în timp ce mușca o jucărie zornăitoare viu colorată.

Wisting îi zâmbi, după care deschise unul dintre dosare și scoase declarația uneia dintre ultimele persoane care o văzuse în viață pe Katharina Haugen. Era vorba de o prietenă, pe nume Mina Ruud. Ea și Katharina cântau împreună într-un cor și se cunoșteau de cinci ani. În ultimele săptămâni, Katharina nu mai venise la repetiții. La telefon, îi spusese prietenei ei că nu era în formă și nu avea suficientă energie. Cu două zile înainte de a dispărea, Mina se dusese la ea acasă. Katharina arăta într-adevăr obosită și palidă. Era clar că o preocupa ceva, se gândise Mina. Când o întrebase direct, Katharina negase și-i spusese că începuse să ia niște vitamine, sperând că avea să se simtă mai bine. În timpul interogatoriului, Mina precizase că observase o schimbare majoră la Katharina pe parcursul ultimului an. De obicei, Katharina era ceea ce Mina numea o persoană energică, mereu fericită. Exuberantă, fusese cuvântul pe care-l folosisese. Însă, la un moment dat, trebuie să se fi întâmplat ceva care-i schimbase

personalitatea. Stătea în casă. Ieșea rar, abia dacă se mai întâlnea cu prietenii. Devenise retrasă, posomorâtă și tăcută.

Din declarația Minei Ruud, lui Wisting îi atrăsese atenția în mod special o anumită secțiune. Conform celor declarate de ea anchetatorului, Katharina părea să fi purtat o povară întunecată în suflet. Era ca și cum ar fi avut un secret pe care nu îl putea împărtăși nimănui. Mai multe persoane, prieteni și colegi de muncă, o descrieseră pe Katharina Haugen ca fiind deprimată, înainte să dispară. În general, se presupunea că motivul îl reprezenta dorința ei de a se întoarce la familia și prietenii din Austria.

Wisting sări peste câteva pasaje și citi alte câteva paragrafe din declarația Minei Ruud. Brusc, se opri la o frază asupra căreia nu mai zăbovise până atunci. Mina Ruud încercase să încadreze temporal o conversație cu Katharina. Aceasta îi spusese că în urmă cu două zile întâlnise un austriac. Fusesse o întâlnire întâmplătoare, într-o cafenea. El o întrebase dacă scaunul de la masa ei era liber, iar Katharina, sesizându-i accentul, îl întrebase, la rândul ei, dacă era din Austria. Fusesse plăcut să întâlnească pe cineva din țara ei.

Anchetatorii alocaseră multe resurse pentru a-l găsi pe bărbat. Și apoi, era esențial să afle când avusese loc întâlnirea. Din câte își amintea Mina, era o după-amiază, la jumătatea lui august.

Cel puțin asta citise Wisting, dar nu asta scria și în documente.

Citi propoziția încă o dată: era după-amiaza, la jumătatea lui august.

Lipsea un cuvânt. În mintea lui, când citise propoziția era ca și cum ar fi fost vorba despre o după-amiază de la jumătatea lunii august. Însă cuvântul *o* lipsea. Era o greșală obișnuită. Și el o făcea ocazional. Nu toate cuvintele la care se gândea veneau de pe hârtie. Când parcurgea textul, creierul era păcălit să creadă că acel cuvânt se găsea acolo, pentru că, la drept vorbind, nu citești cuvânt cu cuvânt, ci lași privirea să curgă peste propoziție.

Lipsa cuvântului nu însemna nimic. Nu schimba nimic, dar începu să se gândească că ar mai putea exista și alte lucruri în

voluminoasele materiale de urmărire penală pe care le trecuse cu vederea.

Puse declarația deoparte și își îndreptă atenția asupra celui mai apropiat teanc, cu un interes și un angajament reînviat. Când cineva dispărea în circumstanțele în care dispăruse Katharina, existau patru posibilități: sinucidere, accident, fugă sau un act criminal. Ei cercetaseră toate ipotezele, inclusiv posibilitatea ca ea să fi plecat din țară fără să anunțe pe nimeni pentru a începe o nouă viață fie în țara ei natală, fie altundeva.

Wisting nu crezuse niciodată în ipoteza conform căreia Katharina dispăruse din propria voință. Deși le lipseau atât cadavrul, cât și un loc al crimei, el tratase mereu cazul Katharina drept unul de omucidere. Această concluzie nu se baza pe un aspect singular, ci pe un ansamblu de circumstanțe. Cum ar fi geamantanul de pe pat, cărțile luate de pe rafturile bibliotecii și fotografia scoasă din ramă. Și mai era și codul de pe masa din bucătărie.

Găsi fotocopia și o analiză din nou. Trei linii ușor curbate împărțeau foaia, formând două coloane. În partea de jos, era trasată o linie orizontală. Pe restul foii de hârtie se găseau o serie de numere. Cifra 362 era încercuită și scrisă de două ori. Același lucru era valabil și în cazul cifrei 334. La fel, cifra 18 fusese și ea scrisă de două ori și era înconjurată de un pătrat. În rest, pe pagină erau împrăștiate mai multe numere: 206, 613, 148, 701, 404, 49. Cel mai interesant aspect al mesajului criptic consta în faptul că pe o parte a foii de hârtie fusese desenată o cruce, adică două linii perpendiculare, dintre care una puțin mai lungă decât cealaltă, ceea ce dădea impresia unei cruci. Iar și iar, pixul cu pastă neagră fusese plimbat înainte și înapoi, până când foaia aproape că se rupsesse.

Încă o dată, Wisting se trezi că se oprește și analizează crucea și numerele. De data asta, simțea că ceva stătea la pândă în subconștientul lui. Că numerele erau pe cale să capete un oarecare sens.

Inspiră și își ținu respirația. Era exact genul de moment pe care îl aștepta atunci când scosese din nou dosarul din dulap. Sperând

că pe parcursul ultimului an învățase — auzise, văzuse sau experimentase — ceva care să-i fi lărgit aria de expertiză, în așa fel încât să-i poată interpreta conținutul dintr-o nouă perspectivă. Acum, simțea că ajunsese în acel punct. În pragul înțelegerii. O linie, o imagine, un detaliu nesemnificativ care îi rămăsese blocat în subconștient în timpul ultimelor 12 luni era pe cale să-i ofere un indiciu.

Citi numerele cu voce tare, încercând să-și ajute mintea să scoată ceva la suprafață.

— 206, 613, 148...

Micuța Amalie îl imită. Încercă să repete aceleași numere și râse de propria încercare eșuată.

Wisting îi aruncă o privire. Era complet albastră în jurul gurii și în mână ținea un pix. Mușcase din el și pasta i se scursese pe mână. Ea gânguri și râse, ducându-și din nou pixul la gură. Wisting scăpă hârtiile din mână, se repezi spre ea și îi smulse pixul dintre degete. Buzele, dinții, limba și întreaga jumătate inferioară a fețișoarei îi erau colorate în albastru. O înșfăcă în brațe și fugi în baie, porni apa și o ținu deasupra chiuvetei. Lăsa apa să-i curgă în palmă, o stropi pe față și repetă procesul. Amalie începu să țipe. El îi aruncă mai multă apă în gurița deschisă. Amalie începu să tușească și să scuie. În chiuvetă se scurgea apă colorată. În ciuda protestelor ei, o clăti până nu-i mai rămase pastă de pix în gură. Apoi se așeză pe vasul de toaletă ținându-și nepoata în poală și încercând s-o liniștească.

— Gata, gata, totul e bine, spuse el, străduindu-se să pară vesel.

Amalie se mai calmă puțin. Wisting își scoase telefonul mobil din buzunar și sună la urgențe. Povesti pe scurt ce se întâmplase.

Asistenta îi ceru numele.

— Ingrid Amalie Wisting, răspunse el, dând și data nașterii.

La celălalt capăt auzi sunetul tastaturii.

— Câtă pastă de pix a înghițit? se interesă asistenta.

— Nu știu, recunosc Wisting și o cără pe Amalie înapoi în living. Pixul era pe jos și lăsase o pată albastră pe covor. A rămas puțin mai mult de jumătate din pastă, spuse el. Însă cea mai mare parte pare să fie pe mâinile și pe hainele ei.

— În mod normal, cantități mici de pastă sunt inofensive. Mai grav este dacă a ronțait bucăți de plastic.

Wisting se uită la pix. Avea capătul ciobit.

— În cazul ăsta ce se poate întâmpla?

— Se poate sufoca cu ele. Dar se pare că totul e în regulă. E posibil s-o doară puțin stomacul, dar sunt sigură că le va elimina pe cale naturală.

Wisting îi mulțumi și o duse pe Amalie înapoi în baie. Umezi o cârpă și încercă să-i curețe fețișoara și degetelele. Reuși, într-o oarecare măsură, însă culoarea albastră nu dispăru complet. Luă periuța de dinți, puse pe ea puțină pastă de dinți și încercă să îi spele dințișorii colorați. Amalie protestă și începu să plângă din nou. El renunță, o duse în living și se prăbuși pe scaun, ținându-și nepoata în poală. Teama pe care o simțise se transforma în frustrare. Era supărat pe el însuși. Amalie continuă să plângă. Probabil că era obosită, iar neliniștea lui se răsfrângea asupra ei. Se ridică și, sprijinindu-și nepoata de șold, strânse lucrurile care țineau de cazul Katharina și puse totul la loc în cutie. Unul dintre dosare nu fusese închis și hârtiile se împrăștiară pe masă și pe podea. Le culese și le îndesă în cutia mare, fără să-i pese dacă se îndoiau sau se amestecau. Voia doar să nu le mai vadă.

O așeză pe Amalie pe celălalt șold, închise cutia de carton și o împinse cu piciorul la perete. Se așeză apoi pe podea alături de Amalie și o privi. Hăinuțele erau distruse. Probabil că oricum aveau să îi rămână mici, dar trebuia să îi propună Linei să-i cumpere el altele.

Plânsetele încetaseră și când sosi Line erau absorbiți de un joc în care trebuiau să așeze cuburi de lemn unele peste altele.

Văzându-i jucându-se, Line zâmbi, însă încremeni când văzu culoarea albastră din jurul gurii și de pe hainele Amaliei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ridicându-și fetița în brațe.

— A pus mâna pe un pix, răspunse Wisting.

— N-ai fost atent la ea?

— S-a mișcat repede.

— Dar erai lângă ea, nu?

— Bineînțeles. Numai că dintr-odată stătea acolo, cu toată fața pictată. Cred că era pixul tău. Probabil că ți-a căzut din geantă când mi-ai arătat amenda de parcare.

Line își umezi degetul mare și încercă să curețe bărbia Ameliei.

— Am vorbit cu cei de la urgențe. În cantități mici, pasta de pix nu este periculoasă. E cam greu de îndepărtat, dar nu este periculoasă, spuse Wisting.

Line oftă.

— Trebuie s-o duc acasă, să-i fac o baie.

Se așează pe scaun și începu să-și îmbrace flica.

Wisting strânse jucăriile de pe jos.

— Pot să îi iau niște hăinuțe noi. Sau cel puțin să plătesc pentru ele, spuse el.

Line clătină din cap.

— Nici să nu te gândești. Mulțumesc că ai avut grijă de ea.

— Îmi pare rău. Probabil că sunt o bonă groaznică.

Line îi zâmbi scurt.

— E în regulă. Nu uita că în weekend vine Thomas, zise ea, aruncând o privire spre cutia cu documente.

Thomas era fratele ei geamăn. Era pilot de elicopter în cadrul Forțelor Aeriene Norvegiene și venea acasă doar de câteva ori pe an.

— O să fac pizza, îi spuse Wisting zâmbind.

Era o tradiție pe care o începuse pe când Line și Thomas erau adolescenți. În fiecare vineri, când se întorcea de la serviciu, făcea un aluat de pizza. Line și Thomas îl ajutau cu toppingul. Procedaseră în felul ăsta pe tot parcursul anilor '90, până când Thomas se înrolase în armată.

— Vom veni, spuse Line îmbrățișându-și flica. Îi spui la revedere bunicului?

Wisting se apropie de ele, le îmbrățișă pe rând și le conduse la ușă. Rămase la intrare și le urmări cu privirea în timp ce mergeau prin ploaie spre casa lui Line, aflată în capătul străzii. O mințise, își spuse în mintea lui, gândindu-se cu câtă ușurință afirmase că avusese grijă de Amalie, în loc să admită că fusese absorbit de cazul Katharina. Și nu doar că mințise, dar mai și transferase o

parte din vină și responsabilitate pe umerii lui Line. Susținuse că din vina ei se rătăcise pixul printre jucării.

Închise ușa, se duse înapoi în living și rămase în loc uitându-se la cutia de carton pe care o împinsese.

Minciuna era o parte a oricărei investigații. Toată lumea mințea. Rareori existau situații în care se mințea pe față, însă majoritatea ocoleau adevărul, într-un fel sau altul. Vorbeau ambiguu, treceau sub tăcere anumite detalii, exagerau, înfloreau lucrurile ca să pară mai interesante sau omiteau informații care îi puneau într-o lumină nefavorabilă. În plus, se întâmpla ca amintirile să fie distorsionate, să își amintească ceea ce trăiseră într-un mod diferit de cel în care se petrecuseră de fapt lucrurile. Și în loc să admită că nu își aminteau exact, umpleau golurile după cum le trecea prin cap sau după cum le-ar fi convenit lor să se fi întâmplat totul, adesea influențați de ceea ce auziseră sau văzuseră alții. Ca să dai în vileag aceste minciuni, erau necesare alte informații cu ajutorul cărora să poți verifica declarațiile obținute.

Se aplecă și ridică pixul din care ronțăise Amalie. Logoul sindicatului polițiștilor abia dacă se mai distingeau sub urmele de dinți. Era pixul lui. Se întrebă dacă avea să îi spună lui Line sau avea să lase lucrurile așa. Oricum, pixul nu mai putea fi folosit. Îl duse în bucătărie și îl aruncă în coșul de gunoi. Apoi se întoarse în living, deschise cutia de carton și luă din nou dosarul.

Șuvoaie subțiri și translucide de apă despicau oblic întunericul din fața farurilor mașinii, în timp ce Wisting ieșea cu spatele din garaj. Ploaia se întetise în timpul nopții. Rămăsese treaz până ce trecuse bine de miezul nopții, încercând să regăsească firul ideilor pe care aproape că îl prinsese mai devreme, în timpul serii, însă acesta dispăruse.

Se uită peste umăr la casa în care locuia fiica lui. În bucătărie, lumina era aprinsă. Amalie se trezea pe la ora 6:00, știa asta. Rămase o clipă în spatele volanului, întrebându-se dacă ar trebui să treacă pe la Line și să o întrebe dacă totul era în ordine. Avea destul timp la dispoziție. Dimineața avea mereu timp. Ziua de muncă începea abia peste o oră. Dar probabil că Line încerca să o facă pe Amalie să adoarmă din nou. Caz în care n-ar fi făcut decât s-o deranjeze.

Ziua de 10 octombrie din urmă cu 24 de ani fusese senină, cu un vânt blând și slab dinspre sud-est, își amintea el din rapoarte. În timpul după-amiezii, începuseră să se adune norii. Vântul se transformase într-o briză ușoară, iar temperatura scăzuse la aproape opt grade.

Conduse încet prin zona rezidențială și viră la stânga când intră pe strada Larviksveien. Ziua de muncă urma să fie irosită, știa asta. Nu avea capacitatea să se concentreze la prea multe alte lucruri nici înainte, nici după întâlnirea cu Martin Haugen.

Katharina mai dispăruse și înainte. La acea vreme, numele ei era Katharina Bauer. Avea 21 de ani. Se urcase pe motocicletă ei acasă, în Perg, ieșise din orașelul austriac și nu se mai întorsese niciodată.

Pe atunci fugise de o familie disfuncțională, cu un tată vitreg abuziv și alcoolic și o mamă instabilă, cu probleme de sănătate mintală. Katharina și sora ei rămăseseră împreună și avuseseră grijă de fratele lor mai mic, însă când acesta ajunsese la vârsta la

care își putea purta singur de grijă, Katharina își pregătise rucsacul și plecase.

Călătoria i se terminase în Norvegia. Undeva în această țară avea un tată. În orice caz, așa îi spusese mama, că tatăl ei era norvegian. Nu avea nicio speranță să îl găsească. Știa doar că numele său era Richardt și că, pentru o vreme, fusese un client fidel al restaurantului la care lucrase mama ei, în vara anului 1958. După care el își văzuse de drum și nici măcar nu exista certitudinea că știa că devenise tată.

La drept vorbind, nu pentru tatăl ei necunoscut venise în Norvegia. Venise, în primul rând, ca să evadeze. Dar fusese și curioasă în privința acestei țări. Înainte de a pleca îi învățase geografia, istoria și, într-o mică măsură, limba.

După ce ajunsese în Norvegia, încercase într-adevăr să-și regăsească tatăl. Printre obiectele lăsate în urmă se găseau liste cu numele și adresele diverșilor bărbați ce purtau numele de Richardt, scris în diverse moduri, dar părea să fi fost un proiect pe care îl abandonase cu câțiva ani înainte de a dispărea. Unele nume erau tăiate, însă mai rămăseseră peste trei sferturi din liste. Poliția a luat legătura cu toți. Cei tăiați de pe liste au confirmat că fuseseră contactați, dar probabil că niciunul nu era cel pe care îl căuta.

Wisting se văzu nevoit să mărească viteza ștergătoarelor de parbriz. Pe măsură ce se apropia de centrul orașului, traficul se aglomera. Ploile din ultimele zile își găsiseră noi căi de scurgere. În mai multe locuri pământul fusese spălat și porțiuni de asfalt se prăbușiseră, astfel că traficul era deviat.

Originară din Austria, Katharina se specializase ca topograf și proiectant în domeniul amenajării teritoriului, iar după ce sosise în Norvegia lucrase o vreme pentru autoritatea locală de administrare a drumurilor. Era talentată la limbi străine, așa că învățase repede norvegiana și își perfecționase pregătirea la o școală cu profil tehnic. În cele din urmă obținuse un loc de muncă la Administrația Norvegiană a Drumurilor, unde se implicase în proiectarea și construirea unei noi autostrăzi prin sudul regiunii Telemark. Acolo îl întâlnise pe Martin Haugen. El

lucra în calitate de maestru și era unul dintre muncitorii care veneau frecvent în vizită la biroul de planificare.

Traficul înainta încet. Un biciclist în echipament de ploaie complet își croi drum printre mașini.

Trebuia să ajungă acasă la Martin Haugen în jurul prânzului. Nu avea vreo înțelegere în acest sens. Niciodată nu avuseseră una, dar în fiecare an de la dispariția Katharinei sosise acolo la aceeași oră și știa că Martin Haugen urma să-l aștepte și anul acesta. Cafeaua avea să fie gata. Cu siguranță că și prăjitura de la cofetărie avea să fie deja pregătită. Probabil că va cumpăra o prăjitură cu glazură de lămâie sau o ruladă cu zmeură. La început aveau să abordeze subiecte de complezență, după care conversația urma să se concentreze asupra Katharinei.

Wisting o întâlnise cândva. El nu-și amintea de acel moment și abia după cinci sau șase ani de la dispariția ei îi pomenise Martin Haugen de acest lucru. Fusesse într-o zi de 17 mai, îi povestise el, arătându-i un decupaj din ziar. Katharina și ceilalți prieteni din cor cântaseră în timpul sărbătorii din Bøkeskogen. În ziar era o fotografie cu ei, iar Wisting, care fusese la muncă în ziua aceea, putea fi zărit în fundal. Când fotografia fusese publicată, Katharina i-l arătase pe Wisting în poză și-i spusese lui Martin că exact înainte ca ei să înceapă să cânte găsisse niște chei și i le predase polițistului din fotografie.

Wisting nu-și amintea episodul și s-a gândit că probabil Katharina îl confundase cu alt polițist. Dar apoi a găsit raportul cu obiecte pierdute, l-a răsfoit și acolo, spre surprinderea lui, a dat peste propria-i notă conform căreia Katharina Haugen găsisse și predase un set de chei. Așadar, vorbise cu ea, îi notase numele și ulterior îl consemnase în raportul privind bunurile pierdute. Când a încercat să-și aducă aminte întâmplarea, n-a reușit să evoce decât niște secvențe vagi, însă întâlnirea i se ștersese din memorie. Și Martin Haugen uitase de acel moment până când, făcând ordine într-un sertar, găsisse articolul decupat și îl recunoscuse pe Wisting.

În spatele lui claxona o mașină. Wisting se trezi din gândurile lui și recupără distanța față de vehiculele din față.

Pe străzile din centrul orașului era mai liber și ajunse la secția de poliție cu un avans care îi permise să pornească aparatul de cafea, astfel încât cafeaua să fie gata înainte de sosirea celorlalți colegi din departament.

Nu fuseseră incidente majore de raportat din timpul nopții sau al după-amiezii anterioare. A repartizat cele mai importante cazuri care trebuiau investigate și le-a sortat pe cele care nu meritau o atenție suplimentară. La ora 10:00 avea o ședință pentru stabilirea bugetului și trebuia să verifice listele cu debite împreună cu unul dintre procurorii poliției. În plus, trebuia să prezinte informații pentru realizarea unei analize de impact asupra departamentului de cercetări judiciare, în contextul viitoarei fuzionări a districtului de poliție cu cele din județele învecinate, dar pe aceasta putea s-o amâne până după întâlnirea cu Martin Haugen.

Se lăsă pe speteaza scaunului și își duse mâinile la ceafă. Apoi se aplecă și deschise ultimul sertar de jos. Ceruse o copie a fotografiei din data de 17 mai, publicată în ziar. O scoase și o studie atent. Fotografia din ziar era alb-negru. Katharina era împreună cu un grup de prieteni îmbrăcați festiv și purta o rochie subțire, de vară. Avea părul lung și el știa că era blond-roșcat. Ochii ei erau albaștri, dar din privirea surprinsă de fotografie părea să răzbată ceva întunecat. O tristețe care era vizibilă chiar dacă zâmbea larg. Buzele păreau moi, reflectă el acum privindu-le din nou. Mai blânde decât ochii.

Nu credea că mai era în viață, dar se întreba cum ar fi arătat acum. Și el se schimbase. În fotografie avea aproape 30 de ani. Era zvelt. Părul, abia vizibil sub șapca de la uniformă, era închis la culoare și își ținea spatele drept.

Pentru Wisting, cazul Katharina a început abia în data de 11 octombrie, când soțul ei a declarat-o dispărută. Doi anchetatori s-au deplasat pe strada Kleiverveien pentru primele cercetări. Wisting și Eivind Larsen. Wisting a rămas în living împreună cu Martin Haugen, în timp ce Eivind Larsen s-a plimbat prin casă, căutând ceva care să le spună unde dispăruse Katharina. Însă

nimic din cele găsite în locuite sau apărute în timpul discuției nu i-a ajutat să se apropie de un răspuns.

Wisting se ridică, se duse la fereastră și rămase acolo simțind în corp o furnicătură stranie și totuși familiară. O stare de neliniște provocată de treburile nerezolvate.

Primul aspect care trebuia investigat privea suspiciunea ca Martin Haugen să fi fost implicat în dispariția ei. Pe atunci, el lucra pe șantierul unui drum ce se construia în Trøndelag și locuia în niște barăci la Malvik. Se afla la mai mult de opt ore de mers cu mașina de casă.

În cazul unei dispariții precum a Katharinei, soțul era primul suspect, dar cronologia evenimentelor nu scosese la iveală nicio dovadă că el ar fi fost implicat. Martin Haugen vorbise la telefon cu Katharina pe la ora 22:00, în seara zilei de 9 octombrie. Compania de telefonie confirmase că la ora 22:06 inițiasse un apel de la telefonul public din sala de mese către locuința Katharinei și a lui Martin Haugen, de pe strada Kleiverveien, din Larvik. Convorbirea durase 8 minute și 17 secunde. În dimineața următoare, la ora 7:00, Martin Haugen se afla la locul lui, în spatele manetelor excavatorului. Există o fereastră de nouă ore, în vreme ce pentru un drum dus-întors spre Larvik ar fi avut nevoie de 16 ore.

După ce a ieșit din tură, a încercat să sune acasă, dar nu i-a răspuns nimeni. Mai mulți colegi observaseră că încercase toată seara să o sune și că își exprimase îngrijorarea. Sunase la prieteni și la cunoștințe, dar nimeni nu o văzuse. Seara, târziu, l-a rugat pe cel mai apropiat vecin să meargă până la ei acasă să vadă ce se petrece. Nu exista niciun semn că ea ar fi fost acasă. Vecinul a dat ocol casei și s-a uitat pe geam. Dincolo de faptul că pe masa din bucătărie părea să se găsească un bilet scris de mână, nu a avut nimic altceva să-i raporteze.

Chiar înainte de miezul nopții, Martin Haugen s-a urcat în mașină și a plecat spre casă. La ora 8:47, în data de 11 octombrie, a sunat la poliție și a sesizat dispariția soției sale.

La drept vorbind, nici acum nu știau mai multe decât atunci. Știau multe despre ce *nu* se întâmplase, despre ce *nu* făcuse

Katharina și despre unde *nu* mersese, dar nu aflaseră de ce, cum sau unde dispăruse.

3

La ora 11:45, Wisting ieși din birou. Se urcă în mașină și merse spre strada Kleiverveien. Ploaia aproape că se oprișe și cerul se însenina.

Cu trecerea anilor, relația dintre el și Martin Haugen se schimbase. La început, legătura dintre ei fusese de ordin profesional, după care devenise tot mai informală. Acum puteau să glumească și să râdă împreună și să vorbească și despre alte lucruri decât despre dispariție. În urmă cu câțiva ani, Martin Haugen împrumutase un excavator și-l ajutase să scape de niște rădăcini de copac din grădină. În fiecare toamnă, Wisting cumpăra de la el câțiva saci de lemn de foc, iar înainte de Crăciun el îi aducea, adesea, câte un brad din pădurea din spatele casei. Fuseseră împreună la cabană și la partide de pescuit, iar Martin Haugen fusese la înmormântarea lui Ingrid. Dar nu era o prietenie adevărată. Nici nu putea fi. Căile lor se intersectaseră în circumstanțe tragice și încă exista ceva acolo care îl făcea pe Wisting să păstreze distanța. Aveau aceeași vârstă și i se întâmplase să se gândească la faptul că, într-un context diferit, Martin Haugen ar fi putut deveni unul dintre puținii, dar bunii săi prieteni.

La doi ani de la moartea lui Ingrid, Wisting începuse o nouă relație. Aceasta se încheiase, deja, dar cât timp durase fusese înflăcărată și reală, iar el și-ar fi dorit să continue. Martin Haugen nu mai intrase însă în nicio altă relație. Pe de altă parte, el mai fusese căsătorit înainte. O căsătorie de scurtă durată, cu o femeie cu opt ani mai mare decât el. Unul dintre dosarele din caz purta numele ei: Inger Lise Ness. În săptămânile ulterioare dispariției, dosarul prinsese să se îngroașe, dar nici acesta nu le oferise vreun răspuns.

Ștergătoarele alunecau scârțâind pe parbriz. Wisting le opri. Pe măsură ce se apropia de Kleiver, clădirile de pe marginea șoselei

deveneau tot mai răzlețe. Drumul se îngusta și era tot mai degradat. Trecu pe lângă o pepinieră și o mică fermă. Pe partea stângă se afla vechiul service auto. Unele dintre mașinile accidentate din curtea atelierului fuseseră acolo și cu un an în urmă. Încetini în timp ce se apropia de intersecția în care se aflau cutiile poștale. De la ultima lui vizită, pe marginea drumului fusese montat un indicator: *Accesul interzis, cu excepția riveranilor*. Wisting îl depăși și se uită în oglinda retrovizoare la casa roșie de pe cealaltă parte a drumului. Steinar Vassvik locuia vizavi de drumul de ieșire. Îi rosti numele cu voce tare:

— Steinar Vassvik.

Acesta fusese cel mai potrivit candidat pentru rolul de suspect. Nu exista nimic concret la baza suspiciunii, însă era cel mai apropiat vecin, ultima persoană care o văzuse pe Katharina și nu avea un alibi. În plus, mai fusese condamnat pentru violențe.

Drumul pietruit șerpuia printre copaci. După o sută de metri, se ivi casa lui Martin Haugen. De când fusese aici ultima dată, aceasta fusese zugrăvită. Cel mai probabil, în timpul verii. În plus, o parte a pădurii din jurul ei fusese tăiată. Devenise mai luminoasă și mai aerisită.

Apa de ploaie formase o baltă în curte. Wisting parcă în așa fel încât să nu pășească în ea.

Pisica se ridică de pe covorașul de la intrare, se întinse arcuindu-și spinarea și veni spre el.

De obicei nu era nevoie să sune la ușă. Martin Haugen venea adeseori la fereastră când auzea o mașină în curte. Wisting se uită la casă și lăsa pisica să i se frece de picioare în timp ce așteaptă ca Martin să apară la ușă.

Nu se întâmplă asta.

Wisting urcă mica scară și sună. Pisica îl urmă. Auzi sunetul soneriei în interiorul casei, însă nimic altceva.

Prin spațiul îngust dintre ușă și toc putea să vadă că aceasta era încuiată. Mai sună o dată și se aplecă să mângâie pisica. Avea blana udă.

Wisting se întoarse cu spatele la ușă. Mașina lui Haugen nu era în curte. Nu conta. Obișnuia să-și lase mașina în garajul care

fusesse construit ca parte a casei. Ușa era încuiată și nu existau ferestre prin care să poți vedea înăuntru.

Se duse la fereastra bucătăriei și se ridică pe vârfuri. Înăuntru totul era ordonat, cu excepția unui carnețel și a unui pix lăsate pe masă.

— Martin! strigă el, bătând în tocul ferestrei.

Pe prima pagină a carnețelului scria ceva. Din locul în care stătea îi era imposibil să vadă ce anume.

Carnețelul se afla cam în același loc în care fusese găsit mesajul codat în urmă cu 24 de ani. Cel mai probabil, Katharina fusese cea care scrisese numerele. Pe foaia de hârtie fuseseră descoperite amprente ei. Se ajunsese la această concluzie după ce amprente identice fuseseră descoperite și în alte părți ale casei.

Grafologii analizaseră și ei foaia de hârtie, dar nu putuseră afirma cu certitudine că scrisul îi aparținea Katharinei. Au fost adunate mostre de texte din scrisori și alte documente despre care știau că fuseseră scrise de Katharina. Numerele de pe foaia de hârtie erau puțin mai ascuțite decât cele de pe mostrele de referință. Concluzia a fost că nu putea fi exclusă ipoteza că ea ar fi scris biletul, dar nici nu s-a putut confirma acest aspect.

Analizele chimice au demonstrat că pasta din pixul de pe masa din bucătărie conținea aceleași ingrediente ca și cea de pe hârtie. Pixul avea logoul Administrației Norvegiene a Drumurilor Publice și probabil Katharina îl adusese de la serviciu. Fusese produs în Germania, într-o întreprindere care livra anual 19 milioane de pixuri. Teoretic, era posibil să fi fost folosit un alt pix, nu neapărat cel care se afla pe masă.

Undeva în pădurea din spatele lui țipă o coțofană singuratică. În rest, era o liniște deplină.

Ocoli casa, traversă iarba umedă a gazonului și urcă pe veranda din spate. Pisica îl urmă. Mobilierul de grădină era încă afară. Frunzele uscate erau strânse în grămezi umede. O sapă cu pământ pe ea era sprijinită de perete. Lângă ea se afla o pereche de cizme de cauciuc cu bulgări de lut întărit pe ele.

Wisting se apropie de fereastră și privi înăuntru. Living era așa cum și-o amintea. Mobilată simplu, dar adecvat. Mobilierul era în

mare parte neschimbat de pe vremea în care Katharina locuise aici. Mobilă din lemn de pin și câteva tablouri în ulei atârinate de pereți. Canapeaua din piele închisă la culoare era nouă. Pe masa din fața ei se afla un kit de modelism pe jumătate asamblat. Părea că urma să devină un camion. Era hobbyul lui Martin. Pe rafturile bibliotecii, care înainte fuseseră ticsite cu cărțile Katharinei, acum se aflau câteva machete terminate.

Pisica mieună și zgârie ușa verandei. Chiar în fața lui, în interior, văzu covorașul pe care aceasta obișnuia să stea.

Trebuie să fie bătrână, de-acum, se gândi Wisting. Martin Haugen îi povestise cum ieșise din pădure într-o seară de vară și venise pe verandă, unde stătea el. Era slabă și avea blana jigărită. Îi oferise farfuria cu resturile de la cină și de atunci a rămas la el. Asta se întâmpla cu cinci sau șase ani în urmă, iar pe atunci era deja o pisică adultă.

Wisting se întoarse în direcția pădurii. Era mai deasă acum decât în urmă cu 24 de ani. Abia mai distingeia iazul printre ramurile pinilor.

De două ori cercetaseră pădurea căutând-o pe Katharina. Mai întâi cu câinii, apoi cu voluntari mergând în linie, la o distanță de doar o lungime de braț între ei. Au cercetat inclusiv în jurul iazului, ba chiar au adus și scafandrii care să o caute în lac. Nu fusese de găsit nici acolo.

Încă un țipăt rupse tăcerea. Trebuia să fie aceeași pasăre pe care o auzise și mai înainte. Își luă zborul dintr-unul dintre copacii aflați în apropiere, plană în aer și bătu din aripi țipând.

Wisting își ridică gulerul și se îndreptă spre mașină. Era puțin surprins că Martin Haugen nu era acasă. Nu stabiliseră nimic, dar se așteptase ca el să fie acolo, la fel ca anul trecut și ca în toți ceilalți ani.

Înainte să urce în mașină, se mai uită o dată la casă. Poate că Martin Haugen ieșise doar să ia o prăjitură sau pentru vreo altă treabă, dar Wisting se îndoia. Ceva în legătură cu pisica nu se potrivea. Acum se culcase din nou pe covorașul din fața ușii de la intrare, dar avea blana leoarcă, de parcă ar fi stat toată noaptea afară, în ploaie.

Mașina se zgâlțâi peste gropile din drumul cu pietriș. Opri în dreptul șirului de cutii poștale, coborî din mașină și se îndreptă spre cea pe care era trecut numele lui Martin Haugen. În dosarul de caz se găsea o fotografie a acesteia, în care se vedeau ziarele din 10 și 11 octombrie, precum și factura de electricitate. Ziarul din data de 9 octombrie fusese fotografiat pe comoda aflată pe holul de la etaj.

La un moment dat, Martin Haugen trebuie să fi schimbat eticheta de pe cutia poștală. Acum, pe ea era menționat doar numele lui. Ridică clapeta și aruncă o privire înăuntru. Era goală. Dar asta nu însemna neapărat ceva. Martin Hauger nu mai avea abonament la niciun ziar. Oricum, probabil că era prea devreme pentru ca poștașul să fi trecut pe aici, iar casa era atât de izolată, încât puțini dintre distribuitorii de pliante publicitare se oboseau să facă acest drum.

Un bărbat însoțit de un câine ieși din pădure pe o potecă aflată ceva mai departe pe drum. Individul îl strigă și îi puse lesa.

Wisting urcă în mașină și se uită cu coada ochiului la indicatorul rutier. De el atârna un lanț care putea fi întins peste drum, blocându-l fizic. Poate că Martin era deranjat de excursioniștii care căutau un loc în care să-și lase mașina și astfel ajungeau în curtea lui. Indicatorul fusese probabil adus de la locul de muncă. După dispariția Katharinei, Martin se angajase la departamentul de operațiuni și întreținere al Administrației Drumurilor Publice Norvegiene. Era un job care suferise modificări de-a lungul anilor. La început, se ocupa de curățarea vegetației de pe marginea drumurilor, de deszăpezire și de îndepărtarea animalelor moarte de pe șosele. Treptat, sarcinile practice fuseseră externalizate către diverși subcontractori, iar rolul lui Martin Haugen dobândise un caracter mai general, dar

avusese mereu posibilitatea să-și facă propriul program. Obişnuia să îşi ia liber pe 10 octombrie, dar poate că anul acesta nu reuşise.

Avea numărul lui salvat în telefon. Wisting se gândi să-l sune sau să-i trimită un mesaj, dar se lăsa păgubaş. Ar fi putut părea intruziv. Hotărî că mai bine revenea la sfârşitul programului.

Pe vremea dispariţiei Katharinei, telefoanele mobile nu erau obiecte de uz general. Era perioada dinainte de apariţia internetului şi a reţelelor de socializare. Nu existau nici date digitale, pe atunci, care să indice unde se afla sau ce se întâmplase cu ea.

În timp ce porni motorul, aruncă o privire spre casa de peste drum şi i se păru că îl zăreşte la fereastră pe Steinar Vassvik. Fusese dificil să obţină de la el o explicaţie. Era genul de persoană care nu-i lăsa pe ceilalţi să se apropie, prefera să răspundă monosilabic la întrebări şi nu iniţia niciodată un nou subiect de conversaţie. Când Wisting îi vorbea, îşi întorcea privirea în direcţia opusă. Răspunsurile lui erau mereu evazive şi după fiecare conversaţie Wisting rămânea cu impresia că omitea să-i spună ceva, că îi ascundea ceva.

Steinar Vassvik confirmase declaraţia lui Haugen, susţinând că fusese sunat în după-amiaza zilei de 10 octombrie şi rugat să meargă să o caute pe Katharina. Iar el procedase întocmai. Când fusese apelat din nou, jumătate de oră mai târziu, îi spusese lui Haugen că ea nu era acasă, dar părea să-i fi lăsat un mesaj pe masa din bucătărie. Mesajul era ceea ce mai târziu primise numele de codul Katharina.

În loc să-l sune pe Martin Haugen, Wisting o sună pe Line.

Ea îi răspunse cu o voce plată.

— Cum se simte Amalie? se interesă el.

— Este puţin agitată astăzi, plânge mult.

— S-a îmbolnăvit?

— Nu, nu cred. Trebuie doar să o supraveghez.

— Ai reuşit să scoţi petele albastre?

— Nu pe toate.

Wisting îşi dresе vocea ca să acopere tăcerea care se instalase.

— Ai nevoie de ceva? Vrei să iau ceva de la magazin?

— Nu, ne descurcăm noi.

Wisting îi făcu loc pe drumul îngust unui camion care venea din față. Își ceru scuze din nou și înainte să închidă îi spuse că regretă cele întâmplate.

La ora 13:05 era deja la secția de poliție. Pe hol se întâlni cu Nils Hammer. Când Wisting lipsea, Nils era la conducere.

— Am stabilit o întâlnire la care trebuie să mergem mâine, îi spuse el.

— Ce fel de întâlnire?

— Cu cineva de la Kripos, preciză Hammer.

Wisting se încruntă.

— Cine?

— Nu-l cunosc, admise Hammer. Îl cheamă Adrian Stiller.

Wisting clătină din cap. Nici lui nu-i spunea nimic acest nume.

— Ce voia?

— E ceva legat de un caz mai vechi. Zice că vrea să intre în arhiva noastră să facă niște verificări. O să ne explice el când va veni. Am stabilit întâlnirea pentru ora 9:00.

Wisting repetă numele în gând, intră în birou și-și notă ședința în agendă. Se întâmpla destul de des ca Kripos — Serviciul Național de Cercetări Penale sau Økokrim — Serviciul de Investigare a Infrațiunilor Economice și de Mediu să investigheze cazuri în care martorii sau alte indicii îi conduceau dincolo de granițele districtelor polițienești de apartenență.

Neliniștea îl cuprinse iar. Se ridică, se duse în sala de ședințe unde era cafetiera și își umplu o ceașcă. Avea un gust rău pe stomacul gol, dar o luă în birou, o lăsă pe masă și o împinse ușor într-o parte, după care căută telefonul și îl sună pe Martin Haugen. Era mai ușor să îl sune de la birou decât stând în fața casei sale, se gândi el în timp ce suna. Acum putea să-l întrebe pur și simplu dacă voia să îl viziteze. După ce sună de zece ori, se activă mesageria vocală. Închise fără să lase vreun mesaj.

Scoase documentele studiului de impact referitor la noua reformă a poliției. Mai puține districte de poliție, dar mai mari, ar trebui să asigure o capacitate și o competență sporite pentru îndeplinirea principalelor sarcini și cu o eficiență mai mare la

nivelul întregii țări. Pentru Wisting, asta însemna că districtul în care lucra avea să fuzioneze cu Telemark, din vest, și Buskerud, situat în nord. Își dădea seama de avantajele evidente ale unei singure unități mari de investigație, dar simțea că îi lipsea voința să se schimbe. Mai avea doar câțiva ani până la pensionare și prefera să își petreacă timpul rezolvând cazuri, în loc să se adapteze la un viitor din care nu avea să facă parte.

Încercă să descompună planurile și viziunile la nivel practic și să prezinte o imagine a modului în care avea să fie afectată activitatea lor zilnică de toate aceste schimbări. Din când în când, era întrerupt de telefoane. Erau întrebări și solicitări cu privire la activitățile curente la care putea fie să răspundă, fie să asigure transferul lor către persoanele potrivite. Departamentul pe care îl coordona era suficient de mare încât să nu piardă imaginea de ansamblu.

Chiar înainte de ora patru și jumătate începu din nou să plouă. O ploaie torențială care izbea cu putere asfaltul. Mai rămase încă o jumătate de oră, după care stinse computerul și ieși din birou.

Pe drumul de întoarcere spre Kleiver, fu nevoit să rămână în spatele autobuzului școlii. Era singura formă de transport în comun din zonă. Existau două curse dimineața și două după-amiază și oprea la locuințele copiilor sau unde aștepta cineva pe marginea drumului și făcea semn că dorea să urce. În data de 10 octombrie, în urmă cu 24 de ani, pe tură fusese același șofer și dimineața și după-amiaza. Și fusese absolut sigur că printre pasageri nu se aflase și Katharina Haugen.

Autobuzul din fața lui se apropie de marginea drumului și opri. Șoseaua era prea îngustă ca să îl depășească. Rămase pe loc și așteptă până când acesta scoase un nor de fum negru pe țeava de eșapament și se puse în mișcare. Înainte să apuce să demareze, doi băieți cu ghiozdanele în spate traversară drumul prin fața mașinii lui.

Katharina Haugen conducea un Golf argintiu și o Kawasaki Z650. Prefera să folosească motocicletă, dar în ziua dispariției atât mașina, cât și motocicletă se aflau parcate în garaj. Pe măsură ce

operațiunea de căutare se extindea pe o rază din ce în ce mai mare în jurul casei, devenea tot mai clar că o răpise cineva.

Încetini și viră spre casa lui Martin Haugen. Ploaia săpase șanțuri adânci în pietriș. Mașina urcă anevoie pe terenul accidentat, apoi viră pe aleea din fața casei.

Parcă mașina în același loc ca și dimineață. Când coborî, pisica veni în fugă spre el. Era puțin mai răvășită decât în urmă cu câteva ore. Wisting o urmă până sub micul pervaz de deasupra ușii, unde se putea adăposti de ploaie. Sună la ușă, deși nu se aștepta ca Martin Haugen să îi deschidă. Nu era acasă.

Își scoase telefonul și îl sună din nou. Și de data asta intră mesageria vocală.

Pisica se frecă de picioarele lui. Wisting rămase nemișcat și simți cum neliniștea începea să i se cuibărească în stomac. Era antrenat să presupună că se întâmplase ce era mai rău, dar, cu toate acestea, încercă să găsească explicații rezonabile pentru absența de acasă a lui Martin Haugen. O ședință la serviciu, ore suplimentare, o altă întâlnire programată. Din câte știa Wisting, ar fi putut să aibă o relație cu o altă femeie și să meargă la ea după serviciu.

Ieși din nou în ploaie și ocoli casa. Dinspre pădure, adierea vântului aducea un iz dulce de pământ umed. În locul în care se termina peluza și începea sălbăticia, se afla o potecă ce intra în pădure. Fusesse mereu acolo. De-a lungul acelei poteci o căutaseră pe Katharina. Cu trecerea timpului o năpădise iarba. Acum, părea să fi fost curățată.

Pisica rămase nemișcată, cu ochii ațintiți spre luminișul din pădure, în timp ce Wisting se adăposti sub acoperișul verandei. Aruncă o privire înăuntru, dar nu era nicio schimbare față de acum câteva ore.

Pe când se pregătea să coboare, observă ceva în spatele unei draperii. Era o cameră video compactă. Un model simplu, wireless, care costa doar câteva sute de coroane. Obiectivul era îndreptat spre grădina din spatele casei. Dacă urmărea cineva imaginile captate de camera video în acest moment, fața lui i-ar acoperi tot ecranul.

Când făcu un pas îndărăt, se lovi de masa din grădină. Polițiștii constatau frecvent că rapoartele despre spargerii sau vandalism erau însoțite de imagini video de la locul faptei. Micile camere de luat vederi erau de bună calitate, iar tehnologia făcuse posibil să urmărești imaginile pe internet de oriunde din lume. În urmă cu 24 de ani, când dispăruse Katharina, adunaseră casete video din benzinării sau din alte locuri care aveau sisteme de supraveghere. Înregistrările erau pixelate, iar persoanele erau dificil de recunoscut. Casetele se aflau și acum la dosar, dar nu știa dacă mai aveau echipamentul necesar să le vizioneze.

Se duse la următoarea fereastră. O încăpere care fusese mobilată drept cameră de oaspeți, dar care fusese destinată să devină camera copilului, Wisting era sigur de asta. Acum, acolo erau depozitate cutii de carton. Câteva scaune erau așezate pe masă cu picioarele în sus, iar pe ghidonul unei biciclete de sport zăcea un morman de haine. Pe un birou zări un computer cu monitor, mouse wireless și o tastatură. Pe câteva rafturi prinse de perete erau așezate mai multe machete de mașini.

Camera alăturată era dormitorul. Pe patul mare se găsea o singură pătură. Fusese dată la o parte, iar perna era răvășită. Dincolo de faptul că în cameră dormea o singură persoană, nu mai erau alte lucruri de remarcat.

Își continuă drumul în jurul casei și observă încă o cameră de supraveghere: la fereastra băii, amplasată mai sus pe perete și cameră orientată spre spațiul din fața intrării.

Ploaia se întee. I se păru că în depărtare se auzeau tunete și încercă să își amintească dacă urmărise vreo prognoză meteo. Pisica fugi din nou pe scări. Wisting se îndreptă spre șopronul aflat de cealaltă parte a curții. Era mai curând o magazie de unelte, cu spațiu pentru freza de zăpadă, mașina de tuns iarba și câteva brațe de lemne de foc.

De pe acoperișul de tablă se scurgea apa de ploaie. Încercă ușa, însă era încuiată. Aruncă o privire pe fereastra din laterală și zări un topor așezat pe un butuc, dar nu reuși să distingă nimic în colțurile întunecate.

Când urcă în mașină și porni motorul, parbrizul se aburi. Dădu drumul la căldură și viră pe drum. De cealaltă parte a intersecției, ușa garajului era deschisă. Steinar Vassvik stătea lângă o motocicletă mare, ținând în mână o șurubelniță și se uită în direcția lui.

Wisting traversă drumul, coborî din mașină și lăasă motorul pornit. Se grăbi să intre în garaj ca să se adăpostească de ploaie.

Steinar Vassvik îl salută cu o înclinare a capului. O lampă de lucru puternică, agățată de tavan, îi lumina trăsăturile aspre ale chipului. Cândva, după ce Wisting îl vizitase ultima oară, se alesese cu o tăietură sub ochiul stâng, care se transformase într-o cicatrice roșie.

— Am fost până la Martin Haugen, îi explică Wisting. Nu este acasă.

Steinar Vassvik lăasă șurubelnița jos și luă o cârpă de pe tejghea.

— L-ai zărit cumva? se interesă Wisting.

Vassvik făcu semn că nu și își frecă mâinile cu cârpa. Wisting aruncă o privire în spatele lui, spre indicatorul cu accesul interzis.

— Ai mai văzut pe altcineva pe acolo?

— Rareori este cineva acolo, îi răspunse Vassvik.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Martin Haugen?

Steinar Vassvik ridică din umeri.

— De obicei pleacă dimineața, la 7:30.

— Așa a făcut și azi?

— N-am observat.

— De regulă, când ajunge acasă?

Steinar Vassvik se uită la ceas. Wisting făcu la fel. Era 16:30.

— Înainte de ora 16:00, răspunse Vassvik.

Wisting încuviință.

— OK, spuse el întorcându-se la mașină. Mulțumesc.

Steinar Vassvik făcu câțiva pași în urma lui.

— S-a întâmplat ceva?

Wisting clătină din cap.

— Doar am presupus că azi va fi acasă.

Steinar Vassvik încuviință.

— Înțeleg. Poate că este la cabană.

— Poate.

Mai rămase puțin, ca să vadă dacă Steinar Vassvik avea de gând să-i mai spună ceva, după care îi mulțumi din nou și se urcă grăbit în mașină.

5

Wisting nu sună la soneria lui Line, ci intră direct și bătut ușor la ușa dintre verandă și hol. Line își ițe capul din bucătărie, făcându-i semn să intre.

— Ești ud learcă.

Wisting își dădu haina jos și o așeză pe speteaza unui scaun din bucătărie.

— Plouă. Ce face Amalie?

— Bine. Doarme.

Line se ridică și se duse la aragaz.

— Vrei puțină supă? Supă de conopidă.

— Da, te rog.

Line potrive temperatura plitei electrice.

— Este semipreparată.

Wisting se așeză și făcu semn cu capul spre laptopul de pe masă.

— Cu ce te mai ocupi?

— Cu chestiile obișnuite. Familia.

Scoase o franzelă, tăie două felii și le unse cu un strat gros de unt.

— Poți să verifici ceva pentru mine?

— Ce anume?

— Dacă Martin Haugen este pe Facebook.

Line se așeză iar la masă.

— N-ai trecut pe la el?

— Nu era acasă, îi explică Wisting. Poate spune ceva acolo despre faptul că ar fi plecat din oraș sau ceva de genul ăsta.

Line își plimbă degetele peste tastatură.

— Nu pare să aibă cont de Facebook, comentă ea. Nu poți să-l suni?

— Am încercat.

Oala de pe plită începu să scoată aburi. Line se ridică și o trase deoparte.

— Ce vrei să spui? A dispărut?

— Pur și simplu nu e acasă, zâmbi Wisting.

— Nu poți să-i urmărești telefonul sau așa ceva?

— Nu este atât de simplu, spuse Wisting. Este o chestiune formală. Mai întâi ar trebui ca un membru al familiei să-i anunțe dispariția.

— Ai vorbit cu cineva din familia lui?

Wisting luă prima lingură de supă și clătină din cap.

— Mama lui a murit în urmă cu câțiva ani. Are o mătușă și niște unchi în Porsgrunn, dar nu cred că ține legătura cu ei.

— Atunci la serviciu?

— Voi lua legătura cu ei mâine, dacă nu se întoarce până atunci.

Mai rămase o vreme după ce termină de mâncat supa, dar plecă acasă înainte să se trezească Amalie. Îl întâmpină casa pustie. Se întrebă cât ar dura până să declanșeze cineva o investigație oficială în caz că el ar dispărea. Line era cea mai apropiată persoană, dar era obișnuită ca el să fie plecat zile în șir, în interes de serviciu. Iar el nu avea obiceiul să spună mereu unde se duce și când urmează să se întoarcă. Însă colegii de la muncă s-ar alerta dacă n-ar ajunge la birou dis-de-dimineată, cu excepția cazurilor în care își lua o zi de concediu de boală.

În living rămase privind cutia de carton cu documentele cazului. Cercetările fuseseră coordonate de Elling Kverne. Era cu 15 ani mai în vârstă decât Wisting și fusese un detectiv experimentat. Acum se retrăsese din activitate, dar Wisting se mai întâlnea uneori cu el. De fiecare dată când pomenea despre cazul Katharina, spunea că fusese cel mai mare mister din cariera lui de polițist.

Una dintre dificultăți o constituise începerea cu întârziere a investigației. Katharina dispăruse probabil cu o zi înainte ca Martin Haugen să fi anunțat poliția. Apoi s-a mai scurs un timp până au reușit să organizeze activitățile și să transforme operațiunea de căutare într-un posibil caz de omucidere. În primele 24 de ore de la comiterea unei crime existau cele mai

mari șanse de a se stabili direcția corectă a anchetei. După aceea, detaliile pe care și le aminteau martorii sau pe care le puteau relata se estompau. Amănuntele trebuiau adunate la cald. Acum, nu avea la dispoziție decât dosare cu informații vechi de 24 de ani.

Luă dosarul pe care scria Steinar Vassvik și se așeză. La două zile de la dispariția Katharinei, Steinar Vassvik fusese condamnat la trei ani de închisoare pentru violențe. Într-o sâmbătă noapte avusese o altercație în oraș în care îl lovise pe un alt bărbat. Era la a patra condamnare, dar de această dată situația era mai gravă. Tipul pe care îl bătuse stătuse în comă timp de trei săptămâni, având probleme de vedere și dureri de cap puternice.

Wisting vorbise cu Vassvik în timp ce se afla în închisoare. Frunzări vechiul protocol de interogatoriu. Întrebările vizaseră trei obiective. Primul, să verifice afirmațiile lui Martin Haugen cu privire la convorbirile telefonice. Al doilea se referea la relațiile lui Vassvik cu Katharina și dacă se văzuse cu ea în ultimele zile. Al treilea era să stabilească mișcările lui Vassvik în perioada în care dispăruse Katharina Haugen.

Steinar Vassvik descrisese relația lui cu Katharina drept una normală, ca între vecini. Se salutau și schimbau câteva vorbe când se întâlneau. Vorbea mai des cu Katharina decât cu Martin, dar asta pentru că el locuia departe, pe șantier. În plus, el și Katharina aveau o pasiune comună, motocicletele. Probabil că despre asta vorbeau.

Ultima dată o văzuse pe Katharina duminică, 8 octombrie. Trecuse pe la el să îi aducă niște cărți. Era pentru prima dată când intra în casa lui. Întâlnirea o stabiliseră cu o zi înainte. Katharina fusese plecată cu motocicleta și se oprise la Steinar Vassvik la întoarcerea acasă. Fusese ultima călătorie înainte de a-și depozita motocicleta pe timpul iernii și vorbiseră despre ce era important să facă. El era de părere că trebuia să-i curețe carburatorul și se oferise să o ajute, dar și să-i ungă lanțul și pinioanele.

Mai târziu în acea zi, după ce Katharina și-a spălat motocicleta, a trecut pe la el. În discuția care a urmat, Steinar Vassvik i-a spus că urma să meargă la închisoare. Nu era vreun secret. Katharina

știa că mai fusese și înainte la pușcărie și că primise o nouă condamnare, așa că devenise un subiect firesc de discuție. Steinar Vassvik își vânduse mașina și urma să își pună motocicleta la păstrare pentru trei ani. Așa se ajunsese la înțelegerea privind cărțile. Katharina se gândise că i-ar fi prins bine să aibă ceva de citit cât timp era la închisoare. A doua zi, când venise să ia motocicleta, îi adusese și o sacoșă cu cărți. Steinar Vassvik alesese cinci dintre ele.

Wisting puse dosarul deoparte și luă fotografiile casei. Pe masa din sufrageria Katharinei Haugen se aflau cărțile pe care, probabil, le respinsese Steinar. *Mengele Zoo, Alchimistul, Negri albi.*

Era ușor să te gândești la ipoteza că în spatele dispariției Katharinei se afla Steinar Vassvik. Acesta dezvoltase o relație cordială cu soția vecinului. Aveau interese comune, iar ea era veselă și binevoitoare. Îi acorda atenție și era grijulie. Steinar Vassvik nu prea avea experiență cu femeile. Locuise împreună cu mama sa până după 30 de ani. Apoi, mama lui moștenise de la sora ei casa de pe strada Kleiver, iar el o preluase și se mutase acolo cam în aceeași perioadă în care Martin și Katharina Haugen cumpăraseră casa lor. Nu avusese niciodată o parteneră. Cele câteva cunoștințe de sex feminin pe care și le făcuse fuseseră toate rodul unor întâlniri întâmplătoare în pub. Nu era greu de imaginat că ar fi putut interpreta greșit semnalele transmise de Katharina Haugen. În plus, era cunoscut pentru temperamentul care îi adusese deja patru condamnări. Ceva ar fi putut să meargă foarte rău în timpul întâlnirii cu Katharina.

Pe durata investigațiilor din zilele a treia, a patra și a cincea, majoritatea discuțiilor se concentraseră asupra lui Steinar Vassvik. Căutaseră ceva concret pe care să își bazeze suspiciunile, cum ar fi erori și contradicții în declarațiile lui sau informații pe care nu le divulgase. Problema era că el era foarte tăcut, iar puținele lucruri pe care le declarase erau verificabile. Cu toate acestea, descoperiseră o discrepanță în declarația sa. În cadrul operațiunii de căutare din prima zi, un agent de la Departamentul de Ordine Publică mersese din ușă în ușă prin așezarea dispersată, întrebând dacă o văzuse cineva pe Katharina. Atunci, Steinar Vassvik

spusese că duminică, la ora 16:00, ea îi adusese niște cărți. Când Wisting l-a interogat în închisoare, cinci zile mai târziu, a declarat că era pe la ora 19:00. Era o diferență de trei ore. Diferența dintre lumina zilei și întuneric. Dacă Steinar Vassvik n-ar fi fost deja în pușcărie, ar fi luat în considerare să îl acuze de mărturie mincinoasă, pentru a pune presiune pe el. Asta le-ar fi oferit un motiv formal pentru a-i percheziționa casa și a căuta urme ale Katharinei.

Din fericire, au avut oricum parte de această oportunitate. Un banal test de urină pe care Steinar Vassvik îl făcuse atunci când s-a prezentat pentru pronunțarea sentinței a dat un rezultat pozitiv la THC (Tetrahidrocanabinol). Fumase marijuana în zilele precedente, ceea ce le-a oferit polițiștilor oportunități creative. A fost deschis un dosar penal, care le-a permis să îi percheziționeze în mod oficial locuința în căutare de droguri. Au găsit 11 amprente de ale Katharinei. Două pe speteaza unui scaun din bucătărie, trei pe o comodă de pe hol și două pe partea interioară a ușii de la intrare. În plus, au mai descoperit patru amprente în garaj, dintre care două pe motocicletă lui Steinar Vassvik. Fusesse acolo, așa cum precizase chiar Steinar Vassvik, dar nu exista nimic care să sugereze că locuința lui ar fi fost scena vreunei crime.

Wisting continuă să frunzărească dosarul. Steinar Vassvik nu avea alibi pentru o mare parte a zilei în care dispăruse Katharina Haugen. Lucrase ca șofer pe unul dintre camioanele municipale de colectare a gunoiului, dar fusese nevoit să renunțe la locul de muncă din cauza îndelungatei pedepse cu închisoarea. Își petrecuse săptămâna dinaintea celei în care urma să se prezinte pentru a-și executa sentința făcând câteva lucruri practice. Marți, 10 octombrie, vizitase mai multe magazine de îmbrăcăminte din centrul comercial Nordbeyen pentru a-și cumpăra haine. Centrul era nou-nouț și era prevăzut cu sistem de supraveghere video. Acesta a înregistrat intrarea lui Steiner Vassvik la ora 14:25, după care i-a urmărit plimbarea prin magazin până a părăsit centrul comercial, la ora 15:53.

Fotografiile din dosar erau alb-negru. Steinar Vassvik purta blugi, un pulover gros și bocanci grei. Își aruncase toate hainele împreună cu aproape întreaga sa garderobă, explicase el, fără a preciza vreun alt motiv în afară de acela că erau vechi și uzate. Majoritatea membrilor echipei de investigație au fost de acord că era un aspect straniu, dar nu le oferea nicio dovadă pentru acțiuni concrete.

Wisting continuă să parcurgă paginile și să citească declarațiile colegilor de muncă ai lui Steinar Vassvik și ale prietenilor săi din comunitatea motocicliștilor, dar nu se putea concentra. În cele din urmă puse dosarul deoparte și formă numărul lui Martin Haugen. De această dată intră direct mesageria vocală, fără să mai sune. Rămase așa o vreme, cufundat în gânduri. Anxietatea pe care o simțea începu se intensifice. Ceva plutea în aer încă de la prima vizită pe care i-o făcuse astăzi lui Martin Haugen. Un sentiment apăsător pe care nu îl putea exprima în cuvinte.

Nu prea știa ce să facă, dar simțea că trebuia să acționeze. Se ridică brusc de pe scaun, ieși pe hol, își luă geaca și se urcă în mașină. Drumul până la secția de poliție îi lua mai puțin timp seara. Traficul era mai lejer și nu mai ploua. Din parcare aflată în curtea din spate, observă că în biroul Christinei Thiis lumina era aprinsă. În rest, etajul doi era complet întunecat. Doamna procuror fie uitase să stingă becurile, fie lucra până târziu. Trase ușa după el și urcă pe scări până la serviciul de investigații criminale.

Christine Thiis tocmai se pregătea să iasă din încăperea xeroxului cu un teanc de documente.

— Bună! S-a întâmplat ceva?

Wisting făcu semn că nu.

— Vreau doar să verific ceva.

Era prematur deocamdată să aducă vorba despre Martin Haugen.

— Am cafea în birou, îi spuse Christine Thiis și o luă înainte.

Wisting se închise în biroul lui și se conectă la rețea. Ca de obicei, dura destul de mult până pornea calculatorul și se gândi să onoreze invitația la cafea a Christinei Thiis, dar până la urmă rămase locului, încercând să-și adune gândurile. Ce credea, de fapt? Că Martin Haugen dispăruse la fel ca soția sa în urmă cu 24 de ani? Înainte să tragă o concluzie pentru sine sau să le prezinte această ipoteză celorlalți, trebuia să verifice toate posibilitățile.

Calculatorul era pregătit. Se logă la Serviciul de informații. Sistemul era conceput în așa fel încât să comunice cu toate registrele și bazele de date de care dispunea poliția. În felul ăsta, era suficientă o singură căutare pentru a vedea dacă Martin Haugen apărea menționat pe undeva.

Introduse data de naștere și codul numeric personal și obținu un număr limitat de rezultate. Cel mai recent era din urmă cu

doi ani și se referea la o amendă pentru viteză. Într-un fel, sperase să găsească o mențiune de la o altă secție de poliție cu privire la un accident sau la o eventuală spitalizare. Asta ar fi explicat totul.

Încercă apoi o căutare doar după nume. Persoanele nu erau întotdeauna introduse în sistem cu toate datele personale. Căutarea generă un număr mare de rezultate, însă majoritatea păreau să se refere la incidente în care poliția îl contactase pe angajatul Martin Haugen din cadrul Departamentului de Operațiuni și Întreținere al Administrației Drumurilor. Era vorba despre bucăți de asfalt desprinse, copaci doborâți de vânt și animale ucise. Ultimul raport era din urmă cu trei săptămâni și consemna o alunecare de teren și bolovani pe autostrada națională 40.

Poate că de asta nu era acasă, se gândi Wisting. Precipitațiile din ultima săptămână provocaseră avarii pe mai multe drumuri. Poate că pur și simplu avea mult de lucru.

La centrul pentru controlul traficului era cineva în permanență. Ridică receptorul și formă un număr direct, rezervat poliției și altor autorități publice.

Răspunse o femeie.

Wisting se prezintă.

— Încerc să îl găsesc pe Martin Haugen, explică el și auzi imediat zgomotul unei tastaturi.

— Pot încerca să vă fac legătura cu telefonul lui mobil, se offeri femeia.

— Am numărul lui de mobil, dar nu răspunde, preciză Wisting. Aveți vreo informație în legătură cu locul în care ar putea fi?

— Nu. Despre ce este vorba?

— Aveam doar câteva întrebări despre un caz mai vechi.

— Atunci presupun că poate aștepta până mâine, nu?

Wisting o auzi.

— Aveți numărul cuiva din același departament?

Tastatura prinse viață din nou. Wisting își notă două nume și două numere de telefon.

— Vă pot face legătura, se offeri femeia.

— Da, mulțumesc. În cazul ăsta cred că voi încerca la Henry Dalberg.

Urmă o tăcere lungă, încât Wisting se gândi că intervenise o problemă, până auzi că sună din nou. Henry Dalberg răspunse aproape imediat. Avea o voce aspră și vorbea norvegiana nordică. Wisting se prezintă și îl întreabă pe Dalberg dacă lucra împreună cu Martin Haugen. Bărbatul de la celălalt capăt al firului confirmă.

— S-a întâmplat ceva? se interesă el.

— Nu reușesc să dau de el. Ați vorbit astăzi cu el?

— E bolnav.

Wisting bătea ritmic cu pixul în agenda din fața lui. Așadar, poate că totuși era internat în spital.

— E ceva grav?

— Nu cred. Mi-a trimis un mesaj ieri dimineață în care spunea că n-o să vină la serviciu.

— Ce a scris mai exact?

— Că nu se simțea în formă și că va lipsi câteva zile. Mă aștept să-l revăd abia luni.

Wisting nu mai spuse nimic.

— S-a întâmplat ceva? întreabă din nou Henry Dalberg.

— Pur și simplu nu reușesc să dau de el.

Îi mulțumi pentru informații și închise telefonul. Sună apoi la spital, cu speranța că nu va da peste cineva care va dori să păstreze confidențialitatea. Femeia care-i răspunse avea exact aceeași voce și același ton precum cea cu care vorbise la centrul pentru controlul traficului. Se prezintă și preciză că viza cercetările dintr-un dosar penal.

— Martin Haugen este cumva internat la dumneavoastră? întreabă el, precizând codul numeric personal.

Și de această dată auzi în telefon sunetul produs de tastatură.

— Nu, i se răspunse scurt.

— Sunteți sigură?

— A venit la urgențe?

— Nu știu.

Se auzi din nou tastatura, dar primi același răspuns.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? îl întrebă femeia.

Wisting îi spuse că nu, încheie convorbirea și își notă ora. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea să fie nevoit să facă un raport cu privire la cercetările întreprinse.

Christine Thiis se ivi în dreptul ușii. Adusese o ceașcă de cafea și i-o așează pe birou.

— Hammer spunea ceva despre un cod. Că ai avea nevoie de o mână de ajutor ca să-l descifrezi.

Wisting trase ceașca spre el și o fixă cu privirea. Christine Thiis lucra la secția de poliție de trei ani și jumătate. Probabil că nu îndeajuns de mult încât să fi auzit de cazul Katharina.

— Ce ți-a spus? o întrebă Wisting.

— Nu prea multe. L-am întrebat unde ai fost mai devreme și mi-a spus că te ocupi de un caz mai vechi și că există un cod pe care nu ai reușit să-l rezolvi. Mi-a spus să te întreb direct pe tine despre ce este vorba.

Wisting duse ceașca la gură.

— Este un vechi caz de dispariție, spuse el. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Katharina Haugen.

Întinse mâna și deschise unul dintre sertare.

— Pe masa din bucătărie a fost găsit un bilet. S-ar putea să nu însemne nimic, dar trebuie să fi fost unul dintre ultimele lucruri pe care le-a făcut înainte să dispară, explică el și îi arată o copie.

Christine Thiis luă copia și o analizează.

— Par a fi niște calcule contabile. Cu coloane pentru credite și debite.

Wisting încuviință. Se gândise și el la asta.

Procurarea rosti cu voce tare câteva cifre.

— 362, 334... CFB, CCD.

Wisting zâmbi, înțelegând ce făcea. Înlocuia numerele cu literele alfabetului.

— Nu are niciun sens, spuse ea oftând după ce studie hârtia un timp.

— Cred că are sens pentru cine l-a scris.

— Vorbești de parcă n-ai fi sigur că a fost scris de Katharina Haugen.

— Pe foaia de hârtie erau amprentele ei, dar și altele, neidentificate.

— Experții grafologi ce-au spus?

— N-au putut să tragă o concluzie în privința numerelor.

Christine Thiis se ridică și se uită la foaia de hârtie.

— Este un cod simplu, spuse ea gânditoare.

Wisting luă o gură de cafea.

— A circulat prin sistemul Interpol și nimeni n-a reușit să-l descifreze, sublinie el.

— Prin simplu vreau să spun că nu are multe caractere. Sunt 12 numere, iar multe dintre ele se repetă. Dacă fiecare număr are o semnificație, nu poate fi un mesaj lung.

Wisting zâmbi. Îi trecuseră și lui prin minte ideile pe care i le împărtășea Christine Thiis.

— M-am gândit că poate este un fel de hartă.

— ...și crucea marchează un loc? îi termină Christine Thiis ideea. Un mormânt?

Wisting ridică din umeri cu o expresie plină de îndoială, ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că era o interpretare la fel de bună ca oricare alta.

— Crezi că zace acolo? continuă Christine Thiis, arătând crucea cu degetul.

— Asta ar însemna că și-a desenat propriul mormânt.

— Dacă s-a sinucis? E și asta o posibilitate?

Wisting încuviință.

— Ai încercat să compari numerele cu referințe pe hartă sau cu coordonate ori ceva de genul ăsta?

— Au fost verificate de câțiva geografi.

Christine Thiis întoarse hârtia și o analiză din mai multe unghiuri, după care i-o dădu înapoi.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Cred că a ucis-o cineva și i-a ascuns cadavrul.

— Soțul ei?

— Are un alibi, se afla în Trøndelag. În plus, nu avea niciun motiv.

Christine Thiis se așează pe fotoliul pentru oaspeți.

— Ai și alți suspecti?

Wisting îi spuse despre Steinar Vassvik, din casa vecină.

— I-am dedicat mult timp și fostei soții a lui Martin Haugen.

— A mai fost căsătorit?

— Inger Lisa Ness, preciză Wisting. Căsnicia nu a durat mult. Ea era cu opt ani mai mare decât el și avea o personalitate foarte specială. Putea să pară înțelegătoare și bine intenționată, dar dincolo de aceste aparențe era manipuloare și răzbunătoare. El a cunoscut-o pe Katharina pe când era căsătorit cu prima nevastă.

— Ce anume te-a făcut să o suspectezi?

— A renunțat greu la el și s-a purtat de parcă ar fi fost proprietatea ei, ceea ce a afectat-o pe Katharina.

— În ce sens?

— A căutat-o, i-a strigat că e o târfă și o vrăjitoare, i-a zgâriat mașina, a comandat lucruri prin poștă pe numele ei, a spionat-o, a sunat la orice oră din zi și din noapte și a furat corespondența din cutia lor poștală.

— Cunosce genul, încuviință Christine Thiis și aruncă o privire spre hol și către biroul ei pe care se îngrămădeau teancuri de dosare.

— Părea complet irațională, iar uneori se pare că a fost foarte insistentă, continuă Wisting. După care s-a calmat, iar în ultimele șase luni înainte să dispară Katharina a fost liniște totală.

— Ați interograt-o?

— Niciodată suficient de bine și pe deasupra era greu să o încolțești cu întrebări. După dispariția Katharinei părea înțelegătoare și dornică să ajute, dar dincolo de fațada prietenoasă își vedea în continuare de-ale ei.

— La ce te referi?

— La două luni după dispariție, Martin Haugen a început să primească reviste porno în cutia poștală. Cineva făcuse abonamente la diverse reviste în numele lui. El o suspecta pe Inger Lise. Am adus-o la interogatoriu și i-am percheziționat casa. Acolo am găsit câteva lucruri de-ale Katharinei.

Christine Thiis ridică din sprâncene.

— Le ținea într-un sertar separat. Facturi care fuseseră furate din cutia poștală, mementouri și notificări de colectare a creanțelor, dar și alte lucruri. Lenjerie intimă, un colier, un cercl, o carte, un parfum și un ursuleț de pluș pe care scria „Te iubesc”. Martin Haugen i-l cumpărase Katharinei. De obicei, acesta stătea pe canapeaua din living.

— Dar..., începu Christine Thiis, însă nu reuși să formuleze întrebarea.

— Totul s-a întâmplat înainte să dispară Katharina, explică Wisting. Martin Haugen și-a amintit că de sărbătoarea miezului verii Katharina se plânsese că nu își găsea o carte pe care o citea. Crezuse că o lăsase pe noptieră, dar cartea dispăruse de acolo. Mai târziu, în aceeași vară, fusese supărată din cauză că își pierduse un colier și un cercl. Toate au fost găsite acasă la Inger Lise.

— Le-a intrat în casă?

— Da, și a recunoscut. Dar asta se întâmplase cu câteva luni înainte să dispară Katharina. Ușa de la verandă fusese lăsată descuiată. Așa că se strecurase înăuntru și, din impuls, luase diverse obiecte care îi aparțineau Katharinei.

— Ai verificat dacă pe hârtia pe care este scris codul apar amprente ei?

Wisting încuviință.

— Înăuntru nu am găsit amprente ei. Deși a negat, probabil că a purtat mănuși și a intrat de mai multe ori în casă.

— Are un alibi?

— Cel puțin pentru cea mai mare parte a zilei. Lucra la o grădiniță. În data de 10 octombrie, a fost la serviciu de la ora 7:00 până la 15:30. În plus, câțiva vecini au confirmat că au văzut-o, dar nu știm cu exactitate când a dispărut Katharina.

În biroul Christinei Thiis sună telefonul. Ea își ceru scuze și se duse să răspundă.

Wisting se întoarse spre ecranul calculatorului și se deconectă. Înainte de a se ridica, se uită la agenda de pe birou. Pentru a doua zi, la ora 9:00, avea notată întrevederea cu *Adrian Stiller, Kripos*. Dacă până atunci nu reușea să ia legătura cu Martin Haugen, trebuia să demareze în mod oficial investigațiile.

Voia să mai facă o ultimă încercare și intră cu mașina pe strada îngustă spre Kleiver. Începuse să bată vântul. Frunzele moarte erau purtate printre stropii de ploaie și se lipeau de parbriz, înainte de a fi luate din nou de vânt.

Roțile trepidară și zdrăngăniră pe drumul de pietriș când viră de pe șosea spre casa lui Martin Haugen. În beznă, totul arăta diferit. Copacii din jur păreau mai înalți și mai puternici. Casa, mai pustie și mai neospitalieră decât la lumina zilei.

Intră în curte și opri chiar în fața ușii. Farurile luminară bucătăria goală.

Ploaia răpăia pe acoperișul mașinii. Wisting rămase la volan și se întrebă dacă avea sens să coboare din mașină. În caz că Martin Haugen era în casă, probabil că avea să vină la fereastră să arunce o privire afară.

Dădu puțin în marșarier încercând să vadă dacă existau urme proaspete de roți de mașină în pietrișul din fața garajului sau vreun alt semn că Martin Haugen se întorsese acasă. Singurul lucru diferit era pisica. Dispăruse.

Trase frâna de mână, puse schimbătorul de viteze în punctul mort și lăsă motorul să meargă la ralanti. În timp ce deschidea portiera, observă o mișcare în stânga colțului dinspre vest al casei. O siluetă se înalță de parcă s-ar fi ivit din pământ. Lumina din habitacul rămăsese aprinsă, deranjându-i vederea, așa că nu era sigur ce anume văzuse. Putea să fi fost ceva purtat de vânt, însă avusese impresia că fusese cineva întins pe pământ și se ridicase, la doar 20 de metri de el. Deschise portiera și se îndepărtă cu pași repezi de mașină. Era ceva acolo.

— Hei! strigă el, accelerând ritmul.

Persoana sau orice ar fi fost chestia aia pe care o văzuse se strecura asemenea unei umbre printre copaci.

Wisting îi luă urma. Alunecă pe iarba umedă, dar rămase în picioare. Crengile îi zgâriau fața și îl înțepau în coaste, dar le dădu la o parte și continuă să înainteze. După o sută de metri se opri și ascultă, dar nu se mai auzeau decât ploaia și vântul. Și propria-i respirație.

Era inutil să continue. Se întoarse la mașină, urcă în ea și o mută în așa fel încât farurile să lumineze locul în care observase umbra acum dispărută. Apoi coborî iar din mașină și examină terenul. Văzu doar frunze și iarbă uscate. Era greu de spus cu siguranță, dar pe o mică porțiune iarba părea aplatizată. Dacă fusese o cutie goală de carton sau altceva luat pe sus de vânt, trebuie să fi ajuns departe. Dar putea să fi fost și un animal.

Își trecu mâna prin părul ud și se duse la ușa de la intrare. Sună la sonerie și, fără să aștepte un răspuns, încercă clanța. Ușa era încuiată. Ocoli apoi casa și urcă pe verandă. Și aici ușa era încuiată și nu se vedea niciun semn că ar fi încercat cineva să intre.

Preț de o clipă rămase în lumina împrăștiată de becul din exteriorul casei și se uită spre marginea pădurii, dar nu văzu nimic în afară de întuneric. Înainte de a urca din nou în mașină, aruncă o privire spre obiectivul micii camere de supraveghere de dincolo de fereastră.

Coborî zdruncinându-se pe drumul neasfaltat. În intersecție viră la dreapta, ca să vadă dacă se mai afla vreo altă mașină pe drum. După mai puțin de un kilometru întoarse și o luă în direcția opusă. Cărarea din spatele casei lui Martin Haugen, cea care ducea în pădure, se intersecta în cele din urmă cu E18. În cazul în care cineva ar fi vrut să ajungă la casă neobservat ar fi putut să-și lase mașina acolo, însă ar fi ajuns oricum prea târziu, dacă ar fi mers până acolo să verifice.

Se duse în schimb acasă, se dezbracă de hainele ude și își luă altele uscate. În partea de jos a dulapului mai erau două cutii de carton cu documente din cazul Katharina. Deschise una dintre ele și scoase dosarul în care adunaseră tot ce avea legătură cu soția lui Martin Haugen. Îl luă cu el în living și răsfoi fotografiile ce surprindeau sertarul comodei din casa ei. Conținea mai multe

obiecte care îi aparținuseră Katharinei, inclusiv cartea care dispăruse de pe noptiera ei. *Luna de miere*, de Knut Faldbakken.

Nu-și imagina că Inger Lise Ness încă mai pândea pe la colțurile casei fostului soț. Probabil că renunțase la Martin Haugen. În viața ei se întâmplaseră lucruri mult mai dramatice. Cunoscuse un alt bărbat. O relație care a durat doar câteva luni înainte ca el să o părăsească. La scurtă vreme după aceea, el a cunoscut o altă fată. Inger Lise Ness i-a văzut într-un club. S-a iscat o ceartă în urma căreia Inger Lise Ness a fost dată afară după ce a atacat-o fizic pe noua lui iubită. Dar lucrurile nu s-au terminat aici. După închiderea restaurantului, i-a urmărit pe cei doi până acasă. A stat afară și a privit prin fereastră cum ei au început să se dezbrace unul pe altul în living, înainte de a intra în dormitor. După care a dat foc casei. A strâns pernele de pe mobilierul din grădină și le-a sprijinit de zidul casei, le-a îmbibat cu lichidul de brichetă pe care l-a găsit lângă grătar și le-a dat foc. Un taximetrist a observat-o și pe ea, și incendiul și a chemat pompierii. Cuplul din interior a fost salvat, dar casa a fost serios avariata. Inger Lise Ness a fost arestată în aceeași noapte și, ulterior, condamnată pentru incendiere.

Wisting își îndreptă atenția asupra raportului experților, realizat în urma unei examinări psihiatrice la care fusese supusă. Aceștia descoperiseră trăsături de personalitate paranoide și psihopate, dar concluzionaseră că acționase cu discernământ. A fost încarcerată pentru un an și jumătate.

Lăsa documentele deoparte, se duse în bucătărie și puse o capsulă de cafea în espressor. Cât timp acesta zumzăi preparând cafeaua, se uită pe fereastră în josul străzii, spre casa lui Line. În fața casei ei era o mașină. Nu fusese acolo când intrase pe aleea din fața locuinței lui. Era un model mai nou. Un BMW sau poate un Audi, nu era ușor să deosebești mașinile moderne. În orice caz, era o mașină pe care nu o mai văzuse până atunci pe stradă. Era parcată în umbră, între conurile de lumină proiectate de două lămpi de iluminat stradal, așa că nu putea să vadă dacă era cineva în ea. Luă telefonul și o sună.

— Cum se simte Amalie?

— Bine.

Wisting se îndreptă spre întrerupătorul de lângă ușa bucătăriei și stinse lumina. Apoi își luă ceașca de cafea și se întoarse la fereastră.

În mașină nu era nimeni, acum vedea clar, dar nu se putea hotărî s-o întrebe pe Line dacă avea musafiri.

— Era pixul meu.

— Nu contează al cui pix a ronțăit. A fost un accident.

— Îmi pare rău.

— Știu, îl asigură Line, repetând că a fost un accident.

Wisting sorbi din ceașcă.

— Ai vizitatori?

— Nu, de ce?

— Sunt în bucătărie. Tocmai am văzut că în fața casei tale este parcată o mașină și mă întrebam dacă nu cumva te deranjez.

— Mă uitam la un serial la televizor.

O auzi ridicându-se de pe canapea.

— Apropo, poți să ai grijă de Amalie sâmbătă pentru câteva ore?

Wisting se simți bucuros să fie întrebat.

— Desigur, răspunse el. Tu ce program ai?

— Am o ședință la serviciu.

— La Oslo? Dar ești în concediu.

— Da, dar mi-au propus să iau parte la un proiect ca freelancer.

— Sună interesant. Știi despre ce este vorba?

— Despre asta urmează să discutăm. Trebuie să ajung acolo la ora 12:00. Este în regulă dacă vin să o aduc pe la 10:00?

— Sigur, răspunse Wisting zâmbind. Îmbrățișează-o de noapte bună din partea mea.

Închise telefonul, duse ceașca de cafea la gură și rămase privind în direcția casei lui Line. Recunoscuse incidentul cu pixul, dar inventase o explicație plauzibilă pentru întrebarea despre musafiri. Însă ceea ce se întreba cu adevărat era dacă Line avea un nou iubit și dacă mașina de-afară era a lui. Genul ăsta de lucruri mărunte căuta atunci când citea dosarul Katharinei. Mici distorsionări ale adevărului care creau impresii greșite cu privire la ce s-a întâmplat.

Puse deoparte ceașca de cafea pentru a se întoarce la documentele din living, dar chiar în acel moment observă un bărbat care se plimba pe stradă. Nu-și dădea seama de unde venea. Purta o haină neagră cu revere deschise care fluturau la fiecare pas.

Mașina aruncă fulgere portocalii când îi deblocă încuietorile. Deschise portiera din partea șoferului cu o mișcare rapidă și urcă. Când porni motorul se aprinseră farurile. Ștergătoarele îndepărtară apa de pe parbriz, dar îi era imposibil să vadă cine se afla în spatele volanului.

O zări pe Line la fereastra camerei în care dormea Amalie. Se uita la mașină.

Dincolo de faptul că era o mașină străină, nu era nimic neobișnuit la ea. Totuși, firea lui suspicioasă îl făcu pe Wisting să încerce să descifreze numărul de înmatriculare, dar nu reuși să vadă prea bine pe întuneric, așa că mașina dispăru fără să îl poată nota.

Era o dimineață întunecată. Wisting se aplecă în contra ploii și a vântului, călcă în băltoacele din fața casei și urcă în mașină. Merse direct la secția de poliție. Pe drum, îl sună pe Martin Haugen. Telefonul lui continua să fie închis. Înainte de a demara o anchetă oficială, avea să treacă pe la el în cursul dimineții pentru a verifica proprietatea la lumina zilei.

Când se așează la birou, începu să se gândească la întâlnirea stabilită cu investigatorul de la Kripos. Poate că nu avea să dureze mai mult de o oră. Indiferent despre ce era vorba, intenționa să lase lucrurile în seama lui Hammer.

Rapoartele din timpul nopții arătau că patrulele aflate la datorie nu avuseră prea multe de făcut. Ploaia domolise lucrurile. Avusese loc o spargere într-o clădire de birouri din Lågen, un accident rutier ușor, iar o barcă aflată în pericol de scufundare la cheiul din portul interior fusese salvată și repusă pe linia de plutire de echipajele de pompieri. În plus, inundațiile provocaseră o alunecare de teren care blocase porțiuni ale autostrăzii naționale în partea de nord a orașului. Nicio problemă gravă de care să se ocupe serviciul de investigații criminale și niciun raport legat de dispariția lui Martin Haugen.

Înaintea ședinței de dimineață, îi căută din nou numele în registrele poliției. Pe timpul nopții, nu se primise nicio informație despre el.

La ora 8:55, Nils Hammer își strecură capul pe ușa biroului.

— A sosit.

Wisting își ridică privirea din documente.

— Cine? întrebă el, deși știa la cine se referă Hammer.

— Stiller, tipul de la Kripos.

— Vin și eu imediat, răspunse Wisting, mutându-și din nou atenția la documente.

Era o circulară venită de la Inspectoratul General al Poliției. O putea citi mai târziu, dar ceva îi lăsa lui Hammer impresia că era îngrijorat.

— Vine de la Grupul EU, adăugă Hammer înainte să dispară în direcția sălii de ședințe.

Wisting mai citi câteva paragrafe, fără să aibă idee ce scria de fapt acolo.

Grupul EU era numele departamentului nou înființat pentru cazurile vechi și neelucidate, în care investigațiile stagnau sau fuseseră închise. Așa-numitele *cold cases*.

Se ridică și se duse să se alăture celorlalți. Ceștile de cafea fuseseră deja împărțite. Christine Thiis luase loc la capătul mesei, iar Nils Hammer se așezase lângă ea. Pe partea opusă stătea un bărbat suplu, îmbrăcat în costum și tuns scurt. Se ridică repede de pe scaun, când îl văzu pe Wisting.

Wisting îi întinse mâna și îl salută.

— Adrian Stiller, se prezintă celălalt.

Era mai tânăr decât își imaginase Wisting. Nu avea mai mult de 35 de ani. Asta însemna, în cel mai bun caz, 12-13 ani de experiență ca ofițer de poliție. Maximum zece ca investigator, poate nici măcar atât. Apăreau în mod constant anchetatori mai tineri, care aveau și alte studii în afară de Academia de Poliție. Notele și diplomele obținute îi calificau pentru poziții care înainte necesitau experiență practică în munca de poliție spre a putea fi ocupate.

Din buzunarul interior scoase o carte de vizită. Wisting o acceptă, se așază lângă Hammer și rămase în așteptare, în timp ce-l privea pe bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. Era proaspăt bărbierit și îngrijit, amintind mai degrabă de un avocat corporatist sau de unul dintre tipii de la FBI din filme.

— Vă mulțumesc că m-ați primit atât de repede.

— Cu ce te putem ajuta?

Adrian Stiller avea în fața lui o mapă din piele. O deschise și aruncă o privire în jos, spre notițe.

— Așadar, lucrez în cadrul Grupului UE, ne ocupăm nu doar de cazuri de crimă neelucidate, ci și de cazuri de persoane dispărute

care ar putea fi omucideri.

Wisting se aplecă puțin în față, peste masă. Adrian Stiller își fixă privirea asupra lui. Avea ochii de un gri-oțel, dar ușor roșii, ca și cum ar fi citit mult și i-ar fi suprasolicitat.

— Am venit aici din cauza lui Martin Haugen. Înțeleg că s-ar putea să fiți persoana care îl cunoaște cel mai bine? spuse Stiller.

Ochii i se îngustară și se uită țintă la Wisting, de parcă ar fi încercat să descopere o reacție.

— Intenționați să redeschideți cazul Katharina? îl întreabă Nils Hammer.

Adrian Stiller clătină din cap, fără a-și lua ochii de la Wisting.

— Lucrăm la un alt caz, răspunse el. Răpirea lui Krogh.

Wisting își dresе glasul. Nadia Krogh fusese răpită la sfârșitul anilor 1980 și fusese unul dintre cele mai mediatizate cazuri din istoria tuturor crimelor petrecute în Norvegia.

— Care este legătura dintre cele două? întreabă el.

— Noi indicii sugerează că Martin Haugen a fost implicat, răspunse Adrian Stiller. Am redeschis cazul și îl investigăm ca pe o crimă, el fiind principalul suspect.

Adrian Stiller stătea nemișcat și se uita la ceilalți. El privea investigația ca pe un joc de strategie în care totul se baza pe așezarea pieselor în poziția corectă și pe folosirea cărților potrivite la timpul potrivit — inclusiv în cazul colegilor. Era mulțumit de mișcarea de deschidere.

La Wisting observă o tresărire ușoară, dar evidentă, a feței. Mâna i se întinse după ceașca de cafea. Experimentatul detectiv avea mâini aspre, cu degete drepte. Degetul mare și indexul de la cea dreaptă erau ușor colorate cu albastru. Încă mai purta verigheta. În timp ce se pregătea pentru întâlnire, Stiller aflase că soția lui Wisting murise în urmă cu șapte ani, însă verigheta îi săpase un șanț adânc la baza degetului și probabil că ar fi fost dificil de scos chiar dacă ar fi vrut să o facă.

Wisting trase ceașca spre el și așteptă o clipă înainte de a o ridica la gură, o diversiune pentru a-și ascunde surpriza față de ceea ce tocmai aflase.

Procurorul poliției nu purta verighetă. Avea în față un carnețel pe care nu era scris nimic. Lângă acesta se afla un pix, așezat pedant. Pe frunte i se ivise o cută și aruncase o privire îngrijorată spre Wisting, ceea ce îl făcu să creadă că între ei era mai mult decât o relație strict profesională.

Detectivul mai tânăr, care îl întâmpinase, nu era la fel de abil precum ceilalți doi în a-și ascunde uimirea. Făcuse ochii mari și rămăsese cu gura întredeschisă, dezvelind un șir de dinți decolorați din cauza cafelei și a tutunului.

— Cunoști trecutul lui Martin Haugen? Știi că soția lui a dispărut?

Adrian Stiller se ridică, se duse la micul blat din capătul încăperii și își luă un pahar.

— S-a întâmplat la doi ani după cazul Krogh, confirmă el, umplându-și paharul cu apă de la robinet.

Wisting lăasă ceaşca de cafea pe masă şi se aplecă şi mai mult în faţă. O şuviţă de păr îi căzu pe frunte. Avea un cap mare. Stiller îi văzuse de mai multe ori înainte chipul în ziare şi în cadrul conferinţelor de presă televizate. Era o figură de ținut minte. Aspră, cu pomeţii proeminenţi. Părul începuse să-i încărunească şi era prea lung. Dacă ar fi fost căsătorit, soţia i-ar fi spus să se tundă.

— Despre ce indicii vorbim? se interesă Wisting.

Adrian Stiller aprecie întrebarea. Era directă şi la obiect. Cu toate acestea, evită să răspundă. Voia mai degrabă să facă împreună cu cei trei un rezumat al cazului.

— Nadia Krogh era fiica multimilionarului Joachim Krogh, preciză el, chiar dacă realiza că toţi trei ştiau despre cine era vorba. În noaptea zilei de sâmbătă, 19 septembrie 1987, a dispărut din Porsgrunn, după o petrecere a tinerilor. Prietenul ei a fost pus imediat sub acuzare. Se certaseră chiar înainte ca ea să plece de la petrecere şi el a urmărit-o. Însă la trei zile după dispariţia ei a fost primită o scrisoare de la răpitori.

— Au solicitat trei milioane de coroane în schimbul ei, îşi aminti Nils Hammer.

Adrian Stiller scoase o copie a primei scrisori trimise de răpitori. O împinse pe masă întrebându-se care dintre cei trei avea să o ia. Wisting se uită pieziş la ea şi îşi ridică aproape imperceptibil sprâncenele. Un mic rid îi apăru pe frunte.

Scrisoarea părea desprinsă dintr-un serial TV, îşi spusese Stiller când o văzuse pentru prima dată, în urmă cu trei săptămâni. Literele şi cuvintele fuseseră decupate dintr-un ziar şi lipite în aşa fel încât să formeze propoziţii. Părea copilăroasă, însă adevărul era că foarte multe dintre scrisorile de ameninţare trimise poliţiei erau redactate în acelaşi fel. Autorii scrisorilor urmăriseră probabil cu toţii aceleaşi filme sau citiseră aceleaşi cărţi. Dar, indiferent cât de amatoristică părea, felul în care arăta avea ceva înfricoşător.

Modalitatea de comunicare aleasă de răpitori nu fusese niciodată dezvăluită presei. Wisting părea surprins de formele ciudate şi analiză scrisoarea cu uimire şi curiozitate în privire.

— Familia ei a primit-o marți, 22 septembrie, explică Stiller. La trei zile după răpire.

Hammer o luă la rândul lui. Privirea lui deveni distantă.

— Nu a fost găsită niciodată, aminti el, trecându-și limba peste dinți pe sub buza superioară în timp ce analiza foaia de hârtie.

Scrisoarea conținea 19 cuvinte, 96 de litere. Mesajul era simplu: *O avem pe Nadia. O puteți recupera. Prețul este trei milioane de coroane. Vom reveni cu mai multe instrucțiuni.* Scurtul mesaj era semnat *Panterele Cenușii*.

William Wisting o preluă când Hammer i-o întinse.

— Ce te face să îl suspectezi pe Martin Haugen? întrebă el.

— Scrisorile, preciză Stiller, scoțând un alt document. A mai existat o scrisoare, venită la două zile distanță față de prima. Ambele decupate din același număr al revistei VG.

O prezentă fără să intre în detalii. Anchetatorii care se ocupaseră de caz stabiliseră că era vorba despre ediția din 27 august 1987, o zi de joi. Din raport, rezulta că fusese tipărit în 332 468 de exemplare.

Wisting luă și a doua scrisoare, iar acum avea câte una în fiecare mână.

A doua scrisoare era realizată în același fel, dar textul era mai scurt: *Puneți banii într-o pungă neagră din plastic în spatele chioșcului de pe Olavsberget.* De această dată, scrisoarea era semnată doar *Cenușii*.

— Familia era dispusă să plătească. Au urmat instrucțiunile, dar banii nu au fost ridicați niciodată. Locul a fost supravegheat timp de șase zile.

— Crezi că Martin Haugen le-a scris? îl întrebă Wisting punând scrisorile pe masă. Ce element ai descoperit care a rămas nedepistat de anchetatori la vremea respectivă?

— Amprente, preciză Stiller. Tehnologia s-a îmbunătățit. Am găsit pe ele amprente care nu au putut fi descoperite cu metodele și echipamentele de atunci. În plus, noile programe și tehnologia performantă oferă noi posibilități de căutare. Ampretele sunt verificate încrucișat cu bazele de date, în același fel în care urmele biologice sunt reanalizate apelând la noile tehnologii ADN. A fost

identificată o asemănare cu cazul Katharina și cu amprentele ridicate din locuința ei. O verificare manuală a arătat că acestea aparțineau soțului ei, Martin Haugen.

În sală se făcu liniște. Stiller aproape că putea simți autoritatea pe care o emana detectivul mai în vârstă. Îi făcea pe ceilalți doi să tacă, pentru a nu sta în calea gândurilor lui.

Stiller îl privea. Observă cum încuviința încet pe măsură ce se gândea.

— Ai dovezi care să arate că acestea sunt reale? întrebă Wisting. Că au fost scrise de persoana sau persoanele care chiar au răpit-o pe Nadia?

Stiller încuviință, dar îi permise lui Wisting să termine ce avea de spus.

— O răpire ce are ca scop obținerea unei răscumpărări este foarte atent planificată. Aceste scrisori par neglijente. De regulă, apar în mai puțin de 24 de ore de la răpire. Tind să conțină un avertisment împotriva implicării poliției, o amenințare cu privire la ce se va întâmpla dacă nu se dă curs solicitării și sunt mai specifice în legătură cu predarea banilor. În plus, se pare că au renunțat pur și simplu la plan și nu au mai făcut nimic altceva, în afară de a se descotorosi de Nadia.

Wisting puse scrisorile jos și continuă:

— Scrisorile au apărut după ce a fost arestat iubitul Nadiei. Ele stârnesc suficiente îndoieli cu privire la cele întâmplare pentru a pune sub semnul întrebării suspiciunile față de el. Aș crede că a fost vorba despre o diversiune. Că scrisorile au fost scrise de cineva care a dorit să îl ajute pe iubitul ei.

Stiller scoase încă un document pe care îl lăsă cu fața în jos.

— Așa au crezut și anchetatorii din Telemark după prima scrisoare, însă a doua avea atașată asta.

Întoarse foaia de hârtie și o împinse ușor pe masă, dar ceilalți tot se văzură nevoiți să se aplece pentru a putea vedea mai bine.

Era copia unei mici fotografii de pașaport. Stiller văzuse originalul. Se afla printre materialele de urmărire penală din biroul său din Brynsalleen. Era veche și uzată, crestată pe margini și zgâriată. În fotografie apăreau doi copii.

— Nadia și frățiorul ei. O ținea în portofel. Dacă scrisorile au fost trimise de cineva care dorea să îl ajute pe iubitul ei, trebuie să fi fost un complice sau cineva implicat în alt fel în răpire.

Wisting se lăsa pe spetează. Fălcile i se mișcau de parcă mesteca ceva. Stiller presupuse că încerca să găsească explicații alternative pentru fotografie.

— Dar plicurile? Ele au dezvăluit ceva? întrebă Wisting.

Stiller scoase alte două copii din dosar.

— Au fost expediate destul de ingenios, spuse el, prezentându-le fotografiile realizate în timpul expertizei criminalistice.

Ambele plicuri albe aveau lipite pe ele un fel de etichete cu adresa.

— Este adresa sediului companiei lui Krogh. Expeditorii le-au decupat din cartea de telefoane, preciză Stiller.

Îl privi pe Wisting ținând fotografia unuia dintre plicuri în lumină și analizând-o cu atenție.

— După cum vezi, ambele plicuri poartă ștampila oficiului poștal local, așa cum se proceda pe atunci. Anchetatorii s-au deplasat prin regiune și au verificat cabinele telefonice. La Vallermyrene au găsit o carte de telefon din care fusese ruptă pagina cu litera K. A doua nu a fost găsită.

— Amprente? întrebă Hammer.

— Multe, atât în cartea de telefon, cât și în cabina telefonică, dar și pe plic. Trei dintre amprente aparțin unor infractori mărunți ce își făceau veacul prin zonă. Au fost eliminați de pe lista suspectilor. O amprentă de pe plic aparține unuia dintre angajații companiei care se ocupa de corespondență.

— Unde anume a fost găsită amprenta lui Martin Haugen pe scrisoare? întrebă Wisting, ridicând din nou una dintre scrisori. Pe hârtie sau pe tăieturile din ziar?

Stiller zâmbi. Aprecia abilitatea detectivului mai în vârstă de a identifica rapid cele mai importante detalii.

— Pe tăieturi, în trei locuri din prima scrisoare. Cea de a doua nu are nicio amprentă.

Scoase o altă copie a aceleiași scrisori, cu pete violet lăsate de procesul chimic la care fusese supusă. Trei locuri, în care se

descoperiseră amprente parțiale, erau marcate cu creionul. Deasupra ultimelor trei litere din cuvântul *Nadia*. La finalul cuvântului *milioane* și deasupra ultimelor litere ale cuvântului *pantere* din semnătură.

— Atunci, asta înseamnă că a citit ziarul, nu neapărat că a realizat scrisoarea, nu? concluzionă Hammer.

Stiller încuviință.

— Dacă am fi avut o legătură directă între el și scrisori, l-am fi arestat. Am ales o abordare mai precaută.

Își îndreptă ochii spre Wisting și încercă să-și mai îndulcească privirea. Se știa, chiar și în afara secției de poliție, că de-a lungul timpului între Wisting și bărbatul care își pierduse în mod misterios soția în urmă cu 24 de ani se legase o amiciție. Relația lor apropiată îl nedumerea. Wisting lucra de peste 30 de ani în poliție. Ar fi trebuit să învețe să recunoască diversele tipuri de oameni. Dacă nu-și dăduse seama că în prietenia sa cu Martin Haugen trăia într-o minciună, atunci era îngrijorător. În mod normal ar fi spus-o cu voce tare, dar s-a abținut. Nu ar fi fost înțelept, la începutul unei colaborări care ar fi putut deveni una de lungă durată. Dacă voia să-l convingă pe Wisting să facă ceea ce își dorea el, atunci era cazul să-și pună frâu la gură.

— Avem nevoie de ajutorul tău. Ești deja foarte apropiat de el.

Wisting își împreună mâinile și le puse pe masă, în fața sa. În atitudinea lui nu se vedea nicio urmă de reticență, doar un acord profesional subliniat printr-o scurtă înclinare a capului.

— Ar fi o singură problemă. Martin Haugen a dispărut.

Adrian Stiller se văzu nevoit să recunoască faptul că nu era pregătit pentru așa ceva. Își imaginase diverse scenarii despre informarea polițiștilor locali cu privire la acest caz, dar nu și pe acesta. Rămase nemișcat și urmări cum ceilalți doi de la masă se întoarseră mirați spre Wisting, lăsându-i pe ei să-l întrebe ce voia să spună.

Detectivul senior se uită scurt la calendarul de pe perete.

— Katharina Haugen a dispărut pe 10 octombrie, acum 24 de ani, preciză el. De atunci, l-am vizitat în fiecare an cu această ocazie. Cred că aprecia acest lucru. Mă aștepta întotdeauna cu cafea și prăjituri. Ieri nu a fost acasă.

— Poate că a uitat, sugeră Stiller.

— Nu a fost nici la serviciu, continuă Wisting. Am încercat să îl sun, dar nu răspunde și acum se pare că telefonul i s-a descărcat. Ieri am trecut pe la el de mai multe ori și am încercat să-l sun și azi dimineată. A dispărut.

— Ai verificat registrele? îl întreabă Hammer.

Wisting încuviință.

— Nu e menționat nimic în ele. Și nici nu este internat în vreun spital.

Christine Thiis se întoarce spre Stiller:

— E posibil să fi aflat de amprente și că a fost redeschis cazul? De asta să fi fugit?

Stiller clătină din cap.

— Chestiunea este cunoscută doar în cadrul grupului EU, răspunde el și își îndreaptă atenția spre Wisting. Disparația lui a fost raportată oficial?

— Nu are rude apropiate.

Stiller apăsă de două ori pe arcul pixului. Se gândi imediat că dispariția aducea cu sine complicații, dar ajunse la concluzia că oferea și o serie de oportunități. Faptul că Martin Haugen

dispăruse le dădea ocazia să-i percheziționeze în mod legal locuința. Oficial, ar căuta ceva care să le sugereze unde plecase, însă puteau căuta și dovezi că se aflase în spatele răpirii Nadiei Krogh, fără a fi nevoiți să-i atribuie în mod formal calitatea de suspect. Se îndoia că aveau să mai găsească ceva după atâția ani, dar merita efortul.

— Ar trebui să demarezi o anchetă oficială, spuse el, adresându-se procuroarei, care trebuia să ia decizia oficială.

Ea încuviință.

— Cazul Krogh va trebui să aștepte până când aflăm unde este și de ce a dispărut, spuse ea.

Wisting își închise agenda, pregătindu-se să părăsească ședința.

— Deschid un dosar pe numele lui, spuse el adresându-i-se lui Hammer. Poți să-i localizezi telefonul?

— Desigur, răspunse el, notând numărul dat de Wisting.

— Christine te poate ajuta cu un birou liber, continuă Wisting adresându-i-se lui Stiller. Mă aștept să rămâi câteva zile.

— Cine merge la locuința lui? întrebă Stiller.

William Wisting îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Contez pe tine să ni te alături. Plecăm într-un sfert de oră.

Se scurseră 25 de minute până să urce Wisting în mașină. După înregistrarea oficială a dispariției lui Martin Haugen, făcuse o căutare rapidă a lui Adrian Stiller. Voia să știe cine era acest investigator de la Kripos și cu ce se ocupase înainte. Exista ceva discordant în atitudinea lui. Părea preocupat să fie corect, iar asta îl făcea să acționeze oarecum rigid, dar în același timp era plăcut și binevoitor. Impresia generală pe care i-o lăsa era că omitea să spună ceva.

Bazele de date nu-i oferă prea multe detalii. Adrian Stiller avea 36 de ani, se născuse în Oppegård și acum locuia pe strada Seilduksgata din cartierul Grünerløkka, Oslo. Nu era căsătorit și nu avea nicio parteneră înregistrată oficial. Istoricul domiciliilor arăta că locuise timp de mai mulți ani în Africa de Sud, începând din perioada de mijloc a adolescenței și până când a revenit acasă, după împlinirea vârstei de 20 de ani. Poate că acolo dobândise nuanța aurie a pielii.

Intranetul returnase rezultatele obișnuite. Numele lui se găsea pe listele participanților la diverse cursuri de formare continuă. Părea că se specializase în tehnici de interogare și gestionare a anchetelor. Cel mai recent rezultat era cel referitor la crearea grupului EU. Wisting îi cunoștea pe câțiva dintre ceilalți membri ai grupului și i se păru puțin ciudat că aceștia aleseseră să încredințeze cazul unui anchetator nou și complet necunoscut.

Adrian Stiller își lăsa scaunul pe spate, înainte de a-și fixa centura de siguranță.

— Stă la cinci minute de centrul orașului, preciză Wisting, ieșind cu mașina din curtea interioară a secției de poliție.

Stiller încuviință, de parcă ar fi știut deja. De fapt, probabil că știa. Poate că se documentase în privința lui Martin Haugen înainte de a veni în oraș. Poate că și trecuse cu mașina pe strada

Kleiverveien. Wisting așa ar fi procedat dacă fi trebuit să se familiarizeze cu un suspect.

— Ai fost acolo? îl întrebă el. Ai trecut cu mașina să arunci o privire?

— Am studiat harta, răspunse Stiller.

Wisting îi aruncă o privire. Nu asta întrebase.

Trase mașina mai spre marginea drumului ca să permită unei dubițe să treacă și nu insistă asupra subiectului.

— Ai reușit să găsești un birou liber?

Adrian Stiller încuviință.

— M-am gândit să studiez după-amiază documentele din cazul Katharina. Se pare că sunt ceva probleme, pentru că doamna de la birou nu le-a găsit în arhiva locală. Știi unde sunt depozitate?

Era rândul lui Wisting să evite răspunsurile directe.

— Sunt trei cutii de carton, răspunse el fără să dea alte detalii. Mă voi asigura că le primești.

Semaforul de pe strada Stavernsveien se făcu roșu chiar în fața lor. Wisting opri. Ștergătoarele îndepărtau ploaia de pe parbriz. În fața lor, un grup de copii de grădiniță, încălțați cu cizme de cauciuc și veste galbene reflectorizante, traversară strada pe trecerea de pietoni.

— Dar despre fata Krogh ce poți să-mi spui? Ai o copie a dosarului ca să-l pot studia?

— Este digitalizat, îl poți parcurge pe computer. Mă voi asigura că primești acces.

Se aprinse lumina verde a semaforului și Wisting demară. Merseră în tăcere până când ieșiră din oraș.

Adrian Stiller se îndreptă pe scaunul pasagerului.

Cum este?

— Martin Haugen?

— Da.

Wisting se gândi puțin.

— E liniștit.

— Apele liniștite sunt adânci.

— Poate că rezervat este mai potrivit. Reținut. Pare să fie încă afectat de cele întâmplare. În același timp, e binevoitor, continuă

Wisting.

— Rezervat și binevoitor?

Wisting încuviință.

— Este cea mai bună descriere pe care o pot face.

— Te-ai gândit vreodată ce înseamnă asta?

Wisting se gândise mult la ambiguitatea pe care o observase în timpul întâlnirilor avute cu Martin Haugen, dar îl lăasă pe Adrian Stiller să tragă o concluzie.

— Ascunde ceva. Ceva ce încearcă să țină ascuns, fiind amabil și binevoitor.

— Este o persoană complexă, comentă Wisting, fără să aprobe sau să dezaprobe.

Un jet de apă de la o mașină care venea din sens opus le împroșcă parbrizul. În același timp, îi sună și telefonul. Wisting încetini până când își recăpătă vizibilitatea și răspunse. Era Nils Hammer. Vocea lui umplu interiorul mașinii.

— Unde ești? îl întreabă el.

— Aproape că am ajuns, răspunse Wisting și viră pe drumul pietruit ce urca spre casa lui Martin Haugen.

— I-am localizat telefonul, explică Hammer. Se pare că e la el acasă, pe Kleiverveien.

Wisting se gândi. Încercase să-l sune pe Martin Haugen de mai multe ori.

— Când a fost activ ultima dată?

— Este activ acum. Mai durează să obțin istoricul traficului de date din ultimele zile, dar compania de telefonie l-a localizat în timp real. Este la el acasă sau în apropierea ei.

— Vrei să spui că este în uz?

— Nu neapărat în uz, dar este conectat la rețeaua de telecomunicații.

Mașina tresăltă pe drumul pietruit. Ploaia îndepărtase orice urme lăsate de alte automobile.

— Bine, îi mulțumi Wisting și închise telefonul.

Intrară în curtea părăsită. Wisting mai rămase o vreme în mașină înainte de a opri motorul. Casa părea la fel de pustie ca în ziua precedentă. Sau se schimbase ceva? Din locul în care se afla,

becul ventilatorului de deasupra aragazului părea aprins. Nu era sigur, dar nu credea că fusese aprins cu o seară înainte. Deschise portiera și coborî. Adrian Stiller făcu același lucru. Nu mai ploua, dar nici nu părea că avea să se însenineze prea curând.

— Așa arăta locul ăsta și în urmă cu 24 de ani? întrebă el sprijinit de portiera pasagerului.

— Mai mult sau mai puțin.

Făcu apoi câțiva pași spre garaj. În pietrișul din fața ușii păreau să se zărească urme proaspete de roți.

Chiar atunci ușa de la intrare se deschise și Martin Haugen se ivi în capul scărilor. Pisica i se strecură printre picioare.

— Salut, spuse el, uitându-se când la Wisting, când la Adrian Stiller.

Wisting îl salută printr-un semn al capului.

— Eram prin zonă, îi explică Wisting. Voiam să văd dacă ești acasă.

— Am fost plecat câteva zile la cabană, îi răspunse Martin Haugen. Am încercat să repar acoperișul. Curgea apa prin el.

— Te-am sunat ieri, continuă Wisting.

Pisica se frecă de picioarele lui.

Amândoi știau că era vorba de ziua în care dispăruse Katharina, dar niciunul nu spuse nimic.

— Am văzut. Vreți să intrați?

Wisting refuză.

— Eram doar în trecere, răspunse el, îndreptându-se spre mașină. Pot să revin după-amiază, dacă este în regulă.

— Bine, răspunse Martin Haugen. Nu plec nicăieri.

Adrian Stiller trânti portiera în urma lui. Wisting făcu un gest cu mâna în semn de la revedere și urcă la volan. Martin Haugen rămase o clipă în cadrul ușii, după care intră și lăsa pisica afară, în ploaie.

Când intră pe drumul asfaltat, ușa garajului de vizavi se deschise.

— Steinar Vassvik. O să dai peste numele lui când vei citi materialul de urmărire penală. La vremea respectivă locuia tot aici, spuse el și îl salută printr-un gest pe bărbatul care stătea acolo cu o cârpă mânjită de ulei în mână.

— Are alibi?

Wisting clătină din cap.

— Problema e că nu știm exact când a dispărut Katharina, dar conform cronologiei stabilite de noi, Vassvik a fost ultima persoană care a văzut-o în viață. Două zile mai târziu, s-a prezentat pentru a ispăși o condamnare primită pentru loviri și alte violențe. A făcut trei ani de pușcărie.

Adrian Stiller scoase un pachet de bomboane mentolate Fisherman's Friend, rupse un colț și-și răsturnă una în palmă, după care o azvârli în gură.

— Povestește-mi despre cabană, spuse el, punând pachetul înapoi în buzunar.

Wisting înțelese unde voia să ajungă.

— Cabana lui Haugen?

Stiller încuviință.

— Este în Bamble, la hotarul cu Skien, la distanță de o oră de mers cu mașina de-aici. Este o casă veche, parțial izolată în pădure. Nu are apă și nici electricitate. A fost a bunicului său, care a renovat-o cândva prin anii 1950, îi explică Wisting.

— Ați căutat-o pe Katharina și acolo, nu?

— Da, dar nu exista niciun motiv să credem că era acolo. Nu-i plăcea locul acela și, în plus, atât mașina, cât și motocicleta ei erau acasă. Ca să ajungi la cabană, trebuie să mergi cu mașina câțiva kilometri pe un drum forestier închis cu bariere. Apoi,

trebuie să mergi pe jos 15 minute până la clădire. Cheile de la cabană și de la barieră se aflau într-un sertar din casă.

— Dar ai fost acolo?

— La momentul respectiv nu, dar apoi am mers de câteva ori cu Martin Haugen pentru niște partide de pescuit.

Se auzi un scrâșnet când Adrian Stiller mestecă bomboana.

Wisting încuviință meditativ.

— Ar fi un loc bun pentru a ține captiv pe cineva.

Ideea că Martin Haugen se afla în spatele răpirii fiicei lui Krogh părea încă improbabilă, dar, dacă așa au stat lucrurile, cabana din Langen ar fi fost un loc ideal pentru a o ține sechestrată. Se afla la ceva mai mult de o jumătate de oră de locul în care Nadia Krogh fusese văzută pentru ultima dată, departe de ochii lumii.

— Ai vreo ipoteză în legătură cu ce s-a întâmplat cu Nadia? De ce au păstrat răpitorii tăcerea?

— Ceva nu a mers conform planului, răspunse Stiller. Poate că a încercat să evadeze și a fost ucisă în acel context. Poate că răpitorii și-au pierdut curajul când a fost vorba să facă schimbul și au abandonat-o undeva până când a murit de foame.

— Ca în cazul lui Charles Lindbergh, comentă Wisting.

Răpirea lui Lindbergh fusese unul dintre cele mai analizate cazuri din istorie. În anul 1932, copilul în vârstă de doi ani fusese răpit din dormitorul lui, aflat la al doilea etaj al casei familiei. Răpitorul lăsase o scrisoare în care cerea 50 000 de dolari. Banii au fost plătiți, însă asta nu a dus la clarificarea situației. Două luni mai târziu, copilul a fost găsit mort. Raportul de autopsie a arătat că murise din cauza unor răni suferite în timpul unei căderi și că răpitorul îl scăpase, probabil, din vârful scării pe care o folosisese pentru a-l răpi.

Siller se îndreaptă în scaun.

— Orice s-ar fi întâmplat, vrem să aflăm.

Wisting ocoli un bărbat care își plimba câinele prin ploaie.

— Ce vrei să spui?

— Tu ești cel care îl cunoaște cel mai bine, răspunse Stiller. Vrem să încerci să te apropii și mai mult de el. Să te simți ca pe un

membru al familiei și să ajungi să aibă încredere în tine ca în el însuși.

Wisting îl privi, dar nu spuse nimic. Iată ce ținuse Stiller sub tăcere în timpul ședinței. Fără să-l consulte, Stiller și ceilalți polițiști de la Kripos elaboraseră un plan de anchetă în care el juca un rol vital.

— Avem o bună experiență din alte cazuri, continuă Stiller. Infiltrarea, combinată cu supravegherea, interceptarea comunicațiilor și investigația tradițională, este eficientă.

— Știe că sunt polițist, nu este același lucru cu a trimite un agent sub acoperire, comentă Wisting.

— Dar nici prin cap nu-i trece că știi despre cazul Nadiei Krogh, iar asta îți oferă un avantaj. Poți să spui lucrurile potrivite la timpul potrivit. Să-i plantezi niște gânduri în minte. Să-i apeși butoanele potrivite. Este ceva la care oricum te pricepi foarte bine. Să-i faci pe oameni să se destăinuie, sublinie Stiller, zâmbind pentru prima dată.

Wisting clătină ușor din cap. Îi fusese atribuit un rol pe care nu voia să-l joace. Într-o sală de interogatoriu situația era diferită. Acolo lucrurile se desfășurau cu cărțile pe masă, dar ceea ce-i propunea Adrian Stiller era un fel de operațiune sub acoperire care presupunea să inducă în eroare și să înșele încrederea unei persoane pe care o cunoștea bine.

— A fost deja stabilit cu șeful tău, continuă Stiller. Îți sugerez să începi chiar din această seară, când vei trece pe la el.

Wisting opri în fața intrării principale a secției de poliție.

— Ai propriul card de acces?

Stiller încuviință și își lovi ușor buzunarul de la piept. Wisting îi făcu semn cu capul spre ușile glisante.

— Mai am de rezolvat câteva lucruri înainte de a intra. Îți poți informa pe ceilalți că Martin Haugen nu mai este considerat dispărut.

Adrian Stiller ezită înainte de a deschide portiera mașinii.

— Ce părere ai?

— Vom discuta despre asta când mă întorc.

Stiller încuviință și ieși în ploaie. Wisting se îndepărtă de trotuar și accelerează.

Adrian Stiller rămase nemișcat în ploaie, urmărind mașina cu privirea. Apoi scoase pachetul de Fisherman's Friend și scutură din el o bomboană, înainte de a se adăposti sub acoperișul în consolă din fața ușilor secției de poliție și a-și extrage telefonul din buzunar.

Leif Malm era liderul nou formatului Grup EU. Avea numărul lui salvat pentru apelare rapidă. Răspunse după un singur apel.

— Ce faci? se interesă Leif Malm.

— Am cam început cu stângul, răspunse Stiller, explicând că Martin Haugen a apărut după ce dispăruse pentru o scurtă perioadă.

— Wisting a acceptat?

Adrian Stiller mestecă și înghiți dropsul.

— Nu știu încă. Probabil că nu îi place că am stabilit planul fără să îl consultăm în prealabil.

— Este un tip rezonabil, înțelege, spuse Leif Malm.

Ușile de acces în sediul poliției glisară în fața lui Adrian Stiller. Intră în clădire, îl salută printr-un semn al capului pe agentul aflat în spatele peretelui de sticlă al dispeceratului și validă cardul de acces.

— În plus, este prea implicat. Nu poate refuza. Va prefera să intre în joc decât să fie lăsat pe dinafară, continuă Malm.

Stiller se uită în jur pentru a se asigura că este singur.

— Care este situația cu interceptarea comunicațiilor? întrebă el urcând pe scări.

— Ne-a fost aprobată pentru două săptămâni. Intră în vigoare azi după-amiază, începând cu ora 15:00.

Stiller deschise următoarea ușă folosindu-și cardul de acces.

— Bine. O să te sun după-amiază, spuse el.

Cei doi încheiară convorbirea. Stiller își puse telefonul înapoi în buzunar și rămase un timp adâncit în gânduri. Pentru ca

interceptarea să dea rezultat, era necesar ca Martin Haugen să nu fi fost implicat de unul singur în răpire și să se simtă presat să ia legătura cu complicele sau complicii, în momentul în care Wisting apăsa butoanele potrivite. Supraveghere completă a comunicațiilor însemna că aveau să dețină controlul nu doar asupra persoanelor cu care acesta intra în contact și a ceea ce vorbea la telefon, ci și asupra e-mailului și a altor tipuri de comunicații electronice. În plus, telefonul lui Martin Haugen avea să funcționeze ca un dispozitiv de urmărire, astfel încât ei să știe în orice moment unde se afla. Cel puțin cât era pornit.

Nils Hammer se îndreaptă spre el cu o cană uriașă de cafea într-o mână și un teanc de documente în cealaltă.

— V-ați întors deja? întrebă el.

— Până la urmă, Martin Haugen nu dispăruse. Fusesse doar plecat la cabană, îi explică Stiller.

Polițistul corpolent zâmbi.

— Și acum ce urmează?

— Aș dori să adun anchetatorii care pot fi desemnați pentru acest caz și să avem o nouă întâlnire în această după-amiază.

Nils Hammer încuviință.

— Deocamdată, suntem doar eu și Wisting.

Doi oameni nu erau de ajuns, se gândi Stiller. Dar trebuia să se mulțumească cu atât până reușeau să mai obțină ceva. Din partea Grupului EU era doar el și nu putea să aibă mai multe pretenții într-un caz care, strict vorbind, nu era în jurisdicția inspectoratului de poliție.

— Până atunci, aș dori să studiez cazul Katharina. Au fost găsite documentele?

Hammer sorbi din cană înainte de a răspunde.

— Întreab-o pe Bjørg Karin dacă le-a găsit, îi sugeră el, arătând spre serviciul de investigații criminale cu mâna în care ținea cana de cafea.

— Dacă nu le găsește, înseamnă că nu sunt în arhivă.

Stiller se îndreaptă spre încăperea de formă triunghiulară. Se prezentase deja femeii vesele de la cel mai apropiat birou înainte de ședința avută mai devreme.

— Hammer mi-a spus să vorbesc cu tine. Caut dosarul cazului Katharina.

Björg Karin clătină din cap și îi zâmbi cu blândețe.

— Am fost jos azi-dimineață. Nu este un caz care să încapă într-o cutie de arhivă standard. Probabil că este laolaltă cu alte dosare care sunt scoase periodic din arhivă. Îl voi ruga pe Wisting să îl caute, îi explică ea.

Stiller nu aprecie răspunsul, dar îi întoarse zâmbetul.

— Este destul de urgent, spuse el înainte de a porni spre biroul care îi fusese repartizat.

Era un birou obișnuit, cu un aer funcționăresc, pereți gri deschis și o masă de lucru dreptunghiulară, pe al cărei blat dintr-un furnir deschis la culoare era așezat un monitor.

Încăperea nu era prea aerisită. Se duse la fereastră să o deschidă. Draperiile erau gri, cu un model nedefinit. Erau trase deoparte și lăsau să se vadă zidul cenușiu al unei case de peste stradă.

Deschise fereastra și privi în jur. Pe un panou de plută aflat deasupra mesei, un detectiv care folosisse biroul înaintea lui lăsase câteva piuneze roșii, verzi și albastre. Pe perete se aflau un calendar de anul trecut și un poster care îndemna oamenii să spună NU drogurilor.

Scaunul nu avea rezemători pentru brațe, iar tapițeria albastră era uzată în dreptul șezutului. Când se așeză, scaunul scoase un scârțâit.

Computerul era chiar mai lent decât cele cu care lucrase până atunci. Trecu o mulțime de vreme până să i se ceară să introducă numele de utilizator și parola și părea că avea să dureze și mai mult până să intre în sistem.

Totul mergea mai încet decât planificase și anticipase. Iar asta îl enerva. Se uită la ceas. Era 13:42. Socotise că până la ora asta avea să fie la curent cu toate elementele esențiale ale cazului Katharina și pregătit să îi informeze pe polițiștii locali despre planul său de investigație.

Redeschiderea răpirii Krogh era primul caz care îi fusese încredințat de Grupul EU. Era important să acționeze corect. Era

important să reușească. Nu vedea o legătură clară între cele două cazuri vechi, cu excepția faptului că ambele implicau dispariția unor femei. Modurile în care se produsese erau prea diferite pentru a putea indica un tipar sau o conexiune. După cum se prezentau lucrurile, Martin Haugen era singurul numitor comun. Era destul de interesant, dar, strict vorbind, asta doar complica lucrurile. Totuși, era mulțumit. Însemna că dosarul Katharina putea fi rezolvat în cel mai scurt timp.

William Wisting parcă mașina cu spatele pe alee, cât mai aproape posibil de ușa din față. Apoi descuie, intră în casă și merse în living. Pantofii lui lăsau urme ude.

Cutia de carton care conținea dosarele cazului Katharina era încă deschisă. Strânse dosarele care zăceau afară și le puse înapoi. Unele dintre foi încă zăceau împrăștiate. Un raport de care era prinsă cu o agrafă o fotografie alunecă pe jos. Le ridică și rămase cu amândouă în mână.

Fotografia surprindea cele trei bilețele lipite pe oglinda de deasupra comodei din holul locuinței Katharinei Haugen. Blițul aparatului foto se reflecta în oglindă, dar se putea distinge silueta criminalistului care o făcuse.

Raportul conținea răspunsuri cu privire la ce se ascundea în spatele adnotărilor. Biletul pe care erau trecute o zi și o oră se referea la o programare la coafor stabilită cu două săptămâni înainte de dispariția Katharinei. Era o programare pentru tuns și vopsit. Cu toate acestea, coafeza declarase că programarea fusese anulată câteva zile mai târziu. Numele și numărul de telefon aparțineau unuia dintre membrii corului. Suma de 125 de coroane norvegiene era destinată fondului comun pentru cumpărarea unui cadou cu ocazia zilei de naștere a dirijorului, care împlinea 50 de ani. AML era cea care strângea banii. Anne Marie Larsen.

Asta făcuse poliția în zilele și săptămânile de după dispariție. Genul acesta de detalii fuseseră verificate în amănunt, nu degeaba scriseseră ziarele că nu au lăsat nicio piatră neîntoarsă. Au fost puse cap la cap mici fragmente din viața Katharinei Haugen. Iar odată cu fiecare răspuns obținut apăreau noi întrebări. De ce planificase Katharina să se tundă și să își vopsească părul și de ce anulase programarea?

Wisting puse fotografia și raportul înapoi în dosar și cără cutia până la mașină. Apoi urcă în dormitor și le luă pe celelalte două, care se aflau încă în dulap. Erau mari și grele, așa că se văzu nevoit să facă două drumuri.

Când închise portbagajul, o văzu pe Line stând lângă mașină. Purta o pelerină de ploaie și cizme de cauciuc, iar gluga era trasă pe cap.

— Faci curățenie? îl întreabă ea, îndreptând copertina de ploaie a căruciorului.

— Cred că era și timpul, zâmbi Wisting.

— M-am gândit că poate ești acasă și pregătești aluatul, comentă Line.

Wisting nu înțelegea la ce se referea.

— Aluatul pentru pizza, repetă ea. Diseară vine Thomas.

— Ah, da, nu, îl voi face mai târziu, spuse el fără să admită că uitase și de Thomas, și de pizza. Are nevoie doar de o oră ca să crească, adăugă el, strecurându-se pe sub acoperișul de deasupra ușii de la intrare. Mergeți departe?

Făcu semn cu capul spre cărucior. Apa de ploaie se scurgea peste el.

— Am făcut un drum lung, acum mergem acasă.

— Atunci ne vedem diseară, spuse Wisting îndreptându-se spre portiera mașinii. Seara de pizza.

Porni motorul, dar apoi coborî geamul portierei din dreapta și se aplecă înspre el.

— Mă întrebam ceva: ai acces la vechile numere ale revistei VG?

Line încuviință și își îndreptă gluga pelerinei de ploaie.

— De ce?

Wisting ezită să răspundă. Voia să se uite la numărul de ziar din care se presupunea că decupase Martin Haugen literele și cuvintele, dar nu voia să-i spună despre scrisoarea de răscumpărare și de cazul de răpire Krogh.

— Voiam doar să mă uit la un număr mai vechi, spuse el făcând un semn aproape imperceptibil cu capul spre cutiile din portbagaj în care se aflau dosarele cazului Katharina, dând de înțeles că era în legătură cu acesta.

— Poți să îl cauți singur, spuse Line. Totul e online. Este un serviciu contra cost, dar îți pot trimite un link cu un nume de utilizator și o parolă.

— Ar fi minunat, îi mulțumi el.

Ridică geamul portierei, dar așteaptă până când Line ieși cu căruciorul din curte pentru a pune mașina în mișcare. Avea în dulap un pachet de făină, era sigur de asta, și poate câteva plicuri de drojdie uscată, dar probabil că erau expirate. Oricum, trebuia să cumpere cașcaval și ce mai avea nevoie pentru topping.

Wisting lăsa mașina la spălătoria din garajul secției de poliție, luă un cărucior pentru cutiile de carton și le duse sus, la arhivă.

Björg Karin îl privi de la biroul ei.

— Cazul Katharina, preciză el punând cutiile pe podea. Cineva de la Kripos se va interesa de ele.

— A fost deja aici, comentă Björg Karin.

— Se va întoarce, o asigură Wisting, împingând căruciorul gol pe coridorul din fața biroului său pentru a-l duce înapoi când avea să plece.

Pe ecranul calculatorului, un mesaj îl informa că primise acces la versiunea electronică a dosarului Krogh. Unitatea lucra din greu în timp ce încărcă toate documentele scanate. Proveneau dintr-o vreme când toate rapoartele poliției erau dactilografiate. Însă ceea ce îl interesa era unul dintre documentele recente, care stabilea că amprentele lui Martin Haugen aveau legătură cu cazul.

Sortă documentele în ordine cronologică, cele mai noi apărând în partea de sus a ecranului. Printre ultimele înregistrate era o cerere adresată Tribunalului districtual pentru aprobarea unui ordin de monitorizare a comunicațiilor. Deschise documentul și văzu că fusese aprobat.

Puțin mai jos în listă se găsea raportul întocmit de Kripos în legătură cu amprente. Avea patru pagini, inclusiv fotocopiile celor două scrisori trimise de răpitori. Raportul menționa în preambul că scrisoarea originală din 1989 fusese curățată cu pensula magnetică. Wisting își aminti cum învățase el însuși să folosească pulberea magnetică pentru amprente pe când urma cursurile Academiei de Poliție și cum o folosisese mai târziu la câteva scene ale crimei. Continua să fie una dintre cele mai utilizate metode pentru depistarea amprentelor. Totuși, raportul explica cum prin anii 1990 începuse să fie folosită ninhidrina pentru vizualizarea amprentelor pe hârtie și pe alte materiale

poroase. Wisting știa că substanța chimică reacționa cu aminoacizii din transpirație formând un pigment violet. La reexaminarea scrisorilor fusese folosită noua metodă. Aceasta a dus la descoperirea a trei amprente pe prima scrisoare. Fotocopiile atașate erau identice cu cele prezentate mai devreme de Adrian Stiller. Wisting citi din nou prima scrisoare. *O avem pe Nadia. O puteți recupera. Prețul este trei milioane de coroane. Vor urma alte instrucțiuni.* Cele trei locuri în care fuseseră găsite amprente lui Martin Haugen erau marcate cu creionul. Descoperirea era incontestabilă.

Telefonul mobil îl anunță că primise un mesaj text. Îl verifică și văzu că era de la Line. Îi trimise un nume de utilizator și o parolă pentru arhiva VG. În timp ce lăsa telefonul din mână, primi un e-mail cu aceleași date. Dădu click pe linkul din e-mail și se conectă direct la arhiva publicației.

Încercă o căutare după numele Nadia Krogh. Pagina se umplu de o serie de minipictograme ale paginilor în care apărea numele ei. În total, VG publicase 89 de articole despre ea. Numele era atât de deosebit, încât presupuse că toate aveau legătură cu cazul de răpire. Erau copii relativ de slabă calitate ale unor pagini de ziar în alb-negru. Fotografiele nu aveau contrast și erau neclare, dar textul permitea căutarea anumitor termeni. Majoritatea subiectelor datau din toamna în care Nadia Krogh dispăruse, dar erau și rezultate mai recente, din articole despre misterul crimei încă nerezolvate. Sau apărea drept caz de referință în contextul altor răpiri.

Încercă o căutare similară și pentru Katharina Haugen. În arhiva ziarului din capitală erau patru articole. De bună seamă, cazul Krogh fusese mai interesant pentru media decât cel al Katharinei Haugen. Un caz în care existau și scrisori de răscumpărare prezenta un oarecare rafinament față de o presupusă sinucidere.

Reveni la raportul privind amprente. Anchetatorii identificaseră cu certitudine din care număr al VG proveneau cuvintele decupate și cunoșteau cu siguranță ce tiraj avusese în acea zi, precum și chioșcurile de ziare în care se vânduse. Probabil

că se consemna într-unul dintre rapoarte, dar Wisting dori să încerce altceva. Observase că prima scrisoare fusese semnată *Panterele Cenușii*, în timp ce pe a doua scria pur și simplu *Cenușii*. Cele două cuvinte din *Panterele Cenușii* erau scrise cu caractere îngroșate și fuseseră decupate ca un întreg. În ziar, cuvintele erau scrise de asemenea unul după altul, pe când *Cenușii* era format din două cuvinte decupate individual.

Se întoarse la arhiva VG și tastă *Panterele Cenușii* între ghilimele. Arhiva returnă trei rezultate. *Panterele Cenușii* era o organizație politică ce avea ca obiectiv obținerea de drepturi mai bune pentru muncitorii pensionați. Două dintre rezultate erau din decembrie 1987, la trei luni după răpirea Nadiei Krogh, în timp ce al treilea era de joi, 27 august 1987, cu trei săptămâni înainte.

Wisting dădu click pe articol și găsi din nou *Panterele Cenușii* în introducere, sub fotografia unui bărbat despre care se spunea că era un general în vârstă.

Plasă pagina de ziar pe o jumătate de ecran și scrisoarea de la răpitori pe cealaltă. Urmări paginile în paralel și găsi alte trei cuvinte care fuseseră, probabil, decupate din același articol. *Preț, milioane și coroane*. Amprentele fuseseră găsite pe cuvintele *pantere* și *milioane*, precum și pe ultimele trei litere ale numelui Nadia.

Numele era compus din două decupaje — *Na* și *dia*. Wisting făcu o căutare după *dia* în ediția pe care o avea în față. Apărură mai multe rezultate pentru cuvântul *media* și unul pentru *dializă*. Reveni la prima pagină a ziarului. Printre altele, era vorba de un jaf armat comis în Bodø și de un temerar care fusese primul care a sărit cu parașuta de pe stânca Preikestolen. Editorialul de pe a doua pagină dezbătea campania electorală pentru alegerea consiliului local și a celui districtual, care tocmai începeau.

Cândva, în urmă cu 26 de ani, Martin Haugen răsfoise aceeași ediție a ziarului. Nu exista niciun dubiu în această privință. Se ridică de la birou și se duse la Bjørg Karin, la arhivă. Una dintre cutiile care conțineau dosarele cazului Katharina fusese luată.

Wisting deschise alta și scoase un dosar intitulat *Situație financiară*.

Veniturile personale ale Katharinei și ale lui Martin Haugen fuseseră verificate cu atenție în contextul dispariției, în principal pentru a vedea dacă femeia pusese bani deoparte pentru a începe o viață nouă altundeva, dar verificările nu duseseră la niciun rezultat. Privind însă din perspectiva cazului Krogh, existau circumstanțe care îi ofereau lui Martin Haugen o motivație de ordin financiar pentru a încerca o extorcare. Cu câțiva ani înainte de dispariția Katharinei, cei doi avuseseră probleme cu plata dobânzilor și a ratelor la creditul ipotecar. Lucrurile nu au devenit mai ușoare nici după dispariția ei, când Martin Haugen a rămas singur cu toate cheltuielile, dar o scădere a ratei dobânzii pe piață i-a permis să își păstreze casa.

Nils Hammer își strecură capul pe ușă, când Wisting tocmai se așază din nou la biroul său.

— Stiller vrea o întâlnire cu noi, acum, la ora 15:00.

Wisting se uită la ceas. Nu mai era decât un sfert de oră până atunci.

— Să fie la 15:30, spuse Wisting, deschizând dosarul.

Primul document de sus era legat de plata unei polițe de asigurare emise pe numele Katharinei Haugen.

— Cred că trebuie să ne întâlnim la ora 15:00. Vin inspectorul-șef și colega lui din Telemark, la fel și șeful Parchetului.

Wisting ridică privirea și rămase uitându-se la Hammer. Înțelegea ce făcea Stiller. Prezența inspectorului-șef și a prim-procurorului avea menirea să îl forțeze pe Wisting să accepte strategia pusă la cale de Grupul EU.

— În regulă, spuse el, îndreptându-și din nou atenția asupra documentelor din dosar.

Plata asigurării fusese făcută abia după patru ani de la dispariția Katharinei. Făcea parte dintr-un acord colectiv încheiat la nivelul Administrației Suedeze a Drumurilor, despre care Martin Haugen nu avusese cunoștință. Wisting îl ajutase să primească banii. Era vorba de aproximativ 100 000 de coroane norvegiene. Banii au fost transferați numai după ce Tribunalul districtual a pronunțat

o hotărâre prezumtivă conform căreia Katharina Haugen trebuia considerată moartă.

Continuă să răsfoiască înapoi, până găsi documentele pe care le căuta. Era vorba de copia unei scrisori de la banca Sparebanken cu privire la un împrumut nerambursat și o notificare privind executarea silită a casei. Au ajuns la un acord, astfel că nu s-a mai întâmplat nimic, dar scrisoarea era datată 14 septembrie, cu cinci zile înainte ca Nadia Krogh să fie răpită.

Aproape fără să își dea seama, Wisting schițase o cronologie a evenimentelor pe o coală de hârtie, cu data răpirii, scrisoarea băncii și cele două scrisori de răscumpărare. Ceea ce nu se prea potrivea era faptul că ziarul apăruse pe 27 august, cu mai mult de trei săptămâni înainte de răpire. Ziarele erau produse perisabile, nu erau ceva ce păstrai săptămâni la rând. Nu își amintea să fi văzut teancuri de ziare în vizitele sale la Martin Haugen. Iar pe atunci deșeurile nu erau sortate. Ziarele erau arse în cuptor sau aruncate laolaltă cu alte gunoaie.

Între momentul în care Martin Haugen răsfoise ziarul și cel în care sosise prima scrisoare la locuința Nadiei Krogh se scurseseră 26 de zile. Puteau exista multe explicații cu privire la motivul pentru care fusese folosit tocmai acel ziar. Făptașii ar fi putut, de exemplu, să-l ia din vreun coș de gunoi.

Continuă să răsfoiască paginile ziarului pe ecran, căutând explicații plauzibile. Era posibil ca Martin Haugen să fi citit ziarul la serviciu. Când fusese răpită Nadia, lucra pe un șantier de construcții de la periferia orașului Porsgrunn. Acolo o cunoscuse pe Katharina, dar Porsgrunn era și orașul natal al Nadiei Krogh.

Ajunsesse la secțiunea de sport și la un articol despre Grete Waitz care se accidentase și nu putuse să alerge la maratonul din cadrul Campionatului Mondial de la Roma, dar a trebuit să dea paginile înapoi. Ceva îi atrăsese atenția.

Citi titlul articolului peste care trecuse, studie fotografia și-i citi legenda de două ori. Avu senzația că privea o lumină orbitoare. Informația se ivise parcă de nicăieri, dar îi oferî ceea ce avea nevoie. Certitudinea că Martin Haugen era implicat în răpirea Nadiei Krogh.

Adrian Stiller se uită la secundarul ceasului de pe peretele sălii de ședințe. Trecuseră 43 de secunde peste ora 15. Prim-procurorul și cei doi inspectorii-șefi de poliție erau prezenți. La fel și Christine Thiis și Nils Hammer. Doar William Wisting se lăsa așteptat. Era însă prea devreme ca să încerce să interpreteze acest lucru. Putea însemna că se opunea planului pe care îl stabilise el pentru caz și voia să sublinieze acest lucru, dar putea să existe și o explicație mai banală.

Șeful poliției locale o servi cu cafea pe colega sa din Telemark. Amândoi erau îmbrăcați în uniformă cu sacou. Ivan Sundt ocupa această funcție doar de câțiva ani. Șeful inspectoratului de poliție din Telemark avea o experiență mai îndelungată. Numele ei era Agnes Kiil și fusese de curând pomenită în presă în legătură cu un important caz de trafic de droguri. Era și ea prezentă deoarece cazul Krogh intra, de fapt, în jurisdicția inspectoratului de poliție din Telemark. Acest fapt îi conferea o responsabilitate oficială. Ivan Sundt deținea cea mai înaltă autoritate în districtul de poliție în care urma să aibă loc ancheta. Amândoi își depuseseră candidatura pentru funcția de inspector-șef al noului district ce urma să fie creat în urma fuziunii. O descoperire în cazul Krogh putea să le ofere amândurora un avantaj în carieră. Probabil că aveau să-și dea toată silința să găsească o soluție, ba chiar să își aroge și meritele.

Wisting intră în sala de ședințe cu două minute întârziere față de ora stabilită. Închise ușa în urma lui și îi salută pe inspectorii-șefi și pe prim-procuror.

— Scuze de întârziere, spuse el punând pe masă un teanc de documente, după care se așează.

Stiller luă cuvântul înainte să apuce altcineva să o facă. Era oaspete la secția de poliție, dar aceasta era ședința lui. Cazul lui.

— Vă mulțumesc pentru prezență. Unii dintre voi ați fost anunțați mai din scurt decât alții, dar mă bucur că vă aflați aici.

Își dresе glasul și aranjă niște documente.

— După cum știți, a fost redeschis cazul Krogh. Pe baza noilor probe criminalistice, Martin Haugen a fost declarat suspect. Până la o eventuală inculpare și arestare, vom folosi o metodă de investigație oarecum neconvențională.

Făcu o pauză pentru a le permite celorlalți să intervină. Inspectorul-șef din Telemark profită de ocazie:

— Personal, sunt foarte bucuroasă de această evoluție. Un caz de dispariție nerezolvat precum acesta reprezintă o mare povară pentru familie și pentru mediul social local. Astfel de incidente generează nesiguranță și dau naștere la speculații, subminând încrederea în poliție.

Inspectorul-șef local se arată de acord și i se adresează lui Wisting:

— Pe mai departe, vom acorda prioritate cercetărilor în acest caz.

Adrian Stiller prezintă pe scurt noul raport privind amprentele identificate.

— Totuși, cazul nu se poate baza doar pe probele criminalistice. Va trebui să provocăm apariția unor noi indicii și probe circumstanțiale.

— Cum? îl întrebă Ivan Sundt.

Stiller evită să îl privească pe Wisting.

— În principal, printr-o măsură de tip infiltrare. Mulți știu că există deja o legătură strânsă între Martin Haugen și William Wisting. Intenționăm să ne folosim de asta, răspunse el.

— În ce fel? se interesează Sundt.

— Haugen a păstrat mult timp secretul. Vom încerca să îl facem să se confeseze. Este o chestiune despre care va trebui să discutăm, spuse el privindu-l pe Wisting în ochi.

Era imposibil să deslușească ceva din expresia lui.

— Ați întocmit un plan detaliat în acest sens? continuă șeful inspectoratului de poliție local.

Stiller încuviință și o făcu cu mare grijă, pentru a da impresia că planul era mai bine pus la punct decât în realitate.

— Săptămâna viitoare se va da publicității informația că Grupul EU a redeschis cazul Krogh. Vom prezenta scrisorile de răscumpărare și ne așteptăm la un real interes din partea presei. Acest element va reprezenta pârgia noastră în acest caz. Ne vom asigura ca Wisting să fie împreună cu Haugen la momentul emiterii comunicatului de presă, așa că vom afla reacțiile lui imediate și vom avea grijă să îl împingem în direcția dorită de noi.

Prim-procurorul își îndreaptă spatele.

— Ești pregătit pentru asta, William?

Răspunsul veni mai repede și mai clar decât se aștepta Stiller.

— Da.

— Nu ai îngrijorări de natură personală, etică?

Experimentatul anchetator clătină din cap. Stiller era pe punctul de a continua ședința, dar fu întrerupt.

— Am depășit de mult limitele etice, continuă Wisting.

În sală se lăsă tăcerea.

— Când am reluat contactul cu Martin Haugen, după închiderea anchetei în cazul Katharina, am făcut-o din cauză că nu l-am crezut. Am rămas cu sentimentul clar că ascunde ceva. Credeam, și încă mai cred, că știe ce s-a întâmplat cu Katharina și de-a lungul timpului am inițiat conversații în încercarea de a scoate adevărul de la el.

Liniștea nu fu întreruptă de nimeni din sală.

— Ce te-a făcut să crezi asta? îl întreabă după un timp Christine Thiis.

Wisting se gândi puțin. Cazul Katharina semăna cu o piesă muzicală în care cineva cânta fals, dar îi era greu să le explice celorlalți ce anume nu îi sunase cum trebuie.

— Este o chestiune de nuanțe. De micile detalii din explicațiile lui care uneori se schimbă în timpul discuțiilor. Spuneți-i intuiție sau instinct, dar mereu am simțit că ceva nu e în regulă și așa vrea să încerc să aflu despre ce anume e vorba.

Nils Hammer se întoarse către colegul său. Era un tip care nu s-ar fi descurcat în jurul unei mese de poker.

— Deci ai legat cu el o falsă prietenie? În baza intuiției?

— A evoluat în direcția asta, încuviință Wisting.

— A venit la înmormântarea soției tale, nu? îi aminti Hammer.

— A venit multă lume atunci, comentă Wisting.

— Ce ai obținut din asta? se interesă Christine Thiis.

— Nimic, cu excepția faptului că am ajuns să fiu mai convins de suspiciunile mele, răspunse Wisting.

— Perfect, interveni inspectorul-șef din Telemark. Când începeți această operațiune?

— Am primit deja aprobarea pentru supravegherea tehnică a comunicațiilor, preciză Stiller. Wisting va trece după-amiază pe la Haugen și vom începe de acolo.

Ședința continuă cu clarificarea câtorva formalități, după care prim-procurorul și cei doi inspectori-șefi se retraseră.

Adrian Stiller se uită la Wisting.

— Mulțumesc, nu am fi putut face asta fără cooperarea ta.

Wisting încuviință.

— Dimineață nu păreai foarte convins. Ce te-a determinat să te implic?

— VG, răspunse Wisting.

— VG? repetă mirat Stiller.

Wisting răsfoi teancul de hârtii pe care îl avea în față. Stiller recunoscă prima pagină a ediției VG din care fuseseră decupate cuvintele și literele care apăreau în scrisorile răpitorilor.

— Martin Haugen nu citește ziarele, îl cunosc. Nu are abonament la ziarul local și nu l-am văzut niciodată cu vreun tabloid, spuse William Wisting, împingând foile printate către el.

— Păi..., spuse Stiller luând prima foaie.

Wisting îi făcu semn cu capul spre teancul de hârtii.

— Pagina 17, spuse el.

Stiller întoarse paginile. Titlul articolului suna așa: *O acoperire mai bună*. Era vorba despre un nou tip de asfalt ce urma să fie turnat pe noua autostradă E18, din regiunea Telemark. Asfaltul urma să producă o cantitate mai mică de praf care să fie purtat de vânt și mai puțin zgomot.

— Numărul doi, din partea stângă, preciză Wisting.

Stiller se uită la fotografia a cinci drumari aliniați în fața unui compresor, dar abia când citi numele din legendă realizează la ce se uita de fapt.

— Martin Haugen! exclamă el.

Nils Hammer și Christine Thiis se ridicară și ocoliră masa ca să vadă și ei.

— Mi s-a părut straniu că scrisoarea de răscumpărare a fost scrisă cu cuvinte dintr-un ziar vechi de aproape patru săptămâni, mai ales că Martin Haugen nu cumpără și nici nu citește ziare niciodată, dar este clar că l-a cumpărat pe cel din ziua în care i-a apărut fotografia. Și este de înțeles că nu s-a descotorosit imediat de el, ci l-a păstrat.

Stiller se așeză din nou pe scaun. Nu prea înțelegea cum de trecuseră cu vederea peste legătura dintre Martin Haugen și ziar, dar în momentul identificării ziarului, nu existau suspiciuni în privința lui. Era doar un nume oarecare pe pagina 17. Acum, avea să fie în centrul atenției.

William Wisting se ridică:

— Haideți să începem. Mă duc să-i fac o vizită lui Martin Haugen.

Wisting uitase că își lăsase mașina la spălătoria de la subsolul secției de poliție. Coborî mai întâi în curtea interioară a secției, după care intră în garaj și ieși din nou cu mașina în ploaie, îndreptându-se spre Kleiverveien.

Întâlnise mulți mincinoși și prefăcuți în decursul carierei sale. Oameni care nu spuneau adevărul, ci mai degrabă îi serveau poveștile care le conveneau. Pe unii dintre ei i-a crezut, pe alții i-a citit, iar pe mulți i-a ignorat deliberat.

Datorită îndelungatei sale experiențe îi venea foarte ușor să recunoască o minciună. Când ieșea din sala de interogatoriu și credea că interviueatul mințea, se baza adesea pe intuiția sau presentimentele sale. Wisting ajunsese la concluzia că, de fapt, totul se rezuma la observarea micilor anomalii ale reacțiilor emoționale. În cazul lui Martin Haugen, de exemplu, zâmbetul putea să apară cu o secundă sau două prea târziu, ca și cum ar fi trebuit să se gândească să facă acest gest în mod conștient și voit. În plus, dura prea mult, iar buzele îi erau prea strânse. Oamenii care spuneau adevărul aveau un comportament sincronizat în ansamblul lui. Poziția corpului, expresia feței și vocea erau în acord unele cu altele și adaptate la subiectul discuției. În cazul lui Martin Haugen, uneori observa o oarecare contradicție între ceea ce spunea și felul în care o spunea. Și apoi, desigur, mai era și tot ce nu spunea, ceea ce contribuia la formarea impresiei că era un mincinos. La un seminar la care participase Wisting privind tehnicile de interogatoriu, o doamnă care luase cuvântul spusese că mincinoșii au tendința de a evita cuvinte precum „dar“, „sau“, „cu excepția“ și „în timp ce“, din cauză că au dificultăți cu procesele complexe de gândire. În afară de asta, preferă să comunice folosind mai puține pronume personale. Într-o încercare inconștientă de a se distanța de minciuni, evită cuvinte

ca: „eu“, „pe mine“ și al „meu“. Toate acestea erau valabile în cazul lui Martin Haugen.

Viră pe drumul pietruit plin de hârtoape și parcă mașina în curte. Pe coșul casei ieșea un fum gros care, împiedicat de umezeală și ploaie să se înalțe, plutea ca o ceață spre marginea pădurii.

Wisting nu se grăbi să coboare și să meargă spre casă. Martin Haugen deschise ușa înainte ca el să sune la sonerie. Pisica neagră stătea între picioarele lui.

— Ce mai vreme, comentă el, făcându-i semn să intre.

Wisting își agăță haina în cuier și îl urmă în bucătărie. Martin tocmai își lua cina. Pe farfurie mai rămăseseră un cartof și o bucată de carne. Martin strânse farfuria și puse pe masă un termos cu cafea.

— Îmi pare rău că n-am fost ieri acasă. Anii au trecut ca vântul și zilele parcă nu se mai deosebesc, spuse el aducând două cești.

Wisting se așează la fereastră și se gândi cum, cu un an înainte, uitase de ziua de naștere a mamei lui. Obişnuia ca în acea zi să meargă împreună cu tatăl său la mormântul ei, și totuși a uitat. Era ușor să uiți, doar că în spatele dispariției lui Martin Haugen se ascundea altceva.

Wisting nu-și lăsa gândurile să-i transpară pe chip.

— Ți-a afectat drumul, spuse el privind afară. Ploaia, adăugă, ca să explice la ce se referea.

Martin Haugen încuviință.

— M-am tot gândit să torn asphalt, spuse el, scoțând din dulap o ruladă cumpărată de la magazin.

— Da, ești în domeniu, comentă Wisting zâmbind.

Se gândi să-l întrebe despre diferite tipuri de asphalt, ca să conducă discuția spre articolul apărut în ziarul din anul 1987, dar nu avea niciun rost.

— Am văzut că ți-ai montat propriul indicator, preciză el în schimb.

— Indicator? întrebă Martin deschizând ambalajul prăjiturii.

— Cel cu accesul interzis, explică Wisting făcând semn cu capul în direcția drumului principal.

Martin se duse din nou la dulapul din bucătărie și veni cu două farfurii.

— L-am primit de la serviciu. Beneficii colaterale, spuse el zâmbind.

— Ai avut probleme cu oameni și mașini străine?

Martin Haugen clătină din cap.

— Nu au fost cine știe ce probleme. Au fost câteva mașini străine care au urcat până aici și au întors. Lituanieni sau așa ceva, răspunse el, tăind prăjitura.

Wisting se gândi la micile camere de supraveghere puse la ferestre și se întrebă dacă era cazul să le aducă în discuție. Dacă Martin Haugen urmărise înregistrările, atunci știa oricum că Wisting le descoperise.

Martin i-o luă înainte.

— Am instalat camere.

— Am observat, răspunse de îndată Wisting. Am dat ocol casei ieri, căutându-te.

Se folosi de subiect pentru a-i aminti de Katharina.

— Ai mai văzut-o pe Inger Lise? îl întrebă el, gândindu-se la fosta lui soție, care intrase în casă și furase lucrurile Katharinei.

Martin Haugen turnă cafea în cești.

— Nu, nu mai țin legătura cu ea. Apropo, am văzut-o astă-vară în portul interior. Era împreună cu un bărbat.

Wisting abandonează subiectul.

— Cum a fost la cabană? întrebă el în schimb.

Martin Haugen păru să nu înțeleagă întrebarea și se servi cu prăjitură.

— Ai spus că trecea apa prin acoperiș, adăugă Wisting.

— Da, însă nu era atât de rău pe cât mă așteptam, dar am vrut să merg până acolo să arunc o privire, zise Martin, luându-și suficient timp pentru a mesteca.

— Te întorci acolo? se interesează Wisting.

— Va trebui, probabil, confirmă celălalt.

— Pot să te însoțesc, îi sugerează Wisting. Putem pune și niște plase, ca data trecută.

Martin Haugen mușcă din nou din prăjitură. Un weekend petrecut la cabana din Bamble i-ar apropia și i-ar da lui Wisting posibilitatea să întărească relația dintre ei.

— Mi-ar prinde bine câteva zile departe de toate acum, la serviciu am parte numai de stres, continuă Wisting înainte ca Martin Haugen să aibă șansa să îi refuze propunerea.

Martin Haugen încuviință continuând să mestece. Wisting își puse și el o felie de prăjitură pe farfurie.

— Ai vreun plan pentru weekendul ăsta?

Se auzi sunând un telefon. Martin se ridică, se îndreptă spre blatul de lucru, unde se afla telefonul lui, și citi mesajul. Apoi își puse telefonul în buzunar, fără să răspundă.

— Deci, weekendul ăsta? repetă Wisting în timp ce Martin se așeza.

Martin Haugen se gândea în mod evident la altceva.

— Excursia la cabană, adăugă Wisting drept explicație. Weekendul ăsta?

— Da, răspunse el. Hai să o facem. Să mergem să ne plimbăm.

Wisting gustă prăjitura. Martin Haugen părea mai puțin atent decât în anii anteriori.

— Nu am nimic nou, spuse Wisting brusc.

Martin înțelese la ce se referea. În ultimul an nu apăruseră noi indicii cu privire la Katharina.

— Ai verificat cazul ăla din Sørlandet? întrebă el.

Wisting încuviință. Apăruse astă vară la știri. Un cadavru fusese adus de curenți la mal pe una dintre insulițele din apropierea localității Portør. Era vorba de o femeie, care părea să fi stat mult timp în apă.

— Am sunat acolo. Dar bănuiau deja cine era și s-a dovedit că aveau dreptate. O bătrână care dispăruse de Paște.

— Cum crezi că arată? întrebă Martin mai departe. Crezi că a mai rămas ceva din ea?

Wisting se gândi. În primii ani vorbiseră despre Katharina ca și cum ar fi putut fi încă în viață, dar, treptat, discuțiile despre ea au început să plece de la premisa că era moartă.

— Totul depinde de locul în care se află. Nu cred că o vom găsi în mare, așa cum a fost cazul în sud.

— Și dacă e îngropată undeva? întrebă Martin.

Wisting lăsa prăjitura pe farfurie. Era prima dată când Martin Haugen se interesa de aceste aspecte.

Își dresе glasul, nu se simțea confortabil să vorbească despre asta.

— Depinde de tipul de sol. Dacă a fost îngropată într-un cimitir, n-au mai rămas din ea decât oasele mari și dinții. Dacă zace într-un mediu mai etanș, cum ar fi în lut sau într-o mlaștină, probabil că este mai bine conservată.

Aștepta puțin înainte să continue.

— Dar, dacă a fost îngropată de cineva, probabil că este învelită în ceva. Într-o prelată sau în plastic. Astea sunt folosite de obicei. Atunci, este posibil să se fi păstrat și îmbrăcămintea.

— Ați mai găsit astfel de cadavre?

— Mda, s-a mai întâmplat.

Telefonul lui Martin emise o nouă notificare. Îl ignoră.

— Incertitudinea este partea cea mai rea. Faptul că nu știu ce s-a întâmplat, spuse el.

Wisting nu avea un răspuns pentru asta. Incertitudinea era o temă recurentă a întâlnirilor cu Martin. În cele din urmă începuse să sune repetitiv, așa că știa cum avea să continue Martin conversația.

— Orice s-ar fi întâmplat, aș vrea să știu, se auzi dinspre cealaltă parte a mesei. Speri, multă vreme, că poliția va găsi ceva, că va descoperi o pistă sau o explicație pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu am renunțat la asta, dar îmi dau seama că, probabil, soarta mea în viață e să port această povară.

Lăsară lucrurile așa și începură să vorbească din nou despre vreme și despre ploaia care părea să nu se mai oprească. Martin se interesă de nepoata lui, iar Wisting îi povesti incidentul în care ea ronțăise pixul și înghițise cerneala.

La final, Wisting se ridică și îi mulțumi pentru conversație.

— Trebuie să îmi cumpăr o lansetă nouă, spuse el, pentru a-i reaminti lui Martin de înțelegerea cu privire la vizita la cabană.

Martin îl conduse la uşă.

— O să iau nişte cotlete, în caz că nu trage peştele, spuse el.

Wisting se întoarse în capul scării, îi strânse mâna lui Martin şi se grăbi spre maşină. Prin parbrizul şiroind de apă, îl văzu pe Martin scoţând telefonul din buzunar înainte de a închide uşa de la intrare.

Wisting trecu cardul de acces și introduse codul din patru cifre al Camerei tehnice de Supraveghere. Nu erau multe carduri autorizate pentru mica încăpere de la ultimul etaj al secției de poliție. Controlul comunicațiilor era una dintre metodele secrete de investigare ale poliției. Doar câțiva membri ai personalului știau ce fel de echipamente se aflau în ea și chiar mai puțini erau instruiți să le folosească.

Nils Hammer și Adrian Stiller se întoarseră spre el.

— A primit un mesaj cât am fost acolo, spuse Wisting aruncând o privire pe monitorul care arăta traficul telefonic în timp real.

— De la un număr înregistrat pe numele Henry Dalberg, preciză Hammer, îndreptându-și privirea spre monitor.

— *Cum te simți? Ne vedem luni?* citi el.

— Un coleg de muncă, explică Wisting. L-am sunat ieri și am vorbit cu el când nu reușeam să dau de Martin. A spus că anunțase că este bolnav.

— Nouă ne-a spus că a fost la cabană, îi aminti Stiller.

Wisting încuviință. Practic, era prima dată când îl prindea pe Martin Haugen cu o minciună clară, dar asta nu însemna neapărat ceva. N-ar fi fost primul care-i spunea angajatorului că e bolnav pentru a se putea ocupa de ceva pentru care altfel n-ar fi primit o zi liberă.

— Puțin mai târziu a mai primit un mesaj, continuă Wisting.

— De la același număr, aprobă Hammer și își puse degetul arătător pe monitor. *Trebuia să verifici acordul revizuit cu Bryntesen pentru curățarea șanțurilor.* Probabil că nu i-a răspuns până ai plecat tu. *Mă întorc luni. Ne ocupăm atunci.*

— Despre ce ați discutat? se interesă Stiller.

— Despre vreme, răspunse Wisting, adăugând după o scurtă pauză: Am căzut de acord ca weekendul viitor să facem o excursie la cabană.

Observă că lui Stiller îi surâdea ideea.

— Încercăm să prezentăm cazul joi, în emisiunea *S-a întâmplat în Norvegia*¹ la TV2, și să reluăm subiectul în ziarele de vineri, spuse el. O excursie la cabană sună absolut perfect.

Exact în momentul acela se luminează un alt monitor.

— A intrat pe internet, explică Hammer.

Se deschise o fereastră derulantă care arăta ce site-uri web accesa Martin Haugen. Un alt ecran afișă pagina respectivă. Prognoza meteo a Institutului de Meteorologie.

— Este pe site-ul Yr, comentă Stiller.

Pe monitorul pe care se derula textul, apărură un nou rând. Ecranul de lângă el arăta prognoza meteo pentru Malvik, în sudul Trøndelag.

— Malvik? De ce verifică vremea în Malvik? Are de gând să plece într-o călătorie? se miră Hammer.

— A locuit acolo, explică Wisting. În momentul dispariției Katharinei, lucra la construcția unui tunel și locuia într-un ansamblu de barăci.

— Mai ține legătura cu cineva de acolo?

Wisting își mușcă buza, îngândurat.

— Nu cred.

— Și acolo sus plouă, spuse Hammer.

Pe ecran apărură pagina principală a Google.

— Nu putem vedea ce anume caută, explică Hammer, doar ce pagini accesează.

Textul continuă să se deruleze în sus, în mica fereastră. Pe ecranul mare apărură prima pagină a ziarului Trønder-Avisa. După un timp, Martin Haugen dădu click pe o știre referitoare la prăbușirea parțială a autostrăzii E6, la sud de Stavsjøfjellet.

— A lucrat la construirea aceluia drum, explică Wisting.

Ceilalți doi încuviințară. Câteva minute niciunul dintre ei nu mai spuse nimic, până când imaginea de pe ecran se schimbă. Martin Haugen accesează site-ul ziarului Adresseavisen și citi despre alunecarea de teren. Calea de rulare fusese îngustată și exista o

limită de viteză pentru traficul din zonă. Nu se știa cu exactitate când avea să fie reluat traficul în condiții normale.

— Putem verifica istoricul? întrebă Wisting, chiar dacă știa că nu prea sunt șanse să obțină așa ceva. N-am putea să vedem pe ce site-uri a intrat ieri, de exemplu?

Hammer clătină din cap.

— Pentru asta ar trebui să intrăm în calculatorul lui. Ceea ce facem acum este să stăm pe margine și să adulmecăm adresele care sunt încărcate prin broadband. Dacă vrem să aflăm ce are pe computer, trebuie să îl piratăm. Nu avem echipamentul necesar pentru asta.

— Bine, am intrat în acțiune. Sistemul funcționează, spuse Adrian Stiller luându-și sacoul de pe speteaza unui scaun.

Făcu semn cu capul spre monitoare:

— Nu se va întâmpla nimic interesant până când nu vom începe să îl presăm. Propun să lăsăm să treacă weekendul. Eu plec la Oslo, dar revin luni.

Hammer aprobă și începu să se delogheze. Wisting își aminti că trebuia să facă pizza. Se scuză și se grăbi să iasă din încăpere înaintea celorlalți doi.

¹ Numele emisiunii este Åsted Norge. (N.tr.)

Plasa cu cumpărături se rupse când Wisting o luă din mașină. Mare parte a conținutului căzu pe pavaj. Punga de făină se sparse și ploaia o transformă într-o pastă lipicioasă.

Înjură în sinea lui și începu să adune lucrurile. Sperase să ajungă acasă înainte de sosirea lui Thomas, dar mașina lui era deja parcată pe stradă. Thomas nu mai locuia acasă de 12 ani, dar încă mai avea cheile în portofel, așa că probabil intrase.

Wisting strânse lucrurile în brațe și le cără până la ușa de la intrare. Încercă să o deschidă cu degetele libere, dar constată că era încuiată. Gemu, lăsă cumpărăturile pe scări și scoase cheile. Înainte să intre se uită peste umăr și se gândi că Thomas trebuie să fi plecat să le vadă pe Line și Amalie.

Când așează lucrurile pe blatul de lucru din bucătărie, realizează că uitase să ia ceva de la magazin. Drojdie.

Deschise dulapul și verifică plicurile pe care le avea. Mai rămăseseră trei. Trebui să își pună ochelarii ca să citească termenul de valabilitate și observă că expiraseră cu aproape patru luni în urmă. Nu însemna altceva decât că eficiența lor va fi oarecum redusă. Putea folosi două plicuri în loc de unul singur.

Luă bolul, făcu aluatul și îl lăsă la dospit, după care începu să prăjească carnea tocată pentru topping.

Între timp, sosi Thomas, împreună cu Line și Amalie. Își șterse mâinile de șorț și îi îmbrățișă pe toți trei. Pe când era la liceu, Thomas devenise prea mare pentru îmbrățișări, dar cu câțiva ani în urmă el fusese cel care luase inițiativa de a-l îmbrățișa pe Wisting și când se întâlneau îl strângea bine în brațe. S-a întâmplat după prima lui misiune în Afganistan. În total, fusese acolo de șapte ori și îndeplinise misiuni de evacuare medicală cu elicopterul. Asta însemna că nu participase direct la lupte, dar văzuse prețul războiului mai mult decât oricine altcineva.

— Ți-am adus un cadou, spuse Thomas aruncându-i-l.

Era o bucată de material într-o pungă de plastic. Wisting o desfăcu și descoperi că era un tricou kaki al forțelor armate. În dreptul pieptului, pe partea stângă, era brodat *Căpitan Wisting*. Căpitan era gradul militar al lui Thomas. Era comandant de escadrilă, fiind responsabil, printre altele, de asigurarea sprijinului aerian pentru poliție și trupele speciale ale Forțelor Armate Aeriene. Wisting se simți mândru de fiul lui.

Îi mulțumi și ținu tricoul în dreptul lui. I se potrivea.

— Nu sunt prea sigur că va ieși bine, spuse el ridicând prosopul de pe bolul în care se dospea aluatul de pizza.

— De ce? întrebă Line.

Se apropie ținând-o pe Amalie pe șold și aruncă o privire în bol. Aluatul se ridicase puțin, dar nu suficient.

— Stă acolo de o oră, explică Wisting. Am folosit drojdie expirată.

— Sunt sigur că va fi în regulă, spuse Thomas. Îmi place blatul subțire.

Wisting ridică din umeri și împărți aluatul în două. Line o duse pe Amalie în living. Thomas rămase în bucătărie, în timp ce Wisting așează cele două bucăți de aluat pe hârtie de copt.

— Este bere în frigider, spuse el și începu să întindă aluatul.

Thomas aduse câte o sticlă pentru amândoi.

— Ai rezolvat codul? întrebă el.

— Codul Katharina? zâmbi Wisting și clătină din cap.

Cu câțiva ani în urmă îl lăsase pe Thomas să încerce să descifreze codul. Nu prea știa cum ajunseseră la asta, dar Wisting adusesese cazul Katharina în discuție. Vorbiseră despre navigație și despre orientare înainte de apariția GPS. Thomas împărtășise părerea lui Wisting că numerele erau punctele de referință ale unei hărți, dar nu era ceva ce recunoștea din cartografie sau navigație.

Capul Linei se ivi în ușă.

— Despre ce vorbiți?

— Despre nimic care să te intereseze pe tine, glumi Wisting.

— Cazul Katharina, interveni Thomas.

— A dus dosarul înapoi la secție, spuse Line și dispăru din nou în living.

— Poate că era și timpul, spuse Thomas.

— Poate că da, zâmbi Wisting, întinzând sosul de carne pe blaturile de pizza.

— De ce este cazul ăsta atât de important pentru tine? se interesă Thomas.

Wisting simți brusc un soi de vină. Lumea era mult mai mare decât districtul lui de poliție. Thomas servise țara într-o parte a lumii care era, probabil, mai brutală și mai nemiloasă decât își putea imagina.

— Crezi că greșesc fiindcă dedic atât de mult timp unui singur lucru, unei singure persoane? întrebă el, simțind că sunase ca și cum ar fi adoptat o poziție defensivă.

Thomas negă printr-un semn al capului.

— Sunt doar curios cu privire la motivația ta.

Wisting se întreba cum să îi explice că acest caz devenise pentru el un fel de virus al creierului. Că nu voia să renunțe la el.

— Pur și simplu nu îmi place să las lucrurile neterminate, răspunse el, presărând brânza rasă.

Thomas încuviință, ca și cum ar fi cunoscut sentimentul.

Line li se alătură din nou și discuția se opri acolo.

— Nu ai uitat că mâine trebuie să ai grijă de Amalie? îl întrebă ea.

— Nu, bineînțeles. Sunt bătrân, dar nu senil.

O jumătate de oră mai târziu, pizza sosi pe masă. Blatul era uscat și tare, dar nici Line, nici Thomas nu se plânseră.

— Tu ce mai faci? se interesă Line.

Ceea ce întreba, de fapt, era dacă fratele ei avea o iubită. Nu avusese niciodată o relație de lungă durată, din cauza carierei militare. Fusesse detașat în mai multe locuri, înainte de a fi mutat la baza aeriană din Rygge. Rotația constantă a misiunilor din Afganistan se întinsese pe mai mult de patru ani, consumându-i o mare parte din perioada dintre 20 și 30 de ani.

Thomas evită să răspundă, întrebând-o dacă intenționa să își găsească un soț.

Line avusese o relație de lungă durată cu un tip de-o seamă cu ea, Tommy Kvanter, dar nu el era tatăl lui Amalie. Tatăl copilei era american și lucra pentru FBI. Fusesse în Norvegia doar pentru câteva săptămâni și o cunoscuse pe Line pe când lucra la un caz.

Și Line se eschivă.

— Cât timp rămâi? îl întrebă ea.

— Până marți, răspunse fratele ei.

Când era acasă, obișnuia să se întâlnească cu vechi prieteni din timpul școlii.

Wisting o ridică pe Amalie în poală. Stătea la masă alături de cei trei oameni care contau cel mai mult în viața lui și, cu toate acestea, nu se putea concentra prea bine la conversație și la ceea ce se petrecea în jurul mesei. Mintea continua să-i rătăcească. Se gândea la moarte. Crucea era un simbol al morții. Dacă mesajul de pe masa din bucătărie fusese lăsat de Katharina, acesta nu avea nicio noimă. Doar dacă nu cumva era vorba despre Nadia Krogh, iar codul indica locul în care se afla aceasta.

La intrarea în sediul VG fusese instalat un nou sistem de acces. Line a trebuit să apeleze la agentul de pază pentru a trece de sistemele de securitate și i s-a spus să-și actualizeze cardul de acces. După ce trecu de bariere, se opri în spatele unui grup care aștepta liftul. Nu recunoștea pe nimeni. Se traseră într-o parte pentru a-i lăsa pe cei care coborau să iasă, după care se înghesuie să intre în cabina liftului. Line avea suficient timp și așteptă următorul lift. Și acesta era la fel de aglomerat și se opri de două ori înainte să ajungă la etajul șase.

Se gândi la momentul în care intrase pentru prima dată în redacția de știri. Îi transpirau mâinile și o durea capul după o noapte în care nu dormise mai deloc. Ceea ce i se întâmplase cel mai bine în minte erau ceasurile de pe perete. Arătau ora din New York, Tokyo și alte orașe mari de pe glob. Singura ei experiență ca jurnalist provenea din perioada în care fusese, temporar, angajată la ziarul local. Se simțise ca o stagiară neștiutoare și crezuse că acest nou loc de muncă va fi prea greu. Dar simplul fapt de a pătrunde în open space-ul redacției i-a produs o schimbare de spirit majoră. S-a adaptat rapid la ceea ce așteptau ceilalți de la ea. La VG exista o cultură în care doar cei mai buni erau suficient de buni. Încă de la început managerii i-au comunicat cum trebuia să lucreze. Nu se discuta prea mult despre cunoștințe și experiență, ci mai degrabă despre abilități, care includeau mult mai mult decât cunoașterea tehnicilor de redactare sau crearea de titluri. Competențele necesare presupuneau și altceva: atenție la detalii, gândire strategică și atitudinea necesară față de ce înseamnă să faci un ziar. Nu i-a luat prea mult să-și găsească locul și să-și îndeplinească rolul într-o măsură mai mare decât se aștepta de la ea.

Își așază geanta mai bine pe umăr, se duse la automatul de cafea și căută un pahar de carton.

Unul dintre jurnaliștii sportivi se apropie. Line nu-și amintea numele lui.

— Nu mai sunt pahare? îl întrebă ea.

Jurnalistul zâmbi.

— Nu se mai folosesc pahare de unică folosință, spuse el arătând cu degetul spre sertarul de sub blat. Trebuie să împrumuți o ceașcă pentru oaspeți.

— Reduceri de costuri? întrebă Line și luă o ceașcă albă din porțelan.

— Considerente legate de protecția mediului, îi răspunse celălalt, punând un termos în aparat.

Line așteptă să îi vină rândul și alege cafea cu lapte. Aparatul hurui, scoase aburi și îi umplu încet ceașca. O luă cu ea în spațiul deschis în care se aflau birourile. Fiind sâmbătă, era destul de liniște, dar din spatele monitoarelor se iviră câteva chipuri cunoscute care îi urară zâmbind bun-venit. La biroul la care stătuse mai demult nu era nimeni acum, dar o cutie cu tutun de mestecat și o sticlă de Coca-Cola pe jumătate goală, așezate lângă un teanc de ciorne erau dovada că era folosit de cineva.

Harald Skoglund se ridică de la biroul lui de lângă fereastră, veni la ea și o îmbrățișă. Lucraseră împreună la mai multe articole.

— Te-ai întors? o întrebă el.

— Nu chiar, răspunse Line. Vor să mă ocup de un proiect-pilot, ca un fel de freelancer.

Aruncă o privire spre biroul cu pereți din sticlă al șefului departamentului de știri.

— Sandersen nu e aici?

— Este într-o ședință, explică Skoglund făcând semn cu capul spre scările care duceau la etajul de deasupra.

— Și Frost?

— Și el.

Line se întrebă dacă nu cumva greșise ora. Cu cei doi trebuia să se întâlnească.

Își luă ceașca de cafea și urcă la etaj. Sălile de ședințe aveau pereți de sticlă. Din capătul scărilor îi văzu pe Frosten și

Sandersen în cea mai apropiată sală. Erau așezați la masă alături de un bărbat pe care Line nu îl cunoștea. Purta un costum închis la culoare și părea să fie avocat.

Line își făcu de lucru cu telefonul mobil, așteptând să fie observată de cei aflați de cealaltă parte a peretelui transparent.

În spatele ei, Daniel Leanger urca scările. Era unul dintre cei mai tineri jurnaliști din echipa de investigații criminalistice.

— Bună! Și tu ești matinală? spuse el și o îmbrățișă.

Îi observă confuzia și adăugă:

— Se pare că vom lucra împreună.

Line aruncă o privire spre sala de ședințe. Niciunul dintre cei trei nu îi văzuse încă.

— Știi despre ce este vorba? îl întrebă ea.

— Lucrez la proiect de câteva săptămâni, răspunse Daniel, dar nu avu timp să îi dea mai multe explicații.

Sandersen îi observase și ieșise în cadrul ușii.

— Intrați! îi invită el.

Line zâmbi și primi alte îmbrățișări, de această dată din partea celor doi șefi. Apoi ocoli masa și îl salută cu un aer ușor întrebător pe bărbatul cu părul ondulat.

— Adrian Stiller, Kripos, spuse el dând mâna cu ea.

Line deveni curioasă. Întâlnise mulți polițiști, inclusiv anchetatori de la Kripos, dar niciodată la ziar ori la o ședință cu redactorii-șefi. Își mută privirea de la el spre Frosten și Sandersen, aflați de cealaltă parte a mesei. Era clar că avuseseră o discuție prealabilă.

Line își lăsă geanta jos, puse ceașca de cafea pe masă și se așeză.

— La drept vorbind, Stiller este motivul pentru care suntem aici și pentru care te-am rugat să vii. Lucrează în cadrul noii unități a Kripos, dedicată cazurilor neelucidate, sau Grupul EU, cum se numește în mod oficial. Tocmai au redeschis un caz în care vor să colaboreze cu noi, începu Sandersen.

Line își scoase agenda.

— Răpirea Krogh, spuse Frosten împingând pe suprafața mesei prima pagină a unui ziar mai vechi.

Iubitul a fost eliberat, scria deasupra fotografiei unei fete de vreo 20 de ani, cu părul tapat. Sub fotografie scria: S-a cerut o răscumpărare pentru Nadia.

Adrian Stiller o măsură pe fiica lui Wisting din priviri. La vederea primei pagini a vechiului ziar în ochii ei mari și albaștri se aprinse o lumină plină de curiozitate. Părul îi era încă puțin umed de la ploaia de afară. Era mai lung și câteva șuvițe îi căzură pe față când se aplecă deasupra ziarului. Când începu să citească, și le dădu după ureche ca să nu îi vină în ochi.

— Pe scurt, Kripos vrea să scriem despre caz și am vrea să o faci tu, spuse redactorul-șef.

— Nu știu cazul, spuse Line. Pe atunci aveam cinci ani sau așa ceva.

Stiller se aplecă peste masă și se apropie puțin mai mult de Line. Suficient cât să-i simtă mirosul delicat al parfumului. Un parfum cu aromă de flori din familia crinilor.

— Este un bun punct de pornire. Vezi cazul cu ochi proaspeți de jurnalist.

Line își umezi buzele.

— De ce acest caz?

— Pentru că merită să fie rezolvat, replică Stiller.

Pe Line nu o mulțumi răspunsul.

— Mă interesează ce v-a determinat să-l redeschideți. Ați primit informații noi?

Stiller zâmbi dezarmant. Își dădu seama că era isteată. Era persoana potrivită pentru această sarcină, dar nu voia să îi spună despre amprente. Nu încă.

— La asta sperăm să contribuie noua serie de articole din VG. Din acest motiv am solicitat o colaborare. Dorim să retrezim interesul asupra cazului, în speranța că ne va conduce la cineva dispus să vorbească.

Line aruncă o privire spre cei doi șefi ai săi.

— Trebuie să avem ceva nou despre care să scriem.

Cei doi confirmară.

— Așa vom și face, preciză Sandersen. Printre altele, vom da publicității scrisorile de răscumpărare.

Stiller deschise mapa din piele din fața lui și scoase două copii.

— Răpitorul este unul dintre cititorii noștri, continuă Sandersen. Decupajele au fost făcute din ziarul nostru.

Line luă cele două scrisori. Câte una în fiecare mână.

— Exclusivitate?

Stiller încuviință.

— Depindem de atenția publicului, dar, în același timp, este nevoie să mergem pe o anume direcție, pentru a obține cea mai bună reacție posibilă. Așadar, este firesc să lansăm acest lucru într-un singur loc. Vei avea acces la toate documentele originale ale cazului.

— La toate?

Stiller confirmă.

— Sunt digitalizate și permit efectuarea de căutări în text. Pentru noi este important ca reluarea subiectului să fie făcută cu grijă față de rude și alte persoane implicate. Din ceea ce îmi spun șefii tăi, ai empatia necesară.

— Rudele au fost informate? îl întreabă Line.

Adrian Stiller plusă cu încă o ofertă ispititoare.

— Da, iar iubitul este dispus să dea un interviu. La început a fost suspectat pentru uciderea ei, dar a fost eliberat când au apărut scrisorile de răscumpărare. Nu a vorbit niciodată cu presa despre asta.

— Și restul familiei? Fratele ei mai mic, de exemplu, interveni celălalt tânăr jurnalist.

Stiller discutase cu ei, dar spusese foarte răspicat că nu doresc să vorbească cu presa.

— Încă nu am clarificat lucrurile, adăugă el.

Sanders își drese glasul.

— Mai întâi, haideți să lămurim câteva lucruri, spuse el întorcându-se spre Line. În primul rând: ești interesată de acest caz?

— Da, dar cât de cuprinzător vreți să fie?

Redactorul-șef Joachim Frost îi răspunse:

— Ideea este să trezim interesul publicului pentru vechiul caz cu o serie de articole. Evident, depinde de turnura pe care o vor lua lucrurile, dar, în principiu, intenționăm să insistăm pe subiect timp de șase săptămâni, cu câte un nou articol în fiecare săptămână. Mai întâi o recapitulare a cazului, urmată de scrisorile de răscumpărare, o prezentare mai amănunțită a Nadiei Krogh, un interviu cu fostul ei iubit, o analiză mai atentă a anchetei inițiale și, la final, un punct de vedere al poliției din perspectiva ofițerului care a coordonat cercetările la acel moment și unul al lui Stiller, care se ocupă acum de caz. Cel puțin așa am schițat noi planul, dar, desigur, ai libertatea să procedezi și altfel.

Atunci interveni Sandersen.

— Daniel Leanger este aici pentru a face un podcast, dar vrem ca tu să fii naratorul.

Sprâncenele lui Line se ridicară în semn de mirare și dispărură sub linia bretonului.

— Un podcast?

— Un documentar radio, preciză Frost, de parcă termenul i-ar fi fost străin. Am pregătit deja terenul cu agențiile de publicitate. Daniel, îmi poți spune cum intenționezi să procedezi?

— Va fi o prezentare multimedia a întregului caz. Cu grafice și animație, dar podcastul va fi cel mai important aspect. Este conceput ca o poveste care prezintă modul în care a fost coroborată informația pentru articolul publicat în săptămâna respectivă. Ce investigații ai făcut, care este opinia ta, înregistrări ale unor conversații pe care le-ai avut — mai simplu spus, trebuie să-l porți pe ascultător pe parcursul cercetărilor efectuate și să îi dai impresia că este acolo, explică tânărul jurnalist.

Sandersen interveni din nou:

— Ce spui, te interesează?

Line își duse pixul la gură și începu să-i muște capătul.

— Cel mai practic ar fi să lucrezi de acasă. Nadia Krogh locuia în Porsgrunn, care este la aproximativ o jumătate de oră de tine, continuă Sandersen.

Stiller își turnă apă dintr-o carafă aflată în fața lui Line. Aceasta se întoarse spre el:

— Aveți un suspect?

Stiller duse paharul la gură. Era o întrebare pe care spera să nu i-o pună, dar îi plăcu. Line semăna cu tatăl ei. Trecea direct la subiect.

Nu se grăbi să-i răspundă. Bău apa și lăsă paharul jos.

— Da, spuse el într-un final, văzând surprinderea de pe chipul redactorului-șef și al șefului departamentului de știri. Nu intenționez să spun mai multe acum, dar planul nostru este ca articolele să ajute la scoaterea lui la lumină și să ducă la o arestare. Va trebui să acceptați, mai întâi. Pentru asta, este esențial ca primul articol să fie publicat vineri.

— Vineri? întrebă Line. Adică vinerea viitoare? Nu știu...

Redactorul o întrerupse. Era evident că nu voia să piardă oportunitatea aflată în fața lui.

— Daniel lucrează deja la subiect de două săptămâni. Va fi totul gata pentru tipar până vineri?

Daniel Leanger încuviință.

— Grafica de bază și macheta sunt aproape gata. În primul rând, este vorba de o prezentare factuală a cazului. Am pregătit totul și am început să scriu un scenariu pentru podcast.

— Așadar, răspunsul este da?

— Da.

Redactorul se întoarse spre Line și o întrebă:

— Acceptați?

— Accept, răspunse ea fără să ezite.

Daniel Leanger transformase o mică sală de ședințe într-un birou care se putea încuia. Line îl însoți pentru a se familiariza cu subiectul. Pe perete se afla o hartă mare a unor părți din zona Grenland: Porsgrunn, Skien și Bamble. Mai erau și câteva fotografii, prinse în piuneze: imagini de presă din timpul operațiunii de căutare, dar și fotografii care proveneau în mod evident din ancheta poliției. Două portrete diferite ale Nadiei și câteva poze făcute la o petrecere.

— A dispărut după o petrecere de tip „singur acasă”, îi explică Daniel, arătând spre fotografia unei case norvegiene standard, de culoare maro, cu pivniță și mansardă. S-a certat cu iubitul și a plecat. El s-a dus după ea, dar n-a mai văzut-o niciodată.

Line se așează.

— Nu mă simt prea confortabil cu acest aranjament. Țștia se folosesc de noi. Tipul de la Kripos încearcă să controleze cazul.

— Presupun că faptul că el impune ritmul de lucru face parte din înțelegere, nu?

— Mda. Însă mai este ceva. De ce nu vrea să ne spună cine e suspectul? zâmbi Line.

— Dar a fost deschis în această privință. Au ei un plan al anchetei, dar deocamdată nu vor să ni-l divulge. Eu cred că e în regulă. Măcar așa cercetările noastre nu vor fi influențate de perspectiva lor, obiectă Daniel.

Line îi dădu dreptate.

— Să știi că el a cerut să fii implicată, continuă Daniel.

— Ce vrei să spui?

— Am înțeles că a fost un fel de condiție din partea Kripos ca tu să te ocupi de subiect.

— De ce?

Daniel Leanger ridică din umeri.

— Poate că are o agendă secretă? Pentru că te-a văzut în fotografii? sugeră el rânjind.

Line răspunse cu o grimasă.

— Probabil că a remarcat articolele tale anterioare. Mulți au făcut-o, adăugă Daniel și scoase din sertar un reportofon performant:

— Va trebui să înveți să-l folosești. Cu el vom face podcastul.

Line îl luă și-l privi sceptică. Ei îi plăcea să scrie. Așa, avea timp să își formuleze ideile. Să schimbe poziția cuvintelor și să modifice frazele. Asta era ceva diferit, dar recent ascultase câteva podcasturi interesante și îi plăcuseră dialogurile și formatul.

— Vrei să auzi muzica de intro? o întrebă Daniel.

Fără să aștepte un răspuns, deschise laptopul și porni un fișier audio.

— Trebuie să îl asculți de mai multe ori, spuse el când Line nu reacționează imediat. Are zvâc, nu prea mult, dar suficient cât să încălzească atmosfera.

Line ascultă, studiind în același timp cu atenție și harta. Fotografia casei maronii în care fusese văzută pentru ultima dată Nadia Krogh era prinsă în centru, cu un bold.

— Ai fost acolo? îl întrebă ea.

— M-am gândit că am putea merge împreună la începutul săptămânii, răspunse Daniel, dând muzica mai încet. Ar fi bine să-ți iei câteva zile să te familiarizezi cu subiectul, înainte să trecem la treabă.

Line se lăsă pe speteaza scaunului. Era în concediu de maternitate de 16 luni și îi mai rămăseseră încă opt. Era singură cu Amalie și alesese să se stabilească cu ea în Stavern. Voia să profite de concediul de maternitate ca să înceapă ceva nou, să câștige bani ca scriitor independent, în afara capitalei. Simțea că terminase cu viața de reporter de știri, dar asta era altceva. Era ceva ce își dorea cu adevărat să facă.

Stiller intră în apartamentul aflat pe colț, la ultimul etaj al marelui bloc de apartamente de pe strada Grünerløkka. *Să înceapă jocul!* se gândi el. Apoi o spuse și cu voce tare:

— Să înceapă jocul!

Pașii lui pe plăcile de gresie recent montate pe hol stârniră un ecou în apartament. Se descălță, își aruncă haina pe cuier și își zâmbi în oglindă, mulțumit de el însuși.

Anchetele erau adesea comparate cu un puzzle. Nu era genul de joc pe care își propusese să-l joace. După cum o spunea și numele, era prea plin de necunoscute. Lui îi plăceau jocurile cu miză mai mare. Până acum manevrase ancheta în așa fel încât ajunsese exact în punctul în care își dorea.

Intră în bucătărie, luă un pahar din bufet și-l umplu cu apă carbogazoasă de la dozatorul din ușa frigiderului. În timp ce bea, își folosi telefonul pentru a da drumul la niște muzică. O muzică electronică blândă, care acoperea sunetul ploii de afară.

Se întreba cum va reacționa bătrânul detectiv din Larvik când va afla că i-a implicat și fiica. Cu siguranță ea avea să-i spună că urma să scrie despre cazul Krogh, dar era puțin probabil ca Wisting să-i divulge că și el era implicat în ancheta secretă. Era prea profesionist pentru asta.

Muzica din boxele din tavan deveni mai întunecată și mai melodioasă. Îl urmă dintr-o cameră într-alta. La drept vorbind, apartamentul era prea mare pentru el. Era alcătuit din ceea ce inițial fuseseră două penthouse-uri, însă când tatăl lui cumpărase întreaga clădire le unise și i-l oferise ca pe un fel de apartament rezervat administratorului blocului. Doar că, evident, de administrarea imobilului se ocupau alții.

Cele trei cutii conținând dosarul Katharina erau așezate pe măsuța de cafea. Luni, trebuia să se asigure ca documentele să fie scanate, pentru ca întregul dosar să fie digitalizat, însă răsfoirea

documentelor învechite îi dădea un sentiment unic. Un sentiment care îi plăcea.

Se așeză, își puse picioarele pe măsuță și întinse mâna după cel mai apropiat dosar. Urmele muncii lui Wisting erau vizibile. Ici-colo, ieșeau în evidență bilețele autocolante colorate, pe care erau notate cuvinte-cheie. Anumite cuvinte din documente erau subliniate, iar unele paragrafe fuseseră marcate cu o linie pe margine.

Dosarul pe care îl luase era negru și conținea documente întocmite de poliție. Majoritatea cuprindeau informații despre cercetările derulate, care însă nu dăduseră niciun rezultat. Erau rapoarte de percheziție și despre căutările întreprinse, inclusiv cu scafandri, anchete privind transportul public și liste de pasageri pentru traficul internațional. Pe unele dintre ele se găseau fotografii prinse cu agrafe. Asta avea să îngreuneze activitatea de scanare. Unul dintre rapoarte se referea la investigațiile care vizaseră buchetul de trandafiri de pe comoda din hol. Fotografia înfățișa un buchet de flori ofilite. Tulpinile nu erau ambalate, așa cum se obișnuiește atunci când urmează să mai treacă o vreme până să fie puse în apă. În raport se preciza că erau 14 trandafiri din soiul Acapella. Erau importați din Olanda și puteau fi cumpărați de la doar șase magazine din oraș. Se vindeau în buchete de câte șapte fire, iar cel de pe comoda din locuința Katharinei era, cel mai probabil, compus din două buchete. Anchetatorii nu reușiseră să afle de unde fuseseră cumpărați și, prin urmare, nici cine îi cumpăraseră.

Ploaia răpăia pe luminator. Stiller își lăsă capul pe spate și privi pe geam. Katharina primise trandafirii de la cineva sau îi cumpăraseră singură? Dacă da, îi luase pentru ea sau ca să-i ofere cuiva? Femeile cumpără adesea flori pentru ele, dar rareori trandafiri. În plus, geamantanul de pe pat nu rima cu nimic. Era pregătit de parcă ar fi intenționat să plece pentru mult timp. Se îndreptă din nou și se uită la fotografia atașată de următorul raport. Hainele erau împăturite cu grijă și păreau organizate sistematic, pentru a ocupa cât mai puțin loc. Pe un bilețel galben Wisting scrisese: *Planificată?* Stiller era de acord. Părea să-și fi

planificat plecarea, altfel și-ar fi aruncat de-a valma hainele în geamantan. De asemenea, mai era ceva, un aspect straniu legat de conținutul bagajului. În raport se consemna că erau zece perechi de ciorapi, zece chiloți, cinci sutiene, zece tricouri, cinci pantaloni, cinci pulovere, cinci bluze și haine de sport. Numărul și selecția păreau rigide și nu ofereau indicii cu privire la destinație. Oricum, întrebarea era de ce nu luase bagajul cu ea când plecase, dacă plecase de bunăvoie. Totuși, în fotografie nu se vedea nimic care să dea de înțeles că fusese forțată să iasă din casă. Nu exista niciun semn de luptă. Nu fusese răsturnată nicio piesă de mobilier, nu fusese niciun obiect spart, așa cum se întâmpla de obicei la locul unei crime în care cineva opusese rezistență. Covoarele nu fuseseră mișcate de la locul lor, iar pantofii de pe verandă erau aliniați cu grijă.

Apoi, mai era și codul. Misteriosul bilet găsit pe masa din bucătărie. Există o copie la sediul Kripos și petrecuse deja multe ore analizându-l. Un soi de tipar cu diverse combinații de numere și două linii întretăiate. Una dintre ele era puțin mai lungă decât cealaltă, așa că semănau cu o cruce. Poziția lucrurilor pe foaie nu părea întâmplătoare. Intersecția sau crucea era un semn. Având în vedere că Martin Haugen era implicat în vechiul caz de răpire, nu putea scăpa de gândul că avea legătură cu Nadia Krogh.

Nici de această dată nu ajunse la o concluzie studiind codul și puse fotografia deoparte. Ca să aibă o privire de ansamblu a cazului Katharina, trebuia să lucreze sistematic. Trebuia să înceapă cu începutul.

Cuptorul cu microunde emise un țiuit puternic. Wisting își făcu griji ca sunetul să n-o fi trezit pe Amalie. Scoase felia de pizza, o duse în living și înaintă cu grijă până la canapea. Fetița stătea întinsă pe o parte, acoperită cu o pătură, cu suzeta în gură și fețișoara cufundată în pernă.

Wisting pusese două scaune lângă canapea, cu spatele spre ea, ca nu cumva să cadă dacă se agita prin somn sau dacă se trezea și începea să se miște, dar nu părea să fie vreun pericol. Se așeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei și se întrebă dacă să deschidă televizorul, dar îi era teamă că sunetele ar putea să o deranjeze. Luă în schimb tableta pe care i-o dăruise Thomas de Crăciun. Se obișnuise să o folosească, mai ales ca să citească știrile.

Accesă arhiva ziarului VG și căută numele Nadiei Krogh. Prima mențiune era doar o notă în care se preciza că fusese demarată o operațiune de căutare. În ziua următoare, chipul ei se afla pe prima pagină. Căutările nu avuseseră succes, așa că fusese declanșată o anchetă, plecând de la premisa că avusese loc o infracțiune penală. Conform articolului, se părea că poliția nu avea date suplimentare. Responsabilul de caz dăduse o declarație. Era un bărbat pe care Wisting nu-l cunoștea. Gaute Falset. Solicitau informații din partea eventualilor martori aflați într-o zonă rezidențială din Stridsklev, unde fusese văzută ultima dată Nadia Krogh. Se presupunea că intenționase să meargă la casa părinților ei din Heistad și poliția era interesată în primul rând de orice detaliu pe care l-ar fi putut observa cineva pe respectiva porțiune de drum.

Urma știrea că iubitul ei fusese pus sub acuzare și arestat preventiv. El negase că s-ar fi dus după Nadia când aceasta părăsise petrecerea după o ceartă, în timp ce mai mulți dintre participanți declaraseră că a plecat după ea și nu s-a mai întors.

La audiere, el recunoscuse că se dusesse după ea, în încercarea de a o ajunge din urmă și a discuta, dar că nu o văzuse. Nadia dispăruse, cu toate că avusese doar un minut avans.

Își ridică privirea din tabletă și se uită la nepoțica lui. Dormea profund în continuare. Wisting se întoarse la tabletă. După ce răpitorii trimiseseră o scrisoare de răscumpărare, mai multe ediții ale ziarului avuseseră știrea pe prima pagină. Presa aflate despre scrisori numai după ce răscumpărarea nu fusese ridicată. Și, dacă nu s-ar fi întâmplat ca scrisorile să ducă la eliberarea iubitului ei, probabil că relația dintre ei nu ar fi devenit de notorietate.

În zilele care au urmat, în presă au apărut diverse povești, dar nimic cu adevărat nou. După care s-a lăsat liniștea. Răpirea Krogh a dispărut de la știri, însă trei ani mai târziu a fost publicat un interviu cu mama Nadiei. Aceasta vorbea despre incertitudinea în care trăia și despre faptul că Nadia era tot timpul în gândurile sale. Întreaga ei viață se oprise în loc, până și durerea ei trebuia să aștepte până când avea să primească niște răspunsuri.

Wisting și-ar fi dorit să citească și Thomas articolul, pentru a putea înțelege ce anume îl împiedica să renunțe la cazurile individuale. Mama Nadiei Korgh nu suporta nici măcar să se uite la fotografiile fiicei sale. Durerea era copleșitoare.

Martin Haugen spusese și el că simțea același lucru. Ascunsese fotografiile cu Katharina. Existau mai multe explicații posibile, cum ar fi durerea, dar la fel de bine putea să însemne și un sentiment de vinovăție. Că nu voia să-i simtă ochii ațintiți asupra sa.

Continuă să citească. Hannah Krogh încercase să-și descrie pierderea, dar revenise la incertitudine. *Speri multă vreme că poliția va găsi ceva, că va descoperi o pistă*, declarase ea atunci. *Ca să putem primi o explicație pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu am renunțat la asta, dar îmi dau seama că, probabil, soarta mea este să port povara incertitudinii.*

Wisting citi încă o dată pasajul, în vreme ce — încet, încet — un sentiment neplăcut începu să pună stăpânire pe el. Martin Haugen îi vorbise despre aceeași povară cu doar o zi mai devreme. Era posibil să fi simțit același lucru ca mama Nadiei,

însă nu doar ideea principală semăna cu spusele acesteia. Aproape întreaga afirmație era identică. Wisting nu își luase notițe și nici nu înregistrase, dar Martin repetase același lucru de atâtea ori încât recunoștea pasajul referitor la speranța că poliția avea să afle ceva și să descopere o pistă.

Gândul care îl lovi imediat a fost că Martin Haugen trebuie să fi citit interviul și, după dispariția Katharinei, a început să imite reacția lui Hannah Krogh. Simți că i se face rău. Pulsul îi crescuse alarmant și simți cum un fior rece îi străbate spinarea până la rădăcina părului, dar nu avu timp să înțeleagă totul. Amalie începu să se foiască pe canapea și în scurt timp se porni să scâncească.

Wisting o luă în brațe, îi dădu o zornăitoare și o lăasă se joace cu ea la el în poală, în timp ce el continuă să citească despre disperarea lui Hannah Krogh. *Dacă Nadia ar fi fost pe un vapor care s-ar fi scufundat și nu ar mai fi fost găsită niciodată, atunci aș fi avut o oarecare certitudine*, declarase ea. Și Martin Haugen vorbise despre certitudine. Era un fel de plagiat. Un plagiat al sentimentelor.

Cineva sună la ușă. Amalie se opri în mijlocul unei mișcări pe care o făcea cu zornăitoarea și rămase nemișcată, ascultând.

— Bună! strigă Line, intrând în casă.

— Aici suntem, răspunse Wisting.

Apoi lăasă tableta din mână și își așază nepoțica pe podea. Nu era prea sigură pe piciorușe și el o ținu de mânuțe până când apăru mama ei să o prindă de cealaltă parte a încăperii.

Line își luă fiica în brațe, făcând-o să zâmbească și să râdă.

— A mers totul bine?

— Abia s-a trezit, răspunse Wisting, făcând semn cu capul spre pătuțul improvizat la capătul canapelei.

— Thomas unde este?

— A ieșit la o cafea. Trebuia să se întâlnească cu Jonny și Rolf.

Ca și cum ar fi fost un memento, se ridică și își duse ceașca goală în bucătărie.

— Tu ce ai făcut? o întrebă el.

— Bine, răspunse Line.

Apoi, se duse după el la bucătărie.

— Vor să scriu despre un vechi caz de răpire, neelucidat.

Wisting se întoarse spre ea.

— Ce caz?

— Răpirea Krogh, din Porsgrunn, din anul 1987, preciză Line. Îl știi?

Wisting se întoarse spre aparatul de cafea și își așează ceașca pentru a o umple.

— Îmi amintesc, dar de ce să scrii acum despre el? o întrebă el, stând în continuare cu spatele.

— Va fi redeschis. Voi scrie o serie de editoriale care vor merge în paralel cu ancheta.

Wisting își făcu de lucru cu cafetiera. O presimțire neplăcută își făcea cuib în inima lui.

— De unde ai aflat că urmează să fie redeschis cazul? o întrebă el peste umăr.

— Este o colaborare cu Kripos, la inițiativa lor.

Line se așezase la masa din bucătărie și începuse să-și îmbrace flica.

— Cunoști un detectiv de la Kripos pe nume Adrian Stiller? A fost la ședință.

Simți că se înroșește de furie și rămase întors cu spatele.

— Îl cunosc, confirmă el, schimbând subiectul discuției. Ai acceptat?

— Nu puteam să refuz. Este exact ce îmi place să fac. Vom realiza și un podcast.

Wisting rămase concentrat asupra ceștii de cafea. Era nervos, dar încercă să se calmeze. Într-adevăr, Adrian Stiller îi anunțase că lucrau la difuzarea în media a cazului de răpire Krogh, dar nimic despre asta. Trebuie să fi știut cine era Line, dar poate că nu se gândise că editorii aveau să o aleagă tocmai pe ea să se ocupe de subiect.

— Și în familia noastră sunt niște Stiller, crezi că suntem rude? continuă Line.

Neavând încredere nici în vocea, nici în expresia sa, Wisting sorbi lung din ceașcă.

— N-am auzit să avem astfel de nume în familie, sunt din partea mamei? spuse el după ce înghiți.

Line îi puse o căciuliță pe cap fetei.

— Nu-mi amintesc. Poate că se pot uita și peste cazul Katharina?

Gândurile lui Wisting rătăceau și nu fusese atent.

— Cine? întrebă el.

— Grupul pentru cazurile neelucidate, preciză Line ridicându-se în picioare. Poate că pot verifica și cazul Katharina, după ce termină cu acesta.

— Poate, încuviință Wisting.

Era pe cale să mai spună ceva, dar se abținu și o conduse la ușă.

Luni dimineața, când se trezi, Wisting găsi un mesaj pe telefon. Era de la Adrian Stiller. I-l trimisese la ora 02:23, când Wisting dormea profund. Nu spunea altceva decât că urma să-și înceapă ziua la sediul Kripos și avea să ajungă în Larvik la prânz. Lui Wisting îi convenea. Chestorul principal de poliție dăduse instrucțiuni ca ancheta împotriva lui Martin Haugen să fie prioritară, însă el mai avea și un departament de condus. Nils Hammer acționa în calitate de secund, dar pe viitor urma să aibă mai mult decât suficient de lucru în centrul de supraveghere tehnică.

Când plecă de acasă nu mai ploua, dar asfaltul nu avusese timp să se usuce, iar norii întunecați prevesteau mai multă ploaie.

În weekend fusese liniște, așa că finaliză sarcinile de rutină până la ora 10:00. Își petrecu următoarea oră lucrând la studiul de impact al noului inspectorat de poliție extins. Consideră că argumentele pe care le prezentase erau evidente. Departamentele mai mari ar oferi o expertiză mai specializată și oportunități mai bune pentru schimbul de experiență și cunoștințe. La început, însă, se opusese schimbării. Îi plăceau unitățile mici și cunoștințele locale care veneau la pachet, dar, în același timp, era conștient că o unitate comună de investigații ar face poliția mai eficientă și ar fi o resursă care ar putea gestiona cazurile cu adevărat grave.

Adrian Stiller sosi puțin după ora 11:00. Wisting nu știa de cât timp stătea în ușă când, în sfârșit, îl observă.

— Ai citit înregistrările? îl întreabă el făcând semn cu privirea spre centrul de supraveghere tehnică aflat într-o încăpere deasupra lor.

— Te-am așteptat.

— Bine. Acum sunt aici. Mergem chiar acum?

— Așteaptă un minut. Mai întâi trebuie să vorbim despre altceva. Ia loc.

Adrian Stiller se apropie de fotoliul pentru oaspeți.

— Închide ușa, spuse Wisting.

Stiller se întoarce și închide ușa, după care se așează.

— E vorba despre fiica ta? Întrebă el deodată.

Wisting fu surprins că Stiller adusese din proprie inițiativă subiectul în discuție.

— Am auzit că v-ați întâlnit sâmbătă.

Stiller încuviință, dar rămase în alertă.

— I-ai spus de legătura cu cazul Katharina?

— Bineînțeles că nu, răspuse Wisting.

— Informația privind amprente de pe scrisori este secretă, continuă Stiller ca și când Wisting nu și-ar fi dat seama. În afară de asta, VG primește acces la întregul material de urmărire din cazul Krogh. Intenționează să facă un fel de foileton.

— Am înțeles.

— Grozavă fată, apropo. Mă bucur că VG a ales-o să se ocupe de subiect. Am mai citit articole scrise de ea. Este pricepută.

— Nu crezi că pot apărea probleme? La un moment dat, va deveni conștientă de suspiciunea cu privire la Martin Haugen.

— Avem acordul prim-procurorului. Din punctul lui de vedere nu există nicio problemă. Va fi o problemă pentru tine?

Wisting se gândi la asta.

— Va trebui să o mint. Să-mi filtrez răspunsurile când pune întrebări. Mai devreme sau mai târziu va înțelege că am investigat încă de la început cazul despre care scrie, fără să-i spun.

— Și asta reprezintă o problemă pentru tine? Line este o profesionistă, va înțelege, sublinie Stiller.

Wisting știa că are dreptate. El și Line mai avuseseră conflicte similare și ieșiseră cu bine din ele.

— Primul articol va fi publicat vineri. Atunci vei fi împreună cu Haugen în mașină, în drum spre cabană. Asigură-te că oprești la o benzinărie și cumperi un VG, ca să ai despre ce să vorbești în timpul călătoriei.

După care zâmbi, evident mulțumit de aranjament. Apoi se ridică.

— Mergem să verificăm ce s-a întâmplat peste weekend?

Wisting încuviință și se ridică de la birou. Îl luară cu ei pe Hammer și se încuiară în încăperea centrului de supraveghere tehnică.

— Vom începe cu telefonul, spuse Nils Hammer. Pare să aibă ceva trafic.

Pe ecran apărură un desfășurător scurt. Numerele de telefon erau ordonate în funcție de dată și oră și împărțite în apeluri efectuate și primite. Sistemul efectuase o căutare automată în agenda telefonică, astfel că interlocutorii fuseseră identificați.

Vineri seara, Martin sunase la Pizzabaker. După o oră primise un apel de la un post telefonic aparținând unui call center. Conversația durase doar câteva secunde. Sâmbătă dimineața, Martin sunase la un număr de telefon înregistrat pe numele Even Vomma, din Kilebygda.

— Pornește înregistrarea, spuse Wisting.

Hammer apăsă câteva taste și în boxe începu să se audă un zgomot de fundal. Auziră sunetul de apel și vocea unui bărbat, vorbind într-un dialect larg răspândit:

— *Da, Even sunt.*

Martin Haugen se prezentă.

— *Am o cabană în Eikedokkheia, lângă Langen.*

— *Știu cine ești, confirmă celălalt.*

— *M-am gândit să merg acolo weekendul următor.*

Pauză.

— *Nu am mai fost acolo de ceva timp, cum este drumul?* continuă Martin.

— *Ei bine, n-am mai mers de când cu ploaia, dar am scos niște lemne pe partea cu Gisholt, luna trecută. Nu au fost probleme atunci și nu ar trebui să fie nici acum. Drumul acela este solid.*

— *Bine. Pentru barieră este aceeași cheie?*

— *Lacătul a fost spart acum vreo doi ani, sau să fie trei? Cineva l-a făcut bucățele. Probabil braconierii sau așa ceva. Dar ți-am trimis atunci noua cheie, nu?*

— *Da, da, voiam doar să verific să nu se fi întâmplat din nou același lucru.*

— *Din câte știu eu, nu. Dar dacă este așa, atunci e deschis și nu va fi nicio problemă.*

— *Bine. Peștele cum merge?*

— *Ca de obicei.*

Cei doi au mai schimbat câteva cuvinte de politețe, după care au pus capăt convorbirii.

— Minciuni, eram cu tine în mașină când ți-a spus că a fost la cabană să repare acoperișul. Dacă nu mai are și alte cabane, te-a mințit, spuse Adrian Stiller cu fermitate, întorcându-și privirea spre Wisting.

— O are doar pe aceea, spuse Wisting.

— Atunci de ce a mințit?

Hammer se întoarse spre ei:

— Îmi vine greu să cred că are legătură cu răpirea Krogh sau cu cazul Katharina. Nu știe că au fost reîncepute cercetările.

— Dar pune la cale ceva despre care nu vrea să vorbească. Ceva ce ascunde sub o minciună, spuse Wisting.

Hammer își îndreptă din nou atenția asupra monitoarelor.

Mai erau doar două apeluri. Următorul era un apel primit de la Kirsten Solum din Porsgrunn. Discuția începea cu Martin Haugen răspunzând și prezentându-se.

— *Bună, Martin, sunt mătușa Kirsten. Ce mai faci?* spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— *Bine.*

Mai discutară una alta, după care Kirsten Solum îi spuse de ce sunase:

— *În curând este ziua unchiului Reidar, va împlini 75 de ani. Vrem să organizăm petrecerea aici, acasă.*

— *Weekendul ăsta?* întrebă Martin.

Judecând după intonația vocii părea să fie interesat.

— *Nu ăsta. Sâmbătă, pe 26. La ora 17:00,* preciză mătușa Kirsten.

Imediat, Martin Haugen nu mai păru la fel de interesat.

— *Ar fi frumos dacă ai putea veni,* continuă mătușa.

Discuția se termină cu Martin mulțumindu-i pentru invitație și promițându-i că va veni.

Ultimul apel fusese către un bărbat din Sandefjord. Îl auziră pe Martin Haugen prezentându-se.

— *Sun în legătură cu kiturile de modelism postate pe Finn*, spuse el.

— *Da*, răspunse celălalt.

— *Le-ai vândut?*

— *Am primit câteva telefoane, dar încă sunt aici.*

Conversația se termină cu înțelegerea că Martin Haugen avea să cumpere kiturile pentru un Scania T142 cu opt roți și pentru un cap-tractor Peterbilt 359 Conventional. Putea să le ridice în acea după-masă.

— Mereu a fost pasionat de asta? De machete? întrebă Stiller.

— Are o colecție impresionantă. Cred că a început să facă machete pe vremuri, când locuia în ansamblurile de barăci, ca să își ocupe timpul, răspunse Wisting.

Stiller ridică din umeri fără să comenteze.

— Verifică-i activitatea pe internet, ceru el.

Hammer activă un alt sistem. Arăta că Martin Haugen vizitase diverse ziare online, dar și că petrecuse ore întregi pe site-ul Finn.no. Pe lângă diferitele modele de kituri de machete, se mai uitase la mașini și motociclete.

— Îl interesează drumul acela din Trøndelag, comentă Hammer, aducând în prim-plan captura de ecran a unui website vizitat de Martin Haugen.

În ziarul Adresseavisen apăruse un nou articol despre drumul care se prăbușise, de data asta un interviu cu un oarecare administrator de drum.

Stiller descoperi altceva, mai jos în lista de accesări. Adresa site-ului dezvăluia despre ce era vorba: <http://forskning.no/kroppen/hva-gjor-doden-med-kroppen>.

Hammer deschise pagina. Era un articol de popularizare a științei despre ce se întâmpla după moarte, de la primele ore de lividitate și rigor mortis, până la putrefacție și descompunere. Stiller înjură cu voce tare, în timp ce-și încleșta și-și desfăcea pumnii.

Asta a fost revelator, comentă el, înjurând din nou.

Wisting era obișnuit să analizeze un caz din mai multe perspective.

— Nu înseamnă neapărat ceva, spuse el.

— Nu înseamnă ceva? izbucni Stiller. Tipul s-a interesat de descompunerea cadavrelor! Arată spre istoricul accesărilor. Era evident că erau mai multe articole despre același subiect.

— Vineri, când am trecut pe la el, m-a întrebat același lucru. Se întreba dacă mai era posibil să o găsim pe Katharina și dacă mai rămăsese ceva din ea după atâția ani, preciză Wisting.

— Evident că se întreabă. A îngropat-o și acum se întreabă dacă ar trebui să se mai teamă, în caz că va apărea, spuse Stiller.

— Uiți că are un alibi, interveni Hammer.

— Nu și dacă-i vorba despre Nadia Krogh, obiectă Stiller, uitându-se la Wisting. În ce moment al discuției a adus vorba despre asta?

Wisting încercă să își amintească.

— Se întreba dacă am verificat cadavrul unei femei găsit în Sørlandet, la mal. Asta l-a făcut să se întrebe cum ar arăta Katharina acum, dacă ar fi găsită.

— Bine, spuse Stiller făcând un gest aproape disprețuitor cu mâna. Dar a fost înainte sau după ce a acceptat excursia la cabană?

— După, răspunse Wisting, dându-și seama unde bătea Stiller. Crezi că Nadia Krogh este îngropată acolo jos, la cabană?

— În mintea noastră se desfășoară o serie nesfârșită de reacții în lanț. Un gând îi urmează altuia. Și este evident că lui Martin Haugen nu-i surâde ideea ca tu să mergi la cabana lui și să te apuci să sapi după râme.

— În orice caz, ar trebui să îi punem un GPS pentru a-i urmări mișcările, în plus față de telefon. Dacă se întreabă ce a mai rămas din ea, există o singură cale să afle, și anume să o dezgroape, spuse Hammer.

O mașină opri pe stradă. Un mic Audi negru. Daniel Leanger era aplecat deasupra volanului și se uita prin parbriz. Line îi făcu semn cu mâna de la fereastra bucătăriei, confirmându-i că ajunsese unde trebuia și că era pregătită.

— Tocmai a adormit, îi spuse Line lui Thomas, arătându-i borcânelul cu mâncare pentru bebeluși.

Thomas era cel care trebuia să aibă grijă de Amalie.

Line sperase să o lase în grija lui Sofie. Era casnică și fiica ei era doar cu câteva luni mai mare decât Amalie, însă avea o întâlnire în Oslo, unde avocatul încă încerca să medieze între ea și fostul ei soț.

— Cât timp doarme de obicei? se interesă Thomas.

— Până când se trezește, o oră, o oră și jumătate, zâmbi Line.

Thomas nu avea experiență cu copiii, dar cu o zi înainte exersase atât schimbarea scutecelor, cât și hrănitul. Putea să piloteze un elicopter, așa că, mai mult ca sigur putea să aibă grijă și de nepoata lui pentru câteva ore.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Line și dispăru pe ușă.

— Te-ai documentat? o întreabă Daniel în timp ce ea se așeza pe scaunul pasagerului.

— Da, și sunt câteva aspecte în privința cărora am întrebări, inclusiv în legătură cu femeia la care mergem acum, cea care a organizat petrecerea...

Daniel o întrerupse.

— Așteaptă, vom continua după ce pornim aparatul, spuse el făcând semn spre echipamentul pentru înregistrarea podcastului.

— Nu tot ceea ce gândesc este potrivit pentru difuzare, îl avertiză Line.

— Vom edita materialul, desigur, spuse Daniel intrând pe strada principală. Vreau doar să fie cât mai autentic cu putință.

În loc să discute despre detaliile cazului și ce credeau despre el, vorbiră despre împărțirea episoadelor și ce ar trebui inclus în diferitele articole.

Aveau stabilite trei interviuri. Primul era cu Liv Hovet, colega de clasă a Nadiei Krogh și cea care organizase petrecerea pentru tineri de la care dispăruse tânăra. Apoi trebuiau să vorbească cu șeful Crucii Roșii, care participase la căutări. A treia programare era Kittil Nystrand, unul dintre polițiștii sub acoperire care supravegheaseră locul în care fuseseră lăsați banii pentru răscumpărare.

— Polițistul nu poate să se întâlnească astăzi cu noi, spuse Daniel. Va trebui să vorbești cu el mai târziu în cursul săptămânii, dar, în schimb, am făcut o înțelegere cu Panterele Cenușii.

— Panterele Cenușii? repetă Line, gândindu-se la semnătura de pe scrisoarea de răscumpărare.

— Generalul bătrân, preciză Daniel. Vidar Arntzen. Acum locuiește în Skien. Vom face doar un mic ocol.

Line își amintea de el din documentele din dosar. Nu fusese făcut public faptul că scrisorile de la răpitori fuseseră semnate *Panterele Cenușii* și *Cenușii*. Poliția urmăsea indiciul și îl interogase pe liderul asociației de pensionari, singurul fir de ață de care se puteau prinde.

— M-am gândit ca acesta să fie titlul celui de-al doilea episod, în care dezvăluim conținutul scrisorilor trimise de răpitori, continuă Daniel. Panterele Cenușii.

Line acceptă. Era o idee bună. Nu ca o introducere în cazul propriu-zis, dar ca o curiozitate și o ilustrare a complexității cercetărilor efectuate de poliție.

— Câți ani are în prezent, dacă încă de pe atunci era bătrân? întrebă ea.

— Are 93, dar își amintește totul. A fost singura dată în toată viața lui când s-a trezit cu poliția la ușă, după cum s-a exprimat.

— Trebuie să scriem ceva și despre modalitatea în care au fost trimise scrisorile. Că răpitorii au decupat adresa lui Krogh din cartea de telefoane.

— Am încercat să dau de secretara care a deschis scrisoarea, dar a murit. Iar cabina telefonică a dispărut.

— Poate reușim să-i găsim pe cei ale căror amprente au fost găsite în cabina telefonică? sugeră Line. Au fost trei persoane. Numele lor apar în rapoartele poliției.

— Bună idee, încuviință Daniel.

— Asta, dacă vor să iasă în față. Fiindcă există un motiv pentru care aveau amprente în baza de date a poliției, comentă Line.

— Dacă nu, putem încerca să-l găsim pe poștaş, sugeră Daniel. Avem și numele lui. Poliția l-a amprentat ca să-i elimine amprente de pe plic.

Urmă apoi ultimele instrucțiuni date de GPS și viră spre o zonă rezidențială tipică anilor '70, cu grădini spațioase și case individuale foarte asemănătoare ca aspect și stil, dar care, de atunci, fuseseră extinse cu diverse dependențe.

Opri în dreptul unor tomberoane de pe marginea drumului și lăsa motorul pornit.

— Acolo, spuse el arătând spre o casă aproape ascunsă în spatele unui gard înalt de tuia, la 30 de metri în fața lor.

— Am ajuns devreme, spuse Line uitându-se la ceas.

— Încă nu suntem gata.

Daniel luă echipamentul de înregistrare și îi dădu microfonul lui Line.

— Trebuie să spui unde suntem și ce avem de gând să facem.

Line se gândise la modul în care avea să procedeze și știa în mare ce avea să spună. Scoase carnetelul din poșetă și îl puse în poală, alături de printuri de pe unele documente întocmite de poliție.

— Hai să facem o probă de sunet, spuse Daniel, rugând-o să numere până la cinci.

Echipamentul funcționa, așa că îi spuse lui Line să înceapă.

— Ne aflăm pe strada Glimmerveien din cartierul Stridsklev, în Porsgrunn, spuse ea și își imaginează cum ar fi să asculte transmisia. Suntem Daniel Leanger și Line Wisting, realizatorii acestui podcast și ne aflăm în acest loc pentru că aici a fost văzută ultima dată Nadia Krogh.

Făcu o scurtă pauză.

— Suntem în mașină, iar în casa aflată la 30 de metri în fața noastră locuiește Liv Hovet. Tot aici locuia și în urmă cu 26 de ani. Pe atunci, era cea mai mică din casă. Acum, i-a rămas ei și locuiește aici împreună cu soțul și copiii ei. În ziua de vineri, 18 septembrie 1987, era singură acasă și și-a invitat prietenii la o petrecere. Printre ei se afla și cea mai bună prietenă a ei, Nadia Krogh. Am venit să auzim de la ea ce s-a întâmplat cu adevărat în aceea noapte.

Line lăsă microfonul jos.

— Perfect, comentă Daniel. Trebuie să le spui ascultătorilor și cum arată zona. Este destul de important, fiindcă e cel mai apropiat lucru pe care îl avem de o scenă a crimei.

Line încuviință și ridică microfonul.

— Casa se află chiar la marginea unei zone rezidențiale, aproape de liziera pădurii, spuse ea. Acum copacii sunt golași și putem zări albastrul fiordului Geiranger, care se află la mai puțin de un kilometru sub noi. Nadia a plecat de la petrecere în jurul orei 00:30 noaptea. A spus că se duce acasă. Cel mai firesc este să o fi luat în direcția noastră, înspre locul în care ne aflăm acum. Așa ar fi ajuns în cele din urmă la strada principală, de unde ar fi putut ori să meargă cinci kilometri pe jos până acasă, la Heistad, ori să aștepte un autobuz, ori să încerce să facă autostopul. Dar încotro s-a dus, nu știe nimeni. Asta vom încerca să aflăm.

Daniel Leanger dădu din cap mulțumit și se apropie cu mașina de casă.

— Lasă reportofonul să meargă, spuse el.

Peste gardul viu și deasupra străzii se întindeau ramurile unui impozant pom fructifer. Două păsări care se hrăneau dintr-o minge de seu aflată într-o plasă își luară zborul și se făcură nevăzute în momentul în care portierele mașinii se trântiră.

Line auzea șuieratul slab al traficului de pe E18, care trecea undeva prin spatele pădurii. Se gândi că era ceva ce ar fi trebuit să comenteze pe înregistrare, ca o descriere a împrejurimilor, dar până la urmă a decis să nu o facă.

Daniel sună la ușa. El era cel care stabilise interviul. Line ținea discret microfonul în mână dreaptă, așa încât sunetul clopoțelului și primele cuvinte se înregistrară.

Liv Hovet era palidă, subțire și înaltă, cu păr negru, tuns scurt. Se pregătise pentru întâlnire, așezase o masă în living. Așa cum era de așteptat, la vederea echipamentului de înregistrat se arătă sceptică, chiar dacă Daniel o prevenise la telefon.

— Vom folosi pasaje scurte, explică el. Va fi foarte asemănător unui interviu scris în care evidențiem doar anumite porțiuni din cele spuse.

Îi prinse un microfon pe piept și o rugă să facă o probă de sunet.

Apoi o lăsă pe Line să poarte dialogul.

— Cine a fost Nadia Krogh? începu ea.

Vechea prietenă își dădu puțin ochii peste cap, ca și cum nu ar fi știut de unde să înceapă.

— Nadia a fost Nadia. Era mereu veselă și curioasă, și nu tocmai modestă. Vorbea mult și de obicei spunea exact ce gândea și tot ce voia să spună. Dacă vedea pe cineva purtând un pulovăr urât nu se sfia să-i spună ce părere are, fără ocolișuri. Era destul de sinceră în legătură cu orice.

Line o aproba, fiindcă nu voia să o întrerupă comentând sau punând întrebări.

— Și era isteță, continuă Liv Hovet. Se descurca bine la școală. Nadia spunea că vrea să studieze dreptul afacerilor ca să lucreze la firma tatălui ei.

Descrierea se potrivea cu ceea ce citise Line în documentele poliției. Acolo, Liv Hovet mai declarase că Nadia era răsfățată, cochetă, geloasă și temperamentală, dar acestea erau trăsături negative, așa că înțelegea de ce nu voia să le enumere în interviu. În schimb, lui Line i s-a permis să le includă într-o prezentare generală a personalității Nadiei.

— Și era frumoasă, conchise fosta ei colegă de clasă. Dar știi asta. Ai văzut fotografiile.

Line confirmă.

— Poți să îmi povestești despre noaptea în care a dispărut?

Femeia din fața ei își frecă palmele de brațele fotoliului.

— Părinții mei au plecat la cabană. Mi-au dat voie să invit câteva persoane aici, vreo 10-12, dar au venit mai multe, peste 20.

Fuseseră 33 de persoane. Line știa din materialul de urmărire penală. Poliția îi audiase pe toți.

— Majoritatea erau colegi de clasă, dar au fost și câțiva băieți puțin mai mari decât noi. Printre alții, Robert.

Robert, adică Robert Gran, iubitul Nadiei. Era cu un an mai mare decât ea și avea mașină și permis de conducere.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Am povestit, am dansat și am băut, ca la orice altă petrecere, dar între Nadia și Robert s-a iscat o mică dramă, continuă Liv Hovet.

— Ce s-a întâmplat?

Liv Hovet ridică discret din umeri.

— Nadia a venit la mine. Aproape că plângea și nu prea am înțeles despre ce vorbea. Era beată și totul era încețoșat și fără noimă, dar era ceva în legătură cu Robert și Eva. Ei doi formaseră un cuplu înainte, în timpul liceului, și în seara aceea fuseseră împreună în baie.

Își întoarse privirea și se uită spre hol, în direcția toaletei.

— Nu s-a petrecut nimic acolo, cel puțin asta au spus ei după aceea. Oricum, Nadia a fugit. Nu știu nimic altceva. Venise multă lume, muzica era dată tare și totul a fost puțin confuz. Probabil că ar fi trebuit să încerc s-o conving să rămână sau să merg după ea, dar cineva spărsese un tablou. Cred că Olav. S-a lovit de el și acesta a căzut de pe perete. Geamul și rama se spărseseră și eram foarte îngrijorată din cauza asta.

În timp ce vorbea, Liv Hovet își luă mâinile de pe brațele fotoliului și le așeză protectiv în fața ei, în poală.

— Chiar nu știu nimic altceva. A doua zi, a sunat mama Nadiei și a întrebat de ea, apoi, mai târziu, s-au petrecut multe lucruri. Cu poliția și toate celelalte, încheie ea.

— Ai mai vorbit după aceea cu Robert? o întreabă Line.

Liv Hovet clătină din cap.

— Am vorbit cu el când a plecat Nadia, i-am spus că ar trebui să meargă după ea, dar apoi n-am mai discutat. Abia dacă l-am mai

zărit de-atunci și, sincer, nici nu știu dacă l-aș mai recunoaște, în caz că l-aș vedea.

— Dar în acea noapte s-a dus după ea?

— Nu l-am văzut să fi mers. Sau cel puțin nu imediat, dar ceilalți l-au văzut plecând, explică Liv Hovet.

Line mai puse câteva întrebări pentru a surprinde atmosfera și creionă imaginea unei petreceri între tineri pe care mulți aveau să o recunoască.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Nadia? dori ea să afle.

— La început am crezut că a avut un accident. Că a mers prin pădure și și-a rupt piciorul sau ceva de genul ăsta, dar nu au găsit-o. Apoi m-am gândit că a făcut autostopul sau a plecat pe jos spre casă și cineva a oprit și a întrebat-o dacă nu vrea să o ducă cu mașina, răspunse Liv.

Rămase tăcută o vreme, gândindu-se la ce spusese.

— Cel puțin nu am crezut niciodată prima ipoteză a poliției, că Robert s-a dus după ea și a ucis-o. După asta, au apărut scrisorile. Însemna că cineva o urmărea, că a așteptat-o aici, gata să o răpească.

Line nu intervenit imediat, lăsând cuvintele să-și facă efectul.

— Ai vreo fotografie în care apari împreună cu Nadia? O fotografie cu clasa, de exemplu? o întrebă ea după un timp.

O lăsară să poarte microfonul, în timp ce o urmărea într-o cameră de oaspeți. Liv Hovet îngenunche în fața unui dulap și scoase un album.

— Aici este, spuse ea după ce îl răsfoi puțin.

Era o fotografie cu absolvenții clasei. Liv Hovet arătă spre o fată de pe al doilea rând. Fotografia fusese făcută cu mai mult de doi ani înainte ca Nadia să dispară, dar era ușor de recunoscut.

— O putem împrumuta? întrebă Line.

Liv Hovet încuviință și scoase fotografia din album.

— Ar trebui să mai fie câteva aici. Este una în care sunt ea și Robert, spuse ea întorcând paginile.

Pot să-ți fac o fotografie? o întrebă Line în timp ce ea căuta.

Liv Hovet își ridică privirea.

— Mie?

— Da, acum, în timp ce răsfoiești albumul.

Își scosese deja aparatul foto din poșetă, iar Liv Hovet nu se împotrivi.

În final, primiră cinci fotografii diferite ale Nadiei Krogh. Într-una dintre ele era împreună cu iubitul ei. Părea că râdeau amândoi de ceva. Nadia cu gura până la urechi și bărbia scoasă ușor în față. Poate că era ceva în legătură cu lumina, însă ochii lui Robert păreau și mai întunecați, aproape sumbri, în ciuda zâmbetului afișat.

— Mâncăm ceva înainte să ne întâlnim cu tipul de la Crucea Roșie? întrebă Daniel în timp ce urcau în mașină.

Lui Line i se făcuse foame și acceptă propunerea. Merseră cu mașina în Posgrunn și găsiră un restaurant pe strada Storgata. Line își comandă o salată de pește și fructe de mare, în timp ce Daniel își luă un burger.

— Trebuie să edităm partea în care vorbește despre faptul că Eva a fost cu Robert în baie, spuse Daniel. Am vorbit cu ea și nu vrea să ia parte la asta și nici să îi fie menționat numele.

— Dar trebuie să o introducem într-un fel sau altul, se gândi Line. Pot să citez din declarația pe care a dat-o poliției și să îi schimb numele. Ea spune că nu s-a întâmplat nimic în baie. Că doar au vorbit.

— Robert Gran spune același lucru, sublinie Daniel.

Mâncarea ajunse în fața lor, pe masă.

— Poate că ar trebui să mai găsim pe cineva care să vorbească, sugerează Line și începu să mănânce. Cineva care nu apare în ancheta poliției, dar care poate spune ceva general despre felul în care a reacționat comunitatea locală.

Daniel încuviință.

— Un preot sau primarul ori așa ceva, propuse el, mestecând. Sau poate găsim pe cineva care era politician local pe-atunci, dar care acum are notorietate națională. Asta ar fi grozav! Sau o altă celebritate. Tipul cu hotelul, de exemplu. Petter Stordalen. E de prin locurile astea și probabil că își amintește cazul.

— Nu cred că ar trebui să implicăm vreo celebritate, comentă Line. Mă gândeam mai curând la un ziarist local care a scris despre caz.

Analizară diferite posibilități și perspective și căzură de acord că era important ca în primul articol să facă o trecere în revistă cronologică a faptelor, mai degrabă ridicând semne de întrebare, decât oferind răspunsuri.

Unul dintre cei care puteau ajuta la conturarea unei imagini a ceea ce se întâmplase după dispariția Nadiei era Realf Tveten, de la Crucea Roșie. Îi întâmpină la sediul asociației cu jurnalul operațiunii de căutare din anul 1987, pe care reușise să-l găsească. Alături de acesta se aflau mai multe hărți, pe care apăreau zonele marcate pe măsură ce fuseseră verificate.

— Îi cunoșteam bine pe părinții ei. Joachim și Margareta Krogh. Evident, toată lumea știa cine era Joachim, dar eu îl știam din școală. Un tip grozav. Cu picioarele pe pământ. Nu avea niciun aer de superioritate, chiar dacă familia lui era înstărită.

— Când ai aflat că Nadia a dispărut? îl întrebă Line pentru a readuce conversația la ceea ce o interesa.

— Poliția a sunat sâmbătă, la ora 14:00, răspunse Realf Tveten. Până atunci o căutaseră deja cu ajutorul câinilor polițiști, dar doreau o căutare mai sistematică. Am activat planul de alertă pentru a aduce echipele. O jumătate de oră mai târziu, stabilisem un centru de comandă.

Consultă registrul înainte să continue.

— Ne-am coordonat eforturile cu efectivele poliției și ne-am concentrat asupra cartierului. Am căutat prin grădinile oamenilor, pe sub tufe de coacăze, în locurile de joacă, în barăci și garaje. Se mai întâmplase și înainte ca persoane bete să se adăpostească prin astfel de locuri. Nu era frig sau vreme urâtă, dar Nadia băuse și exista posibilitatea să i se fi făcut rău. Ar fi putut să se întindă pe undeva, să vomite și să se înece cu propria vomă. Era o posibilitate.

Line aruncă o privire spre echipamentul de înregistrare pe care îl ținea Daniel și observă că ledurile se mișcau în ritmul vocii lui

Realf Tveten. Avea o voce profundă, vibrantă, pe care îți făcea plăcere să o asculți.

— Imediat ce am organizat mai multe echipe, am extins căutarea și în pădurea din spatele casei.

Scoase o hartă și le-o arătă.

— Acolo era un teren accidentat, stâncos și abrupt. Ar fi putut să cadă, să se lovească și să-și piardă cunoștința.

Line luă aparatul foto și immortaliză masa din fața lor. Va avea impact, cu hărțile și zonele așa marcate.

Realf Tveten luă un sul și mai voluminos de hărți.

— Petrecerea a avut loc aici, explică el, arătând locul cu degetul, dar familia Krogh locuiește aici. Era rezonabil să presupunem că intenționa să meargă acasă. De fapt, există trei trasee principale. Putea să coboare până la vechea E18 și să o urmeze până acasă, la Heistad. Așa, ar fi avut și opțiunea de a lua un autobuz. Sau ar fi putut să meargă pe noua E18, care era în construcție, dar care era pustie și întunecată. Probabil că cea mai scurtă cale ar fi fost prin zonele rezidențiale, de unde ar fi ieșit pe Lundedal, dar asta însemna ca ar fi trebuit să meargă și pe drumuri forestiere.

Cele trei rute erau marcate cu linii roșii pe hartă.

— Am întreprins căutări de-a lungul tuturor celor trei rute. Ne-am gândit că ar fi putut fi lovită și să zacă în vreun șanț, dar nici această pistă nu a dus nicăieri. Și nu au fost descoperite nici urme că ar fi avut loc un astfel de accident.

Daniel Leanger interveni.

— Și unde crezi că s-a dus?

Realf Tveten se lăsă pe spetează.

— Am participat la o mulțime de misiuni de salvare. Pe munte, în pădure, pe mare și în zone urbane. Majoritatea celor căutați sunt găsiți. De regulă, nu mai sunt în viață, dar sunt găsiți — indiferent dacă au fost victimele unui accident, ori dacă s-au sinucis sau au fost uciși, sunt găsiți. Dacă nu-i găsim noi, dă peste ei un vânător sau un drumeț. Așa că eu am crezut mereu că a luat-o cineva într-o mașină și a plecat cu ea.

— Răpitorii, interveni Line.

— Întrebarea este ce s-a întâmplat după aceea, încuviință Realf Tveten. Ce s-a întâmplat cu Nadia și de ce nu au încasat niciodată răscumpărarea?

Interviul cu reprezentantul Crucii Roșii durase mai mult decât preconizase Line. De îndată ce urcară în mașină, îl sună pe Thomas și îl întreabă cum se descurca.

— Totul este în ordine, o asigură Thomas. O învăț să folosească Ipadul.

— Ipad?

— I-am luat niște aplicații, explică Thomas. O țin în poală, iar ea apasă pe ecran și râde. Este foarte curioasă și înțelege. Este educativ.

Line nu o lăsase pe Amalie să se joace cu Ipadul și abia recent îi permisesese să se uite pentru prima dată la televizor. Era de părere că ecranul le oferă copiilor stimuli artificiali și le distrage atenția, pentru a le da părinților un răgaz.

— A mâncat? întreabă ea.

— A mâncat și i-am schimbat scutecul, așa că totul este în ordine, o asigură fratele ei înainte ca Amalie să înceapă să vocifereze și să ceară atenție.

Line își luă rămas-bun de la amândoi și le spuse că va ajunge acasă în vreo două ore.

Daniel introduse în GPS adresa lui Vidar Arntzen.

— Pantera cenușie, spuse el, urmând instrucțiunile de pe ecran.

— Locuiește singur?

— Într-o comunitate.

— Într-o comunitate? repetă Line uimită.

— O comunitate rezidențială pentru persoane vârstnice este probabil descrierea potrivită. E ceva înființat de el pe când era general. El împreună cu un grup de colegi s-au asociat și au construit o reședință pentru seniori.

Line studie documentația poliției. Vidar Arntzen tocmai ieșise la pensie după o îndelungată activitate ca arhitect, când, într-o zi, doi polițiști în civil i-au bătut la ușă și l-au întrebat dacă era implicat în răpirea unei fete de 17 ani. Își notă rezumatul și se gândi că putea să-l citească mai târziu. Ar fi fost o bună

introducere a interviului cu bătrânul domn. Trecură pe lângă un indicator spre casa în care copilărise Henrik Ibsen, după care ieșiră de pe strada principală și ajunseră în fața unei clădiri mari din lemn, amplasată idilic pe malul unui râu. Frunzele umede și moarte ale unui arbore impunător acopereau cea mai mare parte a curții.

Când coborî din mașină, Line călcă într-o băltoacă. Sări repede într-o parte, dar simți cum apa îi pătrunde în pantofi.

— Pe atunci, Vidar Arntzen locuia în Oslo. Asta este cu siguranță o veche fermă a familiei, preciză Daniel.

Pătrunseră într-un hol nesupravegheat, asemănător unei recepții, unde găsiră un panou cu sonerii. Probabil că Vidar Arntzen îi văzuse că vin, pentru că își făcu apariția imediat ce sunară. Era înalt și slab, cu o barbă stufoasă. Sub braț ducea un mic dosar cu documente. Nu părea să fie nimic în neregulă cu auzul sau cu mintea lui. Le făcu un mic tur și le prezentă serviciile pe care le ofereau.

— Totul este ultimul răcnet. Aici le oferim o stare de bine și de sănătate adulților sănătoși care nu vor să locuiască în case individuale, cu grădini mari. Ar trebui să scrieți despre asta în ziar. Politicienii ar trebui să ia în considerare faptul că, din punct de vedere statistic, traiul în comun ajută persoanele în vârstă să rămână independente și active mai mult timp decât dacă ar locui singure.

Apoi generalul îi conduse într-o încăpere care era folosită în comun și acolo se așezară la capătul unei mese lungi.

— A apărut ceva nou în legătură cu fata? întrebă el în timp ce Daniel îi prindea microfonul.

— Nu, dar poliția vrea să redeschidă cazul. Poate că acum își vor da seama de ceva ce le-a scăpat atunci.

— După atâția ani... oricum, probabil că nici pe atunci nu aveau prea multe piste, din moment ce au venit la mine, bombăni bătrânul.

— De ce a venit poliția la dumneavoastră? îl întrebă Line, după ce Daniel îi făcu semn că se auzea bine.

— Nu știu cât de mult pot să vă spun, răspunse Arntzen. Polițiștii mi-au pus în vedere că ceea ce am discutat constituia o parte secretă a anchetei și mi s-a ordonat să păstrez confidențialitatea.

— A trecut mult de atunci, îi reaminti Line. Am primit o copie a întregului dosar, așa că, într-un fel, ei înșiși au anulat obligația de confidențialitate.

— Așadar, știți despre Panterele Cenușii?

Line încuviință.

— De aceea am venit.

— Ei bine, în acea perioadă tocmai ne adunasem mai mulți pensionari și înființasem o asociație pentru persoanele în vârstă, cu scopul de a îmbunătăți drepturile pensionarilor. Denumirea noastră era Asociația Seniorilor, dar ni se spunea Panterele Cenușii, așa cum s-au semnat cei care au răpit-o pe Nadia Krogh.

— Poliția ce a dorit?

— Au venit la mine pentru că se scrisese despre noi în ziar, dar „Panterele Cenușii” este un fel de expresie folosită pentru persoanele în vârstă care sunt încă în formă și active. Nu aveam nicio legătură cu cazul și poliția și-a dat seama de asta.

Line se uită la Daniel. Era o poveste scurtă și nu știa dacă putea fi folosită. În plus, era cam lipsită de conținut.

— Ne puteți spune ce s-a petrecut când au venit? îl întrebă ea încercând o altă abordare.

— Asta a fost tot ce s-a întâmplat, răspunse bătrânul ridicând din umeri. Erau doi polițiști. Au venit și m-au întrebat dacă eu sunt Vidar Arntzen și s-au legitimat. Citisem în ziar despre Nadia Krogh. Cred că toată lumea citise, dar nu înțelegeam ce voiau de la mine. A fost un șoc, aș putea spune.

— De ce era secret ce ați discutat?

— Din cauza Panterelor Cenușii, explică Arntzen. Nu voiau ca presa sau alții să afle că în spatele acestei acțiuni se aflau niște bătrâni pensionari.

Lui Line îi luă o vreme să-i înțeleagă raționamentul. Ea însăși crezuse că era un pseudonim ales la întâmplare, decupat din articolul referitor la Asociația Seniorilor, dar își dădu seama că

Vidar Arntzen probabil nu știa cum arăta scrisoarea și că, prin urmare, acordase o importanță mai mare semnăturii decât ea și o interpretase diferit.

— V-au arătat scrisoarea trimisă de răpitori? îl întrebă ea.

Vidar Arntzen clătină din cap.

— Nici măcar nu mi-au spus ce scria în ea, în afară de faptul că era semnată Panterele Cenușii.

— Aș vrea să v-o arăt, îi spuse Line și își scoase laptopul pe care avea salvate toate documentele cazului.

Bătrânul se aplecă curios deasupra mesei. Line avu nevoie de ceva vreme până să se conecteze. Era un raport al poliției în care se spunea că răpitorii folosiseră ediția de joi, din data de 27 august 1987 a ziarului VG, care avusese un tiraj de 332 468 de exemplare și care fusese distribuit către 13 298 puncte de vânzare. Erau informații amuzante, pe care intenționa să le folosească. Semnătura *Panterele Cenușii* fusese decupată dintr-un articol de la pagina 11. Line găsi fișierul, deschise prima scrisoare și întoarse ecranul spre bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. El căută o pereche de ochelari și cât timp citi își mișcă buzele.

— Au decupat Panterele Cenușii din interviul cu dumneavoastră publicat de ziar, îi explică Line.

Vidar Arntzen dădu gânditor din cap.

— De aceea erau așa de interesați de ziar, spuse el, dându-și ochelarii jos.

— Ce ziar?

— Păstrasem ziarul, îi explică Arntzen. Când m-a vizitat poliția, îl aveam în fața mea. Era deschis la pagina cu interviul. I-l arătasem lui Aspaker de la Consiliul local, care trecuse pe la mine cu o zi înainte.

Line închise laptopul.

— Dar apoi au văzut că ziarul meu era intact, continuă Vidar Arntzen. Trebuie să mai fi fost cineva care păstrase același număr.

Line se gândi la ceea ce spusese el. Era un aspect la care nu se gândise și despre care nu se specifica nici în materialul de urmărire penală. Familia Nadiei primise scrisoarea pe data de 22

septembrie, în timp ce ziarul folosit era din 27 august. Cineva îl păstrase.

Daniel luă inițiativa încheierii interviului. Opri echipamentul de înregistrare și încercă să îi explice bătrânului unde putea să asculte programul, dar își dădu seama că nu avea să o facă.

Line îi mulțumi pentru interviu și îi spuse că acesta urma să fie și publicat.

Afară încă ploua. În plus, începuse să bată vântul.

Probabil că vântul își schimbase direcția. Ploaia era aruncată oblic în fereastra biroului și sunetul ei răsună în încăpere. Un zumzet monoton.

Wisting era aplecat peste birou. Scosese o hartă pe care era schițată cabana lui Martin Haugen și încerca să potrivească numerele codului cu diverse puncte din teren. Reușise să găsească o corespondență între două numere și două vârfuri montane, dar nu avea niciun sens. Nu acolo se găsea soluția.

Adrian Stiller intră în încăpere.

— Mâine va veni un tehnician să-i fixeze un transmițător pe mașină, spuse el, referindu-se la Martin Haugen. E mai stabil și mai precis decât urmărirea telefonului. De îndată ce va fi la locul lui și știm locul în care se află, intrăm în casă și o percheziționăm.

— O percheziție secretă, comentă Wisting.

— Ascunde ceva și vreau să ajung la el înainte ca tu să începi să pui presiune pe el, explică Stiller, așezându-se. Dacă începe să suspecteze că suntem pe urmele lui, poate să distrugă probele. Și nu vreau să se ajungă la asta.

— Crezi că are acasă ceva care să-l incrimineze?

— Vreau să intru în calculatorul lui și să văd ce are acolo.

— Va fi dificil. Are camere de supraveghere.

Stiller ridică din sprâncene și Wisting îi povesti despre cele două camere.

— Asta face lucrurile și mai interesante. Are și sistem de alarmă?

— Alarme nu.

— Bine, dar camerele sugerează că ascunde niște secrete acolo.

Wisting se gândise la același lucru, dar nu spuse nimic. Martin Haugen simțea că trebuia să se protejeze de ceva. De altceva decât muncitorii lituanieni. Stiller se ridică brusc și se duse la fereastră.

— Eu locuiesc acolo, spuse el după un timp și arătă cu degetul spre noul hotel de pe strada Sanden. Farris Bad.

Apoi schimbă subiectul.

— Ai mai ținut legătura cu familia Katharinei? întrebă el stând cu spatele la Wisting.

— Din Austria?

— Da.

— Am vorbit cu sora ei la câțiva ani după ce a dispărut. Era în legătură cu declararea morții Katharinei pe cale judecătorească.

Stiller se întoarce.

— Seamănă una cu alta?

— Am văzut doar fotografii cu ea, preciză Wisting. Au tați diferiți, dar seamănă. De ce?

— Am angajat o firmă din Londra să creeze o imagine a Nadiei cu trăsăturile pe care le-ar avea astăzi, explică Stiller. Știi tu, pe baza datelor biometrice faciale și alte chestii.

Wisting încuviință. Cunoștea tehnologia, dar nu avusese nevoie de ea.

— Intenționăm să o folosim joi, în cadrul emisiunii *S-a întâmplat în Norvegia*, continuă Stiller. Dar nu sunt sigur că așa ar arăta. Indiferent ce program de calculator ar folosi, la urma urmei, nu obținem decât niște presupuneri. Cu Katharina ar fi fost mai simplu. În cazul ei am fi avut ceva mai concret pe care să ne bazăm.

— I-ai văzut portretul? îl întrebă Wisting.

— O să-l primesc mâine.

Wisting se lăsă pe spetează.

— Asta înseamnă că tu crezi că Nadia ar putea să mai trăiască?

— Nu, veni răspunsul sec. Este doar ceva de prezentat la televizor, pentru a atrage atenția. VG primește scrisorile de răscumpărare. TV2 primește un chip.

Se îndreaptă spre ușă.

— Cu Katharina, situația este diferită. Ea pare foarte pricepută. A rupt relațiile cu familia și în trecut și a plecat într-o altă țară, pentru a începe o nouă viață. Este posibil să o fi făcut din nou,

dar într-o manieră mai inteligentă și cu mai multă inventivitate decât prima dată.

Line se bucura de ultimele ore ale zilei, după ce Amalie se cufundase într-un somn profund. De obicei și le petrecea citind sau lucrând la cercetările legate de familia sa, însă acum stătea pe canapea cu laptopul în poală și scria. Din când în când se oprea și asculta sunetele venite din camera copilului, dar tot ce auzea era ploaia constantă.

În text, alterna între conținutul documentelor de urmărire penală, relatări din ziare despre cazul din 1987 și propriile notițe luate în timpul interviurilor pe care le realizase împreună cu Daniel. El îi trimisese fișierele audio, dar se afla la Oslo, unde edita conținutul pentru primul podcast.

Începuse bine. Primul articol avea ca scop prezentarea faptelor pe scurt și concis, dar într-o manieră captivantă, care să-l facă pe cititor să urmărească subiectul și în următoarele săptămâni. Ceea ce îi lipsea era o privire de ansamblu asupra cazului. Ajunsese la un acord cu un jurnalist de la Porsgrunns Dagblad care se ocupase de întregul caz și care încă mai lucra la ziar. Provocarea era ca el să reușească să termine de scris înainte ca ea să trimită editorialul la tipar. Asta nu prea o ajuta. Un ziar local ca Porsgrunn Dagblad nu era un competitor real și nu aveau acces la același material documentar ca ea.

Reciti ce scrisese, cu toate că deocamdată nu erau decât niște fragmente disperate care trebuiau legate între ele. Puțin dezamăgită, așează laptopul pe masă și se ridică. Adevărul era că nu exista nicio provocare jurnalistică în proiectul pe care îl acceptase. Era interesant și palpitant, dar în mare parte era vorba de sortarea faptelor și prezentarea lor în diferite moduri, în porții adecvate. La cum stăteau lucrurile, ea nu era decât o unealtă a poliției. Toate informațiile fuseseră strânse în prealabil. Dacă voia să prezinte interes pentru cititori și pentru ascultătorii podcastului, trebuia să mai scoată și altceva din ele. Ceva care să

genereze elan și implicare. Trebuia să încerce să găsească ceva ce poliției îi scăpase sau care fusese interpretat greșit. O pistă pe care să o poată urmări. Din experiență, știa că, adesea, după publicarea unor articole, se ivea câte ceva. Sigur existau cititori care preferau să vorbească cu jurnaliștii în locul polițiștilor despre lucrurile pe care le cunoșteau. Însă Line ardea de nerăbdare și nu-și mai găsea liniștea.

Wisting încălzi ultima bucată de pizza în cuptorul cu microunde. Rămăsese în frigider de vineri seara, dar arăta foarte bine.

— Vrei pizza? îi strigă lui Thomas, care era în living.

— Am mâncat la Line, răspunse el și intră în bucătărie.

Wisting scoase pizza și se așează. Thomas luă loc în fața lui.

— De ce faci asta?

Wisting își înfipse furculița în felia de pizza. Se înmuiase în cuptorul cu microunde și era prea fierbinte ca să o țină în mână.

— Ce anume? se interesă el, tăind o bucată.

— De ce lucrezi la astfel de cazuri? Cele mai grave cazuri. Crime și toate celelalte.

Wisting se gândi în timp ce mesteca. Din când în când, i se mai puneă această întrebare. Oamenii se întrebau dacă stătea trează noaptea din cauza muncii. Desigur, se întâmpla să nu poată dormi din cauză că un caz îi zăbovea în minte, dar motivul era unul profesional. Revedea în minte detaliile, căutând ceva ce trecuse cu vederea.

— Îmi face plăcere. Îmi place să cred că ajut la asigurarea justiției. Îmi place să cred că atunci când un om ucide, ar trebui să fie conștient că va veni cineva după el și îl va trage la răspundere. Dacă nimeni nu ar face această meserie, am avea o societate în care s-ar aplica legea celui mai puternic.

Thomas ascultă fără să îl întrerupă.

— În plus, cred că este incitant. Aș putea spune că am devenit polițist pentru că am dorit să fac lumea un loc mai bun, să fac o schimbare, dar în cele din urmă este vorba de fascinația pentru infracțiunile grave.

— Nu este puțin cam... — Thomas căută cuvântul potrivit —, insensibil, într-un fel?

— Aș fi putut fi polițist la rutieră. Dar asta este ceea ce mi-am dorit. Am vrut să încerc să înțeleg ceea ce pare de neînțeles. Cum poate o ființă umană să ia viața alteia. E la fel ca în cazul unui preot care lucrează în spital, printre muribunzi. Ar putea oficia nunți și botezuri, în loc de asta. Sau al medicilor care aleg să lucreze într-o secție cu copii bolnavi de cancer. Sunt sigur că e și dureros, și dificil, dar poate că tocmai în asta găsesc rostul muncii lor.

— Am cunoscut o fată acum câteva luni, spuse Thomas. Începuse să devină o relație serioasă.

Wisting începu să mănânce din nou. Thomas nu le spusese despre o nouă iubită, dar simțea că urmează un *dar*.

— La început nu a înțeles ce presupunea munca mea. Când și-a dat seama, nu a înțeles cum de puteam să fac o astfel de meserie. În ochii ei, eram un războinic. Unul care lua vieți. Am încercat să-i explic ce mă motiva, dar nu am reușit.

Wisting nu știa ce să spună.

— Am încercat să îi spun că era vorba despre a face lumea mai sigură, continuă Thomas. Dar în mare măsură este așa cum spui tu. Îmi face plăcere munca mea, atât activitățile de zi cu zi, cât și ideea de a contribui la ceva mai mare. Nu mă pot imagina făcând altceva, zburând pe avioane de linie, de exemplu.

— Poate că așa suntem noi construiți, sugeră Wisting. Cred că și sora ta simte același lucru.

Thomas se ridică.

— Pleci mâine? întrebă Wisting.

— Nu, răspunse Thomas. Cred că Line are ceva important de făcut. Voi rămâne toată săptămâna să am grijă de Amalie.

Hotelul era construit parțial deasupra plajei și a mării. Stiller primise o cameră cu vedere la mare. Ieși pe balcon și rămase acolo mirosind algele și marea sărată. În partea interioară a portului, un bărbat ieșise la plimbare cu un câine mare și negru. Îi zări în lumina unui felinar. Marea izbea cu valuri albe, reci și înspumate digul pe care stăteau, trimițând din când în când o perdea de stropi fini peste ei.

Rămase pe balcon până când bărbatul și câinele se făcură nevăzuți, dincolo de cercul galben de lumină proiectat de felinar.

Își adusese în balcon un bax de șase beri, din care mai rămăseseră trei. Temperatura aerului le menținea destul de reci. Mai luă o cutie din bax și se duse în cameră. Spera să-l ajute să adoarmă. Avea probleme cu somnul, mai ales în hoteluri.

Noul chip al Nadiei Krogh umplu ecranul. Primise portretul fantomă cu puțin timp înainte de ora nouă. E drept, în Londra era abia ora opt, dar asta însemna, probabil, că își sacrificase cineva din timpul lui ca să obțină cel mai bun rezultat posibil.

Deschise cutia de bere și se așeză. Pentru Stiller nu conta cum arăta. Orice tocilar în materie de calculatoare probabil că putea să creeze o animație utilizabilă în dormitorul lui pentru un preț mult mai mic.

Turnă conținutul cutiei într-un pahar și își ridică din nou privirea la ecran. Se prea poate să fi arătat așa dacă ar fi fost în viață acum, se gândi el și luă o gură zdravănă de bere. Dar el nu credea că făcând imaginea publică aveau să obțină ceva. Schița era doar o recuzită ușor de utilizat pentru a face cazul să avanseze.

Își îndreptă privirea spre oglinda de perete aflată deasupra biroului. Începuseră să-i apară cearcăne, iar pe albul ochilor putea vedea câteva vinișoare roșii.

Prima dată când a avut probleme cu somnul a fost în perioada în care a locuit cu părinții săi, în Africa de Sud. Cauza nu a fost greu de depistat. Era vorba despre Julia Ann. Însă chiar dacă putea să facă legătura cu ceea ce se întâmplase acolo, asta nu făcea lucrurile mai ușor de rezolvat.

La început, i se întâmpla să stea întins în pat, zvârcolindu-se o oră sau două după ce se culca, dar treptat situația s-a agravat. Încercase diverse medicamente. Acestea îi oferiseră câteva ore de somn, dar nu-l ajutaseră să se trezească odihnit. Apoi, după o jumătate de an, lucrurile s-au atenuat și a reușit să doarmă din nou normal. De atunci, insomnia a pus stăpânire pe el la intervale regulate. Acum, trecuse mai bine de o jumătate de an de când nu mai dormise o noapte întreagă.

Închise imaginea cu Nadia Krogh și i-o trimise producătorului cu care avusese o discuție pentru pregătirea programului de joi. Apoi își concentrează atenția asupra lui Martin Haugen. Nu prea putea să își formeze o părere despre el. În vechiul material de urmărire penală nu era nimic care să-i spună ce fel de persoană era cu adevărat. Părea să fie un personaj mai degrabă anonim. Locuia singur și nu avea o viață socială activă. Cercul social părea să se rezume la colegii de serviciu și la câțiva membri de familie, vârstnici. Supravegherea comunicațiilor ar putea ajuta, în cele din urmă, la conturarea unei imagini mai clare despre cine era, la fel ca și percheziționarea locuinței. Dar, deocamdată, era ca și cum ar fi existat ceva în viața lui care îl trăgea înapoi și îl împiedica să-și trăiască viața pe deplin.

Adrian Stiller sorbi din nou din pahar. Cunoștea genul ăsta de oameni. Oameni cu secrete mai întunecate decât cele mai adânci abisuri. Acestea erau secretele pe care îi plăcea să le dezgroape.

— Noutăți? întrebă Wisting, închizând ușa centrului de supraveghere tehnică.

— Porno, răspunse Hammer făcând semn cu capul spre unul dintre monitoare.

— Se pare că are abonament la ceva. L-a accesat ieri noapte. Nu putem vedea o imagine în oglindă a paginilor care se află dincolo de *paywall*, dar pagina de logare vorbește de la sine.

— Extreme XXX, citi Wisting.

Paginile păreau să conțină teme precum constrângerea, sadismul și masochismul.

— Nu știu cum să interpretez asta, comentă Hammer.

— Te pune pe gânduri, spuse Adrian Stiller, frecându-se la ochi.

Părea obosit și dezorientat.

— Apeluri telefonice?

— Niciunul.

— Dar e-mailuri?

— Doar mesaje spam.

— Altceva?

— Este posibil să plănuiască o vacanță. S-a uitat destul de mult la destinații exotice scumpe, dar nu a rezervat nimic.

Stiller se uită la ceas.

— Am doi tehnicieni pe drum. Vor opri în parcare din Tønsberg și vor fixa un emițător pe mașina lui. După asta, îi vom vedea deplasările pe monitor.

— Nu este riscant? În plină zi, într-o parcare deschisă din fața locului său de muncă?

— O să vadă ei cum procedează în funcție de cum e parcată mașina, dar aceasta este cea mai bună opțiune. Acasă își ține mașina în garaj. În plus, durează doar o clipă. Pentru un trecător nu este ușor să observe sau să înțeleagă ce se petrece.

Wisting îi dădu dreptate.

— Și când va avea loc acțiunea? se interesă el.

— Am obținut un ordin judecătoresc pentru o percheziție secretă. Tehnicienii criminaliștii vor veni cu echipamentul necesar pentru a citi hard-diskul computerului lui Haugen.

— Cum intrăm?

— Avem experiență. Nu va fi o problemă.

— Să sperăm că nu, spuse Wisting și se întoarse în biroul lui.

Perchezițiile secrete nu erau ceva obișnuit. De regulă, îi prezentau persoanei în atenție un document care consemna că un judecător le acordase permisiunea, după care percheziția era efectuată în prezența suspectului. Sau era realizată după ce acesta era dus în arest. Doar în două rânduri mai participase Wisting la o percheziție secretă.

La ora 12:07 minute, capul lui Adrian Stiller se iți la ușa biroului lui Wisting.

— Suntem gata. Acționăm acum.

Mesajul veni pe nepusă masă, dar Wisting se ridică și îl urmă pe Adrian Stiller în garajul poliției. Acolo se afla o dubă murdară, cu număr de înmatriculare lituanian. Pe laterală era prins un panou magnetic pe care erau desenate un ciocan și un fierăstrău.

— Creativ, comentă Wisting.

Presupuse că bărbatul aflat la volan era unul dintre tehnicieni și îl salută cu un semn din cap. Nils Hammer era deja așezat în partea din spate a mașinii. Wisting urcă și îl salută și pe cel de-al doilea agent special al departamentului tehnic din cadrul Kripas. Adrian Stiller urcă după el și închise portiera glisantă, după care mașina părăsi garajul.

— Totul a mers bine? întrebă Wisting gândindu-se la dispozitivul de localizare ce fusese prins pe mașina lui Martin Haugen.

— Fără probleme, răspunse technicianul, ridicând o tabletă pe care se vedea imaginea unei hărți.

În centrul ei se vedea un punct roșu la marginea unei zone deschise, despre care Wisting înțelese că era parcare.

— O voi instala în camera centrului de supraveghere tehnică, după ce terminăm, ca să îl puteți urmări, preciză technicianul.

Geamurile din spate ale mașinii erau pline de funingine, ceea ce făcea ca norii cenușii să pară mai întunecați și mai amenințători.

Toți cei din interiorul mașinii săltară pe scaune când șoferul băgă mașina într-o viteză mai mică și începu să urce spre Kleiver.

Adrian Stiller vorbea la telefon. Schimbă câteva cuvinte monosilabice, după care închise și își ridică brațul stâng în dreptul feței.

— Avem cale liberă, spuse el într-un microfon minuscul de la încheietură, apoi explică: Am oprit curentul electric, să scoatem camerele de supraveghere din funcțiune.

Bărbatul de la volan arată spre casca aproape invizibilă pe care o purta în ureche și-i făcu semn cu degetul mare ridicat prin geamul care despărțea habitaculul de zona de marfă.

Roțile alunecară pe pietriș în timp ce urcau spre casă, iar pietricelele prinseră să zornăie în aripile interioare ale roților. Mașina derapă și Wisting își puse o mână pe plafon ca să își păstreze echilibrul.

Șoferul viră în curtea largă și parcă mașina cu partea laterală spre casă. Wisting se mișcă pentru a se uita afară. Fără electricitate, casa lui Martin Haugen părea și mai părăsită decât atunci când trecuse pe-acolo cu o săptămână înainte. Rămaseră pe scaune, așteptând ca șoferul să coboare și să se îndrepte spre casă. Acesta sună la ușă și făcu un pas în spate.

— *Do you need repair?*² spuse Stiller într-o engleză stricăță, imitând felul în care s-ar fi adresat șoferul dacă, în ciuda așteptărilor, ar fi fost cineva acasă.

În casă nu se văzu nicio mișcare. Șoferul se duse la ușă și scoase din buzunarul hainei ceva ce semăna cu un pahar.

Îl puse peste yală și în mai puțin de un minut ușa era deschisă.

— Se vede vreo mișcare la mașină? întrebă Wisting uitându-se la tehnician.

Acesta verifică tableta.

Încă stă pe loc.

Adrian Stiller deschise portiera glisantă și le împărți mănuși și protecții de cauciuc pentru pantofi. Tehnicianul care forțase ușa verifică prin casă, în timp ce restul așteptară pe hol.

— E sigur, spuse el ca o confirmare finală că nu era nimeni acasă.

Wisting îi lăsa pe ceilalți să i-o ia înainte. Podeaua din hol scârțâia sub pașii lui.

— Două calculatoare, spuse bărbatul care verificase locuința. O unitate cu monitor în camera de oaspeți și un laptop în living.

Arată spre cel din urmă, care era lăsat pe măsuta de cafea din fața televizorului. Celălalt tehnician se așază și deschise servieta. Își scoase propriul laptop, un hard extern, un acumulator și cablurile corespunzătoare.

— Va dura mult? întrebă Wisting.

— Depinde, i se răspunse. Mai întâi trebuie să ne conectăm, apoi depinde de câte date are stocate. Ar putea dura cel puțin o oră.

— O oră, repetă Wisting uitându-se pe fereastră.

Nu mai ploua, doar apa continua să picure de pe frunzele copacilor.

Un colț al livingului era organizat ca birou. Pe masă se găseau câteva facturi și teancuri de alte hârtii, iar pe un raft se aflau mai multe bibliorafturi, etichetate pe ani. Adrian Stiller începu să se uite prin ele, în timp ce Hammer dispăru în dormitor.

Wisting se duse în bucătărie. Pe peretele de lângă fereastră se găsea un dulap cu sertare. Se afla în spatele scaunului pe care obișnuia să stea Martin Haugen și la care putea ajunge rotindu-se. Pe dulap se aflau un radio, niște oferte speciale de la diverse lanțuri de magazine și câteva numere din revista Vi Menn. În primul sertar de sus, Wisting știa că Martin obișnuia să își țină portofelul și cheile. Îl deschise și aruncă o privire. Într-o parte, se găseau un telefon mobil vechi și un cablu de încărcare, câteva pixuri, un mic capsator, un tub de lipici, o foarfecă și un carnetel fără nimic scris în el.

— Avem ceva aici, strigă Nils Hammer dintr-un alt colț al casei.

Wisting se îndreptă spre living. Hammer ieși din dormitor și ridică un ziar vechi. Wisting recunoscu numărul respectiv. Era

interviul luat de VG mamei Nadiei Krogh, în care aceasta își descria durerea și vorbea despre pierderea fiicei sale.

— Nu este ceva deosebit? întrebă Hammer.

Stiller încuviință.

— Fotografiază-l și documentează-l, ordonă el.

— Era pe fundul unui sertar al comodei, explică Hammer.

— Pune-l înapoi în același loc.

Hammer încuviință și se retrase. Wisting reveni la dulapul cu sertare din bucătărie. În cel de-al doilea sertar era un teanc de scrisori. Wisting le scoase. Sub ele găsi un pașaport. Lăsă teancul de scrisori pe masa din bucătărie și luă pașaportul. Îi aparținea lui Martin Haugen și fusese emis în data de 10 octombrie. Asta se întâmpla cu doar cinci zile în urmă și coincidea cu aniversarea dispariției Katharinei. Cererile pentru emiterea pașapoartelor erau procesate rapid. Concret, asta însemna că el depusese cererea la începutul săptămânii precedente și probabil că primise pașaportul cu o zi în urmă sau chiar înaintea weekendului, poate vineri, când Wisting trecuse pe la el după-amiaza. Atunci nu-i spusese nimic despre vreun plan de călătorie.

Wisting puse pașaportul înapoi în partea din spate a sertarului și răsfoi teancul de scrisori. Erau de la taxe și impozite, de la firma de asigurări și de la bancă. Le verifică sistematic pentru a nu le schimba ordinea. La baza teancului se afla un plic alb, fără numele și adresa destinatarului. Wisting lăsă deoparte celelalte scrisori, deschise plicul fără adresant și scoase foia de hârtie din interior. Încă dinainte de a o extrage complet, simți cum îl inundă un val de adrenalină. Conținutul, însă, îl lăsă fără suflare. Se simți ca și cum cineva îl lovise în plex și îl cuprinse amețeala.

— Stiller, spuse el înghițind în sec, fără să reușească să strige suficient de tare.

Făcu un pas în lateral, apucă spătarul scaunului și strigă din nou.

— Stiller!

Adrian Stiller intră în bucătărie. Wisting îi întinse foia de hârtie. Pe aceasta era scris un singur cuvânt.

Știu.

Fiecare literă a scurtului mesaj fusese decupată dintr-un ziar și lipită exact la fel ca în scrisoarea trimisă de persoana care o răpise pe Nadia Krogh. Modul în care fusese realizată era o aluzie inconfundabilă la cea din urmă. Cineva știa despre Martin Haugen și Nadia Krogh.

— Era în sertar, preciză Wisting, făcând semn cu capul spre dulap.

Stiller ceru să vadă plicul.

— Anonim, comentă Wisting.

Stiller îl ridică în dreptul ferestrei, la lumina zilei.

— Are un mic orificiu în el, comentă el.

Wisting se uită la foaia de hârtie din mâna lui. Avea și ea un orificiu cât un vârf de ac. Amândoi traseră aceeași concluzie. Plicul anonim fusese prins pe ușa.

— Nu pare să fie prea vechi, spuse Stiller.

— Este greu de spus, se gândi Wisting, dar îi dădu dreptate. Poate că are legătură cu camerele de supraveghere. Probabil că le-a instalat ulterior.

Hammer intră și el în încăpere. Înjură tare la vederea scrisorii.

Wisting încercă să își adune gândurile. Era evident că expeditorul voia ca Martin Haugen să afle că exista cineva care știa ce făcuse.

— Asta confirmă lucrurile, spuse Stiller, privindu-l pe Wisting în ochi. Nu crezi că ți-ar fi spus despre scrisoare dacă era nevinovat? Dacă n-ar fi înțeles despre ce era vorba?

Wisting încuviință.

— Avem o dilemă, spuse Hammer.

— La ce te referi?

— Este clar că expeditorul știe ce a făcut Martin Haugen, începu el să explice. Poate că pe scrisoare sunt amprente sau probe biologice care să ne permită să-l identificăm, dar ca să aflăm trebuie să o luăm cu noi. Iar în cazul ăsta, Haugen își va da seama că a fost cineva în casă.

Wisting îl rugă pe Hammer să țină scrisoarea în timp ce deschidea o pungă pentru probe scoasă din buzunar.

— O vom lua cu noi, spuse el hotărât. Pun pariu că nu o va căuta o vreme, iar dacă o va face, nu ne rămâne decât să sperăm că va crede că a răătăcit-o. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este că va apărea o stare de incertitudine.

Scoase o altă pungă de probe pentru plic.

— Situația asta dă naștere la niște întrebări. Scrisorile trimise de răpitori nu au fost făcute publice. Aspectul lor a fost cunoscut numai și numai de către polițiști și răpitori, dar expeditorul cu siguranță îl știe, spuse Hammer.

— Și familia Nadiei știe, le reaminti Stiller. În cei peste 20 de ani scurși, poate că au vorbit despre asta, iar săptămâna trecută le-au primit și cei de la VG.

— Dar niciunul dintre ei nu știe că Haugen a devenit suspect datorită noii verificări a amprentelor, obiectă Hammer.

Adrian Stiller ridică din umeri.

— Poate că ne grăbim cu concluziile. Poate că scrisoarea se referă la ceva complet diferit. Poate că expeditorul știe altceva. Sau poate că o fi făcut-o chiar Haugen, care pune la cale un nou plan.

Wisting nu credea niciuna dintre ipoteze.

— Am văzut un bărbat aici, săptămâna trecută, spuse el. Am ajuns noaptea târziu, în ziua dispariției Katharinei. A încercat să se ascundă, dar a dispărut în pădure când și-a dat seama că l-am văzut.

— Ai observat vreun plic prins pe ușă?

Wisting clătină din cap cu îndoială, după care se duse pe holul principal, deschise ușa de la intrare și se postă în fața ei. În mijlocul ramei ferestruicii remarcă o gaură mică lăsată de o piuneză sau de altceva folosit pentru prinderea scrisorii pe ușă.

— Joi nu era aici, spuse el.

— Bine, replică Stiller luând cele două pungi de probe. Le voi cere băieților să le ducă la laborator, să vedem dacă obținem ceva din ele.

Wisting se întoarce în bucătărie, puse restul scrisorilor la locul lor și deschise al doilea sertar. Conținea reviste și săptămânale, precum și un teanc de felicitări de Crăciun. Wisting le răsfoi. Erau de la mătușa și unchii săi din Porsgrunn. În fiecare an spuneau

același lucru, un text scurt prin care îi urau un Crăciun și un An Nou fericit. Printre ele se găseau și câteva plicuri cu urări trimise de aceeași membri ai familiei cu ocazia aniversării lui. Reprezentau o mărturie tăcută despre cât de restrâns era cercul social al lui Martin Haugen.

Cu cât avansa în teancul pe care îl luase, cu atât hârtiile deveneau mai rigide și mai îngălbenite. Aproape de sfârșitul teancului se afla un plic cu o formă diferită de celelalte, aproape pătrat. Scoase felicitarea și rămase în mână cu o fotografie în care apăreau Line și Thomas. Era un bilet de mulțumire pentru banii pe care îi primiseră în dar cu ocazia primei lor împărțășanii. Data de acum 15 ani, dar fusese lăsată într-un teanc care creștea câte puțin cu fiecare an care trecea.

Brusc, se simți ca un intrus care cotrobăia prin sertarele din bucătăria altcuiva. Cu ocazia confirmării, Line și Thomas primiseră cadouri de la familie și prieteni. Lui Martin Haugen i se oferise un loc în acel cerc.

Puse la loc teancul cu felicitări și închise sertarul.

În următoarea jumătate de oră, Wisting verifică toate celelalte sertare și dulapuri. Examină cu minuțiozitate conținutul unui borcan albastru de pe pervazul ferestrei și pe cel al unui bol aflat pe frigider. Tehnicianul din living terminase cu laptopul și se dusesse în camera de oaspeți, ca să copieze conținutul unității de-acolo.

Pe bufetul aflat deasupra blatului de lucru se găseau șase căni mari de porțelan, inscripționate cu îndemnuri simple. Wisting se ridică pe vârfuri și luă una pe care scria *Cel mai bun moment este acum. Amintește-ți să te bucuri de cafea.* Odată cu cana, luă și stratul de praf unsuros care se strânsese și care acum căzu în chiuvetă. Îl adună, ca să nu lase urme, și sfârși prin a-l dosi în buzunarul de la spate.

Cana conținea o mână de monede străine. O puse la loc și avu mai multă grijă când o luă pe cea de-a doua. *Viața este lungă. Fericirea stă în cafea.* Pe fundul cunii se afla o cheie. Wisting o prinse cu două degete și simți că i se lipește de mânușile de unică folosință. Cheia părea să stea acolo ceva vreme, fiind acoperită de

grăsimea de la prăjeli care se ridicase din tigăi. Nu avea niciun marcaj, dar judecând după formă și mărime putea fi de la o ușa sau de la un lacăt mare. O puse înapoi și verifică următoarea cană. Era goală. La fel și următoarele trei.

— Avem mișcare! se strigă din camera de oaspeți.

Anchetatorii se strânsesă în jurul bărbatului care ținea tableta. Wisting observă cum punctul roșu se mișca spre sud, pe E18.

— A apărut cu întârziere, explică bărbatul cu echipamentul tehnic. S-a pus în mișcare în urmă cu 17 minute.

Wisting se uită la ceas. Martin Haugen mai avea două ore din programul de lucru, dar punctul roșu de pe ecran se îndrepta spre ei.

— Va ajunge aici în mai puțin de zece minute, calculă Hammer.

Monitorul laptopului tehnicianului arăta că încă se mai transferau date din calculatorul lui Martin Haugen.

— Cât mai durează? întrebă Stiller.

— Am nevoie de cele zece minute, răspunse tehnicianul.

— Bine. Datele de localizare sunt sigure? Suntem sută la sută în timp real? întrebă Stiller.

Tehnicianul îi confirmă.

— Atunci te oprești când mașina iese de pe E18. Se întoarse spre Wisting și Hammer. Noi, ceilalți, ne asigurăm că totul se găsește în același loc în care era atunci când am venit și că nu am lăsat nimic în urmă: mânuși, pungi sau alte obiecte. După care ne retragem în mașină.

Wisting se duse în bucătărie și aruncă o privire în jur. Totul părea neatins. Apoi se îndreptă spre furgonetă și urcă împreună cu Hammer. Stiller stătea în pragul ușii. Wisting se uită la ceas. Trecuseră patru minute. Se scurse și următorul minut, apoi încă unul. După șapte minute, șoferul se ivi în cadrul ușii. Traversă curtea, urcă și porni motorul, înainte de a se întoarce să închidă ușa. Apoi apărură și bărbatul cu servieta și echipamentul computerizat.

O umbră întunecată alunecă de-a lungul peretelui casei.

— Katta! gemu Wisting.

Pisica se furișă în sus pe scări și se strecură înăuntru chiar în momentul în care ușa era pe cale să se închidă.

Wisting sări din mașină și alergă spre casă.

Pisica lăsase urme de lăbuțe ude, la fel ca și tehnicianul care alergase după ea. Wisting îi urmă până în living.

— Pis, pis, pis, o chemă el, fără să se uite la pisică.

Se aplecă, se uită sub masă și zări o pereche de ochi în spatele canapelei. În timp ce el se apropie, aceasta țâșni de sub canapea și dispăru în bucătărie.

Wisting și tehnicianul o urmăriră. Pisica făcu o tură printre picioarele scaunelor, după care se cățăără în mijlocul mesei.

Wisting încercă să o facă să vină la el, dar nu părea interesată. Tehnicianul înaintă încetișor spre ea, dar nu se lăsă prinsă și se repezi din nou în living.

Același lucru se repetă încă o dată înainte ca Wisting să se năpustească asupra ei. Pisica i se zvârcolea în mâini în vreme ce o scotea afară. Tehnicianul îngenunche și șterse urmele de apă de pe podeaua holului cu mâneca hainei. Apoi închise ușa și își folosi din nou dispozitivul pentru a încuia yala. Wisting dădu drumul pisicii și sări în spatele furgonetei. Ușa glisantă se închise cu o bufnitură. Șoferul se repezi la volan și puse mașina în mișcare.

— Poziția? întrebă Adrian.

— Este tot pe E18, răspunse bărbatul responsabil de dispozitivul de localizare. Încă nu a ieșit de pe ea.

— Așadar nu vine acasă?

Tehnicianul clătină din cap.

— Se îndreaptă spre Telemark.

Mașina săltă când intră pe șoseaua principală. Wisting aruncă o privire spre casa lui Steinar Vassvik, fără să-l zărească pe vecin.

— Am luat tot ce ne trebuia? întrebă Adrian Stiller.

Tehnicianul IT confirmă.

— Două hard-diskuri. Voi face copii în această după-amiază ca să le verificați.

Wisting ceru să vadă tableta pe care apărea localizarea mașinii lui Martin Haugen. Tehnicianul i-o înmână. Punctul roșu trecuse

hotarul dintre Vestfold și Telemark.

² Aveți nevoie de reparații? (N.tr.)

Line aruncă o privire spre vitezometru. Când cădea pe gânduri, ca acum, avea tendința să încetinească. Acul arăta puțin peste 90. O camionetă masivă intrase în depășire și ajunsese în dreptul ei. Accelerează și o depășește chiar în momentul în care mări și ea viteza.

Stabilise două interviuri. Unul era cu Gier Inge Hansen de la Porsgrunns Dagblat. Celălalt era cu polițistul Kittil Nystrand, care intra pe tură la ora patru.

O depășește încă o mașină, deși mergea cu viteza legală maximă. Menține viteza constantă până ieși de pe E18 spre Porsgrunn. Sediul ziarului se afla pe strada Jernbanegata și reuși să ajungă fără să folosească GPS-ul. Era o clădire de un gri-mohorât, peste drum de gară. Niciunul dintre locurile de parcare pentru vizitatori nu era liber, însă Line găsi unul disponibil pe cea mai apropiată stradă paralelă, unde putea staționa gratuit timp de două ore. Ajunsese cu aproape o jumătate de oră mai devreme și își scoase reportofonul pentru a înregistra o introducere.

— Ne îndreptăm spre redacția ziarului Porsgrunn Dagbladet sau PD, cum i se spune aici, începu ea, gândindu-se că era corect să folosească cuvântul *noi*, chiar dacă Daniel nu era prezent.

Astăzi, erau doar ea și ascultătorii, deci tot *noi*.

— PD este un mic ziar local din Porsgrunn și Bamble. Apare timp de cinci zile pe săptămână și are un tiraj de 3 000 de exemplare. Geir Inge Hansen a lucrat aici ca jurnalist mai mult de 40 de ani și a scris despre orice și oricine. Unul dintre subiectele despre care a scris cel mai mult este Nadia Krogh.

Opri înregistrarea și puse reportofonul înapoi în geantă. Era bucuroasă că îl găsisese pe Geir Inge Hansen. La telefon păruse interesat și implicat. Ultimul articol despre Nadia Krogh apăruse în urmă cu un an, când se împliniseră 25 de ani de la dispariție. Hansen părea mulțumit că ziarul local realizase o nouă trecere în revistă a subiectului și era interesat să afle de ce dorea VG să

aducă acum cazul în prim-plan. Ea se abținuse să îi spună că fusese inițiată o nouă anchetă. Această știre trebuia să apară în numărul de vineri. În schimb, îi povesti ceva, la modul general, despre aventura podcastului.

Mai erau 20 de minute până la ora stabilită pentru interviu. Își omorî timpul recitind declarațiile date poliției de iubitul Nadiei, Robert Gran. Adrian Stiller îi aranjase o întâlnire cu el sâmbătă și era nerăbdătoare să audă ce avea de zis. La poliție dăduse trei declarații diferite cu privire la ceea ce se întâmplase în noaptea dispariției Nadiei, așa că nu era greu de înțeles de ce suspiciunile căzuseră asupra lui. Trebuia să-l provoace cu întrebări dificile, dar și esențiale. Când nu mai rămăseseră decât cinci minute până la ora 14:00, coborî din mașină și se îndreptă spre redacția ziarului. La intrare aștepta un bărbat cu o ceașcă de cafea într-o mână și o țigară în cealaltă. Line văzuse fotografii cu Geir Inge Hansen și îl recunoscuse. Bărbatul aflat în fața ușii probabil că făcuse, la rândul lui, aceleași verificări. Îi zâmbi și trase un ultim fum, înainte de a stinge țigara în scrumieră.

Line porni din nou reportofonul și se apropie de el. Mâna ei părea mică într-a lui.

— Bine ai venit pe la noi, spuse veteranul jurnalist. Urmează-mă.

Urcară împreună până la etajul al doilea. Intrară într-o chicinetă, unde Geir Inge Hansen umplu o ceașcă de cafea. Line ceru un pahar cu apă și îl urmă într-un birou înghesuit, cu un aer îmbâcsit.

Line se așeză pe fotoliul pentru oaspeți, în timp ce Geir Inge Hansen eliberă biroul dintre ei.

— Deci, răpirea Krogh, spuse el, ca și cum ar fi stabilit subiectul discuției. Sunt ziarist de 42 de ani, dar nu am mai fost niciodată interviuat.

Line îi zâmbi. Jurnaliștii care interviewau alți jurnaliști aduceau, de obicei, foarte puține informații noi despre un subiect.

— Îți amintești când ai auzit pentru prima dată despre caz? îl întrebă ea.

Geir Inge Hansen încuviință.

— Pe atunci nu era vorba despre un caz de răpire, ci de dispariție, de genul celor care sunt destul de multe: un adolescent care nu s-a întors acasă după o petrecere a tinerilor. Când a început operațiunea de căutare, a devenit o chestiune de interes și pentru noi. Oamenii devin curioși când văd poliția, Crucea Roșie și voluntarii.

Aruncă o privire spre reportofon, de parcă acesta l-ar fi împiedicat să-și exprime unele gânduri, apoi continuă:

— Cu toate acestea, poliția a început devreme. Poate din cauză că persoana care i-a alertat a fost Joachim Krogh, dar probabil și pentru că a devenit clar încă de la bun început că nu-și petrecuse noaptea nici cu iubitul, nici cu prietena ei. Dimpotrivă, plecase de la petrecere devreme. Sigur i se întâmplase ceva.

Jurnalistul făcu din nou o pauză.

— Punerea sub acuzare a iubitului ei a reprezentat o evoluție dramatică. Mai întâi pentru că mințise în timpul audierii, apoi pentru crimă. Cu siguranță nu mai fusesem implicat în așa ceva înainte. Îmi amintesc întâlnirea de la închisoare. Nu mai văzusem niciodată atâția jurnaliști strânși în același loc. Robert Gran a fost adus și nu părea să fie impresionat de tot ceea ce se petrecea în jurul lui. Părea foarte rece. Cinic. Privea fix în față, cu ochii lui întunecați.

Sună un telefon mobil. Geri Inge Hansen îl scoase din buzunar, se uită la ecran și îl opri, apoi continuă:

— După aceea, lucrurile au luat o cu totul altă turnură. La aproape două săptămâni de la dispariție, poliția a organizat o conferință de presă. Mă gândeam că asta însemna una din două: fie mărturisise iubitul, fie descoperiseră cadavrul. Sau ambele. Dar nu a fost așa. Inspectorul-șef a început prin a spune că în ultima săptămână existase un dialog cu persoane care susțineau că o răpiseră pe Nadia Krogh și care ceruseră o răscumpărare în schimbul ei. Nimeni nu se așteptase la așa ceva. Cei din încăpere au rămas fără cuvinte, ca după o explozie. Țăcănitul blitzurilor a răsunat în toată sala.

Jurnalistul aflat de cealaltă parte a biroului își duse ceașca de cafea la gură și sorbi din ea.

— Restul poveștii îl știi. Iubitul ei a fost eliberat. Nadia nu a fost găsită niciodată, spuse el.

Line dorea ca discuția să se concentreze pe ceea ce voia să scoată în evidență.

— Ce au crezut oamenii despre ce se întâmplase?

— Nu cred că oamenii știau ce să creadă, răspunse Geir Inge Hansen. La început, s-a stârnit teama, dispăruse o copilă. Apoi arestarea a adus un fel de ușurare, dar și o stare de șoc. Când s-a aflat despre răpire, cred că oamenii au fost confuzi. Joachim Krogh, tatăl Nadiei, era un tip controversat. Încă este. Mulți au crezut că dispariția ar fi putut avea legătură cu el. Se afla în toiul unei restructurări și tocmai închisese fabrica de cherestea când s-a întâmplat totul. Au fost unii care au crezut că răpirea era răzbunarea vreunui angajat. Aproape o sută de oameni rămăseseră pe drumuri, oameni care lucraseră acolo toată viața, unii timp de mai multe generații. Dar, dacă așa au stat lucrurile, în situația asta au avut efect de bumerang. Răpirea a trezit simpatie în rândul oamenilor și nimeni nu se mai aștepta ca el să răspundă pentru închiderea fabricii în timp ce era copleșit de situația cu fiica lui. Dimpotrivă, politicienii și sindicaliștii s-au străduit să nu iasă în evidență. Au existat și persoane care au susținut că Joachim Krogh chiar a profitat financiar de pe urma situației și că banii ceruți în schimbul Nadiei erau mărunțiș în comparație cu câștigurile lui din perioada în care nimeni nu s-a simțit în stare să protesteze sau să se opună unui tată îndurerat.

Geir Inge Hansen continuă să relateze modul în care urmărise el evenimentele. Fusese de față când echipa de scafandri cercetase Eidangerfjord și atunci când se săpase prin pădure în căutare de cadavre, când clarvăzătorii credeau că știu unde era Nadia și unii erau convinși că o văzuseră în viață în alt oraș sau în altă țară. Misterul nu făcuse decât să ia amploare.

Line obținuse afirmații pe care le putea folosi, dar și idei cu privire la alte persoane care ar fi putut contribui la podcast. Se asigură că discuția se înregistrase și opri reportofonul. Geir Inge Hansen se ridică să o conducă la ieșire.

— Eu tot cred că a fost iubitul ei, spuse el.

— De ce?

— Numește-o intuiție, răspunse Geir Inge Hansen. Este ceva în legătură cu tipul acela. Ceva în neregulă.

— Cum rămâne cu scrisorile de răscumpărare? Au fost trimise când el era în arest.

— Oricine putea trimite acele scrisori.

— Nu chiar oricine, obiectă Line. Nu Robert Gran.

— Dar cineva care ar fi dorit să-l ajute ar fi putut s-o facă fără probleme, insistă ziaristul local. De îndată ce Robert Gran a fost eliberat, răpitorii n-au mai dat niciun semn.

— Există o fotografie atașată la caz, continuă Line să obiecteze. O fotografie cu Nadia și frățiorul ei, pe care o avea în portofel la momentul dispariției.

Geir Inge Hansen ridică discret din umeri și zâmbi.

— Presupun că ai dreptate. Nu oricine putea să trimită acele scrisori. Trebuie să fi existat un complice. Cineva care știa ce se întâmplase cu Nadia și unde era.

Line regretă că oprire reportofonul, dar probabil că acesta fusese și motivul pentru care Geir Inge Hansen îndrăznise să își împărtășească gândurile personale. El își scoase o nouă țigară, o puse în colțul gurii și o urmă la parter.

— În cazul ăsta, cine l-ar fi putut ajuta? întrebă Line când ieșiră din clădire.

— Nu știu, recunosc Geir Inge Hansen și își aprinse țigara. Ceea ce știu este că Robert locuiește împreună cu mama lui.

Ultimele lui cuvinte i se întipăriră în minte și nu reușea să scape de ele în timp ce se îndrepta spre mașină. Acum avea o nouă perspectivă înaintea întâlnirii cu iubitul Nadiei.

Ideea o părăsi brusc când ajunse la mașină. Un bilet galben pus pe parbriz o făcu să înjure. Încă o amendă pentru parcare.

Se uită în jur să vadă dacă inspectorul de parcare mai era prin preajmă, dar nu văzu pe nimeni. Își verifică ceasul și tichetul de parcare. Nu lipsise mai mult de două ore, doar că uitase să pună la socoteală și jumătatea de oră petrecută în mașină, în care se pregătise.

Era a doua amendă de parcare într-o săptămână. Se prăbuși în spatele volanului și aruncă notificarea galbenă pe bancheta din dreapta. Supărată, exasperată și frustrată. Porni motorul, apăsă prea tare pedala de accelerație, încât roțile scârțâiră pe asfalt când demară din spațiul marcat.

Intenționase să se oprească la o cafenea, să mănânce o salată și să bea o cafea cât timp pregătea interviul cu polițistul, dar acum nu-și mai putea permite. Merse în schimb la un magazin de unde cumpără o sticlă de apă și un pachet de biscuiți, pe care îi măncă în mașină.

În drum spre locul unde stabilise să se vadă cu Kittil Nystrand, îl sună pe Thomas. Erau bine amândoi. După Anul Nou, urma să obțină un loc la creșă pentru Amalie, dar până atunci era complet dependentă de cineva care să aibă grijă de ea cât timp era la muncă.

Ajunse devreme. Kittil Nystrand mergea la serviciu la ora 16:00 și acceptase să se întâlnească cu ea la 17:30. Fusesse senin toată ziua, dar acum începuse să plouă din nou.

Line porni echipamentul de înregistrare în timp ce motorul mergea în ralanti și ștergătoarele îndepărtau apa de pe parbriz.

— Mă aflu la Olavsberget Camping din Porsgrunn, spuse ea. Suntem în afara sezonului. Campingul este închis, se vede doar un strop de lumină în clădirea sanitară și în cupola de deasupra chioșcului galben aflat în piața din fața intrării principale. În urmă cu 26 de ani, într-un sac de gunoi, lăsat în spatele chioșcului, se găseau trei milioane de coroane. Vom afla mai multe despre asta când ne vom întâlni cu inspectorul de poliție Kittil Nystrand.

Mașina de poliție apărură exact în timp ce spunea asta, cu aproape zece minute înaintea orei stabilite. Opri lângă ea și coborî geamul lateral.

— Cu tine trebuie să stau de vorbă? întrebă bărbatul aflat la volan.

Vocea aspră se potrivea cu înfățișarea sa. Rigid, cu părul tuns scurt, pomeți proeminenți și o bărbie puternică.

— Vii la mine în mașină? o întrebă el.

Line îi mulțumi, își luă reportofonul cu ea și urcă în mașina de poliție. Îl prevenise că avea să înregistreze discuția și că anumite fragmente ar putea fi utilizate în podcast.

— Am înțeles că ați petrecut ore bune aici. Așa este? făcu Line introducerea.

Polițistul încuviință.

— Lucram la departamentul de narcotice pe atunci. Eram un grup separat care se ocupa de supraveghere. Într-o după-amiază am fost chemați de șeful departamentului. Era într-o zi de joi. Am fost informați succint despre caz. Nadia Krogh fusese răpită, iar familia primise o cerere de răscumpărare. Plata urma să se facă aici, într-un sac de gunoi negru, care urma să fie plasat în spatele chioșcului. Ni s-a ordonat să plecăm și să fim pe poziții înainte ca Joachim Krogh să sosească cu banii.

— Care era planul, de fapt?

— Joachim Krogh voia să plătească pentru a-și recupera fata. Sarcina noastră era să urmărim banii. Nu trebuia să intervenim în niciun fel, doar să supraveghem. Există riscul ca un trecător curios să se apropie și să înceapă să scotocească în sac.

Prin stația radio se auzi un apel. Kittil Nystrand îi reduse volumul.

— Cei care lucrau aici nu au știut nimic, continuă el. Proprietarului i s-a spus că făceam cercetări în legătură cu un caz de trafic de stupefiante. Pe atunci, E18 trecea pe aici. Era mult trafic, mulți oameni se perindau pe aici. Planul era să-i lăsăm să ia banii și apoi să-i urmărim. De îndată ce ne-am instalat, am primit întăriri din Oslo. În total, eram trei echipe de supraveghere. Două care se aflau pe teren în ture de 12 ore și una care se odihnea; 18 bărbați în mașini și pe motociclete. În plus, aveam un avion gata de decolare pe pista din Geiteryggen. Eu eram într-o dubă cu însemnele unui instalator, cam pe unde ne aflăm acum.

— Și ce s-a întâmplat? se interesă Line.

— Nimic, oftă polițistul. Problema a fost că în scrisoare nu era precizată ora. Se spunea doar unde să fie lăsați banii. Nu au fost ridicați, iar răpitorii n-au mai transmis niciun mesaj. După ce a

trecut weekendul, am redus numărul echipajelor, iar spre finalul săptămânii întreaga operațiune a fost anulată. Am luat banii și ne-am întors la bază.

Pe strada principală trecu un camion. Line așteptă până ce zgomotul se estompă.

— Ai mai fost implicat în așa ceva înainte sau după aceea?

— Nu.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a petrecut, de fapt?

— De multe ori, răspunse polițistul. Dar nimeni nu poate spune ce s-a întâmplat de fapt.

Imaginea cu localizarea exactă apăru pe unul dintre monitoarele din încăperea centrului de supraveghere tehnică. Punctul roșu care indica mașina lui Martin Haugen stătea pe loc chiar la periferia orașului Porsgrunn, la doar câteva sute de metri după ce ieșise de pe E18.

Hammer înlocui imaginea hărții cu una aeriană. Mașina era parcată într-o zonă industrială. Cel mai izbitor aspect al imaginii era marea carieră de nisip. Vegetația începuse deja să acopere locurile din care se făcuse extracția, dar, văzută de sus, încă arăta ca o rană în peisaj.

— A parcat în fața unei clădiri comerciale, spuse Hammer, căutând adresa. Depozitul de materiale de construcție Montér. Ce-o fi căutând acolo?

— Nadia Krogh a dispărut la doar câțiva kilometri de-acolo, spuse Stiller, arătând spre captura de ecran. Au căutat-o inclusiv în cariera de nisip.

— A folosit telefonul? întrebă Wisting.

— Nu, dar triangulația arată că telefonul este în același loc cu mașina, preciză Hammer. El este cel care conduce.

— Ar fi trebuit să îl urmărim, spuse Stiller. Atunci am fi aflat ce pune la cale.

— Poate cumpără o lopată? sugeră Hammer.

Chiar atunci, punctul roșu începu să se miște. Cei trei bărbați rămaseră tăcuți privind cum mașina continua să se îndrepta spre Porsgrunn. Traversă centrul orașului și trecu podul spre suburbia Vestsiden. De acolo se îndreptă spre vest, pe drumul regional.

— Se duce la cabană, spuse Wisting.

Hammer se întoarse cu scaunul spre el.

— Nu vi se pare suspect? Nu a mai fost acolo de mult timp și acum, dintr-odată, își dă seama că trebuie să plece mai devreme de la muncă ca să meargă la cabană.

Wisting nu răspunse și se așeză pe un scaun liber.

Punctul roșu traversă Kilebygda și după zece minute ieși de pe strada principală și se opri.

— Stă la barieră, comentă Wisting.

Hammer mări fotografia aeriană și au putut vedea un drum îngust șerpuind prin pădure. Punctul roșu se mișca mai încet și după alte zece minute se opri.

— Acolo este cabana, explică Wisting, arătând o clădire aflată lângă un lac lunguiet. Nu este cale de acces până la capăt. Pe ultima porțiune de drum trebuie să meargă pe jos.

— Ai coordonatele? întrebă Stiller.

Hammer plasă cursorul mouse-ului în centrul imaginii și obținut latitudinea și longitudinea.

— Voi solicita un elicopter, spuse Stiller, apelând un număr salvat pe telefonul mobil.

Wisting îl auzi prezentându-se.

— Monitorizăm electronic un suspect în legătură cu un caz de crimă. Este posibil să ne acordați sprijin pentru un survol ca să putem vedea ce face suspectul?

Părea să fi primit un răspuns pozitiv. Stiller transmise coordonatele și promise să facă o cerere scrisă pentru sprijin.

— Puteți face fotografii? întrebă el, notându-și ceva înainte să termine convorbirea.

— Se pot ocupa? întrebă Hammer.

— Erau pe cale să termine o misiune în Agder. Acum realimentează la Kjevik, după care se vor ocupa de asta pe drumul de întoarcere spre bază. Ajung în zonă peste un sfert de oră.

— Și vom avea imagini live?

Stiller rupse o foaie din agendă și i-o înmână lui Hammer.

— Dacă te conectezi aici, spuse el.

Hammer deschise o nouă fereastră pe monitorul pe care puteau urmări în timp real imagini din elicopter. Avea să mai dureze până vor putea să vadă ceva, dar Wisting nu se putea hotărî să părăsească încăperea. Toți trei stăteau cu ochii pironiți pe ecranul gol.

— Cred că le-a răpit pe amândouă, spuse Hammer, scoțând din buzunarul pantalonilor o cutie cu tutun de mestecat. Pe Nadia și pe Katharina. Două cazuri de dispariție cu un numitor comun: Martin Haugen.

Și Wisting se gândise la același lucru, dar nu ajunsese la aceeași concluzie. Se putea demonstra că Martin Haugen era în cealaltă parte a țării, la o distanță de opt ore, când dispăruse Katharina.

Cei trei rămaseră așezați, schimbând gânduri și idei, dar teoriile despre o legătură între cazuri erau fanteziste, iar motivele inventate. Apoi ecranul se trezi la viață, arătând imagini video din elicopter.

După câteva bruiaje, se uitau în jos, la pădure. Ploaia făcea ca imaginea să fie plumburie, iar detaliile de la sol nu puteau fi descifrate cu ușurință.

Telefonul lui Stiller sună. Erau cei din elicopter. Stiller comută sunetul pe difuzor.

— Vom ajunge deasupra țintei în circa două minute, preciză pilotul în zumzetul constant al zgomotului de fond din carlingă. Ne apropiem dinspre sud-sud-est. Zburăm la o înălțime de 600 de metri, vom coborî până la 500, dar nu mai jos, ca să nu fim identificați. Presupun că nu vreți să fim observați, nu?

— Clar nu, confirmă Stiller. Puteți surprinde imaginile mai de aproape cu camera?

— Vom fixa camera pe țintă când va intra în raza vizuală, explică pilotul. Apoi ne vom apropia.

Pentru o clipă, linia telefonică se întrerupse din cauza zgomotului de fond, apoi pilotul se auzi din nou.

— 60 de secunde, raportă el.

Imaginea transmisă de cameră se roti pe verticală și se îndreptă oblic în fața elicopterului.

— 40 de secunde.

În partea dreaptă a imaginii apărură un corp lung de apă. Un obiectiv se îndreptă spre continent.

— Aveți imagini? se interesă pilotul.

Stiller confirmă.

Într-un luminiș al pădurii, apăru o clădire. Camera se fixă pe ea și o aduseră în prim-plan. Ploaia făcea ca împrejurimile să arate cenușii și estompate.

— Se pare că este activitate pe acoperiș, raportă pilotul.

— Iată-l! exclamă Hammer, punând degetul arătător pe ecran.

Imaginea se apropie și mai mult. Văzură o scară rezemată de peretele casei și o persoană cățărata pe acoperiș. Aceasta se opri din ce făcea, își duse o mână la frunte și se uită la elicopter.

Apoi imaginea se micșoră și, în cele din urmă, bărbatul și cabana dispărură printre trunchiurile de pin.

— Vreți să mai survolăm o dată? întrebă pilotul.

Wisting clătină din cap. Stiller le mulțumi pentru ajutor și încheie convorbirea.

Hammer derulă imaginile înregistrate și blocă imaginea bărbatului urcat pe acoperișul cabanei.

— Nu a fost prea palpitant, comentă el.

— Depinde din ce perspectivă privești, afirmă Stiller.

Wisting încuviință.

— A susținut că a reparat acoperișul săptămâna trecută. Știm că nu este adevărat, spuse el arătând cu degetul spre imaginea din prim-plan. Ceea ce face acolo este o încercare de a-și ascunde minciuna. Se asigură că nu o să-l prind când o să merg cu el la cabană în weekend.

Line își organizase un birou separat la subsol, dar nu îl folosisese niciodată. Prefera să se așeze pe canapea cu laptopul în poală și notițele împrăștiate pe podea și pe masă. În plus, stând pe canapea nu mai trebuia să folosească stația de monitorizare ca să o audă pe Amalie când se trezește. Thomas stătea pe scaun și se uita la un documentar TV. Nu o deranja nici pe ea, nici pe Amalie care dormea cu ușa deschisă.

Lucrul la podcast și articol decursese mai ușor și mai rapid decât își imaginase. A doua zi urma să plece la Oslo pentru un interviu cu Adrian Stiller la sediul Kripos, după care avea să meargă la redacție pentru a prezenta ceea ce avea până acum. Apoi îi mai rămânea o zi să finalizeze.

Avea în față documentația despre iubitul Nadiei, Robert Gran. Adrian Stiller îi trimisese un e-mail cu datele de contact și materiale despre trecutul lui, probabil mai multe decât i-ar fi trimis poliția în condiții obișnuite, dar în felul ăsta câștigase timp și, în plus, le putea considera ca fiind informații verificate.

După cum îi spusese Geir Inge Hansen, Robert Gran locuia împreună cu mama lui. Adresa era pe strada Slottsbrugata, la o aruncătură de băț de centrul orașului Porsgrunn. Nu locuise mereu acolo. Avea doi copii, cu două femei diferite cu care conviețuise, ale căror nume, date de naștere și adrese erau consemnate. Din cea mai recentă schimbare de adresă reieșea că ultima relație se încheiase în urmă cu trei ani, după care se mutase la mama sa.

Părinții lui se despărțiseră la câțiva ani după răpirea Nadiei Krogh. Tatăl se recăsătorise. Primise numele și adresa lui. Mama lui rămăsese singură.

Robert Gran era cu un an mai mare decât Nadia. Cei doi formaseră un cuplu când ea a început liceul, iar el era în anul doi. În prezent, avea 44 de ani și lucra în departamentul de

logistică al unei companii de materiale de construcții. Îi fuseseră puse la dispoziție și datele privind veniturile pe care le realiza.

Poliția îl audiase pentru prima dată în cursul zilei de sâmbătă, la ora 13:45, la aproximativ 14 ore după ce Nadia plecase de la petrecere. Afirmase că se îmbătase și că nu-și amintea prea bine ce se întâmplase. Nadia se înfuriase din cauză că el vorbise cu o altă fată și, la un moment dat, și-a dat seama că ea plecase. Chiar înainte de ora 20:00 a fost interogat din nou și confruntat cu faptul că ceilalți îl văzuseră stând pe hol și certându-se cu Nadia, care îi întorsese spatele, își luase geaca din cuier și plecase. După doar câteva minute, mai multe persoane îl văzuseră plecând după ea. El a negat că ar fi urmărit-o, dând vina pe faptul că era prea beat ca să-și mai amintească ceva. Cu toate acestea, alți participanți la petrecere erau de părere că nu prea băuse. Spre finalul audierii, calitatea lui a fost schimbată. Din martor, a fost pus sub acuzare pentru mărturie mincinoasă și reținut. Luni dimineața, a fost dus la înfățișare cu propunerea de arestare preventivă. El și-a schimbat declarația în sensul că plecase după Nadia pentru a vorbi cu ea, dar nu o mai găsisese. În loc să revină la petrecere, s-a dus acasă.

Thomas se ridică de pe scaunul de lângă ea și se duse în bucătărie cu un pahar gol.

— Vrei ceva? o întreabă el.

Ea clătină din cap.

Adrian Stiller atașase la e-mail o fotografie recentă. Pe ea scria „a nu se publica” și probabil fusese adăugată la dosar doar ca să o ajute pe Line să-l recunoască pe Robert Gran când avea să se întâlnească cu el. Era un bărbat chipeș, deși în imagine părea închis în sine și serios. Dar exista ceva în ochii lui. Erau întunecați și dădeau impresia că ascunde ceva.

La început, crezuse că fotografia fusese luată din registrul de pașapoarte, dar nu avea aceleași dimensiuni, și și-a dat seama că cel mai probabil fusese luată din evidențele poliției, dar fusese decupată în așa fel încât numărul din partea de jos să nu fie inclus.

Stiller deschise ușa de la balconul camerei sale de hotel și lăasă aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Hard-diskul extern conectat la laptop făcuse ca aerul din încăperea să devină încărcat și greu de respirat. Rămase în cadrul ușii. Aerul tare de mare îi învălui fața ca o peliculă sărată.

Hard-diskul conținea două foldere, copiile fișierelor din calculatoarele lui Martin Haugen. Laptopul din living fusese folosit cel mai mult, dar nu conținea niciun fișier personal. Desktopul era de departe cel mai interesant. La el erau conectate cele două camere de supraveghere. Softul fusese instalat cu o săptămână în urmă, luni, și era setat să înceapă să înregistreze când detecta mișcare.

Uneori, înregistrările fuseseră declanșate de pisică, dar după ce le ordonase, scurtele secvențe arătau momentele în care Martin Haugen sosea și pleca. În ziua de joi era o înregistrare cu William Wisting. Trecuse pe-acolo de trei ori și fusese surprins atât în fața, cât și în spatele casei. Următoarea secvență îl înfățișa pe Martin Haugen sosind acasă. Ceasul din colțul din dreapta sus indica ora 03:27, în noaptea de vineri. Apoi din nou Wisting, care venise în vizită vineri dimineața.

Se întoarse la birou, dar lăasă ușa deschisă. Punctul roșu al dispozitivului de localizare aflat pe mașina lui Haugen se mișca din nou. Stătuse la cabană până se lăsase întunericul, după care punctul-indicator începuse să se deplaseze încet de-a lungul drumului forestier înapoi spre Larvik. În ultima jumătate de oră staționase în Vallermyrene, la periferia orașului Porsgrunn. Harta arăta un restaurant, așa că acum Martin Haugen, probabil sătul, se îndrepta spre casă.

Camerele de supraveghere îi ajutaseră să stabilească o cronologie simplă. Martin Haugen plecase de acasă miercuri, la ora 11:23, și revenise vineri noaptea, după o zi și 16 ore. Înainte

de plecare depusese o cerere pentru un pașaport nou și-și cumpărase sistemul de supraveghere. Concluzia era simplă: toate acțiunile lui fuseseră declanșate de scrisoarea anonimă. Știu. Era clar că îl speriasse. Lui Stiller îi făcea plăcere acest gând. Oamenii speriați făceau lucruri iraționale.

Se frecă la ochi și realizează cât era de obosit. Noaptea trecută dormise trei ore și se îndoia că aveau să fie mai multe în noaptea ce urma, chiar dacă își simțea pleoapele grele. Trecuse mult timp de când descoperise că a fi obosit nu era același lucru cu a fi somnoros.

Rămase așezat și urmări pe tabletă punctul roșu care se mișca. După aproximativ 20 de minute, se opri acasă, pe Kleiver. Stiller luă telefonul mobil și-i trimise un mesaj lui Wisting în care îl informa că Martin Haugen sosise acasă.

Telefonul mobil bipăi. Wisting îl ridică și văzu un mesaj de la Adrian Stiller, de data asta ceva mai lung. Verificase în treacăt datele copiate din calculatoarele lui Martin. Cele mai interesante erau camerele de supraveghere, care dovedeau că Martin fusese plecat de acasă timp de o zi și 16 ore.

Wisting răspunse cu un scurt OK. Apoi se ridică de pe scaunul din living și se duse în bucătărie. Nu avea stare și începu să facă ordine pe blat, unde Thomas lăsase pâinea din care tăiase și cuțitul.

Martin Haugen plecase de acasă din motive pe care nu voise să le împărtășească nimănui. Mințise cu privire la cauza absenței atât în fața colegilor, cât și în fața lui.

Supravegherea tehnică le asigura permanent controlul deplin al locului în care se afla, dar nu le putea spune unde fusese săptămâna trecută. Totuși, exista o cale să afle.

Scoase telefonul din buzunar și îi scrisese un mesaj lui Stiller. *Datele de trafic de săptămâna trecută.* Stiller avea să înțeleagă mesajul criptic. Istoricul datelor de trafic de pe telefonul mobil al lui Martin le-ar putea spune cu cine luase legătura și unde fusese timp o zi și jumătate când lipsise de la lucru.

Primi un răspuns rapid. *Recepționat.*

Cu siguranță că acel unic cuvânt îl determinase să se comporte așa: *Știu.* Mesajul anonim era un simplu colaj de litere, la fel ca în cazul Krogh, însă forma lui trebuie să-l fi răscolit profund pe Martin.

Dar cine și ce știa?

Wisting se întoarse în living. Luase acasă dosarul pe care scria Inger Lise Ness. Ea era, probabil, cea care îl cunoștea cel mai bine pe Martin Haugen. Locuiseră împreună mai mulți ani înainte ca Martin să o întâlnească pe Katharina. Însă tot ceea ce declarase poliției fusese privit prin prisma stării ei psihice.

Faptul că îi furase corespondența condusesese la cele mai multe probleme. Acest lucru i-a împiedicat pe Katharina și Martin să-și plătească facturile și a dus la cereri de recuperare a datoriilor și la somații de plată. Wisting luă documentul în care erau specificate obiectele Katharinei descoperite în comoda din casa lui Inger Lise Ness. Wisting făcuse un semn pe marginea unei facturi de la firma de asigurări. Aceasta era datată 21 septembrie 1987 și cădea într-o luni, a doua zi după dispariția Nadiei. Ceea ce însemna că Inger Lise Ness trebuie să fi spart cutia poștală a lui Martin Haugen în timp ce răpitorii o țineau pe Nadia captivă.

În timpul interogatoriului, ea recunoscuse hărțuirea și se conturase o imagine în care faptele sale păreau să fi fost motivate de ură și frustrare față de Martin Haugen. *Nu știți cum e el în realitate. Nu știți ce a făcut. Nu știți voi despre el ce știu eu.* La acel moment, declarațiile fuseseră interpretate drept o încercare de autojustificare și de pasare a vinovăției. Acum, avea un motiv întemeiat să se întrebe dacă nu cumva știa cu adevărat ceva.

Departamentul pentru cazurile vechi și nesoluționate se afla la etajul șase al sediului Kripos, situat la periferia estică a orașului Oslo. Adrian Stiller nu-și amenajase încă biroul. Nu avea nimic acolo, în afară de niște rafturi pe care se aflau câteva dosare, un birou, un calculator și un scaun.

Nu petrecuse prea mult timp pe scaun. Activitatea lui în cadrul Grupului EU se desfășura în principal în districtele de poliție în care se aflau dosarele cazurilor neelucidate. Dacă nu ar fi avut stabilit interviul cu Line Wisting, nu s-ar fi aflat nici astăzi aici. Desigur, ar fi fost mult mai comod pentru amândoi să se fi întâlnit în Larvik, dar era mai bine ca ea să nu știe că el e în oraș.

Cu cinci minute înainte de ora 12:00, îl sunară de la recepție ca să-l anunțe despre sosirea lui Line. Coborî să o întâmpine. Line avea o geantă pe umăr și un reportofon în mână. Își dădu seama că acesta era pornit, dar se prefăcu că nu-l observă când o salută și îi ură bun-venit. Line ridică reportofonul, astfel încât să se poată auzi sunetul cardului de acces trecut prin cititor și codul introdus. Când ușa se închise în urma lor, îl puse pe pauză.

— Ce mai faci? o întreabă Stiller în timp ce așteptau liftul.

— Bine, îl asigură Line. Majoritatea lucrurilor sunt rezolvate. Am nevoie doar de câteva cuvinte din partea ta despre motivul pentru care ați redeschis cazul Krogh.

Ușile liftului se deschiseră și intrară; stătea atât de aproape de ea, încât îi simți parfumul discret, ușor dulceag, care îl duse fără să vrea cu gândul la vară.

În drum spre birou, luă din chicinetă o carafă cu apă și două pahare. Îi oferă cafea, dar ea refuză. Se așezară.

Line părea să fie eficientă. Carnețelul ei se găsea deja pe masă și reportofonul fu pus din nou în funcțiune, înainte ca el să aibă timp să toarne apă în pahare.

— De ce ați ales să redeschideți ancheta în cazul Krogh? întrebă ea.

Stiller se aștepta la această întrebare, dar nu putea să-i spună adevăratul motiv: acela că descoperiseră amprentele lui Martin Haugen pe scrisoarea de la răpitori. Era o informație pe care urma să o dezvăluie ulterior.

— Răpirea Nadiei Krogh este specială. Este un caz fără precedent în istoria infracțiunilor din Norvegia. A devenit un punct nevralgic pentru poliție, rude și întreaga comunitate locală.

O grămadă de baliverne. Un răspuns cât se poate de politicianist. Cuvinte de genul celor pe care șefii inspectoratelor de poliție le mai rostiseră și în trecut, iar Line Wisting era în mod clar nemulțumită.

— Ce anume îl face special?

— Cazurile de răpire de acest fel sunt speciale. Rare. Trebuie să mergem în alte țări și pe alte continente pentru a găsi ceva similar.

— Oare acesta să fie motivul pentru care nu a putut fi soluționat? Lipsa de expertiză?

Stiller trebuia să fie atent. Indiferent de părerea pe care o avea despre modul în care se acționase, șeful Kripos fusese ferm când le atrăsese atenția că echipa EU nu trebuie să-și critice niciodată colegii pentru eforturile depuse în vechile cazuri.

— Cazul Krogh a fost, la momentul respectiv, prioritatea zero. De el s-au ocupat cei mai experimentați polițiști. Dificultatea constă în elementul comun cazurilor de dispariție. Nu există un loc al crimei.

Discuția continuă. Îi explică cum era alcătuit și organizat Grupul EU, precum și faptul că poliția își îmbunătățise constant instrumentele de lucru pentru a rezolva cazurile dificile.

— Dar, deși probele criminalistice și ADN-ul sunt importante, rezolvarea cazurilor se datorează informațiilor noi primite de la cineva care știe sau își amintește ceva. Trebuie ca persoanele potrivite să înceapă să vorbească.

Părea o remarcă adecvată pentru a încheia conversația. Era mulțumit de el însuși și făcu semn cu capul spre reportofon, în

semn că dorea ca ea să îl oprească.

— Știți cine este această persoană? îl întreabă ea, cu reportofonul funcționând în continuare. El nu-i răspunse. Line lăasă tăcerea să vorbească timp de câteva secunde, pentru efect, înainte de a opri echipamentul de înregistrare și de a-l pune în geantă, ca și cum ar fi subliniat că răspunsul lui, dacă avea să sosească, va fi neînregistrat, la propriu.

— Trebuie să aveți ceva în plus, continuă ea când el tot nu răspunse. Să așteptați ca persoana potrivită să înceapă să vorbească sună a strategie de investigație slabă.

— Ar putea fi vorba mai degrabă de a face persoana potrivită să înceapă să vorbească, o corectă el, zâmbind.

— Aveți de gând să-l audiați din nou pe Robert Gran? Iubitul ei?

— Am făcut deja asta.

— Am o întâlnire stabilită cu el sâmbătă.

— Eu am stabilit-o, îi reaminti Stiller.

— Știu. Ceea ce mă întreb este dacă nu cumva mai există și altceva în legătură cu el, despre care ar trebui să știu.

— Cum ar fi?

— De exemplu, are cazier?

Siller încuviință.

— Ce a făcut?

— Lucruri necurate.

N-ar fi vrut să o spună, dar se văzu nevoit să o informeze.

— A fost condamnat pentru violență.

— Împotriva cui?

— Împotriva partenerei lui de viață. Ea deține un ordin de restricție activ împotriva lui.

O urmări cu atenție pe ziarista care analiza noile informații ca și cum încerca să-și reordoneze întrebările care-i veneau în minte și să hotărască pe care s-o pună mai întâi.

— Asta nu pune lucrurile într-o cu totul altă lumină? Vreau să spun violențele față de parteneră. Ceea ce a făcut îl transformă într-un fel de candidat model.

Line subliniase niște fapte evidente, dar nu acesta era obiectivul principal asupra căruia trebuia să se concentreze.

Ancheta urma o altă direcție.

— E cazul să-ți amintești că te miști în ape tulburi, spuse el. Vinovatul se află afară, în libertate. Trebuie să fii conștientă că sarcina pe care ți-ai asumat-o te poate aduce într-o zi față în față cu el. Voi înțelege dacă vrei să renunți la interviu.

Line Wisting clătină din cap.

— Nu asta vreau. Vreau să aflu cât mai multe detalii posibil.

Își împinse scaunul înapoi și se ridică, dar rămase pe loc.

— Pe el îl suspectați? El este cel vizat neoficial în cadrul anchetei?

Stiller ezită să răspundă negativ suficient de mult timp pentru ca ea să nu fie sigură dacă el spunea adevărul.

— Suntem pe cale să descoperim ceva, spuse el după o scurtă pauză. Dacă avem noroc, s-ar putea să-ți pot dezvălui ceva săptămâna viitoare, pentru următorul articol. Dar acum este prea devreme.

După ce primi promisiunea unei dezvăluiri viitoare, ea păru să accepte situația actuală.

De la fereastra biroului, Wisting vedea casa lui Inger Lise Ness. Era un apartament dintr-o clădire în care locuiau patru familii, situată pe Kirkestredet, chiar lângă calea ferată. În linie dreaptă nu erau mai mult de 600 de metri până acolo.

Avea nevoie de un pretext pentru a vorbi cu ea. O scrisoare anonimă era stilul ei, dar, dacă într-adevăr știa ceva, probabil că avea alte planuri decât să discute cu poliția despre asta. Trebuia să găsească o cale de a o aborda. După care, avea nevoie de un pretext. Și îl găsisese.

Potrivit cazierului, fusese condamnată recent pentru înșelăciune. După o lungă perioadă în care nu lucrase, se angajase la un magazin, dar declarase mai puține ore lucrate în registrul de asigurare NAV decât ar fi trebuit. Timp de un an și jumătate primise cu aproape 100 000 de coroane mai mult decât suma convenită ca indemnizație de șomaj. Fusese condamnată la 90 de zile de închisoare. Acum aștepta să fie chemată să-și execute pedeapsa.

Ridică receptorul, sună la Serviciul Probațiune și ceru cu un responsabil de caz pe care îl cunoștea deja.

— Am nevoie de o favoare, spuse el.

— Ce anume?

— Este vorba de o condamnată pe nume Inger Lise Ness. Am nevoie să avanseze pe lista celor care așteaptă să-și execute pedeapsa.

— Cred că putem aranja asta.

Se făcu liniște cât timp celălalt căută în sistemul computerizat.

— Peste trei săptămâni se eliberează un loc la Sandefjord. Este suficient de rapid?

— E bine, important e să-mi dați mie citația, astfel încât să pot să i-o predau personal, răspunse Wisting.

— De obicei o trimitem prin poștă, obiectă celălalt.

— Trimite-mi-o și i-o voi înmâna personal, să mă asigur că se va înfățișa la data stabilită.

Inger Lise Ness nu avea să reacționeze la sosirea unui polițist în civil și la primirea citației pe această cale.

— Pentru mine nu e nicio problemă. Va avea atașată și o broșură. Dacă o trimit azi, mâine ajunge la tine, răspunse responsabilul de caz.

Wisting îi mulțumi și îi dictă adresa.

Sistemul de securitate îi permise accesul. Se aprinse becul verde și sistemele electronice se activară cu un clic, iar ea intră în clădire.

Răpirea Krogh era genul de subiect care nu trebuia discutat nicăieri altundeva decât în ședințe editoriale ținute în spatele ușilor închise. Un proiect de care puteau să afle doar câțiva angajați ai ziarului până să ajungă la tipar. Dar era și genul de caz care făcea să circule zvonuri. Părea că toată lumea știa despre el și dorea să afle mai multe.

Line răspunse cu politețe și fermitate la întrebările adresate și se grăbi să ajungă în biroul în care se găsea Daniel. Știa că el lucra de mai multă vreme decât ea la proiect, dar o impresionă cât de repede se așezaseră piesele la locul lor. Aproape tot materialul era pregătit pentru tipar. Mai rămăsese ceva de lucru la primul articol și la editarea podcastului. Planul era ca vineri dimineața să fie publicat în ziar și pe site-ul VG+, iar apoi, pe parcursul zilei, să fie lansate online câteva istorisiri suplimentare. Podcastul avea să fie disponibil începând cu ora două. Mai erau 48 de ore. După aceea, începeau să lucreze pentru runda următoare.

Toate materialele despre răpirea Krogh urmau să fie strânse pe un website separat. Avea o interfață captivantă, cu un colaj de documente vechi, fotografii și decupaje din ziare.

Line răsfoi câteva dintre documentele întocmite de poliție pe care le printaseră.

— Nu prea cred în povestea răpirii, spuse ea.

— Ce te face să te îndoiești?

— În primul rând, răpitorii au renunțat pur și simplu. Au trimis două scrisori în care au precizat unde să fie lăsați banii, dar nu au făcut niciodată vreo încercare de a-i ridica.

— Poate că s-au speriat?

— Poate, dar cererea lor de răscumpărare nu mi s-a părut reală.

— De ce nu?

— Am analizat alte câteva cazuri clasice de răpire, majoritatea din America, fiul lui Frank Sinatra, Charles Lindbergh Jr., dar și din Franța și Germania. Elementul comun este acela că scrisorile trimise de răpitori conțin instrucțiuni detaliate și un avertisment să nu contacteze poliția. Cei care au răpit-o pe Nadia au folosit o singură propoziție. *Pune banii într-o pungă neagră din plastic în spatele chioșcului din Olavsberget.*

— Au atașat și o fotografie, îi reaminti Daniel.

Line avea o copie în fața ei. Era o fotografie cu Nadia și frățiorul ei, făcută într-o cabină foto. Stăteau cu capetele apropiate, pentru a încăpea în cadru. Situația îi făcuse să râdă. Fotografia fusese în portofelul pe care îl ținea mereu în poșetă.

— Nu dovedește mai nimic, se gândi Line.

— Și totuși, a fost suficient pentru ca poliția să îl elibereze pe iubitul ei.

— Poate că scrisorile au fost o diversiune, tocmai pentru ca el să fie eliberat.

Daniel ridică mâna ca s-o atenționeze.

— Ține minte asta! Scrisorile sunt pentru episodul următor. Acum trebuie să mergem în studio să punem laolaltă ceea ce avem.

Se duseră împreună în studio. Daniel se așează la panoul de control, Line în fața microfonului și își întinse foile scenariului pe masă:

— Nu sunt sigură cum ar trebui să vorbesc despre noaptea în care a dispărut.

Daniel își ridică privirea.

— La ce te referi?

— Ar trebui să spun „noaptea în care a dispărut“, „noaptea în care a fost răpită“, „când a fost luată“ sau „când a dispărut“?

Daniel se gândi puțin.

— „Noaptea în care a dispărut“ — oricum, acoperă toate posibilitățile și pare cea mai naturală pentru tine.

Să vorbească la microfon pentru niște ascultători necunoscuți era mai ușor decât își imaginase. Avea un scenariu cu o

dramaturgie și o prezentare metodică a cazului, dar tot vorbea liber și simțea că vocea îi era relaxată și dezinvoltă.

Cât a povestit, nu și-a putut lua gândul de la Nadia și frățiorul ei.

Își ridică privirea de pe scenariu și și-o aținti asupra microfonului din fața ei.

— În acest podcast o întrebare va fi foarte importantă, se auzi spunând. Încă nu am adresat-o nimănui dintre cei cu care am stat de vorbă, pentru că nu am crezut că este importantă. Poliția a pus această întrebare, inclusiv lui Liv Hovet, care a fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe Nadia în data de 18 septembrie 1987. Întrebarea este: ținea ceva în mână? Când a plecat, avea ceva la ea? Sau, mai precis: când a plecat în grabă de la petrecerea de pe Glimmerveien și-a luat poșeta? Probabil că anchetatorii au pus-o pentru că este o chestiune de rutină, un punct pe care trebuiau să-l bifeze, tot așa cum cei de la petrecere au fost întrebați cu ce fusese Nadia îmbrăcată în noaptea dispariției. La întrebarea privind poșeta au primit răspunsuri diferite. Veți afla de ce este importantă această întrebare în episodul următor al *Misterului Nadiei Krogh*. După care veți afla ce le-au scris răpitorii părinților ei și ce au inclus în scrisoare.

Line se prăbuși pe canapea. Era frântă. Fusese o zi lungă și era bucuroasă să îl aibă pe Thomas alături. Când ajunsese acasă, el o culcase deja pe Amalie și îi pregătise și ei ceva de mâncare. Sendviș de pui cu șuncă și brânză brie.

— Știi că suntem înrudiți cu bucătarul acela de la televizor? îl întreabă ea, tăind o bucată.

— Cine, Jamie Oliver? zâmbi Thomas și luă telecomanda.

— Nu, e norvegian. Hellstrøm.

Thomas nu părea prea entuziasmat de această informație.

— Nu înrudiți direct. Dar una dintre surorile stră-străbunicii noastre a fost căsătorită cu fratele stră-străbunicului lui.

Thomas părea să se gândească cum îi făcea asta rude, dar la final ridică din umeri, după care se concentrează asupra televizorului.

Line mănă jumătate de sendviș. Înveli restul în folie de bucătărie și îl puse în frigider. Pe ușa frigiderului era o fâșie cu fotografii făcute la o cabină foto. Trei versiuni ale lui Thomas și Amalie. În prima, ea zâmbea fericită și se uita aproape direct în obiectivul aparatului, dar în ultima deja nu mai avea răbdare.

— V-ați făcut fotografii? strigă ea spre living.

— Da, răspunse Thomas bucuros. Pe cele mai bune le-am oprit pentru mine.

Line deschise ușa frigiderului și puse farfuria înăuntru.

— Unde ai găsit un astfel de aparat? întreabă ea.

— La mall, răspunse Thomas. Nu era un aparat automat, ci un tren de jucărie care făcea fotografii în timp ce îl conduceam.

Line se așează din nou pe canapea.

— Mulțumesc că ești atât de drăguț cu ea.

Thomas făcu semn din cap și își făcu iar de lucru cu programul TV. Semăna cu tatăl lor, nu se pricepea prea bine să accepte laude.

Line luă laptopul să facă unele modificări la articol. Erau chestiuni minore, indicate de editor. Puteau fi rezolvate rapid. Dar în loc să deschidă documentul, deschise programul de genealogie și căută numele Stiller.

Găsi trei persoane numite Stiller în familia ei. Era o legătură care provenea de la un stră-stră-stră-străbunic. Sora lui fusese căsătorită cu un anume Anders Stiller din Mysen, în 1862. Au avut doi fii. Ole și Lars. Potrivit altei surse, informația provenea dintr-un registru bisericesc digitalizat.

Hotărî că era un aspect pe care trebuia să-l verifice când va avea timp.

— Asta nu este cazul la care lucrezi? o întrebă Thomas, ce stătea așezat pe fotoliu.

Line se uită la ecran. Observă că era menționat numele Nadiei Krogh și îi era prezentat portretul.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, deși înțelesese ce însemna.

— Un promo pentru emisiunea *S-a întâmplat în Norvegia* de mâine. Vor dezbate cazul Krogh, explică Thomas.

Line se îndreaptă pe canapea și puse laptopul pe masă, în fața ei.

— Nu pot face asta! protestă ea.

Thomas o privi nedumerit. Line luă telefonul și îl apelă pe Frosten.

El răspunse ca întotdeauna, scurt și pe un ton neprietenos.

— Nu ar fi trebuit să avem exclusivitate pentru cazul Krogh? îl întrebă ea.

— Ba da.

— TV2 îi face promo acum. Îl vor prezenta în emisiunea *S-a întâmplat în Norvegia* de mâine seară.

La celălalt capăt, redactorul înjură.

— Adrian Stiller joacă la două capete. Nu așa ne-am înțeles, spuse el, înjurând din nou.

— Care a fost înțelegerea?

După o scurtă pauză, Frosten înjură iar.

— Urma să primim scrisorile de răscumpărare. Exclusivitate la publicare, dar nu avem un acord de exclusivitate asupra cazului în sine. Am presupus că vom fi primii cu privire la tot.

Îi venise rândul lui Line să blesteme.

— Ce vom face? Ar trebui să accelerăm lucrurile? Să ieșim cu articolul mâine? Pot să-l termin într-o oră.

— Nu, răspunse Frosten prompt. Mâine avem alt subiect. Facem așa cum am stabilit, dar o să dăm o știre despre redeschiderea cazului Krogh și despre faptul că vineri vom difuza un podcast cu materiale în exclusivitate. Ne vom folosi de teaserul TV2 în interesul nostru. Poți să îmi pregătești ceva într-un sfert de oră?

— Absolut. Vorbești tu cu el?

— Cu cine?

— Cu Stiller, ca să nu ne mai trezim cu vreo surpriză. Sau vrei să o fac eu?

— Vorbesc eu. Voi doi ar trebui să fiți prieteni.

Încheiară convorbirea. Amalie începuse să scâncească în camera ei. Thomas se ridică.

— Mă ocup eu de ea, spuse el.

Line îi mulțumi și deschise laptopul.

Adrian Stiller îi adunase pe ofițerii de poliție locală într-una dintre sălile de ședințe mai mici. William Wisting, Nils Hammer și Christine Thiis. Ușa era închisă, iar lumina roșie de afară era aprinsă. Hammer era lângă fereastră și trase jaluzelele.

— Cum se anunță vremea pentru mâine? întrebă el.

Wisting se așează.

— De ce? Probabil că va continua să plouă, răspunse el.

— Tu ești cel care va merge mâine într-o excursie la cabană, comentă Hammer.

— Va fi frumos, preciză Christine Thiis. Ușor înnorat și vreme frumoasă tot weekendul. Pe alocuri, va ieși soarele.

Adrian Stiller se așează în capul mesei și îi așteaptă și pe ceilalți să își găsească un loc.

Ultimul care se așează fu Hammer, după care Stiller anunță:

— Astăzi este ziua în care începem. TV2 va prezenta cazul Krogh ca subiect principal în cadrul emisiunii *S-a întâmplat în Norvegia* din această seară. Transmisiunea va fi în direct. Eu voi fi prezent în studio.

Se întoarse către William Wisting.

— Poți să fii acasă la Haugen atunci? Aș vrea să știu care este prima lui reacție.

— Ar putea să pară puțin nefiresc și să trezească suspiciuni.

Stiller trase cronologia evenimentelor.

— Am întocmit un plan pentru asta: la 20:15, îi trimiți un sms în care îi spui că stai peste program și te întrebi dacă, în drum spre casă, ai putea să treci pe la el să stabiliți detaliile pentru excursia la cabană. La urma urmei, trebuie să vă împărțiți cumpărăturile și să vă puneți de acord asupra chestiunilor de natură practică.

Wisting încuviință.

— Transmisia începe la ora 21:40. Trebuie să ajungi la Martin Haugen cu câteva minute mai înainte.

— Și dacă nu se uită la televizor? interveni Hammer.

Stiller nu terminase și continuă fără să răspundă.

— Subiectul despre Nadia Krogh va fi difuzat după 16 minute de emisie, la ora 21:56. În acel moment, Hammer îți trimite un mesaj și te roagă să te uiți la TV2.

Se aplecă, scoase un telefon mobil din geantă și îl împinse pe suprafața mesei.

— Folosește acest telefon, îi spuse lui Hammer, după care își fixă privirea asupra lui Wisting. Pe telefonul tău trebuie să salvezi numărul ca fiind al lui Line, pentru a lăsa impresia că fiica ta te roagă să te uiți. Ar trebui să fie suficient pentru a-l determina să pornească televizorul pe postul care ne interesează.

Îi aruncă o privire lui Hammer înainte de a-și îndrepta din nou atenția către Wisting.

— Spune-i lui Martin Haugen că fiica ta lucrează la un articol despre cazul Krogh pentru VG. Și că îți aduci aminte de caz, după care întreabă-l dacă și-l amintește și el.

Observă că Wisting nu se simțea confortabil cu acest plan. Luase un pix în mână și își împinsese aproape imperceptibil scaunul în spate, ca și cum s-ar fi distanțat de plan.

— Vei fi echipat cu un microfon ascuns, continuă Stiller. Este un dispozitiv minuscul, pe care îl vei purta cu tine tot weekendul. Se activează vocal și are o capacitate de stocare de 48 de ore. Bateria are o durată de viață de două ori mai mare, așa că, odată montat, nu trebuie să te mai gândești la el.

Wisting începu să își facă de lucru cu pixul, în mod evident iritat.

— Mâine vom pune și mai multă presiune. Când vorbiți în această seară, este important să cădeți de acord să folosiți mașina ta. Vom monta un dispozitiv de localizare și microfoane pe ea, astfel încât să avem acces direct la ce se vorbește. Pe drum, trebuie să oprești la o benzinărie și să cumperi un număr al ziarului VG. La jumătatea distanței spre cabană, „Line” îți trimite prin sms un link către podcast, ca să-l poți asculta în mașină.

Durează 34 de minute, așa că nu îl veți putea asculta în întregime până ajungeți acolo. După vreo două ore, „Line” îți mai trimite un sms și te întreabă ce crezi despre el. Asta îți oferă un pretext ca să îl asculți până la capăt și să-i ceri părerea lui Haugen.

Nils Hammer fu cel care rupse tăcerea.

— Și asta îl va face să mărturisească? întrebă el sceptic.

— Asta va face ca răpirea Nadiei Krogh să devină subiect de conversație, îi răspunse Stiller. Jumătate dintr-o anchetă înseamnă psihologie. Uneori nu avem nevoie de dovezi, trebuie doar să-l facem pe suspect să se încurce într-o plasă din care să nu mai poată ieși.

Wisting rămase tăcut. Stiller împărți copii ale planului.

— Sunt o mulțime de detalii aici, comentă Wisting. O mulțime de lucruri care ar putea să meargă prost.

— O să vezi că n-o să fie așa, îi spuse Stiller. În primă instanță, nu trebuie decât să-i punem mintea în mișcare, făcându-l mai vulnerabil și mai nesigur, astfel încât lucrurile să devină chinuitoare pentru el. Iar când va veni momentul, carapacea în care s-a închis să fie mai ușor de străpuns. Trebuie să-și dea seama că a purta un secret mare și întunecat este cu mult mai rău decât a suporta consecințele faptelor sale, dacă mărturisește.

Monitoarele din centrul de supraveghere tehnică indicau o activitate anormal de intensă. Cât timp se aflaseră în ședință, fuseseră înregistrate șapte apeluri către șapte numere de telefon diferite. Hammer își trase scaunul lângă birou și porni prima înregistrare. Era un bărbat care locuia în Sandefjord. Martin Haugen se prezentă.

— Sun în legătură cu pistolul cu aer comprimat pe care îl aveți pe Finn, începu el.

Wisting aruncă o privire spre monitorul care indica traficul de date.

— Este încă la serviciu. Probabil că a folosit un computer de acolo, comentă Stiller.

Discuția înregistrată se termină cu înțelegerea ca Martin Haugen să meargă la domiciliul vânzătorului între 16:00 și 18:00, pentru a verifica pistolul cu aer comprimat.

— Ce are de gând să facă cu un pistol cu aer comprimat? întrebă Stiller.

Hammer accesă pagina finn.no și încercă să caute numărul de telefon apelat de Martin Haugen. Nu găsi nimic. Nici numele vânzătorului nu era de găsit. În schimb, intră pe filtrele de unde putea selecta zona și căută pistoale cu aer comprimat din Sandefjord. Obținu patru rezultate. Accesă fiecare anunț în parte și găsi numele vânzătorului în cel de-al treilea anunț. În fotografie, părea o armă reală. În textul anunțului se spunea că era o copie a unui SIG elvețian și că funcționa cu cartușe cu CO₂, de 12 grame.

Wisting căzu pe gânduri; niciunul dintre cei trei din încăpere nu spuse nimic. Hammer porni următoarea înregistrare. Era un apel similar. Martin Haugen stabilise o întâlnire pentru a verifica un alt pistol. Ascultară alte patru înregistrări. Toate aveau ca subiect achiziționarea unui pistol cu aer comprimat.

— Este speriat. Nu are permis de portarmă pentru a-și putea cumpăra un pistol adevărat și nu știe unde să meargă să-și facă rost de unul ilegal. A ales următoarea cea mai bună soluție. Ceva cu care să poată amenința și intimida, comentă Hammer.

Pe unul dintre monitoare, punctul roșu care indica mașina lui începu să se miște brusc pe hartă.

— A plecat cu mașina, remarcă Hammer.

Toți trei urmăriră punctul indicator intrând pe drumul județean și îndreptându-se spre Tønsberg.

— Nu se duce acasă, preciză Wisting.

— Presupun că merge să-și cumpere un pistol cu aer comprimat, spuse Stiller.

Hammer porni încă o înregistrare. Și acolo era vorba tot de un pistol cu aer comprimat. La fel și în ultima convorbire. Martin Haugen stabilise câte o întâlnire cu fiecare dintre vânzători între ora 16:00 și 18:00, cu excepția unuia, care nu era acasă până a doua zi.

Punctul roșu se opri. Hammer verifică adresa. Nu le spunea altceva decât că era în centrul orașului.

— Niciunul dintre dealerii de arme nu locuiește acolo, spuse el, verificându-și însemnările.

Wisting se uită la ceasul de la încheietură.

— Și este și prea devreme, adăugă el.

Urmăriră punctul roșu mai bine de zece minute, timp în care nu se petrecu nimic. În șirul de dulapuri din spatele monitoarelor, aparatele electronice zumzăiau și huruiau. Aerul din mica încăpere începea devină încins și apăsător.

— Ar fi trebuit să-l supraveghem, oftă Stiller.

Și lui Wisting îi scăpă un oftat pe când se îndrepta spre ușă.

— Anunțați-mă dacă se întâmplă ceva interesant, îi rugă el.

Se duse în birou și o vreme rămase în picioare, lovind ritmic cu degetele în speteaza scaunului. Își dădu seama că începuse să aștepte cu nerăbdare plecarea la cabană.

Era ora 18:30 și afară încă ploua. Wisting profitase de orele libere ca să termine de scris raportul despre impactul iminentei reorganizări și mănca ce mai găsi prin frigiderule de la cantină. Raportul nu era pe atât de amănunțit și cuprinzător pe cât își imaginase.

Adrian Stiller trecu să-l vadă. Își schimbase cămașa și sacoul și își pusese o cravată. Ochiul îi erau în continuare roșii, dar entuziasmul făcea ca pe față să nu i se citească nici oboseală, nici epuizare.

— Pornesc spre TV2.

Wisting încuviință.

— Succes!

El îi mulțumi înclinând din cap.

— Așa vei fi îmbrăcat diseară? îl întreabă el, făcând semn către cămașa lui Wisting.

— La ce te referi?

Stiller nu-i răspunse, ci doar se apropie de birou și lăsa o cutie mică de carton.

— Ai mai purtat microfon? întreabă el.

— S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât era vorba de un reportofon care abia dacă-mi încăpea în buzunarul interior.

— Țsta este cel mai recent model, îi explică Stiller, deschizând cutia.

În ea se aflau trei obiecte. Un mic tub de lipici, o bandă velcro și un mic cip de culoare neagră care, realizează Wisting, era chiar dispozitivul de înregistrare.

— Nu trebuie decât să îți aduci aminte să îl pornești, spuse el, arătându-i cum se pornește și se oprește aparatul de înregistrat, prin glisarea unui mic întrerupător. Chiar dacă este mic și inofensiv, este important să-l atașezi undeva unde nu se vede, continuă Stiller.

Luând o foarfecă din suportul de pixuri de pe birou, tăie o bucată de velcro și-l rugă pe Wisting să se ridice.

— Adeziv pentru materiale textile, spuse el luând tubul din cutie. Puse câteva picături pe dosul benzii velcro. Nu te mișca, îl instrui el, apăsând ferm banda velcro în interiorul buzunarului de la cămașa lui Wisting.

— Velcro? întrebă el sceptic.

— Îl folosesc cei de la NASA, îl asigură Stiller. Apasă!

Wisting își duse mâna la piept și presă cu putere mica fâșie.

— Martin Haugen a fost la bancă, îi spuse Stiller în timp ce așteptau ca adezivul pentru textile să se lipească. În urmă cu patru ore a fost la sediul DNB din centrul orașului Tønsberg și a retras o sumă mare de bani.

Wisting se gândi la punctul roșu pe care îl urmăriseră cu patru ore înainte.

— Am inițiat supravegherea tranzacțiilor lui financiare. Voi fi notificat în cazul în care vor exista operațiuni anormale în contul său, continuă Stiller.

— Cât a retras? se interesă Wisting.

— Exact 25 000, maximul pe care îl poate obține fără să facă o cerere prealabilă, spuse Stiller, făcându-i semn lui Wisting să își ia mâna de pe buzunar.

— A menționat motivul la extragere?

Stiller scoase dispozitivul de înregistrare din cutie. Partea din spate era acoperită cu o fâșie pufoasă care se lipea de velcro.

— Când e vorba despre sume mari e obligatoriu, spuse el aruncându-i lui Wisting dispozitivul. A declarat că e vorba de posibila achiziționare a unei mașini.

Wisting își lipi dispozitivul de înregistrare pe partea interioară a buzunarului de la cămașă.

— Trebuie să-ți alegi hainele pe care le vei lua la cabană, astfel încât să poți purta în permanență microfonul, spuse Stiller.

— Nu va fi mult zgomot de fond din cauza frecării hainelor?

— Minim. Și, oricum, putem să-l filtrăm ulterior.

Apăru și Nils Hammer. Intră și trase ușa după el.

— Îl vezi? îl întrebă Stiller, făcând semn cu privirea către Wisting.

— Ce? întrebă Hammer.

— Microfonul.

Hammer se uită cu atenție, apoi făcu semn că nu. Wisting scoase dispozitivul de înregistrare din buzunarul cămășii și i-l arătă.

— Fără fire, fără leduri, explică Stiller.

Hammer luă mica piesă între degete și o studie puțin, după care i-o returnă.

— Martin Haugen și-a cumpărat un pistol cu aer comprimat marca Walter CP88, spuse el și descrie cum urmărise deplasările țintei la cele cinci adrese. Ultimele două întâlniri au fost anulate prin mesaje sms. Era evident că găsisese ceea ce căuta.

— Cât l-a costat? întrebă Wisting.

— Dacă a plătit prețul afișat, 1 700.

Îi dădu lui Wisting anunțul printat. Pistolul era într-o cutie de plastic albastră. Semăna cu o armă adevărată. Nimeni, dacă s-ar fi aflat în căutarea acelei arme, nu și-ar fi putut da seama că nu era reală. Încărcătorul avea opt focuri. Se vindea împreună cu 500 de bile de oțel. Era destul de dureros dacă te atingeai vreuna dintre ele, dar în scop de autoapărare era mai potrivit pentru a amenința, decât pentru a răni.

— Eu mă duc la emisiune, repetă Adrian Stiller, îndreptându-se spre ușă. Cazul Krogh va fi difuzat în prima jumătate a acesteia. Voi pleca în timpul pauzei publicitare și sper să ajung înapoi înainte de miezul nopții. Ne putem întâlni aici pentru o evaluare?

Wisting era pe punctul de a sugera să se limiteze la a-și transmite prin telefon ceea ce mai apărea și să aștepte cu evaluarea până a doua zi, dar până la urmă renunță. În schimb, făcu un semn afirmativ din cap către Stiller.

Era ora 20:10 când Wisting se încuie în centrul de supraveghere tehnică. Nils Hammer stătea pe scaun și citea o revistă. Nu existau noutăți pe niciunul dintre ecrane.

— Este acasă? întrebă Wisting.

— Cel puțin mașina este acolo.

— Altă mișcare?

— Acum o oră a intrat pe internet. S-a uitat la diverse ziare online.

Wisting își scoase telefonul și începu să scrie un mesaj: *Azi lucrez peste program. E în regulă dacă trec pe la tine pe la 21:30?*

— Vom respecta programul lui Stiller, spuse el și se așază așteptând să se facă ora 20:15.

Hammer aruncă o privire spre buzunarul în care se afla reportofonul, pentru a-l avertiza să nu spună ceva nepotrivit despre Stiller.

După trei minute, apăsă *trimite*. Imediat, mesajul primit apăru pe monitorul principal din fața lor, indicând ora, celula din a cărei zonă de acoperire fusese trimis și alte date tehnice pe care Wisting nu știa cum să le interpreteze.

Se scurse o jumătate de minut, apoi textul fu urmat de răspunsul lui Martin Haugen.

E în regulă.

Concomitent, se auzi notificarea sonoră pentru mesaje a telefonului lui Wisting.

— Primul pas a fost făcut, zâmbi Hammer.

La 21:38, Wisting viră spre drumul denivelat ce ducea la casa lui Martin Haugen. Lumina farurilor alunecă pe pereții casei. Chipul lui Martin Haugen apăru la fereastra bucătăriei, ca și cum ar fi stat acolo așteptându-l.

Wisting se uită în jos la dispozitivul aflat în buzunarul de la piept, după care coborî din mașină și se îndreptă spre ușa de la

intrare. Auzi yala răsucindu-se și apoi ușa deschizându-se.

— Intră! îl invită Martin.

Pisica stătea între picioarele lui și trăgea cu ochiul afară.

— Mă gândeam să vorbim puțin despre ce o să facem mâine, spuse Wisting închizând ușa după ce intră.

Îl urmă până în bucătărie. Sunetul televizorului din living se auzea până la ei. Părea să fie un post străin.

— La ce oră pornim? întrebă Wisting. Ar fi bine să ajungem acolo înainte de lăsarea întinericului.

— Atunci trebuie să plecăm pe la 16:00, spuse Martin și scoase două cești din dulap. Cred că pe drum ar trebui să ne oprim să cumpărăm câte ceva.

— La 16:00 este perfect pentru mine, spuse Wisting. Pot să plec puțin mai devreme de la serviciu.

Martin așeză ceștile pe masă.

— Și eu, spuse el, turnând cafea din cafetieră.

— M-am gândit că am putea merge cu mașina mea, continuă Wisting. Așa nu va trebuie să punem bagajele în spatele camionetei.

Martin clătină din cap și puse cana înapoi în filtru.

— Va trebui să luăm camioneta mea, spuse el. După ploaie, drumul este aproape impracticabil. Mașina ta nu are garda suficient de înaltă.

Wisting nu avea cum să-l contrazică.

*

Amalie stătea întinsă pe spate, dormea profund. Avea buzele un pic uscate și le ținea ușor depărtate. Respira regulat și liniștit. Line putea să stea oricât așa, doar ca să o privească. Acum închise ușa cu grijă și se întoarse în fața televizorului din living.

— Dă-l puțin mai tare, îl rugă pe Thomas când începu emisiunea *S-a întâmplat în Norvegia*.

Prezentatorul le ură bun-venit invitaților. Ea îl cunoștea. Era un jurnalist de investigații talentat, cu multe relații, surse de încredere și o bună înțelegere a cazurilor la care lucra. Enumeră

subiectele serii. Aveau să arunce o privire mai atentă asupra unui nou drog sintetic mortal, asupra unei serii de jafuri comise în restaurante fast-food, asupra violării brutale a domiciliului unei femei în vârstă și asupra unui grup de hoți specializați în spargerile date în magazinele cu produse electrice și electronice.

— De asemenea, vom analiza mai îndeaproape unul dintre cele mai mediatizate cazuri de răpire din istoria infracțiunilor comise în Norvegia, continuă el. În 1987, Nadia Krogh, în vârstă de 17 ani, a fost răpită de persoane necunoscute, care au solicitat o răscumpărare de trei milioane de coroane. Banii au fost depuși în locul indicat, dar nu au fost ridicați niciodată și nimeni nu a mai văzut-o de atunci pe Nadia. Acum, noi investigații și metode moderne ar putea oferi răspunsuri.

Line se lăsă pe spetează. Era o introducere dramatică potrivită, dar mai degrabă superficială.

— Ca de obicei, alături de mine în studio se află grupul nostru de experți, continuă amfitrionul, prezentându-i pe cei doi domni și o doamnă aflați în jurul mesei. Line mai urmărise de câteva ori emisiunea și le cunoștea istoricul. Un anchetator retras din activitate, un fost procuror al poliției și un avocat al apărării.

Prezentatorul respectă formatul standard al emisiunii.

— Mai întâi, vom vedea cum s-au derulat cazurile de săptămâna trecută, spuse el, îndreptându-și atenția spre un polițist în uniformă, responsabil de ponturile primite.

Line se ridică și se duse în bucătărie ca să-și ia ceva de băut.

*

Wisting își setase pe telefon alerta pentru mesaje la maximum. Sorbi câte puțin din ceașca de cafea, ca să n-o golească înainte de mesajul de la Hammer.

— Am verificat prognoza, spuse el, mai mult ca să întrețină discuția. Sunt sigur că vremea se va mai îmbunătăți.

— Ar fi și timpul, spuse Martin. Acum este destul de mohorâtă.

Pisica stătea așezată lângă picioarele lui. Wisting se pregătea să spună ceva despre faptul că vremea de-acum era grozavă pentru

ciupercile din pădure, dar telefonul îi vibră în buzunar și emise un sunet de notificare.

El îl deschise și îl ținu puțin ridicat ca să citească.

— Hm, spuse el afișând o expresie îngrijorată, pentru a-l face pe Martin Haugen să întrebe despre ce era vorba.

În loc de asta, Martin se întoarse politicos cu spatele, după care se ridică și aduse cafetiera.

— E de la Line, explică Wisting în timp ce el îi turna cafea. *Uită-te la TV2, îmi scrie.*

Aruncă o privire spre living, încercând să-l facă pe Martin Haugen să înțeleagă că și-ar dori să dea curs îndemnului fiicei sale. Fără să spună nimic, Martin Haugen lăsă jos vasul de cafea și porni spre living. Wisting îl urmă. Martin luă telecomanda și mută pe canalul respectiv.

*

Lui Stiller i se repartizase un loc în studioul de televiziune. O mică bucată de bandă adezivă lipită pe podea marca locul în care trebuia să își țină piciorul drept.

A fost difuzat un program preînregistrat despre Nadia Krogh. O hartă le arăta telespectatorilor spațiul geografic în care se petrecuseră faptele. O succesiune cronologică a fost derulată înapoi, până în luna septembrie a anului 1987. Fotografii vechi și articole de presă au alunecat pe ecran, în timp ce un reporter prezenta faptele asociate.

Producătorul de platou numără secunde rămase până la sfârșitul materialului înregistrat și-i dădu cuvântul prezentatorului cu un gest al mâinii. Acesta privi direct în camera de luat vederi și începu să vorbească.

— Alături de noi în studio se află astăzi inspectorul principal de poliție Adrian Stiller, de la noua secție de cazuri vechi neelucidate din cadrul Kripos.

Se întoarse către Stiller.

— Prin urmare, domnule Stiller, de ce a fost redeschisă ancheta în acest caz de răpire?

Stiller îi susținu privirea.

— Pentru că este un caz ce poate fi rezolvat. Soluția se află, probabil, în materialul de anchetă disponibil, răspunse el, concentrându-se să păstreze un ton egal.

Făcu o pauză și aruncă o scurtă privire către așa-zisul grup de experți, lăsând incertitudinea să crească atât în rândul lor, cât și în cel al telespectatorilor. Avea dovezi care să-i susțină afirmația. Amprentele lui Martin Haugen fuseseră acolo tot timpul, iar când acea parte a cazului avea să fie dezvăluită săptămâna viitoare, experții aveau să îi dea dreptate.

— Cum abordați astfel de documente? continuă prezentatorul.

— Atât tehnic, cât și tactic, explică Stiller. Tot materialul de urmărire penală este re-examinat, folosind tehnologii și metode moderne.

— Cum ar fi probele ADN? îl întrerupse prezentatorul.

— Printre altele, confirmă Stiller. Este vorba despre efectuarea de noi analize apelând la tehnologiile prezentului.

Producătorul de platou ridică un deget pentru a indica timpul rămas.

— Ce ne puteți spune despre tactica criminalistică?

— Am digitalizat toate documentele din dosarul original, preciză Stiller. Acum alegem diverse părți ale evenimentelor și le punem cap la cap cu ajutorul unui soft modern, astfel încât obținem o nouă imagine asupra a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Până acum ați reușit să aflați ceva?

Era o întrebare care depășea cadrul prestabilit. Prezentatorul improviza. Stiller păru să nu observe.

— Activitatea este abia la început, răspunse el.

Prezentatorul verifică notițele pe care le ținea în mână.

— Aveți informații noi? continuă prezentatorul, revenind la seria de întrebări prestabilite.

— De aceea ne aflăm aici. Aducerea la lumină a unor cazuri vechi scoate întotdeauna ceva la suprafață. Avem convingerea că cineva știe ceva.

Ar fi vrut să privească direct în camera de luat vederi pentru a-i adresa ultima parte a mesajului direct lui Martin Haugen, care,

spera el, urmărirea emisiunea împreună cu Wisting, dar se mulțumi să repete ultimele trei cuvinte:

— Cineva știe ceva. Poate că în urmă cu 26 de ani i-a fost greu să ia poziție, dar poate că acum situația s-a schimbat. Trecerea timpului a ușurat, eventual, lucrurile.

— În ce sens?

— Poate că există persoane care pe atunci au ales să nu spună nimic pentru că se găseau într-o situație de dependență, care i-a determinat să aleagă să păstreze tăcerea, dar care în prezent se află într-o situație diferită.

— Așadar, în acest caz e posibil ca trecerea timpului să nu constituie un dezavantaj? Întrebă prezentatorul.

— Nu neapărat. Acest lucru este valabil și pentru activitatea de investigație tactică. Timpul ajută. Deoarece, chiar dacă la acel moment cazul a fost analizat pe larg și în mod profesionist, acum vom avea posibilitatea să privim probele cu alți ochi și să punem întrebări diferite.

Prezentatorul puse unul dintre cartonașele cu întrebări în spatele celorlalte și își schimbă poziția picioarelor, semnalând că urma să schimbe subiectul.

— Vedeți vreo posibilitate ca Nadia Krogh să fie încă în viață? Întrebă el.

— Abordăm pe larg acest aspect, confirmă Stiller. Tocmai de aceea am apelat la ajutorul experților pentru a crea un portret al Nadiei Krogh, așa cum ar putea arăta astăzi.

*

Wisting stătea în picioare în living, în fața televizorului, puțin în spate și în lateral față de Martin Haugen, care privea în tăcere ecranul.

— Line scrie un articol despre acest caz, îi explică el, bând din ceașca de cafea pe care o luase cu el. Lucrează de mult timp la el. Îi vor dedica o serie întreagă de articole. Primul va fi publicat mâine. Probabil că nu e deloc fericită că TV2 i-a luat-o înainte.

Martin întinse o mână și se prinse de speteaza celui mai apropiat scaun, de parcă ar fi avut nevoie să se sprijine de ceva.

— Vor face și un podcast, adăugă Wisting.

Nu mai spuseră nimic și urmărirea emisiunea.

— Îți amintești când s-a întâmplat? îl întreabă Wisting după un timp.

— Da, parcă îmi amintesc ceva, răspunse Martin întorcându-se spre el. Ai fost implicat în caz?

Wisting negă. Pe ecran, Adrian continua să vorbească.

Martin se făcuse palid. Wisting încercă să-i descifreze limbajul corporal. Continua să se țină cu mâna de speteaza scaunului, iar colțul gurii îi tresărea ușor, dar era dificil să tragă o concluzie.

— Nu prea îmi plac astfel de emisiuni, spuse Wisting, și-l văzu pe Martin încuviințând.

Nu era adevărat. Nu urmărise emisiunea prea des, dar îi plăcea. Le oferea telespectatorilor o perspectivă asupra modului în care lucrează poliția și contribuisse la rezolvarea unor infracțiuni, dar voia să arate că era de partea lui Martin Haugen. Era un aspect important în anticiparea weekendului pe care aveau să îl petreacă împreună.

— E cinică și speculativă, adăugă el, luând încă o gură de cafea.

Martin Haugen dădu drumul scaunului și își încrucișă brațele în față. Începu să respire mai greu.

— E doar divertisment. Și nu cred că astfel de lucruri ar trebui transformate în divertisment, continuă Wisting.

Martin Haugen se întoarse spre el. Lui Wisting i se păru că vede ceva în privirea lui. Ceva care îl sfâșia. Apoi dispăru.

— Să vin deci mâine să te iau pe la 16:00? întreabă el.

*

Line stătea aplecată în față pe fotoliul din fața televizorului și era atentă la fiecare cuvânt pe care îl rostea Adrian Stiller. Era puternic machiat și semnele de oboseală de pe fața lui dispăruseră. Până acum nu se spusese nimic care să nu fi fost inclus în articolul ei. Dimpotrivă. Conținutul emisiunii TV2

fusese superficial și simplist. Cititorii publicației VG aveau să primească mult mai mult.

— Vedeți vreo posibilitate ca Nadia Krogh să fie încă în viață? întrebă el.

Stiller încuviință, ca și când era o întrebare convenită în prealabil.

— Abordăm pe larg acest aspect, confirmă Stiller. Tocmai de aceea am apelat la ajutorul experților pentru a crea un portret al Nadiei Krogh, așa cum ar putea arăta astăzi.

Line deschise gura dorind să protesteze. Adrian Stiller nu îi spusese nimic despre asta. Moderatorul se întoarse înspre cameră.

— Și acum vom prezenta, pentru prima dată, portretul-robot comandat de poliție al felului în care ar putea arăta astăzi Nadia Krogh, spuse el înainte ca un desen în creion să umple întreg ecranul.

Line își prinse capul în mâini și gemu. Concomitent, ecranul se împărți în două. Jumătatea din stânga înfățișa chipul tineresc al Nadiei Krogh, iar cea din dreapta, portretul imaginar din prezent.

— Spuneți-ne cum de v-ați gândit să faceți această schiță, îl rugă moderatorul.

Adrian Stiller începu să explice, dar Line nu-l mai asculta. În orele rămase până la publicarea articolului ei, imaginile de atunci și de-acum ale Nadiei aveau să fie preluate de cele mai importante ziare online. Articolul ei urma să fie complet diluat.

*

Martin Haugen se întoarse în bucătărie. Televizorul era încă pornit. Experții își dădeau cu părerea în legătură cu vechiul caz de răpire.

— Sau ar trebui să încercăm să plecăm puțin mai devreme? întrebă Martin, aparent complet netulburat de emisiune.

— La 16 e perfect, spuse Wisting și îl urmă, ieșind din living.

Telefonul lui începu să sune. Îl luă și văzu pe display numele Line. Trebuia să fie ceva important, nu era planificat ca Hammer să îl sune, se gândi el.

Rămase în cadrul ușii, destul de departe de Martin, astfel încât acesta să nu audă vocea răgușită a lui Nils Hammer.

Când răspunse, auzi cu surprindere vocea lui Line.

— Ești acasă? întrebă ea.

— Mă îndrept spre casă, răspunse el, apropiindu-se de blatul de lucru din bucătărie și lăsând jos ceașca de cafea. Am trecut puțin pe la Martin Haugen. De ce?

— Mă întrebam dacă te-ai uitat la televizor, la emisiunea privind cazul Krogh.

— Am văzut-o aici, confirmă Wisting. Ți-a încurcat puțin planurile cu articolul de ziar?

— Mi-am închipuit că aveam să fim singurii care vom vorbi despre cazul Krogh, răspunse Line. Am fi avut mai mulți cititori și ascultători. Chestia asta a cam răsuflat balonul, așa spune.

— Nu crezi că ar putea avea efectul contrar? Că va exista un interes crescut, iar cititorii vor dori să afle mai mult?

— Poate, spuse Line. Mă gândeam doar că tipul ăsta Stiller de la Kripos a procedat mișelește. Știa de la bun început de asta, dar nu ne-a spus nimic. În schimb, ne-a făcut să credem că vom avea exclusivitate. Parcă ar avea un soi de plan pentru asta.

— Cei de la redacție ce au spus? se interesă Wisting, evitând să comenteze.

— Am încercat să îl sun pe Frosten, dar nu dau de el. Voi mai încerca. Treci pe la mine când te întorci?

— Pot face asta, promise Wisting.

Martin Haugen se așezase din nou.

— Era Line, explică Wisting, punând telefonul înapoi în buzunar.

— Mi-am dat seama, zâmbi Martin.

Wisting rămase în picioare.

— Era destul de supărată, îi explică el. Asta-i problema cu jurnaliștii. Vor să fie primii. Acum a fost învinsă pe ultima sută de metri.

— Altfel, ea ce mai face? se interesă Martin.

— Destul de bine, răspunse Wisting. Acum lucrează ca freelancer. Este un domeniu dur și din ce în ce mai prost plătit.

— N-am mai văzut-o de mult, comentă Martin.

Wisting își aruncă privirea către sertarul în care știa că se afla felicitarea de mulțumire de la confirmarea ei. Se gândi să-i sugereze lui Martin Haugen să-l însoțească pentru a o cunoaște pe Amalie, dar nu se putu hotărî să o spună.

— Thomas a fost acasă o săptămână, îi spuse în schimb. A stat cu Amalie cât Line a lucrat la articol.

Se îndreptă spre ușă. Martin se ridică din nou ca să îl conducă.

— Salută-i din partea mea, spuse el.

— Așa voi face, îl asigură Wisting, dar știa că nu avea să o facă.

Martin rămase în cadrul ușii în timp ce Wisting traversă curtea spre mașină.

— Atunci ne vedem mâine la ora 16:00, strigă în urma lui.

Felinarul din dreptul casei lui Line era stins. Ar trebui să anunțe mâine municipalitatea. Parcă lângă gard, își scoase dispozitivul de înregistrare din buzunarul de la piept, îl opri și îl puse în compartimentul din mijloc de la bord. Apoi coborî și se duse la ușă. Nu era încuiată. O deschise fără să sune la sonerie. Thomas încă era acolo. Pantofii lui se aflau pe podea. Se descălță și el și bătu încet în tocul ușii, înainte de a intra.

Thomas stătea cu telecomanda în mână. Line ținea laptopul în poală. Își ridică privirea și îi făcu semn să intre.

— Ai reușit să vorbești cu cineva? întrebă Wisting.

— Da, răspunse Line. Nu este o criză.

Thomas își dădu ochii peste cap.

— Aici, în oraș, a fost un pic de criză, comentă el.

— Nu-mi place să fiu luată de fraieră, spuse Line. Putea să joace cu cărțile pe masă.

— În poliție nu se joacă cu cărțile pe masă, comentă Wisting așezându-se. Cred că asta e valabil și pentru jurnaliști.

— E posibil să fim înrudiți cu el, interveni Thomas. Line a găsit un stră-stră-străbunic din Mysen numit Stiller.

— Dacă mai are și alte trucuri în mânecă, o să ripostez, spuse Line.

— Cum?

— Pot să scriu că au un suspect.

Wisting privi spre ecranul televizorului.

— Chiar au unul? întrebă Thomas îndreptându-se de spate.

— A spus asta la prima noastră întâlnire și a confirmat când l-am intervievat, explică Line.

— Cine? se interesă Thomas.

— Evident că nu mi-a spus, dar vom fi primii care vom afla.

Pe ecran, doi medici discutau despre o afecțiune rară. Wisting se prefăcu că urmărește emisiunea.

Thomas își îndreaptă atenția spre el:

— Tu crezi că au un suspect sau a spus-o doar așa, într-o doară?

Wisting se ridică. Nu voia să rămână ca să mușamalizeze o situație creată de Adrian Stiller.

— Dacă așa susține, probabil că au, răspunse el îndreptându-se spre ușă. Dar nu cred că ar trebui să scrii asta.

— Plecați amândoi? întrebă Line.

Și Thomas se ridicase.

— O să plec și eu acum, spuse el.

— Eu nu mă duc acasă, preciză Wisting. Trebuie să mă întorc la serviciu.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Line curioasă.

El o privi, căutând un răspuns potrivit.

— Vei fi prima care va afla, zâmbi el.

Nils Hammer se afla la intrarea personalului din curtea din spate a secției de poliție și se pregătea să intre când Wisting parcă. Așteptă la ușă și îl lăsa pe Wisting să o ia înainte.

— Ce părere ai despre Stiller? îl întrebă el.

— Pare hotărât. E genul care vrea să avanseze în carieră.

— Am vorbit recent cu un coleg care a lucrat cu el în UP în urmă cu câțiva ani, spuse Hammer. Mi-a spus cam același lucru. Orientat spre obiective și rezultate, dar metodele lui pot fi puțin cam neortodoxe.

Se opri să aștepte liftul.

— În ce sens? întrebă Wisting.

Hammer așteptă până când ușile liftului se închiseră în urma lor.

— Conduceau o mașină video de poliție nemarcată pe E18 și măsurau viteza medie de deplasare. Într-o zi, a pus semnul de începător în partea din spate a mașinii lor, ca să nu trezească suspiciuni. Știi cum accelerează toți când trec pe lângă o mașină de începător.

— Neortodox și creativ, comentă Wisting.

— Și cu încălcarea regulilor, adăugă Hammer. Au mai fost și alte episoade, în care îi depășea pe alți participanți la trafic și îi invita

să se întreacă. A aplicat pentru un alt departament înainte de a deveni o problemă internă.

Ușile liftului se deschisă. Holul departamentului de investigații criminale era în beznă. Un dreptunghi luminos se proiecta din biroul folosit de Stiller. Când auzi pași pe hol, scoase capul pe ușă. Cravata dispăruse.

— Ați urmărit emisiunea? întrebă el.

— Totul a mers conform planului, confirmă Wisting.

— Cum a reacționat Haugen? se arată curios Stiller.

— Destul de dificil de interpretat, dar părea să nu se simtă confortabil.

— În ce sens?

— Aproape că a paralizat. A stat nemișcat și a privit, după care s-a scuturat și și-a revenit.

— Nu pare să fi fost deosebit de dificil de interpretat. Mergem în camera de supraveghere?

Wisting încuviință.

— Dar nici nu înseamnă neapărat ceva. Privind dintr-o perspectivă obiectivă, ar putea să fie doar o reacție naturală. E posibil ca subiectul să-i fi reamintit de momentul în care a dispărut Katharina.

Stiller scoase o pungă de dropsuri Fisherman's.

— Ai înregistrarea? Nici măcar tu nu crezi asta, zâmbi el și-i întinse punga lui Wisting.

Wisting luă un drops, pescui micul dispozitiv din buzunarul cămășii și i-l dădu lui Stiller.

Stiller îi oferi punga și lui Hammer. Acesta refuză și își scoase cutia cu tutun de mestecat.

— Ai primit vreun pont? întrebă el.

— Multe, răspunse Stiller. Prezentarea unei asemenea schițe la o oră de maximă audiență iscă un val de ponturi. Oamenii au văzut-o peste tot.

— Și altceva, ceva ce poate prezenta interes? întrebă Hammer.

Stiller negă.

— Nimic relevant pentru noi.

Wisting se întreba dacă era cazul să discute despre reacția lui Line față de emisiunea televizată, dar renunță. Apreciase creativitatea lui Stiller, dar nu-i plăcuse modul în care se folosisse de fiica lui.

Hammer scoase cardul de acces, introduse codul și ținu ușa deschisă pentru ceilalți. În spațiul strâmt din cameră ventilatoarele șuierau și sistemele electronice bipăiau. Wisting și Stiller rămaseră în picioare, în timp ce Hammer se așeză și porni monitoare.

— Nu sunt apeluri sau mesaje scrise, raportă el.

— Dar a fost activ pe internet.

Istoricul traficului pe internet al lui Martin Haugen din ultimele câteva ore umplu tot ecranul; rând după rând de adrese web.

Era evident că două erau cuvintele pe care le căutase: *Nadia Krogh*.

Stiller își făcu mâna pumn și lovi triumfător în speteaza scaunului.

— *Yes*, exclamă el. Începem!

Camera de hotel era cufundată în întuneric. Adrian Stiller stătea în dreptul ferestrei, cu căștile în urechi, ascultând înregistrarea întâlnirii dintre Wisting și Haugen. Un cargobot intra în fiord. Prora lui înaltă se întorcea lent spre terminalul pentru containere.

Asculta discuția dintre cei doi pentru a doua oară. Din când în când, materialul cămășii atingea microfonul, așa că înregistrarea trebuia filtrată ca să fie mai clară, dar o parte era mai clară decât celelalte. Cea în care vorbeau despre fiica lui Wisting. Martin Haugen întrebase cum o mai ducea Line. Părea o întrebare sinceră, nu doar de dragul conversației. Wisting îi spunea cât de dificil era să reușești ca freelancer. Conversația o luă într-o direcție care lăsa loc unei oportunități pe care Stiller nu știa cum să o abordeze. Poate că ar putea s-o valorifice cumva. Line lucrase din greu și intens la cazul Krogh, dar fusese învinsă înainte de publicarea articolului. L-ar putea lăsa pe Wisting să joace pe cartea eșecului fiicei lui, pentru a face ca empatia să devină un factor de legătură între el și Martin.

Era trecut de 1 noaptea. Se întreba dacă nu cumva era timpul să se schimbe și să coboare la sala de sport a hotelului, să alerge vreo oră pe bandă și apoi să stea în saună. Poate că așa ar fi putut să adoarmă.

Se ridică și văzu laptopul. Citise nenumărate articole despre tulburările de somn, dar multe dintre ele se contraziceau complet. Unele considerau insomnia un simptom, altele o afecțiune. Existau nenumărate sfaturi cu privire la ce era de făcut, dar, din câte își putea da Stiller seama din articole, cercetătorii nici măcar nu erau complet siguri ce era somnul. Știa că ar trebui să nu mai facă pe omul de știință amator și să apeleze la ajutor de specialitate, dar era dificil.

Medicii aveau atât de multe întrebări la care trebuia să răspundă. În plus, se descurca. Era bine. Cel puțin, nu mai era asaltat de coșmaruri.

Se duse în baie, aprinse lumina și își făcu cu ochiul. Cui aparținea chipul care-i întorcea privirea? Cui îi aparțineau aceste trăsături dubioase? Se încruntă și rămase acolo gândindu-se că viața lui nu fusese mereu ca acum.

Adrian Stiller nu realizează că zăcea cu ochii deschiși până când o discretă strălucire albăstrie luminează camera de hotel.

Întoarce capul spre noptieră. Telefonul nu scosese niciun sunet, dar pe ecran era afișat un mesaj. Patul scârțâi când se rostogoli pe o parte și îl ridică. Era o notificare de la dispozitivul de urmărire montat pe mașina lui Martin Haugen. Era în mișcare.

Stiller își aruncă picioarele afară din pat. Din câteva apăsări de taste intră în sistem. Îi luă câteva secunde să se orienteze pe harta miniaturală. Punctul roșu ieșise de pe Kleiverveien.

Îl urmărește până când intră pe E18. Acolo, viră spre vest.

Patru minute mai târziu, Stiller era în mașină. Martin Haugen se afla la 14,7 kilometri în fața lui, îndreptându-se spre Porsgrunn. Există posibilitatea ca acesta să-l conducă la cadavrul Nadiei Krogh, dar la fel de posibil era ca Haugen să fi fost chemat pentru ceva legat de serviciu. Nu credea în ultima ipoteză. Verifică ora indicată de ceasul aflat pe bordul mașinii, după care îl sună pe Wisting.

Era 2:00 fix.

Wisting răspunse imediat.

— Haugen a plecat, îl anunță Stiller fără nicio introducere. Se îndreaptă spre Porsgrunn.

— Unde ești? se interesează Wisting.

— Sunt la câțiva kilometri în spatele lui.

— Ai nevoie de sprijin?

— Mă întreb ce are de gând să facă.

— Merg la secție, îl anunță Wisting. Verific rezultatele supravegherii tehnice să vedem dacă este ceva acolo care să ne spună ce are de gând să facă.

— Bine, îi mulțumi Stiller. Nu-l pot urmări cât vorbesc la telefon.

— OK, te sun când aflu ceva, spuse Wisting la celălalt capăt al firului.

Convorbirea se termină și pe ecranul telefonului apăru din nou harta. Distanța față de Haugen se redusese la 13,8 kilometri.

Autostrada era aproape goală la ora aceea. Întâlni doar câte un camion când și când și merse tot timpul cu viteză. Distanța față de Martin Haugen se redusese, dar nu prea avea cum să îl ajungă din urmă.

Se uită în oglinda retrovizoare, schimbă banda și depăși o semiremorcă. La 11,3 kilometri în fața lui, Haugen ieși din Porsgrunn și continuă să meargă spre vest. Stiller apăsă și mai mult pedala de accelerație. Carosabilul era ud de la ploaie, dar vremea era plăcută și vizibilitatea bună. Motorul puternic al mașinii zumzăia constant. Computerul de bord indica faptul că putea să parcurgă 326 de kilometri cu combustibilul pe care îl avea. Nu se aștepta să meargă atât de departe.

Se uită alternativ la ceasul de la bordul mașinii și la cifra care indica distanța față de mașina lui Martin Haugen. Dacă păstrau amândoi viteza, îl putea prinde din urmă în mai puțin de 12 minute.

Brusc, punctul roșu ieși de pe autostradă. Distanța se micșoră mai repede, probabil pentru că limita de viteză era mai mică pe tronsonul pe care se afla Martin Haugen.

Stiller nu cunoștea zona. Luă telefonul mobil de pe scaunul de lângă el, redusese puțin viteza și ținu volanul cu o singură mână în timp ce verifica harta. Părea că Haugen se îndrepta spre o zonă numită Heistad. Recunoscuse denumirea locului. Acolo locuise Nadia Krogh.

Șase minute mai târziu, viră în același loc. Punctul roșu se oprise în ceea ce părea a fi un cartier rezidențial. Harta dispăru de pe ecran când îl sună William Wisting.

— Îmi apare că a efectuat un apel, către Hannah Krogh.

Stiller deschise gura, dar nu spuse nimic.

— A închis imediat ce a răspuns ea. A apucat doar să își spună numele.

— Ea și Joachim Krogh stau în Heistad, nu? întrebă Stiller.

— Le-a căutat numărul de telefon și adresa pe internet, confirmă Wisting.

— Acum este acolo.
— Cât de departe ești?
— La trei sau patru minute.
— Ai nevoie de întăriri?
— Nu știu ce vrea să facă. Tu ce crezi?
— La celălalt capăt să așternu liniștea.
— Poate vrea să le spună ceva.
— În toiul nopții?
— Nu contează, câtă vreme ceea ce vrea să le spună este important.

Stiller avea nevoie de hartă ca să se orienteze.

— Urcă în mașină. Vino înapoi!

Închise apelul și pe ecran reapăru harta. Punctul roșu era în același loc. Stiller găsi o ieșire care ducea în acea zonă. Trei minute mai târziu, opri mașina la trei sute de metri distanță de acesta. Potrivit hărții, un pâlci de pădure îl despărțea de Martin Haugen. Schimbă nivelul detaliilor de pe hartă și observă o linie punctată care traversa pădurea. O potecă.

Coborî din mașină, se orientă și porni spre poteca bătătorită. Întunericul îl învălui când pătrunse printre copaci, dar după câteva minute putu zări luminile cartierului aflat de cealaltă parte a pădurii.

Camioneta lui Martin Haugen era oprită cu roțile din spate în afara drumului și botul îndreptat spre o proprietate mare, cu o curte pavată, străjuită de un gard de fier forjat și o poartă impunătoare. Casa avea două etaje, bovindouri, frontoane înalte și ferestre mari și întunecate. Nu se vedea niciun om. Niciun semn de viață.

Din locul în care se afla, nu putea să vadă cabina camionetei. Trebuia să intre din nou în pădure și să iasă apoi pe drum undeva mai în față.

Când a ajuns acolo, observă că la volan se afla cineva. Fața lui Martin Haugen era luminată slab de felinarul din apropiere. Era nemișcat, cu privirea îndreptată spre casa familiei Krogh. Era ora 02:41. Stătea acolo de nouă minute.

Stiller rămase în întuneric, așteptând fără să știe de fapt ce anume așteaptă. După cinci minute se retrase în pădure și-l sună pe Wisting.

— A parcat în fața casei familiei Krogh și acum stă în mașină.

— Hmmm..., spuse Wisting pe un ton gânditor.

Stiller îi explică unde putea să lase mașina și cum să intre prin pădure.

— Ajung în zece minute, spuse Wisting.

Stiller își trecu telefonul pe silențios și îl puse în buzunar, ca să-i simtă vibrațiile, în caz că-l suna cineva. Apoi se furișă din nou pe drum. Martin Haugen se afla în același loc. La 40 de metri de el.

Într-o casă aflată mai jos pe stradă se aprinse o lumină. Haugen se mișcă puțin, suficient însă ca Stiller să constate că era viu și treaz.

Două minute mai târziu lumina se stinse și curând după aceea printre copacii din spatele lui se auzi un foșnet și Wisting își făcu apariția.

— Stă pur și simplu acolo, șopti Stiller, uitându-se la ceas. S-a scurs aproape o jumătate de oră.

Wisting scoase un binoclu de mici dimensiuni și îl duse în dreptul ochilor fără să spună nimic. Stiller se sprijini de trunchiul unui copac.

Trecură alte 20 de minute fără să se petreacă nimic. Se uită din nou la ceas.

— Aproape o oră, spuse el.

În același timp, portiera camionetei se deschise și Martin Haugen coborî. Rămase lângă mașină, cu fața spre conac.

— Ce facem dacă intră? șopti Stiller.

Wisting nu răspunse.

Martin Haugen traversă strada și se opri în lumina proiectată de felinarul din fața porții. Apoi se întoarse brusc și o luă spre mașină, urcă în ea și porni motorul. Stiller și Wisting se pitiră și rămaseră acolo până când mașina trecu de ei.

Se grăbiră să traverseze pădurea. Rămaseră lângă mașină și urmăriră mișcările lui Haugen până când intră pe E18,

îndreptându-se spre casă.

— Este cu nervii întinși la maximum, spuse Stiller întorcându-se spre Wisting. Cred că voia să le spună ce i-a făcut Nadiei.

Wisting nu răspunse, dar Stiller vedea în privirea lui că se gândea la același lucru.

— Cred că are nevoie de un mic imbold, continuă el. Și mai cred că tu ești cel care va trebui să i-l dea.

— Doar a stat acolo? întrebă Hammer.

Wisting își trase scaunul mai aproape de masa de ședințe și îl privi obosit peste ceașca de cafea.

— Da, aproape o oră, încuviință el.

— Înseamnă că v-ați sculat cu noaptea-n cap, conchise Hammer.

Adrian Stiller stătea lângă micul blat al chicinei și își turna o pulbere albă dintr-un plic în paharul cu apă.

— Acum unde este? întrebă el, mutându-și privirea de la Hammer spre încăperea dedicată echipamentelor de supraveghere tehnică.

— La serviciu.

— Trebuie să mergem cu mașina lui, spuse Wisting. Drumul spre cabană este prea rău. Mă va lua la ora 16:00.

Stiller amestecă în pahar cu o furculiță după care bău amestecul, strâmbându-se.

— Bine, o să-ți dăm două dispozitive de înregistrare, ca să le schimbi sâmbătă. În mod normal, ambele au suficient spațiu de stocare și autonomie, dar trebuie să ai o rezervă.

Christine Thiis îi ascultase în liniște.

— Vei fi singur cu el. N-ar trebui să pregătim o echipă de intervenție? întrebă ea uitându-se la Wisting.

— Am mai fost și înainte, de multe ori, comentă Wisting.

— Dar nu cu intenția de a stoarce informații de la el, obiectă Christine Thiis.

— Elicopterul poliției poate ajunge acolo într-o jumătate de oră, spuse Stiller. Asigură-te că ai telefonul mobil încărcat, ca să poți trimite un mesaj dacă se întâmplă ceva.

Se apropie de servieta așezată lângă ușă și se aplecă deasupra ei.

— Am ceva pentru tine, spuse el, scoțând o sticlă de coniac. Drum bun!

Wisting o acceptă. Era o sticlă de Hennessy.

— Haugen bea coniac? întrebă Christine Thiis.

— Este marca preferată a lui Haugen, comentă Hammer. Acasă avea o sticlă pe jumătate goală.

— Oricum, va trebui să guste din asta, spuse Stiller. Este o ediție aniversară. Costă aproape patru mii de coroane. Trebuie să inventezi o poveste cum că ai primit-o cadou sau așa ceva.

— Când te întorci acasă? se interesă Hammer.

Wisting ridică discret din umeri.

— N-am stabilit încă, răspunse el. Cred că duminică, pe la ora 16:00.

— 48 de ore, încuviință Stiller. Multe se pot întâmpla în 48 de ore.

Amalie era întinsă pe burtică în pătuțul ei și se juca cu o zornăitoare. Din când în când o scutura cu putere, după care se oprea și o analiza cu atenție.

Line stătea pe canapea și citea prima știre postată online. Redacția se folosise de imaginea manipulată a Nadiei Krogh pentru a atrage clickuri. Știrea ei era neschimbată, dar fusese adăugată o casetă cu informații despre felul în care ar putea să arate Nadia Krogh în prezent. Se preciza că fotografia aparținea poliției, care acordase postului TV2 permisiunea de a o difuza.

Întreaga emisiune de la TV2 o enerva. Credea că Stiller controlase totul, așa cum controlase, în mare parte, publicarea articolului ei. TV2 ar fi putut să transmită emisiunea săptămâna următoare, caz în care canalul ar fi beneficiat de acoperirea subiectului în ziar. Asta ar fi atras cititorii în fața ecranului.

Îi căută numele în lista de contacte și-l sună. Oricum, trebuia să-l întrebe dacă emisiunea le adusese vreo informație nouă.

Sună, însă el nu răspunse.

Atunci, îi trimise un mesaj despre *S-a întâmplat în Norvegia* și îl întreabă dacă apăruseră noutăți. Pe asta trebuia să se concentreze în continuare. Seria de articole și podcastul trebuiau să scoată la iveală ceva nou și să conducă, într-un fel sau altul, spre un răspuns la întrebarea ce i se întâmplase Nadiei Krogh.

La secția de poliție, corespondența ajungea la ora 10:30. Wisting se duse în camera în care se afla xeroxul și ridică plicurile de pe raftul lui. Era obișnuitul morman de documente noi privind dosarele penale în derulare, diverse circulare și scrisori returnate. În mijlocul teancului se afla și un plic voluminos de la Poliția Penitenciară. Puse deoparte restul corespondenței și îl deschise. Conținea o scrisoare adresată lui Inger Lise Ness privind locul și ora la care trebuia să se prezinte pentru a-și ispăși pedeapsa cu închisoarea. Era însoțită de o broșură cu informații practice despre ce putea și ce nu putea să ia cu ea, programul de vizite, orele în care putea folosi telefonul, activitățile și programele școlare și de agreement din închisoare.

Luă plicul cu el și urcă în mașină. Se părea că prognoza meteo era corectă. Nu mai ploua, vântul își schimbase direcția și norii se risipiseră. Putea să zărească chiar și petice de cer albastru.

Ideea de-a o căuta pe fosta soție a lui Martin Haugen fusese un impuls de moment, care acum i se părea mai degrabă o idee efemeră. Nu știa ce voia să obțină, dar simțea că trebuia să simtă că înaintează. Întregul caz era așa. Avea prea puțin miez, drept pentru care totul era despre găsirea punctelor de presiune potrivite.

Numele era scris pe o plăcuță deasupra soneriei: Inger Lise Ness. Nu mai era trecut niciun alt nume.

Când apăsă pe butonul soneriei, nu se auzi niciun sunet în interior. Așteptă puțin și încercă din nou, dar ajunse la concluzia că soneria nu funcționa și ciocăni în ușă.

Înăuntru se auzi un strigăt. Wisting nu era sigur dacă fusese un *intră*, așa că rămase pe loc și așteptă. Curând după aceea, Inger Lise Ness apărură la ușă. Era cu opt ani mai mare decât Martin Haugen. Acum, diferența de vârstă părea și mai mare. Părul îi

încărunțise de când o văzuse ultima dată și părea că și aerul ieșise cumva din ea. Fața îi era acoperită de riduri și pungi.

— Sunt de la poliție, preciză Wisting.

— Știu cine ești, răspunse femeia din fața lui.

— Pot să intru?

— Despre ce este vorba?

— Am niște documente, explică Wisting. O citație de la penitenciar.

Inger Lise Ness oftă cu subînțeles și îl invită înăuntru, în bucătărie. Wisting îi explică unde și când trebuia să se prezinte și o puse să semneze o copie a citației.

— Nu pot să-mi iau cu mine setul de tricatat? întrebă ea, citind broșura.

— Dacă nu este pe listă, nu.

— Trei gecă, citi Inger Lise Ness. Ce să fac cu trei gecă în închisoare?

Wisting ridică din umeri și puse copia semnată înapoi în dosar.

— Și un covor pentru rugăciune, continuă Inger Lise Ness. Pot să îmi aduc un covor pentru rugăciune, dar n-am voie să-mi iau andrelele.

Wisting se ridică, neștiind cum să conducă discuția spre subiectul pentru care venise de fapt.

— L-ai mai văzut pe Martin Haugen?

Inger Lise Ness păru surprinsă de întrebare, chiar dacă Martin era un punct de referință comun pentru ei.

— De ce aș face-o? Am terminat-o cu chestiile astea. A trecut multă vreme de atunci, zise ea, lăsând broșura din mână.

— Nu a fost găsită, comentă Wisting.

— Chiar nu-mi pasă, răspunse Inger Lise Ness, ducându-și mâna la gâtul ridat.

Wisting încercă să îi descifreze expresia feței, iar singurul lucru pe care îl putea observa era un fel de uimire cu privire la motivul pentru care, brusc, discutau despre vechiul caz.

— Ne gândim să reluăm ancheta. Să o luăm de la capăt și să vorbim din nou cu toată lumea, spuse Wisting.

Inger Lise Ness nu reacționează.

— Cred că cineva știe ceva ce nu s-a spus, continuă Wisting.

Încercă din nou să observe dacă spusele lui îi provoacă vreo reacție femeii din fața lui, dar nu văzu nimic.

— Să nu veniți la mine, îl avertiză ea.

— Ai spus că noi nu știm cum este el cu adevărat.

— Cine?

— Martin Haugen. În timpul unei audieri, ai spus că noi nu știm cum este el în realitate.

Inger Lise Ness se ridicase și se îndreptă spre ușa de la intrare, de parcă ar fi fost nerăbdătoare să-și scoată oaspetele afară.

— Poate că așa este, spuse ea.

Wisting o urmă.

— Cum este el de fapt? o întrebă el.

— Nu știu. Este doar un fel de a spune. A trecut mult timp și nu-l mai cunosc. Nici nu mai vreau să-l cunosc.

Wisting mai făcu o ultimă încercare.

— Dar atunci îl cunoșteai?

— Am terminat-o cu el. Mi-a luat mult timp și m-a costat mai mult decât trebuia, dar am terminat-o cu Martin Haugen.

El nu mai insistă și îi mulțumi, fără să știe ce sperase cu adevărat să obțină din această vizită.

Avea rucsacul de vreo 30 de ani. Era din nailon verde și își amintea că i se păruse scump când îl cumpăraseră. Pe atunci, Thomas și Line erau mici și obișnuiau ca în zilele de duminică să facă drumeții în pădure, la munte sau de-a lungul potecii de coastă. Era agățat în debara. Ultima dată îl folosisese când mersese cu Martin Haugen la cabană, cu cinci sau șase ani în urmă. Depozitase acolo și sacul de dormit și echipamentul de pescuit. Scoase toate lucrurile din debara.

Cabana lui Martin Haugen era primitivă, fără apă curentă sau electricitate. Trebuiau să-și aducă apă de la un izvor și mâncarea trebuia încălzită cu lemne, pe o plită din fontă. Totul era anevoios, dar și relaxant în același timp. Pierdeai noțiunea timpului și te deconectai de toate ideile care-ți umpleau mintea. Această călătorie, însă, avea să fie complet diferită. Avea să-l solicite foarte mult.

În mare, avea să poarte aceleași haine tot weekendul, dar împachetă două perechi de șosete groase, două perechi de chiloți, un pulover gros, o pereche de pantaloni de trening și două tricouri de schimb. Singura posibilitate de a se spăla era un lighean cu apă încălzită la un boiler cu lemne.

Îmbracă o pereche de pantaloni de vânătoare și de curea prinse un cuțit, luă o bluză cu mânecă lungă și își alege o cămașă de lână în carouri, cu două buzunare la piept. Înainte de a o îmbrăca, luă dispozitivul de înregistrare și se așeză la masa din bucătărie ca să lipească o fâșie de bandă velcro în buzunarul de la piept. După ce se gândi mai bine, lipi câte o fâșie pe partea interioară a ambelor buzunare.

Thomas coborî din camera lui, aflată la etajul al doilea.

— Când pleci?

— Va veni să mă ia la ora 16, răspunse Wisting. Tu?

— Sâmbătă după-amiază. Line îl va intervieva mâine pe fostul iubit al Nadiei Krogh, așa că voi sta cu Amalie.

— A fost frumos să te avem acasă. Atât pentru mine, cât și pentru Line, spuse Wisting.

Thomas nu comentă, dar îl anunță:

— Line este cam stresată zilele astea, iar a primit o amendă pentru parcare.

— Cea mai recentă este acolo, spuse Wisting făcând semn cu capul spre polița din bucătărie pe care obișnuia să-și pună propriile amenzi.

— Probabil că a plătit-o deja pe asta, spuse Thomas. Se apropie de poliță și luă folia din plastic. I-o duc eu, adăugă el.

Thomas ieși. Wisting se duse la baie și-și luă borseta cu obiectele de igienă personală. Înainte să o pună în bagaj, scoase aparatul de ras și un mic flacon de șampon. Nu era nevoie să care mai mult decât era necesar, se gândi el, și își dădu seama că trebuia să ia chibrituri. Găsi două cutii și le puse în buzunarul lateral al rucsacului. La final, puse și sticla de coniac primită de la Adrian Stiller, așezând-o între sacul de dormit și puloverul de lână, pentru a fi protejată.

Rămase uitându-se în gol la rucsacul pregătit. Ceva legat de Katharina Haugen îi declanșase un proces în care gândurile păreau să se înlănțuiască, dar pur și simplu nu putea să le prindă firul. Era ca următorul vers dintr-o melodie veche. Era pe-aproape. Se gândi la tot ce făcuse în timpul zilei, pentru a încerca să își dea seama ce anume îi aruncase gândurile într-o cursă pe care n-o putea duce până la capăt.

Apoi ideile începură să se lege și și-a dat seama. Nu dintr-odată, ci treptat; o înțelegere lentă a ceea ce se întâmplase în mintea Katharinei Haugen în ultimele zile înainte să dispară. Făcu câțiva pași spre dormitor pentru a consulta documentele vechi aflate în dulap, dar își dădu seama că nu mai erau acolo. Așa că luă telefonul și îl sună pe Nils Hammer.

— Am nevoie de puțin ajutor, spuse el fără alte explicații. Trebuie să te duci în biroul lui Stiller și să găsești documentul

04.11 din dosarul Katharinei, să fotografiezi paginile șase și șapte și să mi le trimiți.

— Documentul 04.11? repetă Hammer.

Wisting știa pe dinafară numerele documentelor importante.

— Este un dosar cu fotografii, explică el uitându-se la ceas. Era 15:45. Am nevoie de ele imediat.

Sună apoi la Serviciul Penitenciar și probațiune, dar nu răspunse nimeni. Angajații plecaseră probabil acasă. După care sună la Centrul de informare și fu transferat la închisoarea pentru femei din Sandefjord.

Se prezentă și spuse că are o solicitare mai neobișnuită și că avea nevoie urgent de un răspuns.

— A fost realizat un pliant de informare pentru persoanele condamnate care urmează să se prezinte pentru a-și executa pedeapsa, spuse el. Aveți unul la îndemână?

— Nu chiar în fața mea, dar știu la ce vă referiți.

— Puteți face o fotografie a paginii referitoare la obiectele de îngrijire personală pe care le pot lua în celulă?

În glasul interlocutoarei se putea desluși mirarea, dar promise să îi trimită ceea ce îi ceruse.

Primi fotografia de la Nils Hammer. Nu se obosi să se uite la ea, ci sună din nou la Informații telefonice și ceru să-i fie făcută legătura cu Steinar Vassvik de pe Kleiverveien. Telefonul sună de câteva ori înainte ca Steinar Vassvik să răspundă, prezentându-se cu numele de familie.

Wisting se așeză și se concentrează să pară calm.

— Au trecut 24 de ani de când Katharina a dispărut, spuse el, apucând un pix cu mâna liberă. Am mai studiat puțin dosarul și am recitat unele dintre vechile rapoarte.

— Da.

— A apărut o singură întrebare suplimentară, explică Wisting.

— Da, spuse Vassvik iar.

— În raportul întocmit cu ocazia interogatoriului se spune că ai împrumutat câteva cărți de la ea cu o zi înainte să dispară.

— Nu le-am împrumutat, spuse Vassvik. Mi-a spus că le pot păstra. Încă le am, dacă asta este o problemă.

— Scrie că a adus o geantă, dar tu ai ales cinci cărți, continuă Wisting din memorie.

— Așa este.

— De ce exact cinci? întrebă Wisting.

— Atât era permis, răspunse Steinar Vassvik. Urma să intru în închisoare. Doar atât era permis. Cinci cărți.

— Ai vorbit cu Katharina despre asta?

— La ce te referi?

Wisting se uită din nou la ceas. Era 15:55. Martin Haugen putea să apară oricând. Dacă voia să obțină răspunsuri, trebuia să pună întrebări sugestive.

— Ai primit de la penitenciar o listă cu ce aveai voie să iei cu tine? întrebă el.

— Da.

— Katharina a văzut acea listă?

— Când a venit la mine, eu împachetam, explică Vassvik.

— Așadar a văzut lista?

— Da.

Telefonul lui Wisting scoase din nou un sunet de notificare.

— Mulțumesc, spuse el. Atât voiam să știu.

Puse capăt convorbirii și deschise imaginea trimisă de Nils Hammer. Pe a șasea pagină a dosarului cu fotografii era o imagine a valizei Katharinei Haugen deschise pe pat. Mări o parte a imaginii, trăgând de ea pe ecran. Valiza era împachetată cu grijă. Își aminti descrierea din raport. Zece perechi de șosete, zece perechi de chiloți, cinci sutiene, zece tricouri, cinci pantaloni, cinci pulovere, cinci bluze și trening.

Deschise fotografia primită de la închisoarea pentru femei din Sandefjord. Numărul articolelor de îmbrăcăminte de pe lista din broșură corespundea cu conținutul valizei. Numărul de cărți era limitat la cinci. Totuși, ceea ce era scris pe ultimul rând îl făcuse pe Wisting să fie sigur pentru ce anume împachetase Katharina. Era permisă o singură fotografie, neînramată.

Wisting reveni la imaginea din dosar. Pe a șaptea pagină era o fotografie a mesei din living. În fața lui erau cinci cărți. Lângă ele

era așezată o poză cu Katharina și Martin, alături de rama în care se aflase.

Katharina își făcuse bagajul urmărind broșura, de parcă s-ar fi pregătit să meargă la închisoare. La început, descoperirea îl nedumeri. O parte a enigmei era rezolvată, dar, în același timp, se nășteau alte întrebări. Katharina, știa asta cu certitudine, nu fusese condamnată pentru nimic. Trebuia să-și pună ordine în gânduri pentru a reuși să înțeleagă cum se legau toate acestea. Însă lucrurile se potriveau în imaginea de ansamblu. Prietenii din cor spuseseră că la un moment dat devenise altă persoană și că era deprimată, ca și cum ceva o deranja.

Înainte să-și ducă gândurile până la capăt, din fața casei auzi zgomotul făcut de un motor puternic și două claxoane.

Martin Haugen deschisese trapa din spatele camionetei. Wisting își împinse rucsacul și lanseta sub prelată.

— Așteaptă o clipă, spuse el și fugi din nou la ușa din față, încuindu-se în casă.

Își fixase microfonul în interiorul mânecii drepte a jachetei, în același fel în care își ascundeau agenții de securitate microfoanele echipamentului de comunicare. Voia doar să se asigure că era pornit, înainte să urce în mașină. Micul glisor indica verde. Dispozitivul de rezervă era ascuns în buzunarul interior.

Ieși din nou și încuie ușa în urma lui.

— Trebuia doar să verific dacă am oprit aparatul de cafea, zâmbi el și se așază pe banchetă.

Martin Haugen se așază la volan. Zâmbi în fața momentului de rătăcire al lui Wisting, dar altfel chipul lui nu trăda nimic.

— Ai avut mult de lucru astăzi? îl întreabă Martin Haugen.

— Nu mai mult ca de obicei, răspunse Wisting. Secția de poliție urmează să se reorganizeze din nou.

Îi povesti despre fuziunea districtelor de poliție și despre felul în care îi va afecta asta viața profesională. Martin Haugen asculta, fără să pară tocmai interesat. Apoi se lăsă tăcerea, iar Wisting simți în corp un fior de neliniște. Voia să raporteze ceea ce descoperise.

— La naiba! exclamă el și-și scoase telefonul mobil din buzunar. Trebuie să trimit un mesaj cuiva de la muncă.

Căută numărul lui Hammer.

— Am uitat să fac ceva, se scuză el. După-amiaza de vineri este mereu puțin stresantă.

Ținu telefonul în așa fel încât Martin să nu vadă ce scrie.

Sunt în mașină cu MH, începu el, cu toate că Hammer era, probabil, în camera de supraveghere tehnică, urmărind punctul roșu pe hartă. Verifică fotografiile pe care mi le-ai trimis și compară-

le cu asta, încheie el și atașă lista cu ce era permis să fie dus în închisoare.

Apoi începu să scrie alt mesaj: *Cred că, de fapt, Katharina intenționa să se predea poliției. Se pregătea să meargă la închisoare.*

Rămase cu telefonul în mână așteptând un răspuns. Asfaltul de pe autostrada spre Telemark era dur. Vibrațiile produse se propagau prin arcurile suspensiilor până la scaune.

— Veți turna curând un nou strat de asfalt aici? întrebă el.

— La vară, răspunse Martin.

— Asta este responsabilitatea ta, nu? întrebă Wisting. Tu decizi când trebuie să reasfaltați.

— Nu eu decid, răspunse Martin, dar raportează gradul de uzură.

— Cât de des trebuie să reasfaltați?

— Totul depinde de greutatea pentru care a fost conceput drumul. Apoi mai depinde de numărul de transporturi grele, de anvelopele cu crampoane și alte chestii de genul ăsta.

Wisting aruncă o privire spre măneca gecii în care era ascuns microfonul. Pentru un ascultător din afară, discuția putea părea lipsită de importanță, dar ea avea o direcție și un motiv.

— Depinde și de tipul asfaltului? întrebă el având în minte articolul publicat de VG în 27 august 1987.

— Bineînțeles. Au apărut îmbunătățiri majore în tehnologia asfaltului, răspunse el și începu să vorbească despre amestecuri și rezistența la uzură.

Wisting se întreba dacă era cazul să continue discuția, dar decise să nu o facă. Pentru moment era suficient. Plantase ceva în Martin Haugen, ceva care avea să-i reapară în minte în ziua în care urma să îl confrunte cu faptul că amprentele lui se aflau pe scrisoarea trimisă de răpitori și că în ziarul ce fusese utilizat în acest scop exista un articol în care el vorbea despre un nou tip de asfalt, mai rezistent.

Telefonul lui Wisting scoase un sunet de notificare. Era un mesaj de la Hammer. *În cazul ăsta, nu mă pot gândi decât la un singur lucru de care ar fi putut fi vinovată, scria el. Nadia Krogh.*

Wisting închise ecranul imediat ce termină de citit. Hammer pusese în cuvinte propriile lui gânduri. În ultima oră își

conturase o ipoteză. Katharina și Martin Haugen acționaseră împreună pentru a o răpi pe Nadia Krogh, dar ceva mersese prost. Katharinei muștrările de conștiință nu-i dăduseră pace și până la urmă puseseră stăpânire pe ea. Hotărâse să se autodenunțe și era pregătită să meargă la închisoare pentru faptele ei. Totuși, asta ar fi însemnat să-l tragă și pe Martin Haugen după ea. Aici se afla motivul. Singura cale de a nu fi dați în vileag de Katharina era ca ea să dispară. Există însă o problemă cu această teorie. Martin Haugen avea un alibi. Wisting îl verificase de nenumărate ori. Când a dispărut Katharina, Martin Haugen se afla pe un șantier de construcții, la o distanță de opt ore.

— Vești proaste? întrebă Haugen de pe scaunul de lângă el.

Wisting se uită în jos la telefon.

— Acum, oricum nu mai pot să fac nimic, răspunse el.

Se aplecă înspre parbriz și privi în sus. Cerul de deasupra lor era senin, cu doar câțiva nori singuratici.

— Măcar avem noroc de vreme frumoasă, spuse el.

— O să ajungem prea târziu ca să mai instalăm plasele, spuse Martin. Dar m-am gândit că putem încerca să pescuim cu harpoanele. Sunt vreo două la cabană.

Wisting nu mai făcuse niciodată asta, dar știa că presupunea să vâslească pe întuneric într-o zonă de reproducere de mică adâncime, având o lumină puternică la prora, și să înfigă sulița în peștii paralizați din cauza luminii. Teoretic, metoda era atât de eficientă, încât fusese interzisă.

— Este legal? întrebă el.

— Acum lucrezi și la protecția mediului? îl întrebă râzând Martin. Mă gândeam doar să prind vreo doi pești pentru cină. Ar fi distractiv să încerc. N-am mai făcut asta din copilărie.

Wisting râse și căzu de acord. Martin schimbă subiectul arătând spre un indicator rutier.

— Katharina a montat acel indicator, spuse el.

Wisting reuși să îl vadă înainte să treacă de el. Porsgrund scria pe el și semnaliza prima la dreapta.

— Este încă acolo, zâmbi Martin Haugen. Râd de fiecare dată când îl văd. Katharina nu prea scria corect. La atelierul de

indicatoare lucra un suedez și nu a observat nici el greșeala. Când a fost descoperită, au protestat amândoi și au spus că așa trebuie să fie. Scrisa Porsgrunds Porselænsfabrik pe toate toaletele. Indicatorul a rămas locului. Este așa de peste 25 de ani.

Wisting condusesse de multe ori pe acest segment de drum. Observase ortografia, dar nu își pusese vreo întrebare în legătură cu asta. Porsgrund era vechea scriere a numelui.

Martin Haugen urmă indicatoarele și ieși de pe autostrada E18.

— Luăm ceva de acolo? întrebă el făcând semn spre un supermarket Meny.

Wisting încuviință.

— De ce avem nevoie? întrebă el.

— Trebuie să luăm măcar ouă și șuncă, îi răspunse Martin.

Stiller urmărește punctul deplasându-se spre o zonă comercială și oprindu-se.

— Aprovizionare, spuse Hammer.

Stiller încuviințează și-și îndreaptă atenția spre laptopul pe care-l ținea în poală.

— Am primit traficul de date de pe telefonul lui din ultimele 90 de zile. Printre cei cu care a luat legătura nu este nimic notabil, îl folosește în special pentru chestiuni legate de serviciu, dar ne spune unde a fost săptămâna trecută.

— Unde a fost?

— În Malvik, preciză Stiller. Are trei apeluri pierdute în acea perioadă. Toate trei de la Wisting și toate trei sunt în aria de acoperire a unei celule din Malvik.

— Prognoza meteo, comentă Hammer. A verificat de mai multe ori prognoza meteo pentru Malvik. Acolo au fost inundații din cauza ploii și o porțiune din autostrada E6 a fost măturată de ape. Poate a vrut să meargă acolo să verifice situația. Probabil că s-a numărat printre cei responsabili de construcția drumului.

Stiller se gândește la același lucru.

— Dar de ce ne-a mințit în legătură cu asta? se întreabă el. Trebuie să fi avut ceva de făcut acolo.

— N-au fost și alte apeluri care să aibă legătură cu călătoria? Nu a stabilit nicio întâlnire cu nimeni sau ceva?

— I-a trimis un sms unui coleg de serviciu pe când trecea de Lillehammer, puțin după ora 8:00, în dimineața zilei de 10 octombrie, după care Wisting a încercat de trei ori să dea de el.

— În Lillehammer la ora 8:00? repetă Hammer. Atunci, înseamnă că a plecat de acasă în toiul nopții.

Stiller nu comentă. Tot muta în sus și în jos lista conținând datele de trafic ale telefonului mobil al lui Haugen, de parcă ar fi conținut detalii edificatoare. Lipsa de somn îl împiedică să se

concentreze și avea dificultăți să-și adune gândurile. Se ridică, se duse la ușă și îl rugă pe Hammer să îl scuze.

— Vin imediat înapoi.

Coborî în biroul său și căută o pungă cu pudră de cofeină. Făcuse rost de ea pe când locuia în Africa de Sud. În Norvegia nu se comercializa, dar adusese mai multe pungi ultima dată când își vizitase tatăl. Pe biroul său era un pahar gol. Se duse la toaletă și îl umplu cu apă. Apoi rupse punga și își vărsă pudra direct în gură, după care o înghiți și bău apa din pahar. Nu lua pudra ca să stea treaz, oricum avea să fie treaz, dar lipsa de somn îi afecta capacitatea de concentrare. Rămase neclintit și așteptă să își facă efectul, știind că acesta apărea treptat. Îi sună telefonul. Era Malm. Probabil era în biroul din Oslo și voia un raport înainte să plece acasă pentru weekend.

Înainte de a răspunde, Stiller bău apa rămasă în pahar.

— Cum stați? întrebă Malm.

Aproape fiecare discuție o începea așa.

— Suntem în grafic, răspunse Stiller. Se îndreaptă spre cabană, dar nu îi putem auzi, așa că probabil abia duminică vom afla cum au decurs lucrurile.

— Ar fi trebuit să punem microfoane în cabană? întrebă Malm.

Stiller începu să urce pe scări până la etajul patru.

— Am făcut o analiză. Planul era să aranjăm mașina lui Wisting, dacă nu altceva, dar nu era potrivită pentru drumul forestier. Va fi înregistrat, ca să putem asigura probele necesare.

Stiller bătuse la ușa camerei de supraveghere tehnică pentru ca Hammer să îi deschidă.

— Și ultima analiză de risc ce ne spune? întrebă Malm.

— Riscul este încă redus, îl asigură Stiller.

Hammer deschise ușa. Cursorul roșu de pe monitor era în același loc.

— Atunci îți doresc un weekend liniștit, îi ură Malm și puse capăt discuției.

Stiller se așeză și simți cum cafeina i se răspândește în corp. Își închise ochii pentru o clipă și își adună gândurile.

— Poți să verifici cazierul lui Emil Slettaker? îl rugă pe Hammer și-și deschise ochii.

Hammer se întoarse spre el.

— Cine este acesta?

— Bărbatul de la care a cumpărat Haugen pistolul cu aer comprimat.

Nils Hammer încuviință ca și cum i-ar fi recunoscut numele și se aplecă asupra tastaturii. Făcu o căutare în Evidența Persoanelor, pentru a găsi data nașterii și codul numeric personal al lui Emil Slettaker, apoi selectă și copie cele 11 cifre în registrul cazier și apăsă tasta „enter”.

— Câte puțin din toate, dar numai fapte mărunte, comentă el.

Stiller se aplecă spre ecran. Avea mai multe abateri de circulație, câteva infracțiuni minore legate de stupefiante, vreo două cazuri de loviri și două încălcări ale regimului armelor și munițiilor.

Nu îi plăcea ceea ce vedea.

— Dar primul pe lista lui Haugen cine a fost?

Hammer se întoarse la lista de apeluri și găsi numele și numerele de telefon ale tuturor celor contactați de Haugen.

— Gunnar Fischer, spuse el cu voce tare și îl verifică. Singurul lucru pe care îl pot găsi este că a raportat un jaf în urmă cu doi ani. Se pare că la Sandefjord Paintball Club. Apare ca fiind președintele consiliului de administrație de acolo.

Stiller își mișcă ochii și clipi de câteva ori în fața ecranului.

— Bine, spuse el. Caută numărul de telefon din anunțul pentru pistolul acela vândut de Emil Slettaker.

Hammer i-l dictă.

Stiller formă numărul și puse telefonul pe difuzor. Ascultară sunetul de apel.

— Emil Slettaker, se auzi, într-un final, răspunsul de la celălalt capăt al firului.

— Stein Arnesen la telefon, minți Stiller și se uită la monitor. Sun în legătură cu pistolul Walter din anunțul publicat online. Mai este de vânzare?

— Da.

Făcu un schimb de priviri cu Hammer.

— Îți ofer 1 000 de coroane pentru el, propuse Stiller.

— 1 500, spuse celălalt, încercând să ajungă la o înțelegere.

— Regret, am o ofertă mai bună din altă parte, spuse Stiller punând capăt conversației înainte ca interlocutorul să aibă timp să mai reducă din preț.

Hammer îl privea gânditor.

— Credeam că Haugen a cumpărat acel pistol.

Stiller nu răspunse.

— Dă-mi anunțul tipului cu sala de paintball. Gunnar Fischer.

Hammer făcu întocmai. Stiller apelă postul telefonic. Bărbatul răspunse imediat. Stiller adoptă un ton oficial.

— Vorbesc cu Gunnar Fischer de la Sandefjord Paintball Club? întrebă el.

Celălalt confirmă. Stiller se prezintă.

— Sun din partea Secției Speciale din cadrul Kripos, spuse el, știind că suna foarte formal. Cercetăm un bărbat care este posibil să vă fi contactat încercând să cumpere un pistol cu aer comprimat pe care îl aveți la vânzare pe Finn.

Urmă o scurtă pauză, după care interlocutorul confirmă.

— Așa cred, răspunse el.

Stiller așteaptă o continuare din partea celuiilalt.

— A venit ieri după-amiază, continuă Fischer. Nu știu cum îl cheamă, dar am numărul lui în agenda telefonică.

— Îmi poți da detalii legate de întâlnire? îl rugă Stiller.

— Nu era interesat cu adevărat de pistol, explică Fischer. Când a venit aici, se întreba dacă am și alte arme. Arme reale. Probabil credea că dețin arme de foc, din moment ce am pus câteva anunțuri, dar i-am spus foarte clar că nici nu se pune problema. Nici nu am astfel de arme.

— Bine, spuse Stiller și dădu să închidă.

— Acum ce fac? întrebă Fischer.

— Nimic, răspunse Stiller. Vom trimite pe cineva la tine acasă după weekend ca să-ți ia o declarație oficială, dar este important să nu iei legătura cu acest tip. Nu te deranja să îl suni sau altceva.

— Desigur că nu, îl asigură interlocutorul înainte să pună capăt convorbirii.

Stiller închise și se întoarse spre Hammer.

— Ia legătura cu procurorul poliției, îi ordonă el. Avem nevoie de un mandat de percheziție și de arestare pentru Emil Slettaker. Trebuie să aflăm exact cu ce s-a înarmat Martin Haugen.

Căruciorul de cumpărături era plin. Pâine, cârnați și conserve de fasole pe lângă ouă și bacon, precum și câteva cotlete, în caz că nu prindeau pește. Alune și două pachete a câte șase cutii de bere. Până ajunseră la casa de marcat luaseră atât de multe, încât Wisting nu știa dacă aveau să încapă în rucsacuri.

Pe standul de ziare nu mai rămăsese niciun număr din VG. Wisting se uită și la casa alăturată. Nici acolo nu mai era. La fel și la celelalte.

— Nu mai aveți niciun număr din VG? întrebă el.

— Nu, s-au terminat de ceva timp, îi confirmă tânăra casieră. Pungi?

— Plătesc eu, se oferi Martin Haugen și scoase portofelul. Ne socotim mai târziu.

Wisting puse cumpărăturile în pungi și le duse la mașină.

— Hai până la benzinărie, spuse Wisting arătând peste stradă. Trebuie să încerc să fac rost de un exemplar din VG. Astăzi se publică articolul scris de Line despre Nadia Krogh.

Și standul de la benzinărie era gol. Martin Haugen parcă între pompe, iar Wisting intră și văzu că nici acolo nu mai era nimic pe standuri.

— Nu este așa ciudat, spuse el urcând iar în mașină. La urma urmei, aici a trăit.

Își puse centura de siguranță.

— Ți amintești? întrebă el. Pe atunci lucrai în zonă, nu?

Martin Haugen se întoarse, se uită în oglinda retrovizoare și acordă prioritate unui moped, înainte de a ieși din benzinărie.

— Toată lumea vorbea despre asta, răspunse el. Poliția a căutat prin barăci și a plimbat câinii prin șanț, de-a lungul drumului nou.

— Stăteai aici, în barăci? întrebă Wisting.

— Nu, Katharina și cu mine făceam naveta zilnic. Ea era la biroul de construcții, eu devenisem maistru și lucram în tura de zi.

— Îmi amintesc că ăsta a fost cel mai bun lucru în a fi inspector principal de poliție, după-amiezele libere, comentă Wisting ca să pregătească următoarea întrebare: Dar în weekend? Și în weekenduri erați liberi?

Nadia Krogh dispăruse într-o noapte de sâmbătă, în data de 19 septembrie 1987, și se îndoia că ar mai fi putut să găsească pontajele din acea perioadă.

— În majoritatea timpului, răspunse Martin. Dacă întârziam cu lucrările, atunci munceam suplimentar și în weekend, și după-amiaza.

— Și Katharina ce făcea, dacă tu trebuia să lucrezi în plus? Stătea la birou, nu?

— Când aveam ceva planificat, ea își lua motocicleta, ca să putem să plecăm separat. Dacă nu, avea mereu câte ceva de făcut la birou sau rămânea acasă la o prietenă.

Wisting încuviință. După ce venise în Norvegia, Katharina locuise în Porsgrunn și până la urmă obținuse un loc de muncă la biroul de planificare pentru construcția noii autostrăzi. Aici îl cunoscuse pe Martin Haugen. Undeva prin dosarul de urmărire penală avea lista cu numele prietenelor ei din Porsgrunn. Acestea fuseseră audiate după dispariția Katharinei, însă fără niciun rezultat. Declarațiile lor erau incluse într-o parte a anchetei care fusese considerată neinteresantă. Elementul comun al acestora consta în faptul că legătura lor cu Katharina se redusese treptat, după ce ea se mutase cu Martin. Cea mai apropiată prietenă credea că ultima dată vorbise cu Katharina la telefon cu patru luni înainte de dispariție. Acum, însă, centrul de greutate al cazului se schimbase. Poate că prietenele ei ar putea să spună ceva referitor la comportamentul Katharinei din perioada în care fusese răpită Nadia Krogh.

— Pe una dintre ele o cheama Ellen? întrebă Wisting. Cred că am vorbit cu câteva dintre ele în timpul anchetei.

— Se prea poate, da, încuviință Martin.

Dacă ar fi folosit mașina lui Wisting, Hammer și Stiller ar fi putut sta în camera dedicată supravegherii tehnice și ar fi auzit discuția în direct. S-ar fi gândit la același lucru ca și Wisting și ar fi căutat declarațiile fostelor prietene. Se gândi chiar să trimită un mesaj text echipei, dar lăsă lucrurile așa.

— De cât timp a fost terminat drumul? întrebă el în schimb, aruncând o privire prin lunetă, către autostradă.

— A fost construit în etape. Eu am terminat aici în 1988 și am început lucrările la E6, sus, în Trøndelag.

— La știri au spus că e închis, comentă Wisting.

— Ploaia a erodat terenul și drumul a fost luat de ape. Cel puțin acel segment.

Martin Haugen frână brusc și ieși de pe drum, intrând într-o altă benzinărie.

— Vrei să vezi dacă au ziarul aici? întrebă el oprind între pompe și magazin.

Wisting coborî și o luă spre magazin. Mai rămăseseră câteva exemplare. Articolul lui Line era pe prima pagină. Folosiseră o fotografie din anii 1980 a Nadiei Krogh și aleseseră un titlu simplu: *Misterul Nadiei Krogh*.

Luă ziarul de pe stand, îl puse pe tejghea și plăti.

Martin Haugen aștepta cu motorul pornit. Wisting deschise ziarul în timp ce mergeau. Articolul se întindea pe trei pagini. Lângă numele lui Line era o mică fotografie a ei, alături de cea a unui jurnalist mai tânăr, Daniel Leanger. Principala ilustrație era o hartă care indica locul din care dispăruse Nadia Krogh și cel în care locuia. Era completată de o fotografie a casei în care avusese loc petrecerea, precum și de una ce o înfățișa pe colega de clasă care stătea acolo. Pe a treia pagină se găsea o imagine cu Adrian Stiller. În partea de jos a paginii era o trimitere la podcast și la următorul articol din serie, care urma să se refere la scrisorile trimise de răpitori.

— Este bun? întrebă Martin Haugen fără să își ia privirea de la drum.

Wisting împături ziarul.

— O să-l citesc diseară, la cabană, spuse el.

Parcurseră ultima porțiune din drum în tăcere. Martin dădu radioul mai tare și schimbă posturile până găsi o muzică pe placul său. Wisting se lăsă pe spetează. Aștepta un mesaj de la Hammer, care, pretinzând că este Line, urma să-l roage să asculte podcastul. Înțelegerea fusese să i-l timită când ajungeau pe la jumătatea drumului. Wisting analizase harta împreună cu Hammer și estimaseră că asta avea să se întâmple cam după ce traversau podul spre partea vestică a orașului Porsgrunn. Trecuseră cinci minute de atunci.

În partea stângă era Volls fjorden. Un stol de pescăruși dădea ocol unei ambarcațiuni. Martin își sprijini brațul stâng de geamul lateral și se concentră la drum. Ajunseseră din urmă un camion care mergea încet. Drumul era prea îngust și cu prea multe viraje ca să poată depăși, așa că păstrară o distanță de siguranță.

După vreo doi kilometri, camionul trase pe margine. Martin își puse din nou ambele mâini pe volan și îl depăși. În sfârșit, se auzi și notificarea pe telefon. Wisting îl scoase. Adăugase un punct după numele lui Line ca să știe când apelantul era Hammer.

— Este de la Line, spuse el, adresându-i-se lui Martin. Îmi spune să ascult podcastul pe care l-a făcut. Este în regulă?

Martin opri sunetul radioului.

— Nu știu cum funcționează chestia asta, spuse el.

— Nici eu, răspunse Wisting.

Apăsă pe linkul din mesaj și porni difuzorul telefonului. Martin opri radioul mașinii. După un intro muzical, vocea lui Line răsună în habitacul.

Ascultară cu atenție. Martin viră spre Kilebygda și pădurea îi înconjură din ambele părți.

Era straniu să audă vocea lui Line așa. Avea o voce narativă plăcută, caldă și dezinvoltă, care păstra totodată și un timbru serios. Prezintă tabloul general al cazului, apoi o imagine a Nadiei Krogh și le promise ascultătorilor că avea să încerce să afle ce i se întâmplase.

Povestea era bine structurată, respectând metoda jurnalistică, dar crescând tensiunea treptat.

Martin Haugen ținea ambele mâini pe volan. Pe chipul lui nu se putea citi nicio reacție. După doar zece minute, ieși de pe drumul principal și ajunse în dreptul barierei care bloca drumul forestier denivelat. Puse schimbătorul de viteze în punctul mort și trase frâna de mână.

— Mă ocup eu, se oferi Wisting.

Opri podcastul, luă cheile de la Martin și sări din mașină.

— Merge destul de greu, îl avertiză Martin.

Wisting bâjbâi cu cheile în lacăt, dar reuși să îl deschidă și ridică bariera pentru ca Haugen să treacă cu mașina. Apoi o lăsă în jos și încuie lacătul.

Drumul era destul de accidentat. Mașina scârțâi pe grohotiș și se zgudui puternic, după care intră într-o groapă. Wisting opri telefonul și îl lăsă pe Martin Haugen să manevreze mașina. În unele locuri trebuia să se apropie mult de marginea drumului, pentru a evita șleaurile și gropile din drum. Crengile zgâriau caroseria, iar Wisting se bucură că nu veniseră cu mașina lui.

Camioneta continuă să urce anevoios și nimeri într-o altă groapă. Martin Haugen accelerează. Roțile se învârtiră în gol, împingând mașina spre șanțul din partea lui Wisting, după care prinseră aderență și mașina se redresă.

— Când bunicul meu a preluat locul, nu exista niciun drum, explică Martin. Așa că veneau cu barca. Materialele erau trase pe gheață.

După câțiva kilometri, drumul se bifurca. Wisting abia îl recunoștea de ultima dată când fusese aici. Martin Haugen o luă la stânga. Părea aproape impracticabil. Dispăruse aproape tot pietrișul și rămăsese solul bătorit, în care ploaia săpase șanțuri adânci.

— Drumul devine mai lin când ajungem în vârful dealului, îl asigură Martin.

Avea dreptate. Dincolo de vârful dealului, drumul o lua din nou la vale. Cea mai mare parte a apei de ploaie se scursese într-un pârau care mergea paralel cu drumul. După un kilometru ajunseră într-o zonă largă, în care mașina putea fi întoarsă. Câțiva bușteni putreziți încă mai zăceau prin jur de pe vremea în

care se construise drumul pentru exploatarea forestieră. Locul era năpădit de iarbă, care se frecă de șasiu când Martin întoarse mașina și dădu în marșarier până în dreptul unei poteci.

Wisting luă ziarul cu el și coborî. Dinspre copacii care îi înconjurau se auzi șuieratul unei rafale de vânt.

Martin îl însoți în partea din spate a mașinii și deschise trapa de încărcare. Împărțiră mâncarea. Rucsacurile se umplură rapid și sfârșiră prin a pune cele mai ușoare alimente într-o pungă de plastic pe care Martin se oferă să o care. Își luară apoi rucsacurile în spinare și porniră spre cabană.

Actele fură întocmite repede. Christine Thiis fusese ușor de convins că Emil Slettaker ar fi putut să-i vândă o armă ilegală lui Martin Haugen. Decise că acesta trebuia arestat, iar casa percheziționată pentru a vedea dacă mai există și alte arme. Nils Hammer organizase o echipă care să efectueze percheziția.

Două mașini ale poliției cu însemne opriră în fața casei. Din ele coborâră patru bărbați care se apropiară de ușă. Adrian Stiller se afla într-o mașină parcată pe cealaltă parte a străzii și îl văzu pe Emil Slettaker deschizându-le. Cel mai masiv dintre polițiști îi înmână un document. Bărbatul din cadrul ușii îl citi în timp ce i se ofereau niște explicații. I se permise apoi să se încalțe și să își ia jacheta, înainte de a fi încătușat și condus într-una dintre mașinile de poliție.

Stiller se duse spre ei și le spuse să aștepte înainte de a-l lua de acolo.

În casă, polițiștii în civil căutau deja arme. Încăperile erau verificate sistematic.

Locuința lăsa impresia că Emil Slettaker trăia singur. Era mobilată simplu, dar cu simț practic. În bucătărie, cuptorul era pornit. Stiller se uită prin ușa transparentă și văzu că înăuntru erau doi cartofi mari în folie de aluminiu. Opri focul și își îndreptă atenția spre blatul de lucru. O halcă zdravănă de carne aștepta să fie gătită. În living, televizorul era pornit pe un canal de sport.

— Schimbare de plan, comentă unul dintre polițiști.

Un altul ieși dintr-o încăpere aflată la capătul holului.

— Ai găsit ceva? întrebă Stiller.

— Un pistol cu aer comprimat, răspunse polițistul, oferindu-i-l.

Era arma din anunțul de pe internet.

— OK, continuă, spuse Stiller.

Ieși și se așează pe bancheta din spate a mașinii de poliție, lângă Emil Slettaker. Cătușele prinse la spate îi provocau dureri. Se răsuci și-l privi întrebător pe Stiller. Uimirea inițială se transformată în furie. Înjură și ceru să i se spună ce se petrece.

— Am oprit eu cuptorul, spuse Stiller calm.

Bărbatul înjură din nou, susținând că nu făcuse nimic rău și că n-aveau ce să găsească la el.

— Ascultă-mă, spuse Stiller.

— Cine dracului ești tu?

Stiller se prezintă.

— Lucrez într-o secție specială la Kripos, spuse el, știind că suna altfel decât dacă i-ar fi spus că lucra în cadrul serviciului pentru cazuri vechi neelucidate.

Emil Slettaker nu răspunse.

— Nu-mi pasă dacă friptura ta o să se strice peste weekend, continuă el. Nu-mi pasă dacă în seara aceasta este vreun meci pe care o să-l pierzi. Nu dau doi bani pe tine, mă interesează un singur lucru: ce armă i-ai vândut bărbatului care a venit ieri, la ora 17:34, la tine și a stat aici până la ora 17:49?

Știa intervalul orar datorită dispozitivului de urmărire montat pe camionetă. Asta avea să îl facă pe tipul de lângă el să creadă că poliția cunoștea mai multe decât era cazul în realitate.

Stiller se uită spre casă. Polițistul de la intrare îi făcu semn că nu mai găsiseră altceva.

— Trebuie să știu, spuse Stiller.

Bărbatul încă tăcea.

— Nu dau doi bani pe tine, repetă Stiller. Imediat ce îmi răspunzi, îți voi da jos cătușele și te voi lăsa să mergi în bucătărie să-ți pregătești friptura. Dar trebuie să îmi spui acum.

Emil Slettaker înghiți în sec.

— Voia un pistol cu aer comprimat, începu el.

Stiller se apropie de el.

— Nu asta voia, spuse el printre dinți. Țsta a fost doar pretextul ca să ia legătura cu tine. Ce și-a luat?

Emil Slettaker se uită înspre casă și apoi la Stiller.

— Un Glock 34, răspunse el.

— Funcțional?

— Da, este un model de concurs, cu țeavă lungă.

— Muniție?

— Da, sunt două rânduri de cartușe în încărcător. Are o capacitate de 17 cartușe.

Stiller așteaptă.

— A cumpărat o cutie, 50 de cartușe.

— Cât a plătit?

— 20 000.

— Unde sunt banii?

— În living, într-o carcasă de DVD.

— Bine. Îi luăm cu noi.

Stiller coborî, ocoli mașina și deschise portiera de pe cealaltă parte. Emil Slettaker se târî afară. Unul dintre polițiștii în civil se apropie de el și-i desfăcu cătușele.

— Ce se întâmplă? întrebă Emil Slettaker. E vreo chestie teroristă sau ceva de genul ăsta?

Nu primi niciun răspuns.

— Acum ce urmează? continuă el să întrebe.

— Noi am terminat, dar o să-ți spună cei de la poliția districtuală, răspunse Stiller.

Celălalt doar încuviință și se uită în jur să vadă dacă vreun vecin urmărise cele petrecute.

— Le voi transmite că ai cooperat, vei primi o pedeapsă mai ușoară. Ceea ce contează este să nu iei sub nicio formă legătura cu bărbatul căruia i-ai vândut arma.

Îl privi fix în ochi.

— Ai înțeles? întrebă el. Îți vei înrăutăți situația.

Emil Slettaker încuviință. Stiller îi întoarse spatele și plecă la mașina lui.

După vreo zece minute de mers pe jos, Wisting zări acoperișul cenușiu printre copacii din față. Cabana se afla într-un luminiș. Wisting cunoștea istoria locului. Aceasta fusese o gospodărie, o mică fermă izolată deținută de unul dintre fermierii bogați din sat. Strămoșii lui Martin Haugen locuiseră acolo până la începutul anilor 1900. Cel mai mare număr de persoane care locuiseră în acea căsuță fusese de patru adulți și nouă copii. Avuseseră vreo două vaci, găini, câteva capre și oi. Bunicul lui Martin fusese ultimul dintre copiii născuți în pădure. El cumpărase locul după război și restaurase casa pe o structură de lemn. Tot acolo mai existaseră două construcții, un șopron și un hambar. Se pare că șopronul arsese, așa încât din el nu mai rămăseseră decât niște bolovani printre care crescuse vegetația. O jumătate din hambar se prăbușise după o ninsoare abundentă, iar cealaltă jumătate, împreună cu latrina și magazia de lemne mai erau încă în picioare.

Pe partea sudică a acoperișului, burlanele și jgheaburile care dirijau apa de ploaie fuseseră schimbate. Cele vechi zăceau întinse pe jos, fiind înlocuite cu unele din lemn tratat, de o culoare mai deschisă.

Martin Haugen se duse la ușă, o deschise și îl lăsă pe Wisting să intre primul.

Cabana avea bucătărie, living și două dormitoare cu paturi supraetajate. Wisting se aplecă să nu se lovească de pragul scund și intră în dormitorul pe care îl folosisese ultima dată. Își puse bagajul jos și îl auzi pe Martin făcând același lucru în camera alăturată.

De la fereastra din living se vedea lacul Langen. Ceața serii se așternuse peste apă, așa încât pădurea de pe celălalt mal abia se mai distinge. În mijlocul vechii pajiști de fân ce cobora către apă

se afla un măr. Se dezbrăcase de frunze, dar câteva mere mici și roșii încă mai atârnav pe ramuri.

Martin ieși din dormitorul lui cu două cutii de bere și îi oferi una lui Wisting.

— Propun să aprindem cuptorul și să pregătim ceva de mâncare, spuse el, deschizând cutia.

Wisting încuviință și se duse în magazia de lemne. Toporul era înfipț în butuc, chiar după ușă. Martin lăsa cutia de bere jos, puse mâna pe topor și începu să taie niște vreascuri cu care să aprindă focul.

Wisting rămase afară. Se feri puțin din dreptul ușii ca să lase lumina să intre. Pădurea era tăcută și deasă în jurul lor. Își îndreptă din nou privirea spre apă. Suprafața lină era tulburată de o pereche de rațe ce înotau una lângă alta. În afară de sunetul toporului, nu se auzea nimic.

Când se făcu liniște, intră în magazie și luă un braț de lemne, traversă curtea cu ele și le lăsa în coșul de lemne din bucătărie. Martin veni imediat după el. Sub un braț avea un maldăr de lemne, iar în celălalt ducea un harpon pentru pescuit. Arăta ca o furcă, însă dinții aveau ghimpi, pentru ca peștele să nu alunece. Vârfurile celor trei dinți erau lucioase, ca și cum ar fi fost proaspăt ascuțite.

— Ar trebui să scoatem și luntrea, ca să aibă timp să se umfle puțin, spuse el lăsând sulita jos înainte de a răsturna lemnele în coș.

Wisting se aplecă și deschise ușa sobei.

— A trecut mult de când nu ai mai lăsat-o la apă? întrebă el băgând înăuntru câteva vreascuri.

— De anul trecut, răspunse Martin, dându-i o cutie de chibrituri. E posibil să ia puțină apă.

Wisting aprinse focul în cuptor. Flăcările se înălțară repede. Așteptă să fie suficient de puternice, după care puse bucăți mai mari de lemn și închise ușa cuptorului. Duse apoi cutiile de bere pe la malul apei.

Luntrea de lemn era fixată pe două trunchiuri de copac și fusese acoperită cu o prelată în ale cărei falduri se adunaseră

frunzele moarte.

O îndepărtară și rămaseră privind vechea barcă cu vâsle. Chila plată era acoperită cu smoală și părea intactă. Împreună reușiră să o întoarcă. Nivelul apei era ridicat după ploaie, așa că o lansară cu ușurință. Martin luă funia de la proră și o legă de un copac, după care puse vâslele și aruncă în ea o mică găleată roșie de plastic, pe post de polonic. Printr-o crăpătură mică din osatura pupei se infiltra puțină apă, dar lemnul avea să o absoarbă în câteva ore și să se umfle, închizând micile orificii.

Întunericul serii se furișase cât se ocupaseră ei de barcă. Când reveniră în cabană, nu mai puteau vedea până la apă.

Martin aruncă un lemn în cuptor, după care scoase două inele de pe plită și așeză deasupra o tigaie.

— Facem doar vreo doi cârnați? sugeră el, punând un cub de unt care începu să se topească încet.

Wisting încuviință și aprinse un felinar cu parafină. Răspândeă o lumină mohorâtă în încăpere, făcând ca scaunele și mesele să arunce umbre lungi.

Încetul cu încetul, micuța cabană începu să se încălzească. Wisting își dădu geaca jos și o puse pe speteaza scaunului. Apoi își scoase ziarul din rucsac, se așeză și citi articolul lui Line. Martin puse cârnații în tigaie și îi întoarse de mai multe ori.

— Ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă Wisting ridicându-și privirea din ziar.

Martin Haugen apucă berea și luă o înghițitură.

— La ce te referi? întrebă el.

— Cu Nadia Krogh, preciză Wisting. E un caz special.

Martin își plimbă degetul pe inelul cutiei de bere și își ridică un colț al gurii într-un zâmbet.

— Nu știu, răspunse el.

Wisting ținu pagina pe care se afla imaginea ei manipulată pe jumătate ridicată spre el.

— Eu nu cred că mai trăiește, spuse el. I s-a întâmplat ceva.

— A fost răpită, comentă Martin.

Întoarse cârnații care sfârâiau în tigaie și spuse ceva despre oamenii imprevizibili.

Wisting se văzu nevoit să îl roage să repete.

— Nu este bine să fii în compania unor persoane imprevizibile, spuse Martin.

— Cam ai dreptate, încuviință Wisting, împăturind ziarul. Adică, nu cred că persoana sau persoanele ce au pus la cale asta sunt imprevizibile în sensul de instabile sau cu probleme psihice, dar cred că moartea Nadiei Krogh nu făcuse parte din planul lor.

Era o momeală. Nu una din care Martin să muște imediat, ci una care să stea la pândă și să se maturizeze, să îl acapareze lent, pentru ca, în cele din urmă, să îl determine să vorbească mai ușor despre ce făcuse.

Wisting avea, de bună seamă, un plan pentru călătoria la cabană, la fel ca atunci când intra în camera de interogatoriu. Ipoteza era că Martin Haugen îi luase viața Nadiei Krogh și că efectele în lanț au făcut ca și Katharina să aibă aceeași soartă. Tot ceea ce insinua Wisting în conversațiile lor își avea rădăcinile în această teorie și fiecare răspuns dat de Martin era interpretat din aceeași perspectivă. Avea în minte o listă lungă de subiecte pe care să le abordeze pentru a-l pune pe Martin pe gânduri. Afirmatia că moartea Nadiei Krogh nu fusese neapărat un act deliberat reprezenta doar prima mișcare.

— Criminalii rareori sunt așa, adăugă Wisting. Foarte puțini dintre cei pe care i-am întâlnit erau reci, cinici sau calculați. Aproape niciunul dintre ei nu-și imaginase că avea să devină criminal, dar a devenit. Și nici nu erau nebuni la momentul comiterii crimei. La fel cum nu fuseseră nici înainte de crimă și nici după aceea.

Aburii de gătit din tigaie se amestecau cu vaporii de parafină. Martin își feri capul din dreptul sobei și își vântură mâna. Wisting observă că vorbele lui atinseseră o coardă sensibilă. Nu era ceva ce putea fi auzit pe înregistrarea audio, dar era ceva ce Wisting interpreta drept o confirmare că era pe drumul cel bun. Martin Haugen prezenta deja câteva semne clasice de nesiguranță. Evita contactul vizual, zâmbea în momentele nepotrivite și își mișca mâinile întruna.

— De obicei este vorba despre oameni care au ajuns în situații extreme, chiar la limita a ceea ce pot controla și îndura, menținându Wisting presiunea. Ajung să ucidă din pasiune, disperare sau furie.

Martin îndepărtă tigaia de plită și împinse inelele la locul lor.

— Cred că sunt gata, spuse el.

— Arată bine, încuviință Wisting.

Martin deschise un sertar, îl închise la loc, deschise altul și scoase un cuțit de pâine. Wisting luă pâinea integrală și i-o dădu. Martin o așeză pe blatul de lemn, tăie două felii și așeză câte un cârnat pe fiecare.

— Am și niște muștar pe undeva aici, spuse el, deschizând unul dintre dulapuri.

Găsi un borcan și i-l dădu lui Wisting. În lumina difuză nu putea citi data de expirare, dar întinse puțin muștar pe pâine și o înfășură în jurul cârnatului.

Mâncară în liniște. Lemnul trosnea în sobă. Martin deschise ușa și mai împinse câțiva bușteni peste jar.

Cifrele nu arătau prea bine. Articolul principal despre Nadia Krogh era în mediul online de la ora 12:00. Pe prima pagină existau două linkuri diferite, dar până acum mai puțin de 100 000 de persoane le accesaseră și îl citiseră. Ziarul online avea 1,5 milioane de utilizatori zilnic, ceea ce însemna că sub zece la sută dintre ei fuseseră atrași de subiect. Ținta era 200 000, atunci însemna că aveau un subiect bun. Poate că numărul cititorilor avea să crească mai spre seară.

Pentru cifrele de audiență ale podcastului trebuiau să aștepte mai mult. Îi puteau cuantifica doar pe cei care îl ascultaseră prin intermediul paginii ziarului. Erau puțini, 1 200. Un număr catastrofal de mic pentru început, dar era pregătită pentru asta. Popularitatea unui podcast se propaga ca un foc mistuitor. Potențialul stătea în faptul că tot mai mulți oameni îl descopereau și deveneau interesați și, în cele din urmă, noile episoade aveau să atragă o mare masă de urmăritori.

Amalie era în ȧarc. Se plictisea și începuse să se agite cerând de mâncare.

Line îi zâmbi.

— Bine, atunci, spuse ea. Vom mânca.

Se aplecă stând pe marginea fotoliului, luă telefonul mobil și intră pe contul de Twitter. Exista un număr surprinzător de postări despre Nadia Krogh, dar majoritatea erau comentarii legate de emisiunea de la TV2 și de la cei care distribuiseră schița cu aspectul ei din prezent. Lăsă telefonul din mână, o duse pe Amalie în bucătărie și o puse în scăunelul ei înalt cât întinse pe o felie de pâine pateu și unt. O împărți în patru și îi puse Amaliei o bavețică, înainte de a așeza farfuria în fața ei. Apoi mai unse o felie cu unt pentru ea și mâncară împreună. După asta, o îmbăie pe Amalie și o puse în pătuț. Adormi aproape imediat și Line se așeză din nou în fața laptopului.

În ultima oră, numărul cititorilor crescuse cu aproape 10 000. Era promițător, dar acum trebuia să se concentreze asupra următorului articol. Publicarea scrisorilor originale ale răpitorilor avea să influențeze statisticile de clickuri.

Avea scrisorile, polițistul care supraveghease locul de ridicare a recompensei și pe Pantera Cenușie din ziarul folosit de răpitori. Dar ar fi vrut ceva în plus, ceva nou.

În materialul documentar pe care îl adunase observase două lucruri. În primul rând, ce spusese bătrânul general în vârstă de 93 de ani despre expresia Pantere Cenușii, care făcea referire la persoanele vârstnice care erau încă în formă și active. În al doilea rând, ceea ce afirmase ziaristul de la Porsgrunns Dagblad, conform căruia răpirea ar fi putut avea ca motiv răzbunarea. Tatăl Nadiei tocmai închisese fabrica de cherestea, la momentul dispariției ei. Mulți rămăseseră fără locuri de muncă, oameni care lucraseră acolo toată viața, oameni în vârstă.

Ipoteza era improbabilă, avea să o ignore și să se concentreze mai curând asupra lui Robert Gran, care fusese iubitul Nadiei. Trebuia să se pregătească pentru interviul de a doua zi, dar încă stătea și răsfoia ediția digitală a ziarului folosit de răpitori. Se opri la pagina pe care era fotografia lui Vidar Arntzen. El subliniase că ziarul fusese publicat cu trei săptămâni înainte de întocmirea scrisorii și ea se întreba de ce ar fi folosit cineva tocmai acel număr.

Răspunsul cel mai la îndemână era că fusese vorba de un ziar oarecare, pe care răpitorul îl luase dintr-un teanc de ziare. Probabil că și-ar fi pus aceeași întrebare și dacă ar fi fost ziarul de cu o zi înainte sau din ziua următoare, iar răpitorii s-ar fi autointitulat Câinii Roșii sau Pisicile Negre.

Continuă să dea paginile, înainte și înapoi, dar în cele din urmă renunță.

Martin Haugen mai puse câteva lemne în cuptor, după care luă harponul pentru pești.

— Încercăm? întrebă el.

Drept răspuns, Wisting își luă geaca de pe speteaza scaunului și se îmbrăcă cu ea.

— Eu luminez calea, spuse el apucând felinarul.

Afară, cerul era înstelat. Luna se ridica peste marginea pădurii. Ici și colo, apa plescăia sub cizmele lor, în timp ce se apropiau de barcă. Aerul era rece și umed.

Pe fundul bărcii se adunase surprinzător de puțină apă după ce stătuse pe uscat mai bine de un an. Wisting urcă primul la bord, se așează pe banca din spate și puse cu grijă felinarul lângă el. Apoi luă găletușa de plastic și începu să strângă apa, cât timp Martin dezlegă parâma și sări în barcă, în timp ce o împingea de la mal.

Apa gălgâia sub carenă. Martin Haugen se așează în dreptul vâslelor, așa că stăteau față în față. Își sprijini picioarele de cadrul bărcii, își arcui spatele și se îndepărtă de mal. În licărul firav al felinarului, părea sfrijit și bătrân.

O clipă, lui Wisting i se păru că se vede pe sine în bărbatul aflat dinaintea lui. Și el era afectat de trecerea timpului. Anii trecuseră în timp ce era ocupat cu munca, iar el și-ar fi dorit să fi avut parte de mai multe momente ca acesta. Simțea satisfacția de fi alături de altcineva într-o activitate atât de simplă ca pescuitul. Să împărtășească liniștea, întunericul, emoția.

— Pe partea cealaltă este un loc în care își depune icrele, spuse Martin făcând semn cu capul într-acolo, înainte de a întoarce barca din câteva lovituri de vâslă.

Barca aluneca încet înainte. Apa se scurgea de pe vâsle de fiecare dată când Martin Haugen le ridica pentru o nouă tură.

Din când în când se uita peste umăr ca să verifice direcția în care mergea.

Wisting continuă să scoată apa din barcă cu găletușa. Se gândi la noaptea în care dispăruse Katharina Haugen. Aveau puține dovezi solide, dar cele pe care le aveau îi ofereau lui Martin Haugen un alibi.

Găleata zgârie fundul bărcii. Wisting aruncă ultimii stropi de apă și o puse jos.

— Cât este de adâncă? întrebă el oglindindu-se în apa întunecată.

— Are cam 60 de metri în cel mai adânc punct, explică Martin. Dar nu aici, în golf. Aici nu are mai mult de 12 metri.

Se apropiară de marginea pădurii de pe celălalt mal. Îi distingeau silueta pe cerul înstelat.

Martin ridică vâslele și rămaseră să asculte, în timp ce barca aluneca mai departe în liniște. La mică distanță în stânga lor puteau auzi susurul unui torent. Vâslele despicară suprafața apei când Martin le lăsă jos și ajustă direcția.

— Du-te la proră, șopti el, ca și cum vocea sa ar fi putut speria peștii.

Wisting luă felinarul, se strecură pe lângă Martin și se așează la jumătatea prorei. Acum erau foarte aproape de mal. Pădurea era deasă până la marginea apei, înfășurând tot mai strâns întunericul în jurul lor.

Felinarul avea un abajur de metal care îndrepta lumina în jos, către apă, și nu-l orbea.

— Vezi ceva? întrebă Martin.

Wisting ridică fitilul, iar flacăra se mări și se întinse peste apă, felinarul abia plutind deasupra ei.

— Fundul nisipos, răspunse el.

Martin mai înfipse o dată vâsla în apă, apropiindu-se și mai mult de torent. O umbră se întrezări pe fundul apei.

— Pește! exclamă Wisting.

Martin îi duse mai aproape de mal. Fundul nisipos se frecă de chilă, dar torentul îi împinse din nou spre apa adâncă.

— Trebuie să o ancorăm, spuse el.

Wisting așeză felinarul pe o băncuță transversală, după care luă frânghia și sări pe țarm imediat ce Martin se apropie suficient de mult. Ancoră barca și urcă din nou la bord. Aceasta mai pluti în derivă câțiva metri de la mal până când frânghia se întinse, după care rămase locului.

Martin trase ramele înăuntru, apucă harponul și se ridică în picioare. Barca se legăna și Wisting prinse felinarul ca să nu se răstoarne în apă.

Martin se așeză în genunchi și se aplecă peste marginea bărcii, ținând harponul ridicat, gata să lovească. Wisting se întinse lângă el, ținând felinarul. Fundul se afla la mai puțin de jumătate de metru sub ei și era format din nisip și pietricele. Curentul produs torent unduia plantele acvatice.

La marginea cercului de lumină, se mișcă ceva. Wisting se aplecă și mai mult în față, dar mișcarea sperie peștele.

Rămaseră tăcuți, unul lângă altul. Martin mai coborî puțin harponul, astfel încât cele trei vârfuri să fie sub apă. Silueta întunecată a unui pește alunecă în raza de lumină și rămase nemișcată. Martin lovi. Apa era prea agitată ca să-și poată da seama dacă îl nimerise, dar când ridică harponul peștele se zbătea în el. Avea burta de un portocaliu-roșiatic, în timp ce spinarea era verzuie. Martin îl smulse dintr-o singură mișcare, îi rupse capul și îl aruncă în barcă.

— Cinci sute de grame, estimează el, spălându-și sângele de pe mâini. Mai avem nevoie de câțiva și putem face o ciorbă.

Se aplecă din nou peste margine. Nu dură mult până apăru altul. De data asta nu-l nimeri. La fel și pe următorul, dar apoi nimeri ținta și scoase încă un fântânel, aproape pe jumătate cât primul. Îl smulse din țepușă, îi rupse capul și îl aruncă lângă celălalt, după care îi întinse harponul lui Wisting.

— Vrei să încerci?

Wisting îl luă și-i dădu felinarul lui Martin. O vreme, Wisting uită de orice altceva și se concentrează în întregime asupra a ceea ce se întâmpla pe fundul apei. Katharina și Nadia îi ieșiseră complet din minte.

Se ivi botul unui fântânel mare, alunecând încet în cercul de lumină. Wisting își ținu respirația și strânse mai tare coada furcii în mână. Apoi, lovi. Mâna și brațul îi dispărură sub apă până când simți harponul atingând fundul. Îl ridică, dar își dădu repede seama că ratase.

Martin râse și îl încurajă să încerce din nou.

Noroiul agitat se așternu repede. Încercarea eșuată îl lăsă pe Wisting cu mâneca udă. Picura și agita suprafața apei, dar nu într-atât încât să sperie peștii. Destul de curând, apărură alți doi fântâneli mici. Ochiul lor negri și goi se holbau la lumină, după care țâșniră în față și dispărură, ca și cum ceva îi speriasă.

Din umbra bărcii se ivi alt pește. Corpul lui fusiform strălucea în lumină. Își undui coada și intră în raza de acțiune a harponului.

Wisting lovi și simți că reușise. Ridică harponul și văzu că peștele se prinsese într-unul dintre dinți. Era mai mare decât ceilalți doi și avea burta și mai roșie.

Roti harponul în fața lui Martin, care îl scoase, îi rupse și lui capul și îl aruncă în partea din spate a bărcii.

Aveau suficient pentru o masă, dar gustul izbânzii îi făcea să-și dorească mai mulți. Mai rămaseră puțin și mai prinseră câțiva fântâneli pregătiți să-și depună icrele.

Lui Wisting începu să-i înghețe brațul care fusese sub apă și hotărâră că era timpul să se oprească. Își dădu seama că era cel pe care avea montat microfonul abia când Martin se așază din nou la vâsle. Verifică discret cu degetele partea interioară a mânecii. Micul echipament era încă prins de banda velcro, dar se îndoia că mai funcționa. Până acum, discuțiile lor nu conțineau nimic care să-l incrimineze pe Martin. Trebuia să activeze celălalt echipament de îndată ce se ivea ocazia.

Barca se lovi de țărm. Martin ridică vâslele înăuntru și coborî primul. O trase mai sus pe mal și o ancoră înainte ca Wisting să-l urmeze.

Curățară și spălară peștele pe malul apei, după care se întoarseră în cabană. Martin făcu din nou focul în sobă, în timp ce Wisting mai aprinse câteva felinare și vreo două lumânări. Luă

una în dormitor, se dezbracă de hainele ude și se schimbă cu altele uscate. Apoi luă celălalt dispozitiv și îl lipi în buzunarul cămășii.

Când reveni în bucătărie, cartofii fierbeau într-o oală, iar peștele își aștepta rândul.

Martin îi întinse o cutie de bere proaspătă și el bău dintr-a lui. Wisting se așează pe un scaun, iar Katharina și Nadia Krogh îi reveniră în minte. Bunul-simț îi spunea că exista o legătură între cele două cazuri. Faptul că Martin nu putea fi implicat direct în dispariția Katharinei dădea naștere unor noi posibilități. Katharina ar fi putut fi implicată de una singură în organizarea răpirii sau putea să fi colaborat cu altcineva.

Își dădu seama că Martin stătea și se uita la el.

— Ți-ai dorit vreodată să dispari? îl întrebă el.

În oala în care fierbeau cartofii, apa bolborosea.

— Nu prea, răspunse Wisting întrebându-se unde voia Martin să ajungă cu întrebarea. Uneori, când un caz ajunge într-un punct mort sau când un jurnalist pune o întrebare dificilă, aş vrea să las totul pe seama altcuiva, dar altfel nu. Dar tu?

— Uneori aş vrea să plec și să o iau de la capăt altundeva, fără să iau toate problemele cu mine.

— Unde ai vrea să te duci?

— Nu știu, răspunse Martin. Aș prefera să mă întorc în timp și să o iau de la capăt, fără să repet aceleași greșeli.

— Ce greșeli ai făcut?

Martin se uita în gol, undeva în beznă, dincolo de lumina felinarului.

— Inger Lise a fost o greșeală. N-ar fi trebuit să mă însor cu ea.

Wisting se forță să zâmbescă.

— Nu te pot contrazice.

— În rest, cred că este vorba despre suma tuturor micilor greșeli. Am trecut de mult de jumătatea vieții și nu am realizat nimic. Nu am la ce să mă uit în urmă. Nu am familie, nu am călătorit nicăieri, nu am experimentat multe lucruri, am același loc de muncă de 30 de ani.

— La fel și eu, comentă Wisting.

— Dar tu ai un serviciu interesant, o viață interesantă.

În mica bucătărie se așternu liniștea. Martin luă un buștean din coș și îl puse pe foc.

— Crezi că și cu Katharina ai făcut o greșală? întrebă Wisting.

Martin inspiră adânc, după care expiră încet printre dinții încleștați.

— Căsătoria cu ea a fost singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată, doar că nu a ieșit așa cum am vrut.

Wisting nu spuse nimic. Simțea că Martin voia să mai adauge ceva.

— Cred că uneori regreta că era cu mine. Și că și-a văzut pur și simplu de viața ei, a dispărut așa cum mai dispăruse o dată din țara ei natală. Așa era felul ei de a fi. Cel mai important lucru pentru ea era să își lase trecutul în urmă. Se îndepărta constant de el. Eu nu pot să fac același lucru. Eu stau pe loc. Încă aștept.

Pentru o clipă, discuția se aflase sub imperiul regretelor și deznădejdiei, iar Wisting văzuse în asta o oportunitate de a o îndrepta spre o formă sau alta de recunoaștere sau măcar de a-l face pe Martin să înțeleagă că era nevoie să îndrepte lucrurile, pentru a-și continua viața. Acum, conversația luase o altă direcție și înainte ca Wisting să profite de ocazie Martin se ridică și puse tigaia pe plită.

— Unde am lăsat untul? întrebă el, uitându-se în jur.

— Este agățat afară, îi răspunse Wisting.

Se duse la ușă și luă una dintre sacoșele cu cumpărături agățate de un cui pe peretele exterior pentru a sta la răcoare. Puse o bucată mare de unt în tigaie. Aceasta sfârâi în timp ce untul se topea.

Peștii, curățați temeinic, erau pe blat. Martin le făcuse câteva creștături în piele, pe fiecare parte. De îndată ce untul se rumeni, îi puse în tigaie și îi aseasonă cu sare și piper.

— Nu cred că a ales să dispară, spuse Wisting. Cred că este cineva responsabil de faptul că nu mai e în viață.

Peștele sfârâia în tigaie. Martin nu răspunse.

— Nu am renunțat la ideea că vom găsi acea persoană, continuă Wisting. Dacă sau când se va întâmpla, trebuie să fii pregătit ca

aceasta să nu fie persoana pe care ți-ai imaginat-o.

Martin bău din cutia de bere și înțepă cu furculița unul dintre peștii aflați în tigaia întunecată. Wisting se aplecă puțin pe scaun.

— Cel mai probabil e cineva ca mine sau ca tine. Vorbesc din experiență. Când am devenit polițist, vedeam lucrurile în alb și negru, credeam că există oameni buni și răi, dar până la urmă mi-am dat seama că lucrurile sunt mai complicate de-atât.

Martin întoarse peștii. Pielea se rumenise și devenise crocantă.

— Am trecut prin multe ca să înțeleg că oricine este capabil să omoare, în cazul în care circumstanțele îl obligă la asta, continuă Wisting. Este vorba de persoane care sunt supuse unei presiuni atât de mari, încât în cele din urmă ajung să creadă că omuciderea este singura soluție, dar în aproape toate cazurile sunt la fel ca tine sau ca mine. Singura diferență este că ei au ucis o ființă.

Nu spusese asta doar pentru ca Martin să dea vina pe împrejurări sau pentru a-i fi mai ușor să justifice ceea ce făcuse. Exista un adevăr în spusesele lui.

— De fapt, cred că fiecare ființă umană e capabilă să ia viața cuiva, atât timp cât există un motiv, insistă el. Nu este despre a ucide sau nu, ci problema se pune dacă e vorba de o persoană nevinovată sau de una care ne-a amenințat în vreun fel.

Declarația ar fi trebuit să stârnească o reacție. Martin Haugen ar fi trebuit să protesteze și să întrebe cu ce greșise Katharina ca să merite soarta de care avusese parte. În loc să spună ceva, luă un cuțit și îl înfipse într-un cartof.

— Cred că sunt gata, spuse el, dând oala la o parte. Poți să mergi tu afară să verși apa?

— Ceea ce vreau să spun este că poți să fii o persoană decentă, chiar dacă ai făcut ceva grav, spuse Wisting ridicându-se. La un moment dat, toți am făcut ceva care i-a afectat pe ceilalți. Nu putem categorisi oamenii în frumoși sau urâți, buni sau răi. Nu suntem ori una ori alta, suntem amândouă.

Luă două mănuși de bucătărie și duse oala afară, se îndepărtă puțin de cabană și rămase privind-l pe Martin prin fereastră, neștiind dacă reușise ceva cu ceea ce îi spusese. Totul se rezumase

la a-l pregăti să mărturisească. Ca atunci când aveau să-l confrunte cu acuzațiile să știe că putea fi acceptat așa cum era, cu toate defectele și neajunsurile lui. Ca la momentul potrivit să fie sigur că Wisting nu îl judeca sau condamna, ci că avea să îl înțeleagă.

Când reveni, peștii erau pe farfurii și Martin curăța tigaia cu smântână. Fiecare luă câte o farfurie în living și se așezară la masă față în față. Cartofii erau cam nepătrunși. Ar mai fi putut fi lăsați să fiarbă. Peștele era perfect.

— Bun, spuse Wisting.

Telefonul lui emise o notificare.

— Eu l-am oprit pe al meu, spuse Martin. Cred că este unul dintre cele mai bune lucruri când sunt aici. Acasă îmi place să stau și să mănânc în fața televizorului. Aici, sunt complet deconectat.

Wisting zâmbi și se uită la ecran. Era de la Line cu punct.

— Este de la Line, preciză el, scuzându-se.

Voiam doar să îți urez călătorie plăcută, scria Hammer. *Se anunță vreme frumoasă pentru tot weekendul. Salutări lui Martin!* Era un mesaj codat. Stabiliseră că, dacă Hammer sau Stiller aveau un mesaj important pentru el, trebuiau să trimită mai întâi un mesaj despre vreme. Era un avertisment că următorul mesaj va conține ceva ce Martin nu trebuia să vadă.

— O să îi spun bună, răspunse el și scrisse înapoi *Weekend plăcut*.

Rămase pe scaun cu telefonul în mână. Următorul mesaj veni atât de repede, încât probabil că fusese deja scris: *MH are o armă adevărată. Un Glock 34 neînregistrat, cu muniție.*

Martin scotea din gură un os de pește. Wisting își ridică privirea către el după care se uită din nou la telefon. Nu știa cum aflaseră Hammer și Stiller, dar se gândi că avea legătură cu pistolul cu aer comprimat. În orice caz, însemna că Martin Haugen se simțea presat și că se temea de ceva.

— Se întreba dacă am ascultat podcastul, spuse Wisting ștergând mesajul. Vrea să știe ce părere am. Putem asculta restul?

Martin încuviință. Wisting porni din nou înregistrarea. Ascultau în timp ce mâncau. Line făcea o bună prezentare a

cazului. Parțial reproducea ceea ce spusese cei intervievați, parțial îi lăsa chiar pe ei să vorbească, redând înregistrările discuțiilor. În plus, oferea informații suplimentare din documentele poliției și din articole de presă. Acest lucru conferea o bună dramatizare diverselor informații concrete.

În timp ce asculta, încercă să analizeze reacțiile lui Martin. Abia spre finalul podcastului detectă ceva ce părea a fi o reacție nervoasă. Line vorbea despre poșeta Nadiei Krogh și se întreba dacă o luase cu ea când plecase de la petrecere. Martin Haugen se fâstâci cu tacâmurile. Furculița îi căzu din mână și se opri pe podea. Scaunul scârțâi când se aplecă să o ridice. Line vorbea despre episodul următor, care trebuia să fie despre scrisorile de la răpitori. Apoi, programul se opri.

Wisting luă telefonul și opri înregistrarea. Mai avea doar 21% baterie. Se agitase atât de mult înainte să plece, încât nu avusese timp să îl încarce. Înregistrarea consumase multă energie.

— Ce crezi? întrebă el.

— E bună, răspunse Martin.

— Trebuie să-i scriu ceva, spuse Wisting râzând. Ceva despre conținut. Simți că te-a apropiat de Nadia Krogh?

Martin dădu farfuria la o parte din fața lui. Nu mai lăsase nimic în ea.

— Da, răspunse el.

— Ți-a trezit interesul să descoperi misterul dispariției ei?

Martin sorbi din cutia de bere. Era goală și o strivi cu mâna.

— Într-un fel, devine ciudat. Mă duce cu gândul la Katharina.

Se ridică și făcu semn spre cutia de bere a lui Wisting.

— Mai vrei una?

— Da, mulțumesc, răspunse el.

Martin străbătu bucătăria și ieși pe scări. Când deschise ușa, flacăra felinarului pâlpâi în curentul de aer. La întoarcere, mai puse niște lemne pe foc. Wisting bău restul berii din cutie și o luă pe cea nouă, pe care Martin o împinse către el în timp ce se așeza la masă.

Wisting era cuprins de dorința ca scena care se desfășura între ei să nu fie nimic altceva decât ceea ce părea a fi: doi bărbați

singuri într-o cabană, bând bere și vorbind despre orice.

— Mereu am vrut ca într-o zi să pot să-ți spun că știu ce s-a întâmplat cu Katharina, îi zise el. Dar nu am reușit să găsim nici măcar un suspect, niciun motiv pentru care cineva să-i fi făcut rău. Dar cred în ceea ce a spus acel detectiv ieri la televiziune despre Nadia Krogh. Cineva știe ce s-a întâmplat.

Când deschise cutia, spuma berii țâșni prin orificiu.

— Ancheta unei omucideri nu se rezumă doar la căutarea unui făptaș. Este vorba și despre identificarea circumstanțelor care pot împinge o persoană la crimă.

Duse cutia de bere la gură, dându-i lui Martin ocazia să spună ceva.

— Te-ai gândit care ar putea fi motivul? De ce ar fi răpit-o cineva? întrebă el când Martin nu spuse nimic.

Era o întrebare foarte personală. Discuția dintre ei avea o intimitate care nu ar fi fost posibilă cu zece sau 15 ani în urmă, dar întâlnirile regulate îi apropiaseră și îi permiteau lui Wisting să pună astfel de întrebări provocatoare.

— Prefer să nu mă gândesc la asta, răspunse Martin. Există atâția nebuni pe lume. Oameni care violează, ucid, se descotorosesc de cadavre. În urmă cu câțiva ani te-ai ocupat de cazul *Omului cavernelor*. Pe câți i-a răpit și ucis?

Wisting încuviință. Un motiv legat de sex era cel mai probabil. *Omul cavernelor* fusese subiectul mai multor discuții dintre el și Martin. Era un criminal în serie căutat în SUA, însă venise în Norvegia abia după anul 1990 și nu putea să aibă vreo legătură cu cazul Katharinei.

— M-am gândit la o posibilitate, spuse Wisting.

— La care?

Wisting ezită înainte să răspundă. Voia să ducă discuția la faptul că, la un moment dat, Katharina se pregătise să se predea poliției și să meargă la închisoare.

— La răzbunare, spuse el, modelându-și în minte direcția discuției.

Între ei se lăsă din nou tăcerea, ca și cum Martin ar fi trebuit să cântărească în minte cuvântul.

— E posibil să fi făcut ceva care să fi stârnit în alții dorința de răzbunare?

Martin clătină din cap.

— Ce ar fi putut să facă? Cred că mi-aș fi dat seama.

— Probabil că ai dreptate, încuviință Martin. Dar m-am tot gândit la un lucru, unul dintre cele pentru care nu am găsit până acum o explicație.

— Care?

— Valiza ei.

— Ce-i cu ea?

— Reține că este doar o ipoteză, spuse Wisting. Dar cred că e posibil să-și fi făcut bagajul pentru a merge la închisoare.

Martin nu avu nicio reacție. Dacă ipoteza nu s-ar fi bazat pe ceva ce știa și Martin, ar fi părut fantasmagorică.

— Își împachetase un număr precis de haine, continuă Wisting când Martin nu răspunse. Conținutul corespunde cu ceea ce ai voie să aduci în închisoare.

Văzuse lista când a fost la Steinar Vassvik. Știa ce era permis să iei și ce nu, precum și câte haine din fiecare fel putea să ia.

Stăteau la lumina felinarului de o parte și de alta a mesei și se priveau în ochi, aproape ca într-o cameră de interogatoriu. Dacă rolurile ar fi fost definite, cu Wisting anchetator și Martin suspect, acesta ar fi fost momentul să provoace o confruntare și să susțină că Martin trebuie să știe ce făcuse Katharina. Așa cum stăteau lucrurile acum, era suficient să-i dea de înțeles lui Martin că era tot mai aproape de aflarea adevărului.

— Scosese din ramă o fotografie cu voi doi, spuse Wisting. Exact așa cum scrie în formularul de la penitenciar: o singură fotografie, neînrmată.

Martin clătină ezitant din cap, de parcă s-ar fi simțit obligat să protesteze.

— Așa, s-ar explica și florile, adăugă Wisting, referindu-se la buchetul de 14 trandafiri lăsat pe comoda din hol. S-ar putea să-i fi cumpărat chiar ea pentru a-i oferi cuiva în semn de regret.

— Nu, spuse Martin fără ezitare. Nu crezi că, dacă ar fi fost vorba de așa ceva, aș fi știut?

— Dar ceva a fost, obiectă Wisting. Prietenii ei din cor au spus că era deprimată.

— Eu n-am băgat de seamă, îl contrazise Martin. Ei n-o cunoșteau la fel de bine ca mine. Am mai vorbit despre asta. Nu era deprimată. Nu o deranja nimic. La final, când am vorbit ultima oară cu ea la telefon, a râs, așa cum făcea de obicei.

Dacă ar fi fost în camera de interogatoriu, Wisting l-ar fi presat. L-ar fi confruntat cu faptul că nu mai era totul ca înainte. Dintr-un motiv oarecare, își făcuse bagajul. Dintr-un motiv necunoscut, pe hol se afla un buchet de trandafiri. Dintr-un motiv sau altul mângălise un cod pe masa din bucătărie. Și dintr-un motiv sau altul dispăruse.

În loc să-l confrunte cu propriile-i contradicții, se ridică și se duse în bucătărie.

— Pun de cafea, spuse el.

Umplu ibricul cu apă din găleată și îl așeză pe sobă. Apoi ieși să se ușureze.

Lumina lunii era suficient de puternică cât să-și găsească drumul până la marginea pădurii. Rămase cu spatele la cabană. Temperatura mai scăzuse cu câteva grade, iar din jetul de urină se înălțau aburi fierbinți.

Termină, se întoarce pe loc și porni înapoi. La câțiva metri de zidul cabanei, se opri. Lumina ce venea prin ferestre avea o strălucire de cupru. Îl putu vedea pe Martin Haugen înăuntru. Se ridicase și se îndrepta spre dormitorul lui, ținând o lumânare în mână.

Wisting se mișcă să vadă ce face.

Martin așeză lumânarea pe noptieră și se aplecă deasupra bagajului. Era cu spatele la fereastră și în lumina slabă era dificil să-și dea seama ce făcea cu adevărat. Părea să-și scoată din bagaj niște haine ca să se schimbe. Își scosese cămașa din pantaloni, dar o lăsase să atârne liber. Apoi luă lumânarea și ieși din cameră.

Wisting se apropie de ușă. Când intră, apa din ibric fierbea. Puse cafeaua în ea și duse ibricul și două cești în living.

— Am adus niște ciocolată, spuse Martin făcând semn cu capul spre o pungă de pe masă.

Wisting puse jos ibricul și ceștile.

— Și eu am adus ceva, zâmbi el și se retrase în dormitor.

Wisting desfăcu sticla de coniac din puloverul de lână și o luă cu el.

— Este o ediție aniversară, spuse Wisting, punând sticla pe masă. Ai mai băut din ăsta?

— Este cam scump pentru mine, spuse el zâmbind.

— Și pentru mine, spuse Wisting răsucind dopul și rupând sigiliul. L-am primit cadou de la un șofer de autobuz din Risør.

Dopul se deschise cu un sunet surd. Wisting duse gura sticlei la nas și mirosi. Aroma intensă de condimente îi eliberă căile nazale.

— Fiica sa a fost una dintre victimele *Omului cavernelor*, continuă Wisting. Era dispărută de mai mult de șase ani când am găsit-o într-un puț din Tanum. Tatăl ei a fost atât de recunoscător să afle adevărul despre ce se întâmplase, încât mi-a dat asta.

— Nu știam că poliția are voie să accepte daruri, comentă Martin.

— Ei bine, n-am putut să-l refuz, răspunse Wisting. Își pierduse unica fiică.

Se duse în bucătărie și aduse două pahare pentru lapte.

— Astea sunt bune, spuse el umplându-le pe jumătate.

Martin luă un pahar și îl ridică până în dreptul nasului să-i simtă aroma.

— Hilde era numele ei, spuse Wisting și puse dopul la loc. Hilde Jansen. Împlinise 20 de ani.

Martin roti paharul cu grijă după care îl mirosi iar.

— I-am promis că primul toast va fi pentru ea, spuse Wisting ridicând paharul astfel încât să-l poată vedea pe Martin prin el. Chipul i se distorsionă și deveni brun.

Martin își ciocni paharul de-al lui înainte ca amândoi să-și savureze picăturile prețioase.

Wisting se întreabă dacă Stiller cumpăraseră sticla de coniac din banii lui sau dacă îi fusese decontată din bugetul celor de la Kripos. Indiferent de răspuns, era puțin surprins de el însuși și de

cât de ușor îi fusese să vină cu o minciună despre proveniența lui. Construisese povestea ca pe o paralelă la cea a Nadiei Krogh.

Într-adevăr, ajutase la scoaterea lui Hilde Jansen de pe fundul unui puț de apă vechi. Tatăl ei îi fusese profund recunoscător și, când se întâlnise cu Wisting, îi adusese un buchet de flori foarte scump. Era mai ușor să spui o minciună când existau și câteva frânturi de adevăr.

Cafeaua era gata. Mai era puțin zaț în cafea, când o turnă în cești.

— Spunea ceva despre mama ei? întrebă Martin privind în ceașca de cafea.

Wisting puse ibricul pe masă.

— Unde anume? întrebă el.

— În articolul scris de Line, preciză Martin. Se spunea ceva despre mama Nadiei Krogh? Probabil că ea a suferit cel mai mult.

Wisting îl privi în ochi și își aminti de vechiul interviu pe care Martin îl păstrase pentru a-i plagia sentimentele. Probabil că îl măcina ceva ce spusese ea.

— Nu, răspunse el. Nu cred că a fost vreodată de acord să fie interviuată, adăugă el ca să provoace o reacție.

Martin Haugen sorbi din cafea.

— Line a spus că tatăl Nadiei are acasă un cadou împachetat, continuă Wisting când Martin nu răspunse. Bunica ei îl cumpărase din Paris. Trebuia să fie cadoul pentru ziua ei de naștere, dar între timp ea a dispărut. L-a lăsat acolo, pentru ca Nadia să-l primească la întoarcere. Bunica a murit în anul în care nepoata ei ar fi împlinit 27 de ani. Cadoul încă o așteaptă.

Martin puse pe masă paharul de coniac și luă ceașca de cafea.

— Line scrie despre asta?

— Face parte din poveste.

— Ce este în pachet?

Wisting luă o bucată de ciocolată din punga de pe masă.

— Nu știe nimeni. Cred că pachetul este un fel de simbol al întregii povești. Răspunsul este acolo, bine împachetat.

Martin înlocui ceașca de cafea cu paharul de coniac.

— Anchetatorii tăi par atât de siguri că există o soluție, spuse el ținând paharul în poală. Dar dacă nu mai există răspunsuri? Dacă toți cei care știau ceva au dispărut, ca bunica Nadiei?

— Mai sunt oameni care știu, dacă săpăm suficient de adânc. Vânzătoarea din magazinul de la Paris, clientul din spatele ei, un pasager cu care a vorbit în avion, o prietenă cu care s-a întâlnit când a ajuns acasă și căreia i-a povestit despre călătorie. Întotdeauna este cineva care știe.

Martin sorbi îndelung din pahar.

— Putem să vorbim despre altceva?

Wisting n-ar fi vrut să schimbe subiectul. Martin începuse să simtă presiunea. Se simțea ceva în aer, ca un balon care se tot umflase și care s-ar fi putut sparge oricând. Wisting ar fi vrut să continue, dar ar fi fost lipsit de respect. În plus, nu știa ce se putea întâmpla dacă Martin ar fi ajuns la limită.

— Sigur, căzu el de acord. Hai să vorbim despre ceva plăcut.

— Ce vrei să faci când o să ieși la pensie? întrebă Martin.

Wisting își bău coniacul.

— Credeam că urma să vorbim despre ceva plăcut, glumi el luând încă o înghițitură. O să lucrez până la 60 de ani. Adică încă cinci ani. După aceea, nu știu. Poate că o să aloc mai mult timp pentru lucruri de genul ăsta, spuse el făcând un gest larg cu mâna. De exemplu, pentru pescuit.

Conversația a trecut de la politică la programe de televiziune, vreme și vânt. În scurt timp, din sticla de coniac nu mai rămăsese decât jumătate. Wisting simțea că se amețise și vedea că și Martin era tot pe-acolo. Vorbea mai mult și din când în când se poticnea în cuvinte.

— Trebuie să merg să mă ușurez, spuse Martin.

— Vin și eu, spuse Wisting.

Merseră împreună până la marginea pădurii. Tăcerea îi înconjură. Undeva, susura un pârâu și un foșnet slab venea dinspre vârfurile copacilor. Lângă el, Martin începu să se ușureze. Wisting își lăsă capul pe spate și privi cerul nopții. Luminițele unui avion ce se îndrepta spre est scliffeau intermitent deasupra lor.

— Ai auzit de Charles Lindbergh? întrebă Wisting, încercând să readucă discuția în punctul în care o lăsaseră.

Martin părea nesigur.

— Un aviator american, preciză Wisting și trecu și el la fapte. A fost primul care a traversat de unul singur Oceanul Atlantic. De la New York la Paris, în 1927. I-a luat 33 de ore și jumătate. Proprietarul unui hotel din Londra promisese un premiu de 25 000 dolari primei persoane care avea să reușească ghidușia asta. Astăzi suma ar însemna cam 350 000 dolari. Peste trei milioane de coroane. L-a făcut și bogat, și celebru. A câștigat la fel de mult din cărțile pe care le-a scris și chiar mai mult din diversele apariții.

Își trase fermoarul, făcu câțiva pași spre cabană și își șterse mâinile de iarba plină de rouă.

— Cinci ani mai târziu, fiul lui a fost răpit, continuă Wisting uitându-se din nou la avionul de pe cer. A dispărut din dormitorul lui de la etajul al doilea. Răpitorii au lăsat în urmă o scrisoare în care cereau 55 000 de dolari și o scară sprijinită de peretele casei. Banii au fost plătiți, dar nu și-au mai recuperat fiul. A fost găsit zece săptămâni mai târziu. Ancheta a stabilit că murise din cauza rănilor provocate de o cădere și că răpitorii îl scăpaseră probabil din vârful scării când au ieșit pe fereastră. Aproape jumătate din banii de răscumpărare au fost găsiți în casa unui german care a negat orice implicare, dar a fost condamnat și executat pe scaunul electric.

Se întoarseră în cabană.

— A fost un accident, insistă Wisting. Dacă germanul ar fi declarat cum se petrecuseră lucrurile, probabil că ar fi scăpat de pedeapsa capitală.

Wisting se așează din nou la masă.

— Cred că un lucru asemănător s-a întâmplat și cu Nadia Krogh, spuse el. Ceva neplanificat și ireversibil.

Martin stătea acolo privindu-l. Ceva din atmosfera tensionată revenise.

— Ai dreptate, spuse el ridicând paharul. Probabil că a fost un accident.

— Ce fel de accident? întrebă Wisting.

Martin bău tot coniacul.

— Nu știu, răspunse el părând dezinteresat. Probabil că ai dreptate, dar acum cred că o să merg să mă culc.

Puse paharul pe masă și se îndreptă spre dormitor.

— Noapte bună, spuse, închizând ușa în urma lui.

Și Wisting simțea efectul alcoolului. Era târziu și combinația de aer proaspăt și alcool se făcea simțită în corpul lui. Strânse masa, își luă periuța de dinți și ieși să se spele la pârâu, înainte de a se culca. Se întinse în pat pe spate, încercând să facă rezumatul serii, dar nu apucă să înceapă fiindcă primi o notificare pe telefon. Un mesaj text.

Wisting se întinse spre pantalonii agățați de scaun și scoase telefonul. Ecranul luminează încăperea. Line cu punct. *Voiam să îți urez noapte bună. Aveți noroc cu vremea. Cerul înstelat trebuie să fie foarte frumos acolo unde sunteți.* Un raport despre vreme. Wisting opri sunetul telefonului și răspunse scurt. *Ne-am culcat. Următorul mesaj veni imediat. S-a oprit din nou curentul. Nu-l găsesc în casă.* Era un mesaj parțial codat, dar Wisting îl înțelese. Hammer și Stiller intraseră din nou în casa lui Martin. Arma nu era acolo. Asta însemna că o avea la el. Șterse mesajul. De cealaltă parte a peretelui se auzi un sunet. Era evident că Martin nu adormise. Se auzi ușa și apoi pași pe podea. Ușița sobei scoase un scârțâit metalic în timp ce era deschisă pentru a fi puse lemne pe foc. Apoi recunoscuse sunetul făcut de polonicul din găleata cu apă, dar și un alt sunet, pe care nu-l recunoscuse, după care pașii târșâiți reveniră în dormitor.

Wisting așteptă puțin, apoi ieși cu grijă din sacul lui de dormit, puse un scaun în dreptul ușii și rucsacul pe el, astfel încât să se trezească dacă cineva ar fi intrat peste el.

Wisting se foi în sacul de dormit și auzi că și Martin făcea același lucru de cealaltă parte a peretelui. Patul era tare și mai îngust decât era obișnuit, dar gândurile îl împiedicau să adoarmă. Începea să devină tot mai sigur pe teoria sa, conform căreia Katharina ajunsese să fie tot mai tulburată de conștiința ei încărcată și fusese pe punctul de a se preda. Teoria se baza pe ideea că era vinovată de moartea Nadiei Krogh. În felul ăsta, totul se potrivea, inclusiv codul de pe masa din bucătărie. Înainte să se predea, scrisese punctele de referință ale unei hărți care indicau locul în care fusese ascuns trupul Nadiei. Una sau două explicații din partea Katharinei ar fi ușurat, probabil, înțelegerea sistemului de linii și numere. Nu știa cu adevărat cum i se adunau și i se amestecau gândurile, dar brusc își dădu seama ce anume puteau să însemne.

Patul scârțâi când se ridică în șezut. Trase spre el scaunul pe care se afla rucsacul și băjbâi după cutia de chibrituri din buzunarul lateral. Aprinse lumânarea și scoase o hârtie și un creion.

Petrecuse atâtea ore analizând codul, încât nu avea nicio problemă să îl rescrie din memorie. După ce termină, fu sigur. Găsise răspunsul.

Luminile din camera de hotel erau stinse. Adrian Stiller stătea întins pe spate în pat, cu mâinile încrucișate pe piept. Se concentra asupra respirației, a felului în care i se ridica pieptul la fiecare inspirație și cobora la fiecare expirație. Asupra aerului care îi intra și îi ieșea prin nări. Gândurile îi rătăciră până când găsi ceva de care să le ancoreze și un cuvânt pe care să-l repete, din nou și din nou. De data asta alege cascada Tugela din Africa de Sud. Își imaginează cum cădea apa mai mult de 900 metri de pe platoul Mont-Aux-Source.

Tugela.

Rosti numele în sinea lui așa cum făceau localnicii, pe un ton profund, aproape ca pe o mantră. Era o formă de meditație autodidactă, fără tămâie, clopoței, lumânări și muzică spirituală. Îi oferea un fel de pace lăuntrică și uneori îl ajuta să doarmă.

Telefonul sună pe noptieră.

Stiller se întinse după el și îl luă. Văzu că era ora 02:37 și că cel care îl suna era Nils Hammer.

— Dormeai? îl întreabă el.

— Aproape.

— Wisting crede că a descifrat codul Katharinei, continuă Hammer. Știe unde este Nadia Krogh.

Stiller se ridică în șezut.

— Unde?

— Mi-a trimis un sms, explică Hammer fără să îi răspundă. Crede că Nadia a fost ucisă de Katharina Haugen și nu de Martin. Codul se referă la o hartă care indică locul în care a fost îngropat cadavrul. L-a schițat ca să îi fie mai ușor să explice în momentul în care avea să se predea.

— Unde?

— Undeva de-a lungul autostrăzii E18. Noua autostradă era în construcție, în momentul în care Nadia a dispărut. Katharina

lucra la biroul de planificare. Wisting este de părere că ea a desenat o porțiune din șosea. 18 reprezintă numărul drumului. Drumul european 18.

Stiller se ridicase și se îndrepta spre birou. Deschise capacul laptopului în care avea o fotocopie a codului Katharinei, dar deja putea să vizualizeze numărul 18 scris de două ori și încadrat într-un pătrat.

— Cum rămâne cu celelalte numere?

— Sunt numere de indicatoare.

— Cum adică numere de indicatoare?

— Fiecare indicator are propriul lui număr. De exemplu, 362 pentru limita de viteză. Katharina lucra la planurile de semnalizare. Cunoștea toate aceste numere.

Stiller deschisese codul pe ecran. Liniile paralele semănau cu o porțiune de drum. De fiecare parte se găsea câte un cerc cu numărul 362 în el, așa cum ar fi fost marcată pe o autostradă limita de viteză.

— Ce înseamnă 334?

— Depășirea interzisă.

— Și 701?

— Toate indicatoarele care încep cu 7 indică direcția.

— Adică?

— Indicatoare care oferă informații despre denumirea locurilor, presemnalizarea unor ieșiri și altele asemenea. Cele galbene pătrate.

Stiller se gândea în timp ce se uita la intersecția de pe marginea drumului.

— Cât de lung este tronsonul de drum construit atunci când a dispărut Nadia?

— Nu știu. Zece kilometri, poate.

— Și undeva de-a lungul lui există o succesiune de indicatoare care ne spun unde se află Nadia Krogh.

Aruncă o privire spre ceasul din colțul ecranului laptopului. Se apropia de ora 3:00.

— Ne putem întâlni la ora 9:00? întrebă el.

— Da, e în regulă.

Terminară convorbirea. Stiller rămase un timp în fața laptopului. Apoi se ridică și-și trase pantalonii și restul hainelor, înainte de a coborî în parcare. Cinci minute mai târziu era în mașină, îndreptându-se spre E18.

Wisting se trezi din cauza luminii. La ferestre nu existau perdele și soarele se înălța peste pădure. Razele îl loveau drept în ochi. Își simțea corpul țeapăn și amorțit. Se răsuci și luă telefonul mobil. Nu avea mesaje noi. Era 8:45, și bateria ajunsese la 14%. Îl opri complet ca să economisească energia.

Soluția codului Katharinei părea la fel de clară ca și în seara precedentă. Chiar înainte de a adormi, ajunsese la concluzia că amenziile de parcare primite de Line îi clocotiseră în fundul minții. Indicatorul pe care nu îl respectase era menționat printr-un număr. Se întrebă dacă nu era cazul să inventeze o scuză ca să scurteze excursia și să se ducă acasă, dar avea o misiune pentru weekend. Codul Katharinei rămăsese o necunoscută timp de 24 de ani. Mai putea aștepta două zile.

Se strecură din sacul de dormit și își puse picioarele pe podea. În cameră era frig. Își trase șosetele, pantalonii și o cămașă, iar pe deasupra își luă un pulover. Apoi se duse în bucătărie și aprinse focul în sobă, înainte de a pleca cu găleata la pârâu ca să ia apă.

Își auzi propriii pași prin iarbă, pârâul susurând și, din când în când, ciripitul unei păsări. În rest era liniște, o liniște diferită de simpla absență a sunetului. Sunetele pe care le auzea nu erau deranjante. Cele ale civilizației create de om erau deranjante. Această formă de liniște îl ajuta să-și ascute simțurile și să gândească mai clar.

Simți o durere în spate când se aplecă să umple găleata. Undeva în pădurea de pe cealaltă parte se rupse o creangă. Rămase nemișcat și așteptă să vadă ițindu-se un animal, dar nu văzu nimic, așa că se întoarse la cabană. Fumul ce ieșea pe coș aluneca ușor spre apă.

Când intră, Martin Haugen era deja treaz.

— Bună dimineața, zâmbi Wisting.

Martin îi răspunse în același mod.

— Ai dormit bine? îl întrebă el.

— Nu prea. Nu sunt obișnuit și salteaua de spumă e puțin cam tare.

Spălă ibricul și îl umplu cu apă curată. Martin înlătură unul dintre inelele de pe ochiul cuptorului cu lemne.

— Va fi o zi frumoasă, spuse el și se uită pe fereastră. Putem întinde plasa încă de dimineață.

Luară micul-dejun și își băură cafeaua. Wisting lăasă deoparte tot ce avea legătură cu Katharina și Nadia. Seara trecută avusese o oportunitate, la lumina tremurătoare a felinarului cu parafină. Dar Martin fusese în gardă. Probabil că știa ce soartă avuseseră Katharina și Nadia și își trăise ultimii 26 de ani în minciună. Fiecare întâlnire cu Wisting trebuie să fi fost un moment tensionat, ca mersul printr-un câmp minat. Martin Haugen rămăsese singur după dispariția Katharinei, concentrându-și viața în jurul ideii de a nu comite greșeli. Era dificil să aibă o legătură apropiată și reală cu cineva, când trebuia să fie atent în permanență să nu se dea de gol.

După micul-dejun ieșiră cu barca și întinseră două plase, una la gura torentului și alta în dreptul celui mai apropiat promontoriu. Odată ajunși la mal, umplură un termos și fiecare își luă lanseta pe malul apei. Merșeră pe o potecă plină de iarbă până la o limbă de pământ stâncoasă pe care se aliniară, menținând o oarecare distanță între ei.

Martin Haugen aruncă primul montura. Năluca desenă un arc de cerc în aer înainte de a străpunge suprafața apei.

Wisting luă o linguriță oscilantă Toby de șapte grame. O năluca ușoară, argintie cu dungi negre și o tentă de roșu. Slăbi firul pe mulinetă, ținu linia principală cu degetul arătător în timp ce conduse lanseta în poziție oblică în spatele lui și aruncă. Linia principală zumzăi discret la contactul cu inelele tijei. Năluca urmă direcția lansetei, urcând oblic până ajunse în punctul cel mai înalt și apoi coborî spre suprafața apei ca o insectă în picaj. Așteptă să se scufunde puțin înainte să o recupereze și să arunce din nou.

Pescuiră în liniște. Liniștea nu îl deranja pe niciunul dintre ei.

După o jumătate de oră, Martin Haugen recuperează năluca și schimbă montura. Wisting făcu la fel.

Soarele se ridică mai sus pe cer și începu să se încălzească. Muștele și alte insecte se treziră la viață. Deodată, liniștea fu tulburată de siajul unui pește. Wisting reuși să-i vadă licărul arămiu al burții înainte să dispară sub apă.

Martin lansă repede în direcția siajului, dar peștele nu mușcă.

După încă o jumătate de oră în care nu mușcă niciun pește, Martin Haugen își puse geanta de pescuit pe umăr și-și luă lanseta în mână.

— Eu o să încerc puțin mai departe, spuse el.

Wisting încuviință. Martin dispăru în pădure și ieși pe un promontoriu aflat la 50 de metri distanță, de cealaltă parte a unui golfuleț puțin adânc, plin de stufăriș și nuferi de apă.

Îi oferii lui Wisting ocazia pe care o aștepta. Își lăsă undița jos și îi făcu semn lui Martin că se întoarce repede. O luă apoi prin pădure și se întoarse la cabană.

Rucsacul lui Martin era sprijinit de perete, sub fereastra dormitorului. Îl pipăi căutând conturul contondent al unei arme. Nu simți nimic așa că luă rucsacul în living, ca să poată privi spre pajiștea dinspre apă în timp ce îl verifica temeinic. Scoase hainele și le așeză pe masă. Realiză destul de repede că nu se găsea nicio armă sau altceva interesant în el.

Duse rucsacul înapoi în dormitor și îl puse la loc. Verifică patul și restul camerei fără să găsească nimic. Dacă Martin Haugen luase o armă cu el, aceasta fie era ascunsă în mașină, fie o avea la el.

Ușa de la camera lui era larg deschisă. Intră și porni telefonul mobil. Bateria ajunsese la 10%.

Nu primise niciun mesaj nou și profită de ocazie să îl sune pe Hammer.

— Nu am mult timp, îi spuse el lui Nils Hammer când acesta răspunse. Bateria este aproape descărcată. Aveți noutăți?

— Ipoteza ta cu indicatoarele s-ar putea să fie corectă, explică Hammer. Stiller crede că a găsit un loc care ar putea corespunde

codului. La ora 15:00, mergem să îl inspectăm împreună cu un reprezentant al Administrației Drumurilor din Norvegia.

— Bine.

— Dar tu? Te simți confortabil acolo?

— E în regulă.

— Ai scos ceva de la el?

— Doar pești. Voi verifica telefonul din două în două ore, dar la un moment dat se va descărca de tot.

— Te voi anunța dacă apar noutăți aici, spuse Hammer și încheie convorbirea.

Scurtul schimb de replici îl costase un procent din viața acumulatorului.

Wisting traversă sufrageria în timp ce își închise telefonul. Brusc, realizează că Martin Haugen stătea în ușa bucătăriei.

— Trebuia să sun acasă, spuse el punând telefonul în buzunar și rememorând discuția ca să vadă dacă exista în ea ceva ce îl putea deconspira.

— E totul în ordine? întrebă Martin.

Nu avea cum să fi prins mai mult decât ultima parte.

Acolo nu era nimic compromițător.

— Line a fost la urgențe cu Amalie, minți el. Probabil că are ceva la stomac.

Martin rămase nemișcat, ca și cum cântărea veridicitatea poveștii.

— Nu e de joacă, spuse el.

Trase un sertar și scoase un sul de folie de aluminiu.

— Am prins un mic păstrăv chiar după ce ai plecat. Dacă mai prindem, m-am gândit că am putea face focul și să îi prăjim pe jar.

— Sunt complet de acord, spuse Wisting zâmbind.

— În altă ordine de idei, poți împrumuta telefonul meu, se oferă Martin. Dacă rămâi fără baterie.

Lui Line nu-i plăcea să întârzie. Era mereu atentă când își planifica timpul alocat drumului. Așa că ajunse cu mai mult de jumătate de oră înainte de ora fixată la întâlnirea cu iubitul din 1987 al Nadiei Krogh.

Trecu încet cu mașina pe lângă locuința lui. Casa era mică și dreptunghiulară, cu ferestre înguste. Cândva, fusese probabil de un galben crem, însă acum era murdară și coșcovită, cu mușgai negru pe la rosturi. Prin iarba înaltă din grădină se fugăreau două pisici care dispărură în spatele casei. Părea că Robert Gran locuia singur la parter. În orice caz, pe latura scurtă a casei exista o scară. O remorcă încărcată cu fier vechi era parcată lângă balustradă, în fața unei motociclete acoperite cu o prelată. În afară de ele, pe alee se mai afla un BMW cu jante late.

Merse mai departe și găsi o porțiune pietruită la capătul străzii, unde putea să-și omoare timpul până la ora 12:00. Luă agenda și-și revizui întrebările. Pentru început, voia ca Robert Gran să-i povestească ce se întâmplase în noaptea în care dispăruse Nadia. Dorea să audă și opinia lui despre ce i s-ar fi putut întâmpla. La un moment dat trebuia să-l confrunte și cu diferitele declarații pe care le dăduse, din pricina cărora poliția îl considerase principalul suspect.

Deschise telefonul ca să verifice numărul de cititori ai articolului din ziua anterioară. Fusese accesat de aproape 180 000 de persoane. Spera ca următorul, în care aveau să fie publicate scrisorile de răscumpărare, să fie citit de și mai multe. Cifrele pentru podcast crescuseră și ele. Trecuseră de 10 000, iar graficele arătau că frecvența de accesare urma o traiectorie ascendentă. Adesea, după publicarea unor articole importante apăreau comentarii și ponturi. Site-ul era conceput în așa fel încât cititorii să poată trimite mesaje direct jurnalistului. Până acum nu primise nimic interesant. Își verifică din nou e-mailul și văzu că

avea un răspuns la un mesaj pe care îl postase pe un forum de genealogie. Căuta descendenți ai fraților Ole și Lars Stiller, născuți în Mysen la sfârșitul secolului al XIX-lea. Un genealogist local îi scria că aceștia erau fiii lui Anders și Gerda Stiller. Era o informație pe care o avea deja. Numele de fată al Gerdei fusese Svensson și provenea din Røros. Ea era veriga de legătură cu familia lui Line. Pe ea o interesau descendenții, dar expeditorul mesajului nu avea informații în acest sens.

Ar fi trebuit să existe cel puțin patru generații între Adrian Stiller și ramura familiei ei. Poate că ar fi fost mai simplu să meargă în sens invers. Îl rugase pe unul dintre documentariștii de la redacție să caute în registrele de evidență a populației cele mai apropiate rude ale lui Stiller, dar nu i se comunicase nimic. Probabil că își dăduse seama că nu avea o legătură directă cu activitatea ziarului, așa că nu acordase prioritate cererii.

După o jumătate de oră își pregăti echipamentul de înregistrare, merse înapoi cu mașina și intră în curtea dezordonată. Rămase la volan și înregistrează introducerea:

— Robert Gran a fost iubitul Nadiei Krogh. Suspiciunea că ar fi putut avea ceva de-a face cu răpirea s-a răspândit rapid. A fost arestat, dar poliția nu a reușit să strângă suficiente probe împotriva lui, așa că a fost eliberat. Nu a dorit niciodată să vorbească despre cele întâmplate. Cel puțin până acum.

Lăsă reportofonul pornit și deschise portiera.

Un cap întunecat se ivi pe scările exterioare ale pivniței de pe partea laterală a casei. Era puțin mai slab decât în fotografiile pe care le primise de la Adrian Stiller, însă îl recunoscuse.

— Bună, tu ești Robert Gran?

Celălalt confirmă și se apropie de ea. Îi simți mâinile reci, când și le strânsese.

Line îi mulțumi pentru disponibilitatea de a vorbi cu ea și îi arătă reportofonul.

— Este în regulă dacă îl las pornit? îl întreabă ea, explicându-i despre podcast.

— L-am ascultat ieri, o informă Robert Gran, conducând-o pe scările care duceau la apartamentul de la demisol.

— Ce impresie ți-a făcut? îl întrebă Line.

Robert Gran ridică din umeri.

— Nu știu, e destul de ciudat să-l ascult. Puțin prea intim, într-un fel.

Line își exprimă compasiunea și lăasă reportofonul să meargă.

— Locuiesc aici doar temporar, îi explică Robert Gran.

O lăasă să intre prima și o rugă să nu se descalțe, după care îi explică pe scurt că locuise mulți ani împreună cu partenera sa, dar că relația se încheiase cu ceva timp în urmă.

— Cine locuiește la etaj? întrebă Line, cu toate că știa.

— Mama mea, răspunse Robert Gran. Este plecată din oraș. În Spania.

Apartamentul era întunecat, înghesuit și fără personalitate. Se așezară la o masă în bucătărie. Fuseseră deja pregătite o sticlă de Coca-Cola și două pahare.

— Vrei? întrebă Robert Gran, răsucind dopul.

Line refuză.

— Puțină apă, poate, spuse ea, așezând reportofonul în mijlocul mesei.

Robert Gran se duse cu paharul ei la chiuvetă și lăasă apa să curgă o vreme înainte de a-l umple. Line așteaptă până ce el se așază din nou, înainte să îi dea mai multe detalii legate de seria de articole și îi spuse că voia să audă și povestea lui.

— Cum ați devenit iubiți, tu și Nadia Krogh? întrebă ea și își luă carnetelul de notițe.

— Am fost la aceeași școală, preciză Robert Gran. Mergeam la aceleași petreceri și aveam același cerc de prieteni. Chiar dacă eram foarte diferiți, aveam aceleași interese. Eram pe aceeași lungime de undă.

— Cât timp ați fost împreună?

— Un an și un pic, deși o perioadă am fost și certați. Părinții ei ne-au îngreunat situația.

— În ce fel?

— Știi cum este tatăl ei. Presupun că s-au gândit că nu eram suficient de bun pentru ea sau așa ceva. Tatăl meu lucra la fabrica lui.

— Așadar, părinții voștri se cunoșteau?

Robert Gran clătină din cap.

— Avea mulți angajați, nu cred că știa cine era tatăl meu. Sau poate că de asta a fost concediat.

Line rămase cu pixul în aer.

— Tatăl tău a fost concediat?

— Au numit-o restructurare. El s-a numărat printre primii dați afară.

— Ai vorbit cu părinții Nadiei după cele întâmplute? întrebă Line.

— Nu. Nu am vorbit cu nimeni.

Line simți o notă de amărăciune în vocea lui sau poate o umbră de agresivitate.

— Mai bine zis, nimeni nu a vorbit cu mine, se corectă el. O vreme am locuit prin împrejurimi, în alte orașe. Acum, m-am întors. Cei mai mulți oameni uitaseră toată povestea, apoi ai adus-o tu din nou în discuție.

— Poliția este cea care a redeschis cazul, sublinie Line.

— Știu. Un anchetator de la Kripos s-a gândit că ar fi înțelept din partea mea să accept să fiu intervievat. Să arăt că nu am nimic de ascuns.

Line încuviință.

— Încercăm să facem lumină și să analizăm cazul din perspective diferite. Îmi poți povesti despre noaptea cu pricina?

Robert Gran își umplu paharul cu Coca-Cola și sorbi puțin înainte să vorbească. În mare parte, era aceeași versiune spusă în fața instanței de judecată la momentul arestării, dar de atunci mai prezentase alte două versiuni.

— Ce a determinat poliția să te considere suspect?

— Nu așa se întâmplă întotdeauna? Nu iubitul este cel suspectat?

— Adesea, încuviință Line. Dar ai fost arestat.

— Au făcut din țăntar armăsar. Credeau că mințeam.

— Și nu mințai? întrebă Line, dar regretă pe loc. Interviuul abia începuse. Era prea devreme să pună presiune pe cel intervievat și observă că el începea să se enerveze.

— Băusem. Au fost detalii pe care nu le-am înțeles pe deplin.

Line se întreba dacă era cazul să-l roage să explice la ce detalii se referea, dar se hotărî că putea, în schimb, să editeze ulterior podcastul și să explice cele trei versiuni diferite ale lui. Era foarte posibil să existe și o a patra variantă cu privire la ce se întâmplase de fapt. Putea să revină la ea spre finalul interviului și să treacă acum la altceva.

— Există un aspect în privința căruia nu m-am lămurit. Când a plecat de la petrecere, Nadia și-a luat poșeta?

Răspunsul veni imediat.

— Da.

Line se foi puțin pe scaun.

— Spui da pentru că își lua mereu poșeta cu ea sau pentru că îți amintești?

— Avea mereu poșeta la ea, dar îmi și amintesc. Și-a luat geaca de pe cuier și a îmbrăcat-o, după care a luat poșeta și a plecat.

— Ce avea în poșetă?

— Portofelul și o fotografie cu ea și frățiorul ei.

Line își luă notițe, mai mult ca să-și acorde timp de gândire. Robert Gran aduse în discuție exact proba care îl disculpase. Răpitorii erau în posesia poșetei Nadiei și atașaseră la cea de-a doua scrisoare fotografia cu ea și frățiorul ei.

— Și altceva?

— Lucruri obișnuite: trusa de machiaj și gumă de mestecat, cheile. Nu era prea voluminoasă, nu încăpeau prea multe în ea.

Își ridică paharul și bău din el.

— El este șeful acum, știi? adăugă el.

Line nu știa la ce se referă.

— Malte Krogh, preciză Robert Gran. Frățiorul Nadiei. El este acum președintele consiliului de administrație. La vremea respectivă avea doar 11 ani.

Mai luă o înghițitură din pahar.

— Eram cu ei când au făcut fotografia. Avea zece ani pe atunci. Nadia avea grijă de el și îl luaserăm cu noi în oraș. Era foarte bună cu el și îmi amintesc că mă gândeam că avea să fie și o mamă bună.

Line aruncă o privire spre reportofon. Aceasta era o frântură de istorie personală care avea să prindă bine.

— Pâlpâie becul, observă Robert Gran.

Avea dreptate. Un led roșu clipcea periodic.

— Cred că mai am niște baterii pe aici, zise el dând să se ridice.

— Are un acumulator încorporat, explică Line oftând. Am crezut că l-am încărcat.

Se grăbi să meargă mai departe și îl convinse pe Robert Gran să vorbească despre cum fuseseră anii ulteriori dispariției Nadiei. El îi povesti despre pierdere și durerea psihologică, dar părea ceva exersat și, la drept vorbind, nu stârnea nicio urmă de simpatie.

— Ce crezi că s-a întâmplat atunci? întrebă ea cât încă mai mergea reportofonul.

Robert Gran răspunse că se gândise mult la asta, dar nu ajunsese la nicio concluzie.

— Pare deopotrivă întâmplător, cât și planificat. Nu îmi pot imagina că stătea cineva în fața casei de pe Glimmerveien și o aștepta. Răpirea este ceva ce se petrece în marile orașe și mai degrabă în filme.

Făcu o pauză pentru a-și rezuma cumva gândurile.

— Dar cred că a răpit-o cineva, continuă el, pentru a oferi un răspuns direct la întrebarea ei. Niște localnici. Cineva de pe aici.

— Cineva cunoscut? sugeră Line.

Robert Gran se gândi la întrebare. Apoi clătină din cap.

— În acest caz, ar fi fost cineva cunoscut și eu nu-mi imaginez cine ar fi putut fi.

Line ar fi vrut să-l roage să explice de ce credea că a fost cineva din cadrul comunității locale, dar becul reportofonului se stinse.

Casa era goală când Line ajunsese acasă.

Thomas nu îi spusese ce planuri avea pentru el și Amalie. Se gândi să-l sune ca să afle unde erau, dar renunță. În schimb, se așează în fața laptopului, conectă reportofonul și descărcă interviul cu Robert Gran. Îl ascultă, îl compară cu notițele și rescrise porțiunile pe care voia să le folosească în articol.

Pe la jumătatea discuției, îi atrase atenția o afirmație de-ale lui Robert Gran, care pe moment nu îi se păruse semnificativă. Se ridică, se duse în bucătărie și se așează în fața frigiderului. Fâșia cu fotografiile lui Thomas și Amalie făcute la aparatul automat era lipită de frigider cu un magnet în formă de buburuză. O desprinsese și rămase cu cele trei poze mici în mână. Înțelese întreaga semnificație a celor spuse de Robert Gran. Citea de zile întregi documentele primite de la poliție despre cazul Krogh, dar acolo nu se consemna nimic despre asta.

Afară, Thomas venea ținând-o pe Amalie pe umeri. Fetița avea gâtul cam dezgolit. Deși soarele strălucea, aerul putea fi rece. Thomas își schimbă ritmul pașilor într-unul de cal la trap. Amalie îl apucă de bărbie și Line o auzi râzând.

Se repezi în living și, aplecându-se deasupra laptopului, accesă folderul intitulat *Cazul Krogh*.

Ușa de la intrare se deschise. Amalie încă râdea.

Line deschise fișierul în care se găsea fotografia Nadiei și a frățiorului ei și aceasta umplu ecranul. Versiunea pe care o avea era o fotocopie. Echipa de criminaliști așezase imaginea originală pe un fundal gri și plasase lângă ea o riglă înainte de a face poza. Scrisorile de la răpitori fuseseră fotografiate în același mod.

Line petrecuse ceva timp analizând fotografia. Urmau să o publice în articolul următor și probabil că mulți cititori aveau să simtă aceeași apropiere pe care o trăise și Line când se uitase în ochii Nadiei Krogh. De această dată, însă, nu era interesată de

fotografie, ci de marginea ei albă. Aparent, colțurile formau unghiuri drepte, dar când privi cu atenție lucrurile nu păreau să stea chiar așa.

Pe hol, îl auzi pe Thomas ajutând-o pe Amalie cu pantofiorii.

Folosind funcția de decupare, plasă cursorul în colțul din stânga sus și trase mouse-ul pe diagonală, spre colțul din dreapta jos, până când selectă întreaga fotografie. Suspiciunea i se confirmă. Marginea din partea de jos a imaginii nu era perfect dreaptă, având o deviație de un milimetru de la stânga la dreapta, ca și cum cineva ar fi tăiat-o cu o foarfecă. Probabil că mai existau încă trei alte fotografii ale Nadiei și frățiorului ei.

— Mami! strigă Amalie alergând poticnit spre ea.

Line se sculă de pe scaun, se duse în întâmpinarea fetei și o ridică pentru o îmbrățișare lungă.

— Ai fost la plimbărică?

— Am fost la locul de joacă, preciză Thomas.

— Ați mâncat?

Thomas clătină din cap.

— Cred că îi este foame.

— Atunci, hai să mâncăm, spuse Line ducându-și fiica în bucătărie și așezând-o pe scaunul ei.

Mintea îi era în altă parte pe tot parcursul mesei. Era nerăbdătoare să se întoarcă la muncă, știind că Amalie avea să doarmă o oră după ce mânca.

— Când pleci? întrebă ea, aruncând o privire spre fratele ei.

— După-amiază. Săptămâna viitoare am ore.

— A fost grozav să fii aici. Și pentru mine, și pentru Amalie.

Amalie părea să se fi săturat. Mai mult se juca cu mâncarea decât mânca. Line o duse la baie, o spălă și îi schimbă scutecul. Apoi îi dădu suzeta și o jucărie de pluș și o puse la somn.

— Aproape jumătate dintre cazurile de răpire sunt fictive, spuse Thomas în timp ce ea se așeză din nou la masa din bucătărie.

El se ridică de pe scaun și își puse farfuria în mașina de spălat vase.

— Un tip de la FBI spunea asta într-un documentar. Că victima își înscenează propria răpire, fie împreună cu alții, fie pe cont

propriu.

— M-am gândit la asta, încuviință Line. Dar în cazul Nadiei Krogh nu se potrivește. Sunt atât de multe circumstanțe exterioare.

Thomas se îndreaptă spre ușă.

— Mă duc acasă la tata.

— Și eu trebuie să lucrez, încuviință Line. Să treci pe la mine înainte să pleci.

Așteaptă până când Thomas ieși, după care se așează din nou în fața laptopului. Mai studie fotografia preț de un minut, după care luă telefonul și îl sună pe Robert Gran. El răspunse imediat.

— E vorba de un lucru pe care mă întrebam dacă l-am înțeles corect, se scuză Line.

— Da?

— Ai spus că ai fost acolo când Nadia și frățiorul ei au făcut fotografia.

— Așa este.

— Știu că a trecut mult timp, spuse Line, dar îți mai amintești și altceva legat de asta? Par să fie făcute într-o cabină foto.

— Da, în gară. Era o cabină din aceea cu perdea.

— Îți amintești câte fotografii au făcut?

Se așternu liniștea. Fie încerca să-și aducă aminte, fie cumpănea ce să răspundă.

— Patru. Dar numai prima a ieșit cum trebuie. Blițul s-a aprins o dată și ei au crezut că asta a fost tot. Tocmai se pregăteau să iasă din cabină, când s-a aprins a doua oară, așa că au încercat să se întoarcă. Ultima imagine a ieșit și ea destul de bine.

Line se uită la reportofon și regretă că nu îl conectase la telefon ca să poată înregistra discuția.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte fotografii?

— Cred că le-a luat Malte. Nadia a păstrat una și o ținea în portofel.

— Era prima din fâșie?

— Aceea era cea mai reușită.

— A tăiat-o?

— La ce te referi?

— Cum a separat imaginea de celelalte? A tăiat poza cu foarfeca?
— Nu știu. Nu îmi amintesc. Cred că a făcut-o acasă. Nu îmi amintesc să o fi făcut acolo.

Line îi mulțumi și se grăbi să închidă telefonul înainte ca Robert Gran să se gândească mai bine și să o întrebe de ce o interesează.

Dacă existau două fotografii cu Nadia și frățiorul ei, asta dădea naștere posibilității ca poza atașată scrisorii să nu fi provenit din portofel, ci să fi fost ultima din cele patru făcute. Acest lucru s-ar fi potrivit cu unele dintre aspectele pe care intenționa să le prezinte în următorul articol. De ce aleseseră răpitorii să trimită fotografia și nu cartea de identitate sau un alt obiect personal din poșeta ei? Sau de ce nu au trimis lăntișorul ei?

Își umflă obraji cu aer și expiră puternic. Explicația dată de Robert Gran îi submina argumentele. Nadia Krogh păstrase prima fotografie din fâșie și era identică cu cea din materialul poliției. Avea unghiuri drepte în partea de sus, dar era puțin strâmbă în cea de jos. Nu exista niciun motiv să creadă că nu provenea din portofelul Nadiei Krogh. Totuși, voia să transmită fiorul pe care îl simțise în următorul podcast.

Ascultă restul interviului cu Robert Gran. Se încheia brusc, în momentul în care i se descărcase reportofonul, dar se hotărî să îl folosească exact așa și să le ofere ascultătorilor o explicație. Asta avea să-i confere un plus de autenticitate. Derulă 30 de secunde înapoi și ascultă încă o dată finalul. Îl întrebase pe Robert Gran ce credea că i se întâmplase Nadiei. *Cred că cineva a răpit-o*, răspunsese el. *Niște localnici. Cineva de pe aici*. Apoi, înregistrarea se termina.

Repetă cu voce tare ceea ce spusese el și încercă să găsească alte dovezi ale unei legături locale. *Cineva de pe aici* însemna cineva din același oraș. Din Porsgrunn. Singurul lucru care susținea în mod obiectiv această ipoteză era faptul că scrisorile de răscumpărare aveau ștampila poștei locale. În plus, adresa lui Krogh fusese ruptă și ea dintr-o carte de telefoane locală. Ziarul din care fuseseră decupate literele avea acoperire națională, dar era, desigur, vândut și citit și pe plan local.

Line se întrebă de ce folosiseră răpitorii VG din data de 27 august. Singurul motiv pentru care cineva ar păstra un ziar era că în acesta se găsea o informație prețioasă — fie despre ceva ce îl interesa, fie despre cineva cunoscut. Accesează arhiva ziarului și alege ediția folosită de răpitori. Deschise apoi caseta de căutare și introduse un cuvânt. Posgrunn. Apăru un singur rezultat. La pagina 17 se găsea un articol ce privea zona respectivă. Înainte să îl deschidă, luă în mod mecanic pixul, ca și cum ar fi știut că ceea ce urma să vadă era ceva ce nu trebuia ratat.

Articolul era despre noua autostradă, care era în construcție la acea vreme. Un nou tip de asfalt urma să reducă numărul de particule aeropurtate și zgomotul. Cuvântul Posgrunn era evidențiat în două locuri. Line prinse capătul pixului în gură și studie fotografia cu atenție. Cinci muncitori rutieri în fața unui utilaj greu. Numele lor erau trecute jos, în legendă. Unul dintre nume îi atrase atenția. Îl recunoscuse pe cel de-al doilea bărbat din partea stângă. Era Martin Haugen.

Stiller trăsesse mașina cât putuse de mult pe marginea drumului și aprinsese luminile de avarie. Găsise locul noaptea trecută. Acum revenise împreună cu Nils Hammer. Aveau codul Katharinei desfășurat pe capotă. Răspunsul părea evident. Coloanele de pe foaie formau două benzi de circulație. Linia care traversa partea de jos a coloanelor era un drum local care trecea peste autostradă prin intermediul unui pod, la circa o sută de metri în spatele lor.

— Indicatorul 334, spuse el și arătă spre indicatoarele „depășirea interzisă” de pe ambele părți ale drumului. 148, continuă el și arătă spre indicatorul triunghiular de avertizare care anunța că pe carosabil circulația se făcea în ambele sensuri.

Mai departe, în față, erau două indicatoare ce afișau limita de viteză, unul care semnaliza că se aflau pe un drum cu prioritate, un indicator de serviciu care semnaliza că în față se afla o zonă de odihnă și un indicator galben care semnaliza ieșirea nr. 49. Totul se potrivea.

Un camion trecu pe lângă ei în viteză, făcând harta să fluture în vânt. Stiller se întoarse cu spatele și făcu semn spre terasamentul de lângă drum.

— Crucea marchează un loc în această zonă.

Nils Hammer adusesse cu el o hartă rutieră.

— Glimmerveen este chiar în vârful dealului, spuse el arătând spre copacii aflați în spatele locului marcat de Katharina cu o cruce. Suntem la doar câteva sute de metri de locul în care Nadia Krogh a fost văzută ultima dată.

Stiller coborî câțiva pași în șanț și urcă pe terasamentul de pe cealaltă parte. Undeva sub el era îngropată Nadia Krogh. Avea impresia că îi simțea prezența.

— Autostrada era în construcție atunci, continuă Hammer.

Stiller luă un drops Fisherman's Friend. Martin Haugen ajutase la construirea drumului. Logica acestui caz începea să se contureze. Ridică schița Katharinei în fața lui și o compară cu terenul.

— Este o indicație destul de imprecisă, conchise el, crănțănind dropsul. S-ar putea să fim nevoiți să săpăm mulți metri cubi.

— Am putea încerca mai întâi cu un georadar, pentru a cartografia subteran, sugeră Hammer.

Stiller respinse ideea.

— Nu vreau să aștept. Vreau să fac asta acum, cât Martin Haugen este izolat la cabană, fără radio sau televizor.

— Ce zici de un câine antrenat? Va merge mai repede, propuse Hammer.

Stiller lovi cu vârful piciorului niște smocuri de iarbă. În Norvegia nu mai aveau câini antrenați să găsească cadavre, dar existau câini polițiști dresați să întreprindă căutări moleculare pentru rămășițe umane.

— Mă tem că 26 de ani s-ar putea să fie o perioadă prea lungă, spuse el. Dar merită să încercăm.

Una dintre mașinile galbene ale Administrației Drumurilor opri în spatele mașinii de poliție. Șoferul porni luminile de avertizare de pe acoperiș și coborî. Stiller îl salută ridicând mâna. Era, probabil, inginerul solicitat să ia parte la inspecție. Chipul îi era brăzdat de riduri sumbre, de parcă i-ar fi displăcut situația. Se salutară scurt, după care inginerul își lăsa privirea să alunece de-a lungul părții laterale a drumului.

— Voi credeți că este îngropată aici, spuse el gânditor.

Stiller îl informase deja despre caz. Nu exista niciun motiv pentru care să nu-i spună despre ce era vorba sau de ce se aflau acolo.

— Avem o schiță, zise el și îi arată reprezentantului Administrației Drumurilor foaia cu crucea, în timp ce îi explica ce reprezintă numerele.

Bărbatul luă hârtia și o studie în timp ce, în paralel, măsura și analiza terenul.

— Ce crezi? îl întrebă Stiller, când celălalt nu spuse nimic.

— Cred că este îngropată aici, spuse bărbatul făcând o mișcare circulară cu mâna în direcția zonei în care stătuse puțin mai înainte Stiller.

— Ar putea fi un loc bun de unde să începem, încuviință Stiller.

Bărbatul îi înapoie schița.

— În anii '80, când am construit acest drum, am fost manager de proiect, spuse el așteptând să treacă un trailer și un șir de mașini strânse în urma lui, după care continuă. Eu locuiesc în Bamble, iar după ce a fost finalizat drumul am mers zilnic pe aici spre serviciu și înapoi. La câteva luni de la inaugurarea șoselei, am văzut că aici, pe marginea drumului, erau flori, așa cum se întâmplă de obicei în locurile în care cineva își pierde viața într-un accident rutier sau ceva asemănător. M-a deranjat, pentru că drumul fusese construit ca să ofere siguranță în trafic și nu avusese loc niciun accident, așa că m-am întors, m-am oprit și le-am luat de acolo.

— Flori? repetă Stiller pe un ton mirat.

— Trandafiri roșii, încuviință bărbatul de la Administrația Drumurilor. Cum se pun pe morminte.

— Unde erau? se interesă Hammer.

— A trecut mult timp, dar cam pe aici.

Indică din nou aceeași zonă.

— Două luni mai târziu, a apărut un alt buchet. L-am luat și pe acela, dar au tot apărut. Nu știu câte am îndepărtat. După care s-au oprit.

Stiller scoase din nou pachetul de Fisherman's Friend și luă din el un drops fără să le ofere și celorlalți.

— Când au încetat să apară buchete de flori?

Bărbatul făcu o grimasă care arăta că îi era greu să estimeze.

— A durat vreo doi ani, cel puțin.

Stiller își plimbă dropsul în gură.

— Ne poți pune la dispoziție echipament pentru săpat?

— Majoritatea utilajelor și oamenilor sunt ocupați, dar putem aranja ceva. Când aveți de gând să începeți?

— Acum, răspunse Stiller.

— Acum? spuse el surprins. Nu se poate.

— De ce?

— Dacă vrem să venim aici și să începem săpăturile, trebuie să închidem drumul și să deviem traficul. Asta necesită planificare.

— Aveți un plan prestabilit pentru asta, nu-i așa? întrebă Stiller. Nu diferă prea mult de situația în care are loc un accident rutier.

— Aceasta este o lucrare planificată, obiectă inginerul. Oricum, trebuie să așteptăm până diseară, pentru a incomoda cât mai puțin participanții la trafic.

— Pot aștepta până diseară, spuse Stiller. Poți aduce echipamentul necesar aici diseară, la ora 22:00?

— În cazul ăsta trebuie să le cer oamenilor să facă ore suplimentare.

— Plătim din bugetul nostru, îl asigură Stiller. Ora 22:00.

— Ora 22:00, încuviință reprezentantul Administrației Drumurilor.

Stiller simți telefonul vibrând în buzunar. Îl scoase și văzu că era un număr salvat în lista de contacte. Line Wisting.

În telefon, se auzea ca și cum Adrian Stiller ar fi fost undeva în aer liber. Numele i se pierdu în zgomotul unui vehicul greu, în timp ce se prezenta.

Line mută telefonul la cealaltă ureche și se asigură că reportofonul mergea.

— Ai câteva minute?

— Te ascult, îi spuse Stiller.

La celălalt capăt al firului se auzi o portieră închizându-se și zgomotul de fond dispăru.

— Lucrez la următorul articol și la noul podcast și a apărut un nume care mi se pare interesant, începu Line, dând ceva mai multe explicații decât era necesar, în ideea că ar putea folosi înregistrarea discuției.

— Am căutat în vechile dosare ale poliției și nu există nicio mențiune despre asta acolo, continuă ea. Totuși, mă întrebam dacă este un nume pe care îl cunoașteți.

Adrian Stiller părea nerăbdător.

— Ce nume? întrebă el.

— Martin Haugen.

Prin telefon, Line auzi sunetul de drops spart.

După care se făcu liniște pentru o perioadă prea lungă de timp.

— Unde ai dat peste el? întrebă Stiller.

Line se uită din nou la reportofon. Nu voia să le vorbească ascultătorilor despre tatăl ei, dar putea opri înregistrarea în acest punct, în momentul editării. Tăcerea lui Stiller era grăitoare. Descoperise ceva interesant.

— A fost implicat într-un caz la care a lucrat tatăl meu aici, acasă, explică Line. Soția lui Martin Haugen a dispărut în 1989. Nu a fost găsită niciodată. Când a dispărut Nadia, Haugen lucra pe șantierul noii autostrăzi de la ieșirea din Porsgrunn.

Din nou linia rămase tăcută. Spunând-o cu voce tare, realizează cât de neverosimilă era legătura dintre cele două cazuri. Ar fi vrut să vorbească cu tatăl ei despre asta, înainte de a-l suna pe investigatorul din cadrul Kripos, însă el nu îi răspunsese.

— Uite, sunt puțin ocupat, în momentul ăsta, spuse în cele din urmă Stiller. O să te sun eu mai târziu.

Apoi închise telefonul.

Cinci păstrăvi mici au fost rezultatul celor trei ore petrecute pe malul apei. Înainte de-a face focul pentru a-i găti, înlocuiră nălucile cu cârlige și râme. Lăsară lansetele la marginea îndepărtată a promontoriului, cu firele întinse și cu plutele roșii la suprafața apei.

Martin curățase peștii. Acum stătea lângă foc și îi presăra cu sare înainte de a-i înveli unul câte unul în folie de aluminiu, fiecare cu câte o bucată imensă de unt în burtă.

Wisting își scoase telefonul mobil și îl porni. Mai avea opt la sută baterie. Se întrebă dacă la pornire consuma aceeași cantitate de energie ca atunci când era lăsat în standby. Oricum, probabil că peste noapte avea să se descarce de tot. Îl aștepta un mesaj de la Line cu punct: *Se pare că vremea va fi frumoasă tot weekendul. Da, dar peștele cel mare încă nu a luat momeala*, îi răspunse el și își aruncă privirea către Martin Haugen. Limbajul codat de amatori era la limita comicului, se gândi el. Așa le plăcea să-și scrie mesajele către informatori și surse. Doar expeditorul și destinatarul înțelegeau sensul din context, dar orice persoană din afară ar fi fost totuși suspicioasă. *Pescuit în murdărie*, i se răspunse. *În seara asta ieșim la săpat.*

— Totul e în regulă? întrebă Martin, făcând o groapă în mijlocul jarului.

Wisting aproape că uitase de propria minciună, cum că trebuia să se intereseze de Amalie, care fusese la urgențe.

— Da, sigur, zâmbi el.

Martin Haugen puse cele cinci pachete cu pești în groapă și îi acoperi cu jar folosindu-se de un băț.

— Trebuie să stea zece minute, spuse el, uitându-se la ceas.

Wisting aruncă un ochi spre undiță. Apa făcea mici valuri în jurul plutei. Părea că un pește voia să muște, dar apoi rămase nemișcată.

Era cald de la soare și de la foc. Wisting își scoase geaca și o așază între ei, pentru ca microfonul din mânecă să le poată capta mai ușor vocile. Martin Haugen rămase cu geaca pe el și nu putea să vadă dacă avea o armă ascunsă sub ea.

— Este liniște aici, zise Wisting, mai mult ca să spună ceva.

— Familia mea s-a stabilit aici în secolul XVIII, spuse Martin. Au stat aici peste 250 de ani, dar cu mine se sfârșește totul. Mai am doar câteva mătuși fără copii. Nu mai este nimeni care să ducă mai departe numele familiei.

Wisting se gândi la nepoata lui și la bucuria adusă de faptul că știa că lăsa ceva în urmă.

— Cred că îmi doresc ca cenușa mea să fie împrăștiată aici, continuă Martin.

Unul dintre buștenii de pin de pe foc trosni puternic. Martin folosi un băț ca să mai pună niște cărbuni peste peștii împachetați.

— Nu vreau să zac într-un mormânt de care oricum nu va avea nimeni grijă, spuse el ridicându-se.

Se apropie de lansetă, trase firul ca să verifice dacă viermele mai era în cârlig și lansă din nou. Pluta roșie se mișcă puțin în timp ce plumbul se scufunda și întindea firul.

Wisting nu spuse nimic. Pe el îl aștepta un loc în cimitir. Pe piatra de mormânt a lui Ingrid, sub numele ei era un spațiu gol unde, într-o zi, urma să fie cioplit numele lui.

— Te ocupi tu de asta? întrebă Martin așezându-se iar.

— De ce anume?

— De chestia cu cenușa?

Wisting zâmbi.

— Poate că ar trebui să o scrii, îi sugeră el. Fă un testament.

Pe celălalt mal, un stol de ciori își luă zborul. Wisting puse mâna streășină la frunte, să se ferească de lumina soarelui. Era clar că le speriasse ceva. Una dintre ciori își strânse aripile și plonjă printre copaci, în timp ce restul zburară mai departe. Cioara singuratică se înălță din nou, dând din aripi și cârâind, după care se lansă într-un nou atac.

— De ce crezi că face așa? întrebă Martin.

— Nu știu, răspunse Wisting. E clar că se întâmplă ceva acolo, în pădure.

— Da, dar de ce una a ales să atace, în timp ce restul s-au îndepărtat?

— Poate că are ceva de protejat sau de apărat, sugeră Wisting.

— Un cuib cu pui sau așa ceva.

Martin clătină din cap.

— Ciorile clocesc primăvara. Cred doar că sunt diferite. E vorba despre instincte diferite. De obicei, un cal speriat fuge, în timp ce un câine ia poziție de atac, dezvelindu-și dinții. Cred că la fel se întâmplă și cu noi, oamenii. Că am moștenit instincte primare care fac ca atunci când suntem amenințați unii să aleagă să atace, iar alții să fugă. Nu putem alege sau controla acest lucru în mod conștient.

Wisting încercă să interpreteze ceea ce spusese Martin în lumina suspiciunii că avea vieți umane pe conștiință. Ar putea fi înțeles ca o încercare de a justifica ceea ce făcuse.

— Ai văzut la televizor filmulețele acelea amuzante făcute de amatori? continuă Martin. Când cineva se ascunde într-un tomberon sau altceva și apoi iese brusc să își sperie un prieten sau un coleg de muncă?

Wisting zâmbi.

— De obicei este amuzant, pentru că persoana speriată sare cât colo și fuge la ușă sau ceva de genul ăsta, încercând să scape, dar uneori se întâmplă ca aceasta să lovească automat cu pumnul. Creierul lor reacționează diferit. Nouă din zece aleg automat să fugă, în timp ce unu din zece reacționează atacând.

Wisting nu credea că era vorba de o predispoziție moștenită de a răspunde cu violență, ci de reacții reflexe ghidate de modele de comportament învățate. Unii cresc într-un mediu violent și competitiv și au învățat că aceea este cea mai uzuală formă de răspuns.

— De aceea există prevederi în Codul penal care se referă la autoapărare și la dreptul de urgență, spuse el în loc să îl contrazică. Nu poți fi pedepsit fiindcă ai făcut ceva pentru a te

apăra sau pentru a respinge un atac. Poți uide ca să nu fii tu însuși ucis.

Cioara de pe celălalt mal lansă un al treilea atac.

— Ai fost acolo? Când cineva a scăpat datorită faptului că a acționat din motive de autoapărare?

— S-a întâmplat, răspunse Wisting, povestind despre o femeie care își lovisse bărbatul în cap cu un ciocan, în timp ce acesta stătea deasupra ei și încerca să o stranguleze.

— Dar crezi că există instincte umane care ne împiedică să fim responsabili pentru propriile acțiuni?

— Absolut, minți Wisting. El nu credea că oamenii sunt conduși de instincte. Cred că asta se întâmplă atunci când cineva spune că a văzut negru în fața ochilor. Cred că ajunge într-un punct în care nu se mai poate controla și nu mai știe ce face.

— Ți s-a întâmplat și ție?

Wisting încuviință.

— Din perspectivă juridică, se spune că nu ai discernământ la momentul comiterii faptei, răspunse el, aruncând o privire spre mâneca gecii, unde știa că se află reportofonul.

Practica o echilibristică la limita eticii, întrebându-se cât de departe putea să meargă cu manipularea lui Martin pentru a-l face să mărturisească. Răspunsurile pe care le dădea erau în mod deliberat înșelătoare. Instinctele nu alterau discernământul și nu auzise de vreo apărare construită în jurul acestei ipoteze. Faptele ajunse în instanță erau provocate adesea de dorințe și impulsuri, care pentru unii puteau fi dificil de controlat, dar nu de instincte.

Martin luă din nou un băț și începu să scoată peștii din jar.

— Tu din care categorie faci parte? întrebă el.

O adiere firavă de vânt împinse fumul spre Wisting.

— La ce te referi? întrebă el, ferindu-se din calea fumului.

— Ești genul care fuge sau care atacă?

Fumul îi înțepa ochii.

— Nu știu, răspunse Wisting sincer. Dacă ar sări cineva dintr-un toberon să mă sperie, cred că aș fugi, dar nu știu ce se ascunde cu adevărat în mine. Nu m-am aflat niciodată într-o situație care să mă pună la încercare.

Fumul își schimbă din nou direcția și putu să îl privească iar pe Martin în ochi.

— Tu ai fost într-o astfel de situație?

Martin Haugen se aplecă ușor în față, ca și cum ar fi vrut să facă o mărturisire. Apoi privirea i se pierdu în zare, undeva în spatele lui Wisting.

— Mușcă! exclamă el, făcând semn spre apă, unde pluta lui Wisting se scufunda.

Adrian Stiller trecu pe lângă casa lui William Wisting, după care parcă în fața casei lui Line. Cunoștea drumul. Mai fusese acolo și stătuse în același loc înainte ca planul să fi fost pus în mișcare. În prima noapte în care venise în oraș și nu reușise să doarmă, făcuse o plimbare și oprise chiar aici. Din locul în care stătea, putea să vadă bucătăria și dormitorul lui Line și, în diagonală, casa tatălui ei.

Nu făcuse acel drum cu vreun scop anume, însă îi plăcea să fie cu un pas înainte și voia să îi cunoască pe Wisting și pe fiica lui cât mai bine posibil.

Și de această dată rămase la volan cu ochii închiși ca să își adune gândurile. Se gândi la trandafirii despre care îi vorbise reprezentantul Administrației Drumurilor și la buchetul de pe comoda din holul locuinței lui Martin Haugen. Cât de simplă era adesea explicația după ce o aflai. Katharina cumpărase trandafirii pentru Nadia.

Nu înțelegea cum de ajunsese Line la Martin Haugen, dar trebuia să se asigure că nu descoperise ceva ce putea să-i afecteze cazul.

Telefonul mobil îl făcu să deschidă ochii. Nu știa cât stătuse așa, în spatele volanului. Nu dormise, dar scurtul moment de odihnă îl revigorase.

Când răspunse, la celălalt capăt al firului era Nils Hammer.

— Am găsit un câine antrenat să descopere cadavre.

— Bine, răspunse Stiller și coborî din mașină.

Cineva se uita la el de la fereastra bucătăriei lui Wisting. Trebuia să fie fiul său, venit acasă pentru câteva zile.

— Trimite-l la Sør-Trøndelag, îi ceru el.

— Trøndelag? se miră Hammer.

— La Malvik, specifică Stiller. Nu acolo s-a prăbușit drumul săptămâna trecută?

Hammer nu răspunse. Stiller își dădu seama că se gândea.

— Avem de-a face cu un tipar. Știu că Martin Haugen are un alibi pentru dispariția soției lui, dar dacă a îngropat-o pe Nadia pe marginea drumului aici, s-ar putea să se fi debarasat de cadavrul soției sale în același mod, în timp ce lucra acolo. Nu știu cum a făcut-o, dar există un motiv pentru care Haugen s-a dus acolo săptămâna trecută și a mințit în legătură cu asta. Vreau să fie cercetată zona în care au fost alunecări de teren.

Probabil că tatălui ei i se descărcase telefonul. Încercase să-l sune de mai multe ori, dar nu primise niciun răspuns.

Felul în care reacționase Adrian Stiller la auzul numelui lui Martin Haugen fusese ca o confirmare. În ultima oră se convinsese și mai mult că descoperise ceva. Găsise o hartă pe internet. Drumul la construirea căruia contribuisese Martin Haugen se găsea la doar câteva sute de metri de locul petrecerii la care participase Nadia înainte să dispară.

Aștepta să fie sunată din nou de Adrian Stiller, înainte de a le împărtăși lui Daniel Leanger și celor de la redacția VG ipoteza ei, dar era convinsă că Martin Haugen era ținta noii investigații. În sinea ei își imagina că Nadia era îngropată undeva adânc, sub asfaltul rezistent la uzură despre care se vorbea în articol, și nu-i plăcea deloc gândul că tatăl ei se afla singur cu el. Îngrijorarea ei se răsfrângea asupra Amaliei, care era neliniștită și se smiorcăia.

Nu-l plăcuse niciodată cu adevărat pe Martin Haugen, fără să poată să spună exact de ce. Chiar dacă îl întâlnise doar de câteva ori, părea să emane o energie negativă. Nu înțelegea de ce păstrase tatăl ei legătura cu el dincolo de aspectul formal, inerent sarcinilor de serviciu.

În minte tocmai începuse să i se agite gândul că și soția lui Martin Haugen dispăruse, când auzi trântindu-se portiera unei mașini. Se duse la fereastra dormitorului și se uită afară. Era Adrian Stiller. Vorbea la telefonul mobil și gesticula cu mâna liberă.

Line crezuse că era acasă, în Oslo. Îi promisese că o va suna înapoi, iar faptul că se afla acum în fața casei sale conferea situației un aer de gravitate care nu îi plăcea.

Reveni în living, luă reportofonul și îl porni la timp ca să surprindă sunetul soneriei.

Părea obosit, aproape epuizat, în vreme ce aştepta pe trepte. Era palid şi umbre întunecate i se întindeau sub ochi. Buzele îi erau crăpate şi uscate.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

Stiller aruncă o privire spre reportofonul aflat în mâna ei.

— Eram în trecere, răspunse el, urmând-o în living.

Se aşezară de o parte şi de alta a mesei. Line puse reportofonul pe masă şi o luă pe Amalie lângă ea, pe canapea.

— Este vorba despre Martin Haugen? El este răpitorul?

— Ce te face să crezi asta?

Întrebarea lui avea ceva dezarmant, ce o făcu să se simtă jenată. La drept vorbind, ceea ce descoperise era o suspiciune care nu se baza pe nimic, însă avea o îndelungată experienţă în urmărirea unor astfel de lucruri. Şi nu vedea niciun alt motiv pentru care Stiller să fi venit la ea.

— El este suspectul vostru? îl întrebă din nou, în loc să îi explice cum ajunsese la această concluzie. Este o cunoştinţă de-a tatei. Au plecat împreună la cabană pentru weekend.

— Opreşte reportofonul, îi ceru Stiller.

Line făcu întocmai.

— Lucrez cu tatăl tău la acest caz, continuă Stiller. Este o anchetă mai nonconformistă, iar excursia la cabană face parte din investigaţie.

Line nu înţelese prea bine, iar Adrian Stiller nu părea dispus să detalieze.

— Dar crezi că Martin Haugen a răpit-o a şi ucis-o pe Nadia Krogh?

— O să săpăm după ea chiar în noaptea asta, încuviinţă Stiller.

— La noapte? Unde?

— La mică distanţă de locul în care a dispărut, preciză Stiller. Vom închide autostrada E18.

— Veţi săpa pe E18?

— Avem o oarecare idee unde se află. Avem o hartă.

— O hartă? repetă Line.

Adrian Stiller se uită din nou la reportofon şi nu-i răspunse.

— Vreau să mă însoțești la noapte, când o s-o dezgropăm, îi spuse el drept răspuns.

Strânsesă plasele în amurg. Se lăsase frigul după ce soarele apusese, iar lui Wisting îi amortiseră degetele scoțând peștii din plasa udă.

Rezultatul consta în 37 de fântânei, patru păstrăvi și șase bibani, împărțiți în cele două plase întinse. Îi curățară, îi spălară și îi uscară pe mal. Pe cei mai mari îi filetară.

La cină urmau să mănânce cotletele pe care le cumpăraseră. Peștii erau uscați și sărați bine, astfel încât să poată fi luați acasă. Urmând instrucțiunile lui Martin, Wisting aranjă o parte dintre ei pe fundul unei găleți, după care îi presăra cu sare grunjoasă și puțin zahăr. Strat după strat, umplură găleata și o acoperiră cu un capac.

Wisting se ocupă de fripturi. Se făcuse aproape ora 22:00, când bucățile generoase de carne ajunseră în tigaie.

Mișcă fripturile cu o furculiță și se uită la Martin, care stătea gânditor cu o cutie de bere în mână, privind flăcările ce se zăreau prin fanta de aerisire a sobei. Era abătut. Discuțiile dintre ei micșoraseră opreliștile. Mai trebuia condus doar pe ultima porțiune de drum, pentru că, deși avea numai de pierdut vorbind despre fărădelegile sale, probabil că îi era greu să-și mai poarte singur secretul.

Mici picături de sânge prinseră să curgă din cotlete, așa că le întoarse cu furculița. Se uită din nou la Martin, dorindu-și să știe la ce se gândea. Toată lumea simte nevoia să-și împărtășească cele mai intime gânduri cu cineva. Pentru oamenii obișnuiți, asta însemna să vorbească cu cineva despre problemele de la muncă, despre căsătorie sau despre boli. Pentru un criminal, însemna să accepte să vorbească despre lucruri care aveau să-l trimită pentru mulți ani la pușcărie. Abordarea unei alte ființe umane din această perspectivă presupunea găsirea legăturii emoționale potrivite și construirea unei punți.

Martin se lăsă pe spetează, își împreună mâinile în jurul cutiei de bere și-l privi pe Wisting pe sub sprâncene.

— Pe mine nu m-ai suspectat niciodată?

Line o mai privi o dată pe Amalie, care dormea.

Thomas stătea în fața televizorului, cu telecomanda în mână.

— Mulțumesc, îi spuse ea din nou.

Își amânase întoarcerea acasă pentru a avea grijă de Amalie.

— Nu este nicio problemă, o asigură el.

— Probabil că va dormi toată noaptea, presupuse Line.

Își pusese echipamentul de care avea nevoie într-o geantă mare. Laptopul, aparatul foto, reportofonul și binoclul, precum și pix și hârtie.

Thomas se ridică, luă geanta și o conduse la mașină.

— Succes! îi spuse el zâmbind și puse geanta pe bancheta din spate.

— Mulțumesc, răspunse ea și se așeză la volan.

Închise portiera și porni. Când luă curba la capătul străzii, îl văzu în oglindă întorcându-se și intrând în casă.

Așa cum se înțelesese cu Adrian Stiller, nu mai încercase să-l sune pe tatăl ei. Nu știa ce se petrecea la cabana lui Martin Haugen, dar Stiller o asigurase că lua regulat legătura cu el și Haugen nu știa nimic despre ce se petrecea. Se întreba cât de implicat era tatăl ei în ancheta răpirii Nadiei când fusese la el acasă și îi spusese că avea să scrie despre asta pentru ziar. Oricum, din felul în care reacționase reieșea că nu știa de colaborarea planificată dintre VG și Kripos.

Ea, Daniel Leanger și Sandersen de la departamentul de știri avuseseră o conferință telefonică. Conform planului, următorul articol și următorul podcast trebuiau publicate în mai puțin de o săptămână. Și intenționau să continue subiectul timp de șase săptămâni. Acum, totul trebuia accelerat. Ea scrisese deja o știre în care anunța că poliția demarase căutarea Nadiei Krogh și că, pe durata acesteia, autostrada E18 va fi blocată. Urma să fie

publicată online de îndată ce va avea o fotografie a barajului rutier și a indicatoarelor de redirectionare a traficului.

Daniel trebuia să vină și el, dar avea să ajungă de abia peste două ore. Ea urma să fie singura jurnalistă prezentă la fața locului, când avea să apară vestea despre acțiunea poliției.

Când se apropie de ieșire spre Porsgrunn se vedeau semne de blocaj rutier. Ieși de pe autostradă și intră într-o benzinărie, în timp ce pe E18 traficul continua nestingherit. În apropiere erau două vehicule de la Administrația Drumurilor. Unul dintre ele avea o remorcă cu un indicator luminos mare și un semn pentru devierea traficului. Mai era și o mașină de la secția de poliție districtuală. La volan se afla o doamnă subinspector de poliție. Line coborî din mașină și se apropie de ea. Subinspectorul de poliție lăsa în jos geamul lateral.

— Bună, spuse Line prezentându-se. Am stabilit cu Adrian Stiller de la Kripos că voi sta cu voi când începeți să închideți E18.

Femeia de la volan încuviință, confirmând că știa despre această înțelegere.

— Vom închide circulația acum, spuse ea făcând semn cu capul spre un bărbat în salopetă de lucru care ieșea din benzinărie ținând în mână un pahar de cafea. Intrăm imediat în acțiune.

Line urcă din nou în mașină și așteaptă, în timp ce coloana de mașini se puse în mișcare. Întunericul serii fu străfulgerat de luminile portocalii intermitente de avertizare. Echipetele din cadrul Administrației Drumurilor montară eficient camionul-barieră și dirijară traficul pe varianta ocolitoare.

Urmând instrucțiunile polițistei, Line trecu pe lângă barieră și parcă mașina pe marginea drumului. Apoi își luă aparatul de fotografiat și coborî.

Nu mai era trafic nici din sens opus, semn că mașinile fuseseră oprite și în celălalt capăt. Mașina de poliție înaintă și se opri de-a latul drumului, așa încât carosabilul să fie blocat și fizic. Line merse puțin de-a lungul drumului și lăsa o oarecare distanță între ea și blocaj.

Era o imagine izbitoare, cu luminile portocalii strălucitoare pe fundalul întunericului din jur. Polițista coborî din mașină și

schimbă câteva cuvinte cu reprezentantul Administrației Drumurilor. Line ridică din nou aparatul foto și făcu o serie de ajustări pentru ca benzile reflectorizante ale uniformei ei să nu strice imaginea.

În timp ce se uita la fotografiile făcute, se apropiară două camioane. Unul dintre ele avea un excavator pe platformă. În spatele lor veneau două mașini de poliție. Polițista urcă în mașină și dădu cu spatele, pentru ca acestea să poată trece. Line mai făcu câteva fotografii. Imediat ce trecu excavatorul, alese trei dintre ele și le trimise la redacție direct de pe aparatul foto, după care se grăbi să se întoarcă la mașina ei.

Fusese în concediu timp de aproape un an și jumătate și nu mai lucrase ca ziarist, cu excepția câtorva proiecte ca freelancer. Acum simțea că îi lipsise. Îi lipsise să fie prezentă, să se afle în miezul evenimentelor.

Se auzi o bufnitură dinspre cuptorul cu lemne, când unul dintre buștenii dinăuntru se răsturnă, căzând într-o parte. Martin Haugen se ridică de pe scaun, deschise ușa cuptorului și scoase de acolo cei doi cartofi lăsați să se coacă, după care mai puse un lemn pe foc.

Wisting îl suspectase din prima zi. Era o suspiciune la care nu renunțase timp de 24 de ani, chiar dacă Martin se afla, într-un mod ce putea fi demonstrat, la o distanță de aproape 700 de kilometri când dispăruse Katharina.

— Aș minți dacă aș spune nu, răspunse Wisting. Este în manual. Răspunsul se află adesea într-o relație apropiată.

Martin se așează iar.

— Și nu ai spus niciodată nimic?

— Ți-ai dat seama că ești cercetat, nu? se interesă Wisting. Că ți-am verificat mișcările și, în cele din urmă, am primit confirmarea că erai în Malvik când a dispărut Katharina.

— Mda, încuviință Martin. Dar nu am vorbit niciodată despre asta.

Wisting mișcă bucățile de carne în tigaie. Mai aveau puțin și erau gata.

— Ar trebui să vorbim despre asta?

— Ce ai face dacă ai afla că eu sunt de vină?

Wisting se gândi la un răspuns potrivit. Nu trebuia să fie unul moralist, dar nici unul care să pară artificial și opusul a ceea ce se impunea să fie.

— Ești unul dintre puținii prieteni pe care îi am, continuă Martin în timp ce Wisting se gândea la un răspuns. M-ai trimite la închisoare?

— Ți-aș da numărul unui avocat bun, răspunse Wisting, prefăcându-se că este atent la carne. Și m-aș asigura că ai parte de un proces corect.

A trebuit să reziste tentației de a verifica dacă dispozitivul de înregistrare era la locul lui, în buzunarul de la piept al cămășii. Oricum nu ar fi putut să verifice dacă era pornit. Trebuia să aibă încredere în echipamentul tehnic.

— Cine este cel mai bun avocat? întrebă Martin.

— Depinde, răspuse Wisting îndepărtând ușor tigaia de pe foc.

— De ce anume depinde?

— Dacă mărturisești și ești dispus să cooperezi și vrei ca procesul să se desfășoare cât mai repede și mai liniștit cu putință, sau dacă refuzi și vrei să transformi totul într-un circ.

Martin luă două farfurii.

— Așadar, nu m-ai lăsa să scap?

— M-aș asigura că totul decurge bine, răspuse Wisting, întorcând pentru ultima dată felii de carne.

— Cândva exista un termen de prescripție pentru crimă, spuse Martin așezându-se iar. După 25 de ani, făptașul putea fi considerat un om liber.

Wisting încuviință.

— Cred că este rezonabil, continuă Martin. Toată lumea se schimbă. Ar fi greșit să pedepsești pe cineva pentru fapte comise într-o altă viață. Persoana adusă în fața justiției nu mai este aceeași cu cea care a comis crima.

Existau argumente întemeiate în favoarea unui termen de prescripție pentru crimă, se gândi Wisting, dar grija pentru criminal nu se număra printre ele.

Wisting își măsura în permanență cuvintele. Putea să-l laude pentru mărinimia sa și putea să-i spună că nu dorea să se răzbune pe cel sau cei care îi făcuseră vreun rău Katharinei, dar asta putea să îndepărteze ideea subînțeleasă că, de fapt, amândoi știau despre ce era vorba în conversație și să facă să îi fie mai greu să mărturisească.

— Pot fi de acord cu asta, răspuse el în schimb. Mai mult, probele își pierd din consistență odată cu trecerea anilor. Martorii nu-și mai amintesc mare lucru. Riscul comiterii unei erori judiciare crește când trebuie să judeci ceva după un timp atât de îndelungat.

Martin se ridică din nou.

— Sunt gata, spuse el făcând semn cu capul spre tigaie.

Wisting încuviință și puse bucățile de carne pe farfurii.

Martin luă o cutie de porumb, o deschise și o duse pe masa din living, alături de două noi cutii de bere. Wisting felie cartofii copti și puse peste ei o porție zdravănă de unt condimentat, după care duse farfuriile înăuntru. Martin îl întâmpină până să ajungă la masă, își luă farfuria și se așază cu spatele la perete.

— Urcăm mâine în vârf? întrebă el. De pe Eikedokktoppen se zăresc picioarele podului Groenlandei. Este la o oră de mers pe jos.

Wisting încuviință și tăie o bucată de carne. Natura discuției se schimbase. Oportunitatea dispăruse din nou.

Excavatorul se cutremură, iar gazele de eșapament țâșniră din compartimentul motorului, înainte ca bărbatul din spatele comenzilor să ridice cupa și să o coboare pe terasamentul plin de iarbă. Decopertă cu precizie stratul superior, legănă brațul și vărsă bulgării de pământ pe platforma camionului.

Line făcu o serie de fotografii. Operatorul excavatorului mușcă din țigară și roti din nou cupa.

Proiectoare puternice, așezate pe trepiede, erau îndreptate spre zona de lucru. Adrian Stiller stătea pe margine împreună cu Nils Hammer, câțiva ofițeri de poliție și cu doi reprezentanți ai Administrației Drumurilor și urmărirea fiecare cupă. Line îndreptă aparatul foto spre ei, făcu o fotografie și apropie imaginea, astfel încât doar chipul lui Adrian Stiller să se afle în obiectiv. El își ridică privirea spre ea, ca și cum ar fi simțit că avea aparatul îndreptat spre el. Arăta obosit, ca și cum ancheta l-ar fi epuizat. Ea reuși să surprindă rapid câteva cadre înainte ca el să aibă timp să se adune. Rezultatul a fost un portret autentic. Maxilarele încheștate vorbeau despre importanța sarcinii care îi fusese încredințată.

Îi era recunoscătoare că îi permisesese să treacă dincolo de barieră, dar, la drept vorbind, era o chestiune de corectitudine. El se folosisese de ea și de ziar într-un fel de joc și trebuia să ofere ceva la schimb.

Excavatorul îndepărtase straturile superioare de sol pe o suprafață de cinci metri lungime și trei metri lățime și putea simți mirosul umed al pământului proaspăt răscolit. Adrian Stiller veni lângă ea.

— La ce adâncime ar putea fi îngropată? întrebă Line.

— Martin Haugen avea acces la toate utilajele de construcții de aici la acea vreme, răspunse Stiller. Este posibil să fi săpat adânc.

— Aveți destule probe să-l puneți sub acuzare, dacă găsiți cadavrul?

Adrian Stiller se uită după reportofon. Era în buzunarul adânc al gecii, oprit.

— Da, răspunse el scurt.

— O să mergeți la cabană să îl arestați imediat?

Stiller își scoase punga de dropsuri.

— Chiar dacă găsim ceva aici în noaptea asta, va dura până vom putea spune cu siguranță că este Nadia Krogh. Mai întâi, trebuie să stabilim cu certitudine acest lucru.

— Ce altceva mai aveți împotriva lui? se interesă Line. Sigur mai aveți ceva, ceva ce v-a determinat să redeschideți cazul.

Dropsul se sparse între dinții lui Stiller.

— Este important ca detaliile să iasă la lumină în ordinea corectă.

— Nu voi scrie până n-o să am aprobarea ta.

Stiller zâmbi, ca și cum ar fi fost o ofertă pe care o mai primise de nenumărate ori de la jurnaliști.

— Amprente, îi răspunse el, chiar și așa. Scrisorile de răscumpărare au fost reexamine cu ajutorul unei noi tehnologii. Ampretele lui Haugen apar în trei locuri.

— De ce nu l-ați arestat imediat?

— Pentru că amprente nu erau efectiv pe scrisori, ci pe ziarul din care a fost decupat mesajul. Asta înseamnă că amprente sunt doar probe circumstanțiale. Am urmărit să obținem ceva în plus împotriva lui.

— Așadar, asta face tata? se interesă Line. E un fel de momeală?

— Tatăl tău a lucrat sub acoperire în acest caz timp de 24 de ani, răspunse Stiller. Nu a crezut nicio clipă că Martin Haugen este nevinovat.

Lui Line îi luă câteva momente să înțeleagă ceea ce îi spusese Stiller.

— Asta înseamnă că există o legătură între răpirea Nadiei Krogh și dispariția Katharinei?

— Au cel puțin un numitor comun.

În stația de emisie-recepție a unuia dintre polițiștii ce supravegheau săpăturile se auzi un zgomot. Răspunse scurt, îl strigă pe Stiller și arată în direcția drumului. O furgonetă albă, mare, se apropia.

— Cine sunt? întrebă Line.

— Criminaliștii, răspunse Stiller, explicându-i că îi rugase să stea prin apropiere. Nu le va plăcea excavatorul cel mare.

Lucrările se prelungeau. Operatorul decoperta câte cinci centimetri la fiecare cupă. Din când în când i se cerea să se oprească și un polițist verifica orice obiect care se ivea: rădăcini, bețe, pietricele.

Line fotografia întregul proces și trimitea imaginile la redacție ca să aibă material cu care să actualizeze subiectul.

După o jumătate de oră, prima basculantă se umplu și plecă. Line se duse împreună cu Stiller până la marginea gropii. Avea puțin peste un metru adâncime. Din pereții netezi ai gropii ieșeau rădăcini rupte, dar în afară de asta nu era nimic acolo.

Polițiștii stabiliră să mai sape încă un metru, după care să mute excavatorul.

Următoarea basculantă se apropie și activitatea se relua. După încă o jumătate de oră se umplu și aceasta fără să apară ceva interesant.

Excavatorul se mută cinci metri mai în față și începu să decoperteze alt strat. Se apropia miezul nopții. Polițiștii care nu supravegheau săpăturile se urcaseră într-o mașină.

Line simți telefonul vibrându-i în buzunar. Era o imagine primită de la Daniel Leanger. Un car de televiziune de la TV2 era parcat în afara perimetrului închis și reporterul vorbea cu femeia din mașina de poliție. Fotografia fusese făcută dincolo de barieră. Line își înalță capul și văzu apărând Audiul negru al lui Daniel.

Parcă în spatele mașinii lui Line, coborî și se apropie de ea cu un pahar de cafea.

— Ceva noutăți? o întrebă el.

Line acceptă cafeaua.

— Nu încă, răspunse ea, strângând paharul între palme.

Daniel se întoarse la mașină și reveni cu echipamentul video.

Al doilea camion de pământ pleacă și prima basculantă reveni în zona de încărcare. Operatorul coborî din nou brațul excavatorului și ridică o cupă de pământ. Mâna unuia dintre polițiștii supraveghetori țâșni în aer făcându-i semn să se oprească și strigând ceva. Făcea semne agitate, diferite de cele de până atunci.

Line bâjbâi după reportofon, îl porni și se apropie. Excavatorul vibră și se cutremură înainte ca motorul să fie oprit și să se aștearnă liniștea.

— Am găsit ceva! strigă cineva de la marginea gropii.

Wisting își scoase telefonul în timp ce Martin era la toaletă. Bateria indica doar 5%. În urmă cu trei ore, aflate că Stiller trimisese câini polițiști pe E6, lângă Malvik. Acum nu avea mesaje noi. Verifică rapid și site-ul ziarului VG. Principala știre era că poliția blocase autostrada E18, la intrarea în Porsgrunn, pentru a o căuta pe Nadia Krogh. Știrea era scrisă de Line. Era evident că fusese prezentă la blocarea drumului. Închise degrabă telefonul și turnă coniac în pahare.

Ar putea exista o oarecare logică în ideea ca trupul Katharinei să fie îngropat în Trøndelag. În încercarea de a concilia cronologia cu ipoteza că Martin Haugen era criminalul, trasă în minte un curs invers al evenimentelor: Katharina ar fi putut merge la Martin pe șantier, iar el ar fi putut să o ucidă acolo. Având în vedere că discuția telefonică dintre ei se încheiase la ora 22:14, Katharina ar fi putut, teoretic, să ajungă la Malvik în jurul orei 6:30 dimineața, dacă ar fi condus toată noaptea. Așa, Martin ar fi avut o fereastră de 30 de minute înainte de a fi văzut de colegii de muncă manevrând excavatorul la ora 7:00, când începea programul. O alternativă era ca ea să fi așteptat să îl vadă a doua zi și să fi ajuns la sfârșitul programului de lucru. Cu toate acestea, nimeni nu a văzut-o, iar martorii care luaseră cina cu Martin după serviciu îi lăsau un spațiu de manevră și mai mic înainte să o sune și să înceapă să se îngrijoreze. Ceea ce dovedea însă că ipoteza era greșită era faptul că atât mașina, cât și motocicletă Katharinei rămăseseră acasă, în garaj.

Martin Haugen reveni în cabană. Focul din șemineul aflat în living era aprins deja. Martin mai puse pe foc câteva lemne și se așeză.

— Nu ți-a fost niciodată frică? se interesă el. În timpul serviciului, mă refer.

— În majoritatea timpului stau la birou. Nu prea am de ce să mă tem.

— Mă gândesc la situația în care te apropii de adevăr și criminalul își dă seama că ești pe cale să-l demaști. Nu ți-a fost niciodată teamă de ceea ce ar putea să facă pentru a încerca să te împiedice?

Wisting luă o gură de coniac.

— Investigațiile nu sunt conduse de o singură persoană, răspunse Wisting. Nu ar câștiga nimic din eliminarea mea.

— Dar crezi că un ucigaș gândește atât de rațional? Dacă a mai ucis înainte, cu siguranță o poate face din nou.

— Cred că este mai periculos să fii muncitor rutier, zâmbi Wisting. Cu utilaje grele și explozibili și altele asemenea.

Flăcările din șemineu aruncau umbre neliniștite pe pereții întunecați din lemn.

— Dar cu siguranță există lucruri pe care nu le împărtășești cu cei din jurul tău, nu? îl întreabă Martin. Suspiciuni pe care le păstrezi doar pentru tine sau legături pe care le vezi doar tu.

Wisting înțelese că Martin sonda terenul. Tatona drumul înainte, la fel cum procedase și Wisting. O spusese chiar el. Martin nu era dintre cei care fug sau rămân pasivi, el trecea la atac.

— Cimitirul este plin de oameni de neînlocuit, glumi Wisting. Nu voi lua cu mine în mormânt niciun secret profesional.

Martin ridică paharul să toasteze.

— Acum la ce caz lucrezi?

— Nu mare lucru, răspunse Wisting. Am lucrat la o evaluare a impactului pe care îl va avea crearea noului inspectorat de poliție.

— Care sunt consecințele?

— Nu prea știu, răspunse Wisting. Asta este principala mea contribuție. Nu știm ce ne așteaptă. Munca de poliție are prea multe variabile pentru a putea să fii sigur.

Martin își umplu din nou paharul.

— De ce te-ai făcut polițist?

— Mi-am dorit o profesie provocatoare, incitantă și care să aibă o însemnătate. În plus, cred că are legătură și cu justiția.

— Ce înseamnă justiția?

Wisting duse paharul la gură. Semăna cu discuțiile pe care le purta cu Ingrid pe vremea când încă mai trăia. Lui îi plăcea să pună sub semnul întrebării definițiile prestabilite, dar nu se abătea de la calea bătătorită. Ingrid privea întrebările într-un context mai larg. El și cu Martin nu mai vorbiseră despre astfel de lucruri și conversația avea un subînțeles care îl făcu să devină mai vigilent.

— Ca toată lumea să fie tratată echitabil și oricine ia ceva de la alții să fie pedepsit pentru asta.

— Există soluții echitabile pentru orice situație? continuă Martin să întrebe. Adică, eu cred că dreptatea ar trebui să însemne să găsești o soluție care să satisfacă ambele părți implicate într-un conflict.

— Atunci n-ar fi corect să mai trimitem pe cineva la închisoare, spuse Wisting încercând să dirijeze discuția. Un infractor va considera rareori, dacă nu chiar niciodată, ca fiind corectă pedeapsa pe care i-o aplicăm. Mai curând aș spune că dreptatea înseamnă ca fiecare să primească ceea ce merită.

— Pedeapsa meritată?

— Poți să-i spui și așa.

— Dar asta presupune să cunoști toate aspectele unui caz.

— La ce te referi?

Martin se uită în tavan, ca și cum ar fi căutat cea mai bună cale de a se exprima.

— Dacă un bărbat își împușcă și ucide soția, merită să fie pedepsit. Dar dacă arma s-a descărcat din greșeală? Atunci, poate că povara a ceea ce a făcut este o pedeapsă suficientă?

Wisting încuviință și se întrebă dacă Martin era pe cale să spună că moartea Katharinei sau a Nadiei se datora unui accident.

— Accidente nu sunt pedepsite, răspunse el, fără să adauge că lucrul acesta nu era valabil în cazul în care se datora neglijenței făptuitorului. Trebuie să fie un act comis cu intenție.

— Asta înseamnă că trebuie să cunoști toate aspectele unui caz, nu?

— Aceasta este definiția unei investigații, zâmbi Wisting. Să încerci să scoți întregul adevăr la iveală. Doar atunci putem vorbi despre dreptate.

De cealaltă parte a mesei, Martin Haugen nu mai spuse nimic. Wisting căuta cuvintele potrivite ca să îl facă pe Martin să se destăinuie. Dar înainte de a putea găsi ceva de spus, Martin bău restul de coniac și se ridică de la masă.

— Nu, spuse el întinzându-se. Dacă e să mergem mâine pe Eikedokk, probabil c-ar trebui să ne culcăm.

Line se apropie împreună cu ceilalți de groapa din terasament și lăsa reportofonul în funcțiune ca să surprindă drama ce plutea în aer. Se opri la câțiva pași de margine, ca să nu cadă, și se aplecă în față să se uite în ea.

Groapa avea în jur doi metri adâncime. La început nu văzu decât pământ argilos moale și pietre de diverse dimensiuni. Polițiștii erau preocupați de ceva aflat chiar pe fundul gropii, într-o parte.

Line ridică automat aparatul foto și prin obiectiv văzu vârful unei cizme ieșind din peretele de pământ. Polițiștii vorbeau despre piele și materiale sintetice care nu se deteriorează.

Fu adusă o scară, iar doi criminaliști care sosiseră mai târziu coborâră în groapă. Nu purtau combinezoanele albe tradiționale, ci niște salopete albastre, pe spatele cărora scria *Poliția*.

Line făcu câțiva pași în spate pentru a lua distanță. Făcu câteva fotografii și le verifică pe ecranul aparatului. Imaginile erau grăitoare.

Un criminalist avea un instrument asemănător unei linguri de felul celor folosite de arheologi. Line se întoarse la margine și văzu că acesta începuse să sape pământul din jurul cizmei, iar colegul lui documenta filmând. Curând, întreaga cizmă deveni vizibilă. Forma și modelul sugerau că aparținea unei femei.

— Ar putea fi doar o vechitură, avertiză unul dintre polițiști. Ceva ce a rămas printre materialele de umplătură.

Nu îl contrazise nimeni, deși niciunul dintre cei aflați în jurul gropii nu credea asta.

O bucată mare de pământ se desprinsese din peretele lateral la care lucrau criminaliștii, dezvelind talpa altei cizme.

Între cele două era o distanță de mai puțin de zece centimetri, una aflată puțin mai în profunzimea peretelui de pământ, ca în cazul unei persoane întinse pe spate, cu un picior puțin ridicat.

Cei doi criminaliști se sfătuiră cum să procedeze și conveniră să încerce să scoată o singură cizmă.

Bărbatul cu instrumentul de săpat prinse carâmbul și trase. Urmă o mică alunecare de teren și apăru primul os. O tibie grimaronie se ivi din pământ.

Criminalistul se uită în cizmă și îi arată și celuilalt conținutul. Apoi, își îndreptară atenția asupra osului.

— Este așezată orizontal, în direcția aceea, conchise bărbatul cu instrumentul de săpat, indicând direcția cu un gest al mâinii. Va trebui să săpăm un culoar ca să reușim să o scoatem.

Urcară din nou pe scară. Bărbatul din cabina excavatorului aruncă mukul țigării și porni utilajul. Urmând indicațiile, înlătură pe rând straturile de pământ.

Line se așază în mașină cu laptopul în poală și scrise o știre despre descoperirea primelor rămășițe. Daniel se plimba prin jur cu camera de filmat. Unul dintre polițiști îl abordase și îi ceruse să nu filmeze în interiorul gropii.

Adrian Stiller veni la mașină, deschise portiera din dreapta și urcă lângă ea.

— Familia a fost anunțată, îi spuse el fără niciun preambul. Nu putem confirma că persoana găsită este Nadia Krogh, dar datorită ei suntem aici.

Line tastă ceea ce spuse el.

— Cauza morții?

— Este prea devreme să ne pronunțăm, dar cazul a fost mereu investigat drept crimă.

— Suspecți?

Adrian Stiller nu răspunse.

— Nu mi-aș face treaba, dacă nu aș întreba, spuse Line. Este strict o întrebare de tip da/nu. Eu știu răspunsul, dar tu îl poți formula după cum dorești.

— Poți scrie că nu comentez cu privire la acest aspect, răspunse Stiller apucând mânerul portierei. În zece minute, va fi transmis un comunicat de presă, continuă el. Poate vrei să publici știrea mai înainte.

Line îi mulțumi și adăugă repede câteva fraze de final, după care îl reciti. Textul era adecvat. Scurt și concis. Îl trimise la redacție împreună cu fotografiile cu criminaliștii ce coborau pe scară. Apoi sună ca să se asigure că primiseră articolul.

Puțin după ora 3:00, groapa din pământ fusese lărgită cu un șanț de trei metri lungime și trei lățime. Doar un strat de pământ de 30 de centimetri grosime ascundea restul rămășițelor.

Sus, pe podul rutier, la aproximativ o sută de metri mai la nord, se strânseseră spectatorii. În principal erau reprezentanții presei. La lumina lămpilor stradale, Line putea vedea mai multe obiective ale camerelor de luat vederi. Polițiștii începuseră să instaleze un cort de lucru mare peste locul descoperirii.

Line rămase în preajma lui Stiller, astfel încât nimeni nu-i puse întrebări când intră în cort alături de el.

O sită mare de pământ — o cutie dreptunghiulară, cu fundul din plasă — fusese instalată în groapa inițială. Fiecare lopată de pământ din zona rămășițelor era pusă în cutie și cernută prin plasa grosieră, pentru ca obiectele mai mari să fie sortate.

Ceva lovi plasa, făcându-i pe bărbații din groapă să se strângă în jurul ei. Dintr-un bulgăre de pământ extraseră un obiect negru. Line ridică aparatul foto când își dădu seama ce era. O poșetă.

Unul dintre tehnicieni o duse pe o masă de lucru improvizată ca să o studieze mai bine la lumina unei lămpi.

— Este din vinilin, spuse el, explicând cum de rezistase peste 20 de ani îngropată.

Line rămase în spatele anchetatorilor. Printre umerii lui Nils Hammer și Adrian Stiller, văzu cum părți din geantă se descompuneau în timp ce începură să o examineze. Se desprinseră o cataramă metalică și o curea.

— Pot să fac o fotografie? întrebă ea, simțind pentru prima dată că deranjează.

Criminalistul își ridică privirea spre ea. Probabil că nu cunoștea detaliile vechiului caz și nu știa că Nadia avusese în poșetă portofelul cu fotografia în care apăreau ea și frățiorul ei.

Stiller încuviință. Criminalistul ridică poșeta pe care o ținea cu mânușile albastre din latex.

— Mulțumesc, spuse Line coborând aparatul foto.

Criminalistul deschise poșeta cu grijă și începu să scoată lucrurile care se aflau în ea. Păreau bine conservate. Un mănunchi de chei, un ruj și câteva obiecte de dimensiuni mici, pe care Line nu reuși să le identifice.

Asta era tot. Portofelul nu era.

Line era convinsă că era poșeta Nadiei. Descrierea se potrivea. Încercă să își imagineze ce se întâmplase când trupul fusese aruncat pe marginea drumului. Portofelul îi fusese scos înainte ca poșeta să fie azvârlită după ea, ca în cazul unei tâlhării.

— Poate că este și portofelul acolo jos, spuse Stiller în timp ce în groapă continua activitatea.

Line urmărea cu privirea fiecare lopată. Nu mai fusese niciodată atât de implicată în activitatea poliției.

Fură dezgropate și primele oase. În jurul lor, solul era puțin mai întunecat decât în rest. Erau femururi lungi, rotulele, oase mici de la ceea ce trebuie să fi fost degete, și coaste arcuite. Rădăcini subțiri de plante se răsuceau printre ele ca niște nervi. În cele din urmă fu dezgropat și craniul. Arăta ca și cum ar fi fost crăpat, iar în partea dreaptă părea să lipsească o bucată. Criminaliștii se opriră și se consultară, fără ca Line să audă ce își spun.

— Ce ați găsit acolo? îi întrebă Stiller.

Cel mai în vârstă își ridică privirea.

— O fractură craniană, menționează el cât timp celălalt documenta leziunea fotografiind-o.

— Cauza morții? sugeră Stiller.

— Va trebui să analizăm în detaliu când vom avea totul la un loc, răspunse criminalistul, fără să tragă o concluzie.

Lăsară craniul deoparte și reveniră la restul trupului. Hainele probabil că se descompuseseră în totalitate. Se părea că mai rămăsese doar o curea putredă, cu o cataramă ruginită.

Cel mai în vârstă dintre tehnicienii criminaliști ridică un obiect din zona osului șoldului și îl puse într-o pungă de hârtie maro. Line se întrebă dacă ar putea fi ceva ce ținuse Nadia într-unul

dintre buzunarele pantalonilor și fu nevoită să mărească o zonă a ecranului aparatului foto ca să vadă că era vorba de rămășițele unui fermoar.

Mai găsiră un cerceș și un inel, înainte să înceapă să colecteze oasele. Păreau să le sorteze în funcție de partea de corp căreia îi aparțineau. Începură cu mâinile. Toate oasele mici provenind de la mâna stângă fuseră introduse într-o pungă etichetată. Apoi, în aceeași cutie, așezară oasele brațului și antebrățului, după care o închiseră cu un capac. Împachetară apoi piciorul stâng în același mod.

— Am ce îmi trebuie, spuse Daniel. Nu vom publica imagini filmate cu rămășițele, așa că nu are sens să mai rămân. Merg la hotel să le editez. Tu ce vei face?

— Eu mai rămân puțin, spuse Line.

— Și mâine va fi o zi lungă, continuă Daniel. Trebuie să publicăm un nou podcast.

Line încuviință, scoase reportofonul din buzunar și verifică nivelul bateriei. În curând, va trebui să-l pună la încărcat.

— Trebuie să vorbesc din nou cu fostul ei iubit. Acum, că a fost găsită, situația s-a schimbat.

Îl conduse pe Daniel până la mașină și stabiliră unde să se întâlnească a doua zi.

O mașină de poliție adusese cafea și croasante cu unt. Adrian Stiller o chemă și ea își umplu un pahar de carton înainte să intre din nou în cort.

Cei doi criminaliști nu mai înaintaseră și se consultau cu privire la ce mai rămăsese din partea dreaptă a scheletului.

Adrian Stiller intră în cort aplecându-se, ținând în mână o sticlă de apă.

— A sosit cafeaua, anunță el, dar își dădu repede seama că, acolo jos, cei doi erau ocupați cu ceva.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el.

Criminalistul mai vârstnic se uită în sus.

— Prezintă fracturi în zona femurului, a tibiei și a brațului.

— Pe lângă fractura craniană, adăugă celălalt.

— Ce înțelegeți din asta?

Criminalistul mai experimentat părea destul de reticent să tragă vreo concluzie.

— Există răni compatibile cu o coliziune.

— Un accident rutier cu fugă de la locul faptei? repetă Stiller.

— Este ușor de imaginat, din moment ce zace aici, într-un șanț de pe marginea drumului.

— Pe atunci nu exista drumul, interveni Line. Era în construcție.

Criminalistul ridică din umeri.

— În orice caz, am văzut astfel de răni doar în cazul accidentelor rutiere.

Stiller se uită la Line.

— Nu publici nimic până nu auzi vești de la mine.

Line încuviință.

După o pauză de cafea, colectară, împachetară și etichetară și restul oaselor. Cei doi criminaliști începură apoi să cearnă stratul de sol peste care zăcuse cadavrul. Păreau să se concentreze asupra zonei capului și Line presupuse că de fapt căutau cercelul lipsă. Se opreau din când în când și luau câte ceva din sita cu care lucrau, după care aruncau pietrele prea mari să treacă prin ochiurile ei.

Până la urmă se ivi și cercelul lipsă, dar criminaliștii își continuară munca de migală. Uneori găseau câte ceva ce păstrau, dar erau lucruri prea mici pentru ca Line să își dea seama despre ce era vorba. Se gândi că puteau fi dinții. Se uită prin fotografiile pe care le făcuse și deschise una care surprindea craniul. Mandibula era intactă și toți dinții păreau să fie la locul lor.

— Ce anume căutați? se văzu ea nevoită să întrebe.

Vârstnicul criminalist se uită în sus la Stiller, solicitând permisiunea să vorbească.

— Bucăți de sticlă, explică el, după ce primi confirmarea din partea lui Stiller.

Line înțelese. Încercau să verifice ipoteza că Nadia Krogh fusese omorâtă într-un accident rutier, căutând mici bucăți de sticlă rămase în părul sau pe hainele ei.

— Ați găsit ceva?

Criminalistul confirmă și își continuă activitatea. Trecuse de ora 6:00 dimineața și Line se simțea obosită. Adrenalina

dispăruse din trupul ei. Săpăturile nu puteau aduce prea multe noutăți, dar simțea că nu putea să plece de acolo până când nu se încheia munca. Se duse la mașină, urcă și porni motorul ca să încălzească habitaculul. Îi era somn și la un moment dat închise ochii și adormi.

O trezi brusc un ciocănit în portieră. Era Adrian Stiller. Ceasul de la bord arăta ora 07:38.

Aerul proaspăt pătrunse în interiorul prea cald, când coborî geamul lateral.

— Am terminat aici, spuse el. Drumul va fi redeschis imediat ce împachetăm tot.

Line își aruncă privirea spre cortul în care se întâmplase totul. Un polițist strângea unul dintre cordoanele din jurul lui.

— Cortul va mai rămâne un timp, dar aici nu mai este nimic altceva de făcut decât să umplem groapa, continuă Stiller.

— Acum ce veți face?

— Vom încerca să dormim puțin.

Părea să aibă nevoie, se gândi Line. Mai mult decât oricine dintre cei prezenți acolo, dar nu era sigură că el chiar voia să ia o pauză de la investigație.

— Și apoi?

— Trebuie să facem o analiză internă și să sintetizăm cazul, răspunse Stiller. Dar nu mai facem nimic până nu se întoarce tatăl tău acasă.

Martin Haugen se trezi primul. Wisting stătea întins pe pat și îl auzi aprinzând soba. Patul scârțâi, când se întinse după telefonul mobil din buzunarul gecii agățate de scaun. Încă mai avea energie în acumulator. Trei la sută.

Apăru un mesaj de la Line cu punct. *Am găsit ce căutam.* Abia reuși să citească mesajul scurt înainte ca un altul să apară pe ecran: *Se pare că prietena noastră a fost lovită de o mașină.*

Mesajele fuseseră trimise la orele 03:32 și 05:40. Renunțaseră să mai scrie despre vreme, dar mesajele păstrau același stil de codare simplist care, la drept vorbind, nu ar fi păcălit pe nimeni.

Trimise înapoi un mesaj conținând doar semnul întrebării ca să primească mai multe informații. Nils Hammer era încă treaz. Răspunse rapid: *Fracturi la brațe, picioare și craniu. Criminaliștii cred că a fost accident rutier.* De cealaltă parte a peretelui, îl auzi pe Martin zdrăngănind ibricul.

Un accident, se gândi el. Oare asta încercase Martin să spună noaptea trecută, când vorbiseră despre justiție și despre primirea pedepsei convenite? *Ce mașină avea MH pe atunci?* scrisese el, știind că nu era nevoie să le spună colegilor ce verificări să facă. *Vorbește cu vecinul lui, Steinar Vassvik, despre posibile avarii la mașină,* adăugă el. Când apăsa trimite, ecranul se stinse. Telefonul se descărcase pe neașteptate.

Își trase picioarele afară din sacul de dormit și se ridică. În cameră era frig și își luă pantalonii și cămașa înainte să toarne apă în ligheanul din dreptul ferestrei.

Când se duse în bucătărie, cafeaua era gata.

— Nu sunt prea confortabile paturile astea, comentă Martin.

Wisting își roti capul și gâtul încercând să scape de un cârcel.

— Pentru o noapte sau două merg, zâmbi Wisting turnându-și o ceașcă de cafea.

După micul-dejun, ieșiră și scoaseră plasele. Din barcă puteau să vadă vârful Eikedokk. Era o creastă montană plată, cu o pantă abruptă spre apă.

— Trebuie să urcăm prin spate, explică Martin. Cel mai simplu este să împachetăm și să mergem mai întâi la mașină, după care să urmăm traseul de acolo.

Captura era puțin mai săracă decât cea de cu o zi înainte. Curățară peștele și îl sărară în timp ce plasele se uscau la soare. Apoi își făcură bagajele, curățară și măturară podelele, după care Martin încuie ușa.

Wisting simți că voia să meargă acasă. Cochetase cu ideea de a-i sugera să renunțe la drumeție, dar, în același timp, nu obținuse lucrul pentru care făcuse excursia la cabană. Drumeția pe Eikedokk îi oferea încă o șansă de a scoate ceva de la Martin Haugen.

Găleata cu pește sărat era grea și dificil de cărat prin pădure. Făceau cu rândul, dar după câteva sute de metri Wisting o lăsă jos și căută un lemn peste care să treacă mânerul găleții. Apoi, își puseră lemnul pe umeri ca să o poată căra împreună pe poteca îngustă. Martin mergea în față. Wisting avea privirea ațintită pe ceafa lui. Peste 24 de ore avea să fie arestat, se gândi el. Amprentele de pe scrisorile de răscumpărare și descoperirea Nadiei Krogh erau suficiente pentru a fi pus sub acuzare. Un apărător bun ar putea să atragă atenția asupra Katharinei. Ea lăsase indicațiile privind localizarea cadavrului. Avocatul ar putea chiar să argumenteze că Martin știa ce făcuse, dar că asta nu îl transforma în complice.

Cele două zile la cabană îl afectaseră. Jocul de-a minciuna își pusese amprenta asupra stimei sale de sine. În toți anii cât lucrase în poliție încercase să fie cinstit, direct și combativ atât în relațiile cu colegii, cât și cu infractorii. Tactica de manipulare pe care o folosisese cu Martin îl deranja și era bucuros că excursia avea să se termine în curând.

Când ajunseră la mașină, Martin împinse echipamentul de pescuit sub prelata ce acoperea platforma camionetei și o fixă cu chingi ca să nu se răstoarne când aveau să se pună în mișcare.

Gândurile lui Wisting se îndreptară spre Nadia Krogh.

— Ai avut mereu o camionetă? întrebă el.

Martin închise trapa de la platforma camionetei.

— Da, este foarte utilă. Poți să transporti aproape orice. În adolescență am avut vreo două motociclete de off-road cu care participam la curse. Era ușor să le pun pe platformă, în loc să le car după mine într-o remorcă.

— Ai avut vreodată vreun accident?

— De bună seamă, răspunse Martin. Când aveam 20 de ani mi-am rupt clavicula. De atunci am renunțat.

— Cu mașina, am vrut să spun, îi explică Wisting ocolind camioneta. Par destul de solide în caz că se întâmplă ceva.

— În cei 36 de ani de când am permis de conducere am avut un singur accident, zâmbi Martin.

— Eu am avut două, spuse Wisting. O dată cu mașina de poliție, în timpul unei intervenții. A doua oară cu o Fiesta mică. S-a făcut praf. De atunci, am condus doar Volvo. Rezistă la impact.

— La fel și asta, îl asigură Martin făcând semn cu capul spre mașină.

— În ambele situații a fost vina mea, continuă Wisting, povestind cum lovise mașina de poliție într-un sens giratoriu și cum intrase cu Fiesta în spatele altei mașini.

— La fel a fost și în cazul meu, spuse Martin. Am intrat în spatele unui camion.

— A trecut mult timp de atunci? îl cercetă Wisting.

Martin începu să meargă.

— Da, s-a întâmplat înainte să dispară Katharina.

În timp ce porni pe cărarea năpădită de iarbă, lui Wisting îi trecu un gând prin minte. Cu fiecare pas pe care îl făcea acesta devenea tot mai clar și realizează că așa ar fi putut să-și facă Martin rost de un alibi.

Mergând, încercă să reconstituie o parte dintre informațiile aflate în materialul de urmărire penală. Ultima convorbire telefonică cu Katharina era unul dintre lucrurile care nu se potriveau în explicațiile lui Martin. Durase 8 minute și 17 secunde, dar Martin nu fusese niciodată în stare să explice despre

ce anume vorbiseră, în afară de faptul că discutaseră despre ce făcuseră în timpul zilei și că își uraseră noapte bună. Opt minute însemna o conversație destul de lungă. Privită în lumina a ceea ce știau acum, probabil că discuția fusese în legătură cu muștrările de conștiință ale Katharinei și cu faptul că ea voia să se autodenunțe și să spună ce se întâmplase. Era o decizie dificil de luat în urma unei discuții telefonice, motiv pentru care Katharina ar fi putut să își ia motocicleta și să plece spre nord. Era posibil să se fi întâlnit la jumătatea drumului sau ca ea să fi condus toată noaptea. S-au întâlnit într-un loc convenit dinainte și poate că atunci Martin Haugen a reacționat din cauza a ceea ce el numea instinct primar ce nu putea fi controlat. A atacat. Ulterior, a ascuns cadavrul la fel cum făcuseră cu Nadia și a urcat motocicleta pe platforma camionetei pentru a o pune în garaj odată ajuns acasă. Era o explicație simplă, dar plauzibilă. Și — după cum spusese Martin cu o seară înainte — o legătură pe care, deocamdată, doar Wisting o vedea.

Se împiedică de rădăcina unui copac ascunsă sub frunzișul maroniului, dar rămase în picioare. Era clar că poteca nu era prea umblată. Vegetația se înălța din ambele părți și mereu trebuiau să se ferească de ramurile golașe ce se întindeau peste ea. În unele locuri, erau nevoiți să ocolească trunchiurile prăbușite pe cărare. După câțiva kilometri ajunseră la o răscruce. Cărarea pe care o apucară era și mai îngustă, și mai abruptă. Wisting simți cum i se accelerează pulsul și transpirația începe să-i curgă pe spate.

Un pârâu traversa poteca pe lângă un stejar impunător. Martin se opri, își umplu căușul mâinilor cu apă și bău. Wisting îi urmă exemplul, după care merse mai departe.

Drumul până în vârf dură o oră, așa cum anticipase Martin. Se apropiară de margine, unde muntele dispărea într-un hău, ca să se bucure de cea mai bună priveliște. Wisting încercă să se orienteze. Vântul îi flutura pantalonii, în timp ce privea în zare. Văzu lacul pe care fuseseră la pescuit, iar în depărtare zări marea, o dungă de un azuriu mai închis pe cerul strălucitor. În rest, pădurile se întindeau sub ei în toate direcțiile.

— Acolo este podul Grenlandsbrua, spuse Martin arătând înspre est.

Wisting văzu cei doi piloni ai podului înălțându-se ca niște sulite.

— Ai contribuit la construirea lui? întrebă Wisting.

— La pod nu, la tunelul dinspre nord, preciză Martin.

Wisting luă o piatră și o aruncă peste margine, aplecându-se puțin ca să o vadă aterizând pe grămada de pietre de dedesubt.

— Bunicul meu m-a adus aici prima dată, spuse Martin din spatele lui.

Wisting rămase cu spatele la el.

— Spunea că este un loc de sacrificiu, continuă Martin. Vikingii îi aduceau aici pe bătrânii care deveneau o povară pentru comunitate, pentru ca aceștia să se poată sacrifica, sau îi puneau să se arunce în gol pe cei care făptuiseră un rău ireparabil și aduseseră rușinea asupra neamului lor.

Martin se apropie de marginea prăpastiei.

— Cred că era o poveste inventată de el, spuse Martin. Nu au existat niciodată vikingi prin părțile astea, dar îmi amintesc că povestea m-a șocat. Cred că aveam cinci sau șase ani, iar asta e genul de lucruri care poate speria un copil. Am avut coșmaruri din pricina asta. Ideea că cineva s-ar putea arunca în prăpastie mai mult sau mai puțin de bunăvoie era de neconceput la vârsta aceea.

Wisting se uită din nou peste marginea prăpastiei.

— Există moduri mai bune de a muri, comentă el.

— Îți amintești ce ți-am spus despre cenușa mea? întrebă Martin, făcând un pas în spate. Acesta este un loc bun din care să o împrăștii.

Era ceva neliniștitor în spatele întregii conversații.

— Dă-mi în scris, spuse el încercând să destindă atmosfera zâmbind.

Martin rămase nemișcat o clipă, după care zâmbi și el.

— Ce ai de gând să faci când ajungi acasă?

— Cred că le voi face o vizită lui Line și Amalie. Crește atât de repede! Stă în picioare și merge și gângurește neîncetat, răspunse

Wisting și simți o stare de neliniște care îl făcu să se îndepărteze puțin de margine.

Brusc, în gând îi apăru Ingrid, care murise în timp ce lucra în Zambia pentru o fundație.

— O cheamă ca pe bunica ei, știi? Ingrid Amalie, dar noi îi spunem doar Amalie. Chiar și așa, adesea mă gândesc la Ingrid când o văd și la faptul că nu a avut ocazia să devină bunică. Dar este o consolare să știu că, atunci când am pierdut-o, se afla acolo unde își dorea să fie, adăugă el încercând să readucă discuția spre Martin. Era atât de fericită când am vorbit cu ea ultima dată la telefon. Era entuziasmată de ceea ce realizaseră și de oportunitățile pe care le aveau în față.

Martin nu spuse nimic. Wisting se pregătea să-l întrebe despre ce vorbise cu Katharina înainte ca ea să dispară, dar nu apucă să rostească nimic.

— Katharina era însărcinată, spuse Martin.

Se uita pierdut în zare.

— Atunci când a dispărut? întrebă Wisting surprins.

— Cu mult înainte, răspunse Martin. A pierdut sarcina.

— Nu știam asta, spuse Wisting exprimându-și regretul.

Martin Haugen își întoarse privirea în direcția opusă. Nori negri se adunau spre apus.

— Iar va ploua, spuse el. Ne întoarcem?

Adrian Stiller știa că ar fi putut dormi dacă și-ar fi lăsat capul pe spate și ar fi închis ochii, dar acum somnul nu era o opțiune.

Registrul auto le transmisese că la finalul anilor 1980 Martin Haugen conducea un Nissan King Cab. Ulterior, acesta avusese mai mulți proprietari, înainte de a fi radiat în 1996.

Opri în fața casei lui Steinar Vassvik, coborî din mașină și se apropie de locuință. Ușa se deschise înainte să sune la sonerie și îl recunoscă pe Steinar Vassvik din ziua aceea în care el și Wisting trecuseră cu mașina prin fața casei.

Vassvik nu îl invită înăuntru după ce Stiller se prezintă.

— Mă ocup de cazuri vechi neelucidate, spuse el.

Steinar Vassvik încuviință.

— Unul dintre cazurile de care ne interesăm acum este cel al Katharinei. Încerc să completez unele lacune din vechea anchetă și mă întrebam dacă m-ai putea ajuta?

Primi încă un semn din cap, dar rămaseră în fața casei. Lui Stiller îi convenea. Nu intenționa să stea mult, dar trebuia să pună întrebările într-un mod cât mai dezinvolt cu putință.

— La ce tipuri de vehicule avea acces Katharina?

— Nu scrie în documente?

— Treaba mea este să verific informațiile vechi, răspunse Stiller.

— Nu poate să vă spună Martin? întrebă Vassvik aruncând o privire spre drumul neasfaltat din fața lor.

— Desigur, spuse Stiller răsfoind niște documente pe care le avea la el. Potrivit informațiilor mele, ea avea un Golf și o Kawasaki Z650, corect?

Vassvik răspunse din nou printr-un semn din cap.

— La acel moment, Martin Haugen ce mașină conducea?

Primi răspunsul rapid.

— O camionetă. A condus doar camionete.

— Katharina o folosea vreodată? întrebă el ca să ascundă informația pe care o urmărea de fapt.

De această dată, Vassvik clătină din cap.

— Îți aduci aminte dacă pe atunci vreunul dintre vehicule a fost implicat într-un accident?

Steinar Vassvik își mișcă, gânditor, capul dintr-o parte în alta.

— Nu.

— Un parbriz spart sau ceva de genul ăsta? îl întrebă Stiller ca să îl ajute.

— A fost ceva, spuse într-un final Vassvik. Dar cu mult timp înainte să dispară Katharina.

— Ce anume? se interesă Stiller.

— Martin a lovit un camion.

Adrian Stiller trebuia să stoarcă informațiile suplimentare de la el.

— Îi boțise partea din față și cea din dreapta, spuse Vassvik. Larsen i l-a reparat.

— Larsen?

Steinar Vassvik făcu semn cu capul în direcția în care Stiller văzuse un vechi atelier auto, lângă șosea.

— A murit, adăugă Vassvik. Dar nu cred că ai fi găsit vreun document la el, dacă asta era important. Larsen nu prea tăia chitanțe ori altceva.

Stiller se gândi că Martin Haugen ar fi putut lovi o altă mașină ca să acopere urmele lăsate de accidentarea Nadiei Krogh.

— Dar avea avarii?

Înainte să forțeze un răspuns afirmativ, îi întrerupse telefonul.

Era Nils Hammer.

— Am primit un telefon de la poliția din Trøndelag, spuse el pe scurt. Câinele de cadavre a indicat zona de refugiu, chiar lângă locul alunecării de teren.

— Sosesc și eu, spuse Stiller și închise.

Îi mulțumi lui Steinar Vassvik și se întoarse la mașină. Se apropiau de ceva. Acum era curios ce obținuse William Wisting din excursia la cabană.

Primii stropi de ploaie loviră parbrizul chiar în timp ce urcară în mașină.

— La țanc, comentă Martin, pornind motorul.

Wisting se aplecă în față și se uită în sus la cerul întunecat și aproape că se lovi cu capul de parbriz când una dintre roțile din față ale mașinii intră într-o groapă mare din drum. Mașina săltă mai departe. Wisting își puse centura și se ținu de mânerul de deasupra portierei în timp ce camioneta se hurduca pe drum. În cele din urmă, ajunseră la barieră. Wisting ieși afară, în ploaia domoală, și ridică bariera. Martin trecu de ea și viră pe drumul principal pavat înainte ca Wisting să încuie lacătul și să urce din nou în mașină.

Acum rula lin pe asfalt. Martin porni radioul și Wisting se uită la ceasul de pe bord. Descoperi că era ora 15:00, exact în momentul în care la radio se citea o știre. Martin mări volumul radioului. Wisting era complet nepregătit, dar realizează ce avea să urmeze.

Politia confirmă că noaptea trecută au fost descoperite rămășițele unei persoane decedate pe autostrada E18, în Porsgrunn, și că presupune că ar fi vorba despre Nadia Krogh, dispărută cu mult timp în urmă. Căutările au fost inițiate după ce, la începutul acestei săptămâni, a fost redeschis cazul vechi de 26 de ani. Autostrada E18 a fost închisă întreaga noapte pe timpul căutărilor...

Prezentatorul continuă să vorbească despre cazul de răpire, dar Wisting nu mai auzi cuvintele. Inspiră adânc. Simțea că în habitacul mașinii nu mai era aer. Acum urma confruntarea. Spasme dureroase îl înjunghiau în piept, ca în cazul unui început de atac de cord. Își întoarse încet privirea într-o parte. Efectul asupra lui Martin Haugen fusese mai puternic, chipul îi era schimonosit.

— Au găsit-o, spuse Wisting încercând să continue jocul.

Martin nu spuse nimic. Doar își îngustă ochii și își aținti privirea pe drumul din fața lor.

Wisting nu știa dacă se mai putea preface că nu știe. Se tatonaseră reciproc timp de trei zile. Amândoi simțiseră ce se ascundea în spatele aparențelor. Acum, presiunea devenise prea mare.

— Trebuie să oprești, spuse el sec. Trage pe dreapta. Trebuie să vorbim.

Martin nu reacționează nicicum, doar mașina prinse viteză.

În câteva ore, peste un milion de persoane citiseră știrea despre descoperirea rămășițelor care aparțineau, probabil, Nadiei Krogh. Interesul pentru știre dusesse și la o explozie a numărului de ascultători. Aproape 200 000 accesaseră primul podcast.

Line o culcase pe Amalie și o lăsase să-și ia în pătuț un biberon cu lapte cald. Era un obicei pe care nu intenționa să îl mai păstreze, dar avea nevoie de liniște ca să lucreze. Conectă reportofonul la telefon și se așează la birou.

— Acesta este un podcast realizat în timp ce lucrăm efectiv la caz, începu ea, conștientizând sentimentul straniu de a nu vorbi în mod direct cu cineva. Au trecut doar puțin mai mult de 24 de ore de când am vorbit cu Robert Gran, dar de atunci s-au întâmplat multe. În urmă cu șase ore am plecat de la locul în care poliția crede că a descoperit rămășițele iubitei lui din anul 1987. Acum, voi încerca să îl sun.

Formă numărul și auzi sunetul de apel în căști până când Robert Gran răspunse la telefon.

— Bună, Robert, spuse Line făcând o pauză. Presupun că ești la curent cu ce s-a întâmplat noaptea trecută.

În telefon se auzi cum inspiră adânc și lăasă apoi aerul să iasă cu forță.

— Da, confirmă el.

— Te-a anunțat cineva oficial?

— Nu mi-a spus nimeni nimic. Nu am același rol ca părinții. Știu doar ce am văzut pe internet.

— Am fost acolo.

— Mi-am dat seama.

— Ce părere ai despre faptul că a fost găsită? întrebă Line, sperând să obțină o reacție emoțională.

— Este puțin ciudat. Ireal, într-un fel. Am tot așteptat să se întâmple, și totuși este puțin neașteptat.

Trase adânc aer în piept și apoi continuă.

— Sper să descopere mai multe. Cine este vinovatul și cum s-a întâmplat.

Nu reuși să obțină mai multe, așa că puse capăt discuției și o sună pe Liv Hovet ca să afle reacția ei.

— Azi dimineață am fost acolo să văd, spuse Liv Hovet. Este chiar lângă mine. Este înfricoșător să te gândești că a zăcut acolo în tot acest timp, pentru că asta sugerează că răpitorul este și el tot localnic.

— La ce te referi?

— Probabil că a fost răpită și ucisă aici, din moment ce trupul a fost ascuns aproape de locul dispariției.

Line nu comentă ipoteza, dar nu mai credea că era vorba de o răpire. Fusesse o invenție menită să ascundă ceea ce se întâmplase și să înlăture suspiciunile care planau asupra iubitului ei nevinovat.

Odată terminată convorbirea, salvă discuția alături de celelalte, pentru ca Daniel Leanger să le poată edita. Apoi se concentrează să înregistreze niște fraze de final. O făcu fără să aibă un text pregătit, ci doar câteva cuvinte-cheie notate pe carnețelul din fața ei.

— În acest episod ați aflat ce au cerut răpitorii ca să o elibereze pe Nadia Krogh și cum abia acum, după 26 de ani, a fost probabil găsită. Ce s-a întâmplat, cu adevărat? A fost o răpire care nu a decurs conform planului sau întregul mister al Nadiei Krogh ascunde altceva? Noi, realizatorii acestui podcast, credem că știm ce s-a întâmplat și că acest caz este mult mai complex decât ceea ce am văzut până acum, dar și că răspunsul este unul mult mai simplu. Ce știm și cine credem că este vinovat de moartea Nadiei Krogh veți afla în episodul următor.

Opri reportofonul și rămase puțin pe gânduri, după care înregistrează o altă versiune în care nu promitea nicio dezvăluire. Apoi încarcă ambele versiuni și lăasă la latitudinea lui Daniel și a editorilor să aleagă pe care o vor folosi. Personal, o prefera pe prima. Vedea dincolo de aparențe și credea că știa ce se întâmplase.

— Katharina a lovit-o? întrebă Wisting.

Trunchiurile zvelte ale copacilor se succedau în viteză de o parte și de alta a mașinii. Martin nu răspunse, dar Wisting observă o mișcare discretă a capului, o încuviințare aproape imperceptibilă.

— Tu doar ai ajutat-o să ascundă cadavrul? Ai făcut curățenie în urma accidentului?

Mașina se înclină într-un viraj, fără ca Martin să încetinească.

Wisting luă tăcerea drept o confirmare, dar pe reportofonul ascuns în mâneca hainei sale nu se înregistrase decât liniștea.

— Îți amintești când ți-am spus că eu cred că și-a făcut valiza ca să meargă la închisoare? continuă Wisting, dar nu primi niciun răspuns. Cred că voia să își asume responsabilitatea pentru ceea ce făcuse. Pentru moartea Nadiei.

Se întreba până unde putea să meargă în confruntarea cu Martin Haugen. Indiferent ce-ar fi spus și ce-ar fi făcut, în acest moment Martin deținea controlul, căci el era cel care se afla la volan.

— Codul de pe masa din bucătărie. Era o schiță care indica locul în care era ascunsă Nadia.

Într-un fel, Katharina rezolvase cazul în locul lor, lăsând desenul pe masa din bucătărie. Martin ar fi putut să îl ia, când venise în casa goală, în urmă cu 24 de ani, dar nu se putea atinge de nimic. Chiar el își trimisese vecinul acolo ca să își întărească alibiul, dar asta îl și legase de mâini. Steinar Vassvik le-ar fi spus polițiștilor că văzuse pe masa din bucătărie un mesaj scris de mână și dispariția lui ar fi dat naștere la suspiciuni.

Mașina luă virajul din scurt. Martin nu spuse nimic, ci accelerează și mai mult.

Wisting privea înainte. Urma o porțiune de drum drept. Din sens opus, un camion ce transporta lemne se îndrepta către ei.

— Mașina este în mișcare, raportă Hammer privind monitorul.

Punctul roșu arăta că poziția mașinii lui Martin Haugen se schimbase.

— Se întorc acasă, spuse Adrian Stiller.

Telefonul lui Hammer sună. El răspunse, ascultă și ceru să îi fie trimise fotografii și documente. Apoi se întoarse către ceilalți.

— Erau colegii din Trøndelag. Au descoperit ceva în porțiunea prăbușită a autostrăzii E6. Oase și rămășițe de oase, suficiente pentru a stabili că sunt de proveniență umană.

— Katharina Haugen, afirmă Stiller și i se adresează Christinei Thiis. Este timpul să scrii un mandat de arestare.

Procurorul încuviință și ieși din încăpere.

— Cum procedăm? întrebă Hammer. Unde-l oprim?

— Undeva pe traseu, răspunse Stiller. După ce îl lasă pe Wisting, dar înainte să ajungă acasă.

Hammer se uită la monitor.

— Avem 40 de minute, calculă el și începu să caute un număr de telefon. Avem nevoie de întăriri. Probabil că este înarmat.

Stiller încuviință și rămase cu privirea fixată pe punctul roșu de pe monitor. Se opri.

— Trebuie să reîmprospătezi imaginea sau așa ceva? întrebă el, amintindu-și cum se blocase și mai devreme imaginea de supraveghere.

— De obicei, nu, răspunse Hammer. Mișcarea este în timp real.

Totuși, apăsă o tastă. Imaginea dispăru pentru câteva secunde după care apăru iar. Punctul roșu era în același loc, la jumătatea unui drum întins.

Frontul de aer împins de camionul de gabarit mare balansă camioneta când cele două vehicule trecură în viteză unul pe lângă altul.

Martin frână brusc și pătrunse într-un refugiu de pe marginea drumului. Mașina derapă pe macadam din cauza anvelopelor rigide. După ce se opriă, se întoarse către Wisting.

— Trebuie să cobori.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îl rugă Wisting.

Martin clătină din cap.

— Indiferent ce s-a întâmplat, putem găsi o soluție, continuă Wisting încercând să valorifice investiția făcută peste weekend. Poate că acum ți se pare că nu există nicio speranță. Dar eu cu asta mă ocup. Și vom găsi o soluție.

Martin se aplecă și își puse capul pe volan. Pentru o clipă, păru că s-a resemnat, dar apoi scoase ceva ascuns sub scaun. Pistolul. În tot acest timp fusese în mașină.

— Vreau să ieși din mașină, spuse el, așezând calm pistolul în poală.

Wisting puse mâna pe mânerul portierei.

— Mai întâi, aș vrea să știu ce s-a întâmplat, spuse el cu portiera întredeschisă.

Martin înghiți în sec.

— A fost ideea mea.

Apoi explică totul sacadat, ca și cum nu mai avea timp.

— Am fost la Heistad. Cu colegii de muncă. A condus Katharina. Era însărcinată. Am propus să mergem pe drumul cel nou, care încă nu era dat în folosință. Fusese asfaltat în aceeași zi. Asfaltul era complet negru. Nu existau marcaje rutiere. Nici iluminat stradal. Nu am văzut-o deloc. Nu până când i s-a lipit fața de parbriz.

— Un accident, spuse Wisting ca să diminueze gravitatea celor întâmplate. Era îmbrăcată cu haine închise la culoare. Nu avea nimic reflectorizant.

— Era un excavator acolo, continuă Martin. După 15 minute, nu mai rămăsese nicio urmă. Când ne pregăteam să plecăm, pe asfalt am văzut singurul lucru rămas de la ea. Portofelul. L-am luat cu noi. Totul a mers bine, dar apoi l-au arestat pe iubitul ei și Katharina a venit cu ideea răpirii.

Cuvintele începură să curgă și mai repede. Tot ce ținuse închis în el. Era ca un baraj care se sparge. Povesti cum accidentase mașina ca să ascundă urmele impactului și cum o afectaseră pe Katharina cele întâmplate. Pierduse sarcina și intrase în depresie. Voia să se autodenunțe, iar în noaptea de 10 octombrie 1989 venise să îl vadă, în încercarea de a-l convinge să o facă și el odată cu ea. Se terminase în cel mai rău mod posibil. Torentul de cuvinte venea ca o confirmare a ceea ce își imaginase Wisting. Tot ceea ce discutaseră la cabană și care rămăsese nerostit până în momentul mărturisirii. Martin fusese târât în drama psihologică a Katharinei până când nu a mai rezistat. Acum, transfera vina și responsabilitatea asupra ei.

— Trebuie să pleci, spuse el după ce se destăinui.

— Hai să facem lucrurile cum trebuie, îl rugă Wisting.

Martin Haugen ridică arma din poală și gesticulă din încheietură, făcându-i semn lui Wisting să plece.

— Ieși! îi ordonă el.

Adrian Stiller stătea cu brațele încrucișate la piept și cu picioarele depărtate în mijlocul camerei înghesuite de supraveghere tehnică. Îi plăcea sentimentul care îl cuprindea când tot ceea ce pusese în mișcare prindea din ce în ce mai multă viteză. Îi plăceau stresul și sentimentul de a fi responsabil pentru ceva important.

Hammer puse telefonul mobil pe masa din fața lui.

— Cred că i s-a descărcat telefonul, spuse el.

Stiller își frecă ochii. Pete colorate îi pâlpâiau sub pleoape. Când își întoarse din nou privirea spre monitor, punctul roșu se afla în același loc.

— Putem să trimitem o mașină fără însemne? întrebă el.

Hammer luă din nou telefonul.

— Voi încerca la Telemark, ei sunt cel mai aproape.

— Și restul echipajelor?

— Se grupează acum în garaj.

Stiller ascultă în timp ce Hammer vorbea cu colegii lor din Telemark, prezentându-le situația și indicându-le poziția mașinii lui Haugen.

— Deocamdată, vreau doar să treceți cu mașina și să observați, încheie Hammer.

Stiller se întrebă dacă nu cumva insomnia îi juca feste. Punctul roșu de pe monitor părea să se miște din nou. Strânse ochii, îi deschise din nou, ținu privirea fixă și se convinse că așa era.

— Au pornit, spuse el.

Punctul roșu continuă să se deplaseze spre centrul orașului Porsgrunn, urmând același traseu ca în urmă cu două zile, când Haugen și Wisting merseseră la cabană.

În ușa din spatele lor se auzi o bătaie ușoară. Stiller deschise.

Era Christine Thiis, care se întorsese cu mandatul de arestare.

— Noutăți? se interesă ea.

— Vor ajunge într-o jumătate de oră, zise Stiller arătând spre monitor.

În timp ce spunea asta, cursorul viră la stânga, luând-o pe un traseu diferit.

— Acum unde se duc? întrebă Christine Thiis, dar nu primi niciun răspuns.

— Nu putem rămâne aici, spuse Stiller, prinzându-l pe Hammer de braț. Trebuie să mergem la mașină.

Wisting rămase pe marginea drumului, urmărind camioneta care dispărea într-un nor de praf.

Trecu un minut și jumătate până sosi o altă mașină. Wisting se așezase în mijlocul drumului și făcea semne cu brațele. Mașina încetini, după care claxonă, îl ocoli și trecu mai departe. O reacție complet firească. Probabil că avea o mină disperată.

Își scoase legitimația din portofel și încercă să oprească următoarea mașină ținând brațul ridicat și palma deschisă, cum învățase la cursurile de agenți în urmă cu aproape 35 de ani. La volan era o tânără. Și ea încetini. Wisting îi întâlni privirea prin parbriz. Părea speriată și el renunță să o oprească, iar mașina trecu încet pe lângă el.

Următoarea mașină se apropie din sens invers. Un Volvo mai vechi, albastru închis. Wisting îl făcu pe șofer să încetinească și mașina opri în dreptul lui. Șoferul era un tânăr în jur de 19 — 20 de ani, cu șapcă și păr blond până la umăr. Coborî geamul și se uită în jur ca și cum s-ar fi așteptat să vadă o mașină cu probleme la motor sau care ieșise în decor. Wisting îi arătă legitimația și îi spuse că era vorba de o urgență care avea legătură cu un caz de răpire.

— Cazul Krogh? întrebă tânărul.

— De unde știi?

— Păi numai despre asta se vorbește la știri.

— Cum te numești? întrebă Wisting în timp ce ocoli mașina și urcă.

— Even.

— Bine, Even. Vreau să întorci.

— Să întorc?

— Da. Te-ai întâlnit cu o camionetă?

— Una care mergea cu viteză, încuviință el, după o ezitare de câteva secunde.

— Atunci cred că ar trebui să întorci numaidecât, spuse Wisting.

Tânărul întoarse mașina și demară.

— Nu-l vom ajunge din urmă.

— O să aflu unde este, spuse Wisting fixându-și centura de siguranță. Trebuie doar să împrumut telefonul tău.

Tânărul băgă mâna în buzunarul interior al gecii de piele, scoase telefonul și i-l dădu lui Wisting.

Stiller era la volan. Hammer stătea lângă el, cu tableta în poală. Punctul roșu se deplasa pe străzile din centrul orașului Porsgrunn. Viteza scăzuse considerabil.

Telefonul mobil sună. Pe ecranul tabloului de bord apăru un număr necunoscut de mobil. Stiller răspunse folosind comanda de pe volan. Vocea care răsună în habitacul era fermă.

— Wisting sunt.

— Unde ești?

— Într-o mașină rechiziționată și vorbesc la un telefon împrumutat, răspunse ofițerul de investigații. Unde este Haugen? Aveți localizarea lui?

— E în mișcare, răspunse Stiller, lăsându-l pe Hammer să îi spună poziția exactă. Ce ți s-a întâmplat?

— Acoperirea a sărit în aer, explică Wisting. M-a dat jos din mașină. Are la el chestia aia pe care n-ai găsit-o când a picat curentul.

Stiller înțelese că vorbea codat, pentru ca persoana care îl însoțea să nu înțeleagă că era vorba de o armă.

— A spus ceva? întrebă el.

— Da, confirmă Wisting. A mărturisit tot.

Stiller ridică o mână de pe volan și strânse pumnul într-un gest triumfător.

— S-a oprit, îl anunță Hammer.

— Unde?

— Tocmai a întors, se îndreaptă spre o altă direcție, raportă Hammer.

— Încotro se îndreaptă? se interesă Wisting.

Stiller se uită în jos, la tableta din poala lui Hammer și urmări cu privirea punctul roșu, dar așteptă puțin înainte să răspundă, ca să fie sigur.

— Se pare că se îndreaptă spre locul faptei.

Legătura telefonică se întrerupse din cauza zgomotului de fond.

— Unde? întrebă Wisting.

— E18, preciză Stiller. Unde am dezgropat-o pe Nadia.

Păstrară linia telefonică deschisă. Wisting îi spuse tânărului de la volan să accelereze.

— Intrăm pe E18, preciză el, estimând că urmau să ajungă în opt-nouă minute.

Mută telefonul la cealaltă ureche.

— Avem vreo mașină de poliție în zonă?

— Noi suntem cel mai aproape, răspunse Stiller. Mai avem șase minute.

— Și Martin Haugen?

Hammer fu cel care îi răspunse:

— Două minute.

Merseră mai departe fără să mai spună nimic. Tânărul se apropie cu mașina de marginea drumului și depăși un taximetrist.

— Pe unde o iau? întrebă el apropiindu-se de un sens giratoriu.

Wisting își dădu seama că ar putea să traverseze Herøya și să iasă pe E18 la sud de locul descoperirii, în timp ce Stiller și Hammer s-ar apropia dinspre nord. Probabil că era și o cale mai rapidă.

— La dreapta, spuse el indicând cu degetul.

Un bărbat dintr-un BMW negru claxonă îndelung când tânărul se strecură înaintea lui.

— Se apropie, îi anunță Hammer. Mai puțin de un minut. Avem un plan pentru această situație?

Nici Wisting, nici Stiller nu-i răspunseră.

Prin telefon, Wisting auzi stația radio din cealaltă mașină. Mai multe echipaje raportau pozițiile. În fundal se auzeau sirenele.

— 200 de metri, raportă Hammer.

Wisting mută din nou telefonul la cealaltă ureche.

— 100 de metri, continuă Hammer.

Prin stația radio a poliției se transmite un mesaj pe care Wisting nu îl înțelese.

— Nu oprește! exclamă Hammer. Merge mai departe.

Stiller înjură. Vocea lui era mai clară, vorbind aproape de microfonul telefonului.

— Ce are de gând să facă?

— A mai fost o dată acolo, spuse Wisting. Atunci l-a părăsit curajul. Se duce acasă la Hannah și Joachim Krogh să le spună ce s-a întâmplat cu fiica lor.

Stiller înjură din nou. Wisting auzea cum lovește volanul.

— Este înarmat și instabil psihic, le reaminti el. Nu avem nicio unitate care să-l poată intercepta?

— Virează spre Heistad chiar acum, raportă Hammer. Ajunge în două minute.

Mai multe mesaje erau transmise prin stația radio. Wisting își dădu seama că el era cel mai aproape, dar nu avea să ajungă la timp.

Wisting ajunse primul. După 4 minute și 11 secunde. Îl instrui pe șofer să treacă încet pe lângă conacul familiei Krogh. Poarta de fier forjat era deschisă. Camioneta gri a lui Martin Haugen se afla înăuntru. Nu se vedea nimeni prin preajmă. Raportă prin telefon cele constatate și îl rugă pe tânăr să întoarcă și să tragă mașina pe marginea drumului, la 50 de metri mai jos de casă.

— Ce facem?

— Așteptăm întăriri, răspunse Wisting.

Tânărul încuviință, ca și cum era exact răspunsul pe care îl aștepta.

Trei minute mai târziu, sosiră Adrian Stiller și Nils Hammer. Wisting îi mulțumi tânărului și deschise portiera ca să coboare.

— Poți pleca acum, îi spuse el.

— Pot să rămân? întrebă tânărul.

— Poți să faci cum dorești, dar nu te apropia mai mult de atât.

Se duse la Hammer și la Stiller. Când urcă în mașină, Hammer vorbea la telefon, informând echipele operative.

— Sărmanii părinți, comentă Stiller. Ar fi trebuit să fie scutiți de asta.

Wisting nu spuse nimic.

— Chiar crezi că stă acolo și le povestește tot? întrebă Stiller. Înarmat?

— Nu sunt acasă, spuse Hammer. Lăsa telefonul jos și privi spre casă. Au plecat departe de presă și de tot balamucul.

Stiller se aplecă spre parbriz.

— Este singur acolo?

Pe stradă apărură trei mașini de poliție fără însemne. Una dintre ele trecu pe lângă casă, înainte de a opri. Din ea coborâră trei bărbați înarmați care intrară în grădina vecină și ocupară poziții în spatele casei. Ofițerul coordonator se apropie de mașina în care stăteau cei trei anchetatori.

— Nu vrem să se baricadeze înăuntru. Putem să-l sunăm și să încercăm să-l facem să iasă?

Ceilalți doi din mașină se întoarseră spre Wisting.

— Trebuie să împrumut un telefon, spuse el.

Hammer i-l oferi pe al lui. Căută numărul și apoi îl sună.

Martin nu răspunse.

— Ar trebui să intrăm? întrebă coordonatorul trupelor de intervenție.

— Verificați mai întâi mașina, îi spuse Wisting.

Adrian Stiller porni motorul și mai avansă puțin, pentru a putea urmări lucrurile mai bine. Coordonatorul trupelor de intervenție dădu câteva comenzi scurte. Patru polițiști înaintară. Doi dintre ei îi îndreptară armele spre casă, în timp ce ceilalți se apropiară de camionetă. Unul dintre ei aruncă o privire în mașină înainte să o deschidă.

— Este goală, raportă prin stație.

— Platforma, spuse Wisting.

Își văzu lanseta. Era sprijinită de o tufă mare de flori și i se vedea doar vârful. Lângă ea se afla rucsacul lui. Probabil că Martin le dăduse jos.

— Este sub prelată, adăugă el.

Noi comenzi fură transmise prin stațiile radio. Supravegherea casei fu menținută, în timp ce doi polițiști merseră în spatele mașinii. Unul se îndepărtă câțiva pași și îndreptă arma spre platforma mașinii, iar celălalt se pregăti să o deschidă, cu mâna sprijinită pe tocul pistolului.

Își făcură semn cu o scurtă înclinare din cap, după care coborâră prelată. Din mașină, Wisting și ceilalți puteau vedea tălpile unei perechi de ghete. Wisting deschise portiera și coborî. Polițistul care deschisese platforma își scoase din nou pistolul.

— Ieși afară! ordonă el, fără să primească un răspuns.

Wisting se apropie încet de ei. Un lichid de culoare roz se prelingea de-a lungul îmbinărilor platformei și se scurgea spre ușa de încărcare. Un amestec de sânge și saramură.

Unul dintre polițiști îl apucă de un picior și îl trase pe Martin Haugen mai aproape de ușa de încărcare. Se aplecă pe jumătate

deasupra lui, dar se întoarse imediat spre comandant și făcu un gest cu mâna peste propriul gât. Mort.

Wisting se apropie și confirmă că persoana care zăcea acolo era Martin Haugen.

Glonțul îi intrase prin tâmpla dreaptă, ieșise pe cealaltă parte și spulberase găleata cu pește.

Avuseseră parte de momente frumoase. El și Martin Haugen, fiecare pe câte o buturugă, jos, pe malul apei, în timp ce găleata se umplea cu captura de peste weekend.

Stiller veni alături. Wisting se întoarse spre el fără să spună nimic. Se întreba ce fel de persoană era Stiller, la o adică. Dacă într-o situație periculoasă era dintre cei care fugeau sau dintre cei care atacau.

— Chiar a mărturisit? întrebă Stiller.

Wisting căută sub mâneca gecii, desprinse micul dispozitiv de înregistrare și i-l dădu.

— Găsești totul acolo, dacă echipamentul tău a funcționat.

Stiller luă cipul ca și când ar fi fost un obiect rar și prețios.

Wisting se întoarse spre trupul neînsuflețit al lui Martin Haugen, gândindu-se că nu era vorba de atac ori de fugă. Chiar dacă Martin Haugen credea că avea instinctul de a ataca, în ultimii 24 de ani fusese un fugar. O fugă la care tocmai renunțase.

Amalie stătea pe canapea și se juca cu un iPad, în timp ce Line avea laptopul în poală când veni Wisting să le viziteze. Amândouă păreau la fel de concentrate.

— Thomas a învățat-o, spuse Line fără să își ridice ochii din calculator.

Wisting râse și o luă pe Amalie în brațe, însă fetița nu voia să lase iPadul din mână.

— Poate că e mai sigur decât să se joace cu pixul, comentă el.

Line abia dacă își ridică privirea din laptop.

— Am crezut că ai renunțat la scris, spuse Wisting.

— Asta e ceva diferit.

— Am ascultat ultimul episod al podcastului, îi spuse Wisting, complimentând-o. Păcat că nu au fost mai multe.

Știa că fuseseră planificate șase, dar numai trei se materializaseră, iar la momentul în care ultimul fusese dat publicității, cazul era deja rezolvat.

— Ai un proiect nou? întrebă el, făcând semn cu capul spre laptop.

— Acesta este proiectul de genealogie, îi explică Line ridicându-și privirea. Avem un Stiller în familie și m-am gândit că am putea fi înrudiți cu Adrian Stiller, undeva pe linie descendentă. Dar nu suntem. Mare păcat, aș zice, pentru că e bogat și nu are moștenitori.

Wisting zâmbi la rîndul lui.

— Se pare că Stiller nu este numele lui real, continuă Line. Nimeni din familia lui nu se numește așa. Numele de familie al părinților este Palm. Locuiesc în Africa de Sud. Adrian este prenumele lui, dar și-a schimbat numele de familie când a împlinit 20 de ani și a revenit în Norvegia, unde s-a înscris la Academia de Poliție.

Line se întoarse din nou spre ecranul laptopului.

— Dar mai este ceva foarte interesant în privința lui. Prietena lui a dispărut și probabil că a fost ucisă.

Wisting făcu ochii mari.

— În Africa de Sud, când avea 18 ani, continuă Line. Tocmai făceam săpături în legătură cu asta. Nu a fost găsită niciodată, iar cazul este încă nerezolvat. Acum, 18 ani mai târziu, lucrează în grupul norvegian care se ocupă de cazuri neelucidate. Crezi că ar fi interesat să vorbească despre asta într-un interviu?

— Nu-l cunosc prea bine. Dar mă îndoiesc. N-am auzit nimic despre lucrurile de care mi-ai spus și probabil că nu e ceva despre care ar vrea să vorbească.

— Mai este în oraș?

Wisting încuviință.

— Mă voi întâlni cu el mai târziu. Mai avem câteva documente de finalizat.

Line se uită gânditoare la ecran. Păreau să fie fotografii din paginile unor ziare de limbă engleză.

— Trebuie să mai aflu câte ceva înainte să îl intervievez.

Era timpul să facă ordine pe birou. Wisting sorta notițele de lucru și ciornele. Unele erau vechi de peste 20 de ani. Încă mai erau aspecte nelămurite, atât în privința Katharinei, cât și a Nadiei, dar cazurile fuseseră închise, chiar dacă unele întrebări aveau să rămână fără răspuns.

Rămase cu un bilet în mână, pe care îl citi de mai multe ori înainte de a se îndrepta cu el spre biroul pe care îl folosea Adrian Stiller.

Stiller făcea și el ordine. Punea dosarele într-o cutie goală de carton și arunca foile volante într-o altă cutie, pentru a fi reciclate. Cardul lui de acces se afla pe colțul mesei, pregătit să fie returnat.

Părea mai vioi decât în ultimele zile. Odihnit. Wisting se gândi la ceea ce îi spusese Line despre iubita lui și la motivația aflată, probabil, în spatele dorinței de a lucra la cazuri vechi, neelucidate.

— Știu, spuse el, intrând în birou.

Stiller desprinsese o listă cu numere de telefon de pe panoul de plută.

— Ce anume? întrebă el întorcându-se spre Wisting.

— Știu că tu i-ai scris biletul anonim lui Martin Haugen, preciză Wisting, ridicând o copie a biletului de un cuvânt. *Știu.*

Stiller zâmbi.

— Cum ai aflat?

— Nu putea fi altcineva, explica Wisting. Doar Martin Haugen știa ce se întâmplase cu Nadia. În plus, am înțeles felul în care lucrezi.

— Și care este acela?

— Folosești provocarea ca metodă de lucru și acționezi pe baza unor planuri ascunse.

Stiller zâmbi din nou.

— Haugen avea nevoie de un mic ghiont, ca să punem lucrurile în mișcare.

— Pe tine te-am văzut acolo, afară, în seara zilei de 10 octombrie? În ziua aniversării dispariției?

— Fusesem doar să văd dacă a luat biletul, dacă era acasă și îl găsisse. Dar a fost bine că ai apărut tu, pentru că așa nu am mers mai departe. Nu știam de camerele pe care le instalase.

— L-am trimis să fie expertizat, spuse Wisting ridicând din nou biletul.

— N-a fost înregistrat niciodată, nu l-am predat. Avea doar scopul de a-l face să fiarbă.

Wisting nu știa ce anume nu-i plăcea: metoda sau faptul că nu fusese informat.

— Am ascultat toată conversația dintre tine și Haugen, continuă Stiller. O voi trimite să fie transcrisă, dar conține tot ce e necesar pentru ca procurorul să închidă cazul.

Wisting încuviință.

— Un lucru însă nu-mi dă pace, continuă Stiller închizând cutia de carton. E complet pe lângă subiect, dar cadoul pe care ai spus că bunica i-l adusese Nadiei de la Paris și pe care familia nu a vrut să-l deschidă până când aceasta nu era găsită. Acum putem să aflăm ce conține?

Wisting zâmbi. Înțelegea unde bătea Stiller. Nu exista un cadou de la Paris. Era o poveste inventată de Wisting în încercarea de a influența conștiința lui Martin și de a-l împinge spre o mărturisire.

— Cuvinte sau fapte, continuă Stiller ridicând cutia de carton de pe masă. Este vorba de încercarea de a atinge un scop.

Wisting împături foaia de hârtie pe care o ținea în mână.

— Încotro mergi acum? Ai primit un nou caz?

— Mă duc la Bergen, răspunse Stiller. În penitenciarul de acolo este un bărbat care îmi va spune unde a îngropat un cadavru în urmă cu 17 ani.

Wisting făcu un pas în lateral în timp ce Stiller se îndreptă spre ușă.

— Dar tu? Întrebă el. Vreun nou caz important?

Wisting clătină din cap. Pentru prima dată după foarte mult timp, biroul lui era complet gol.